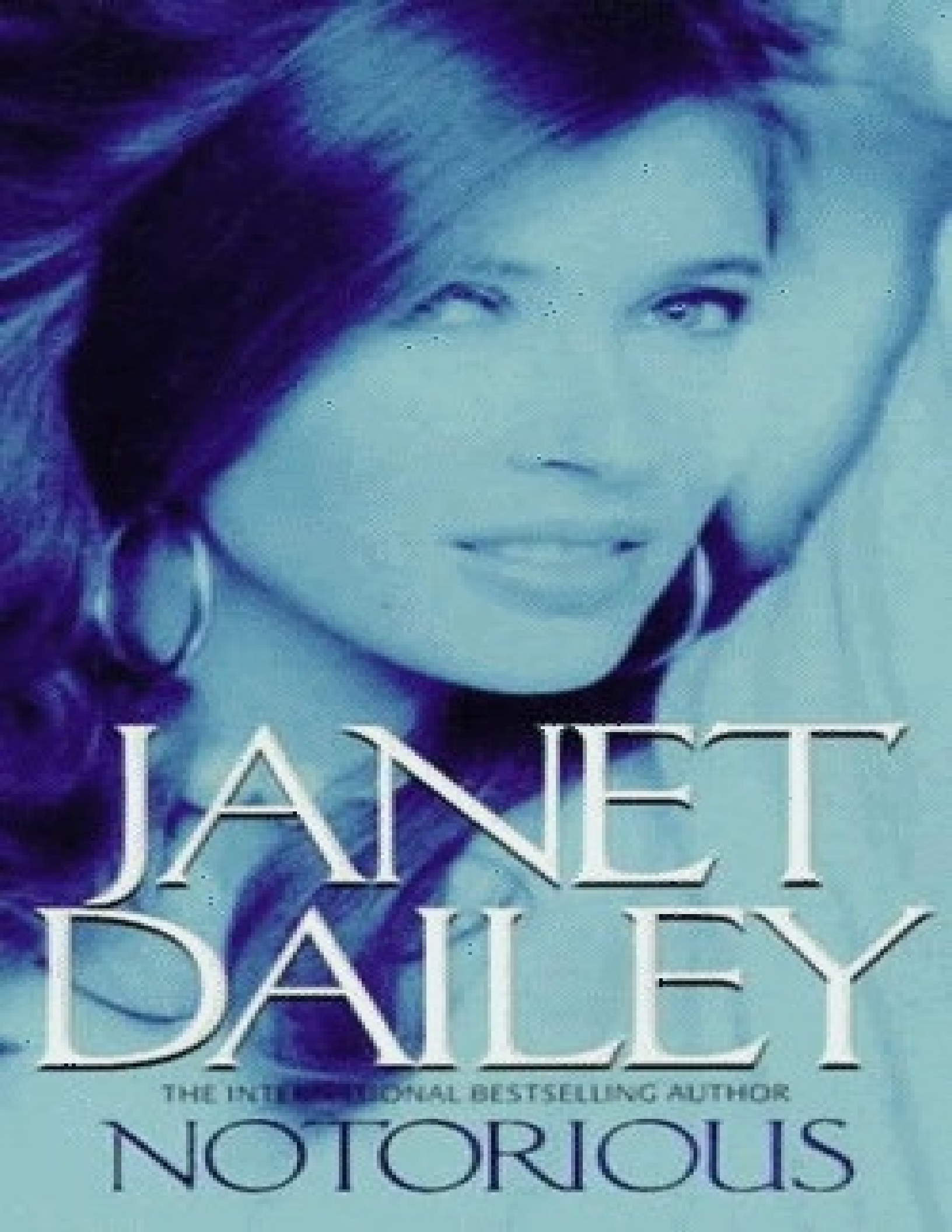
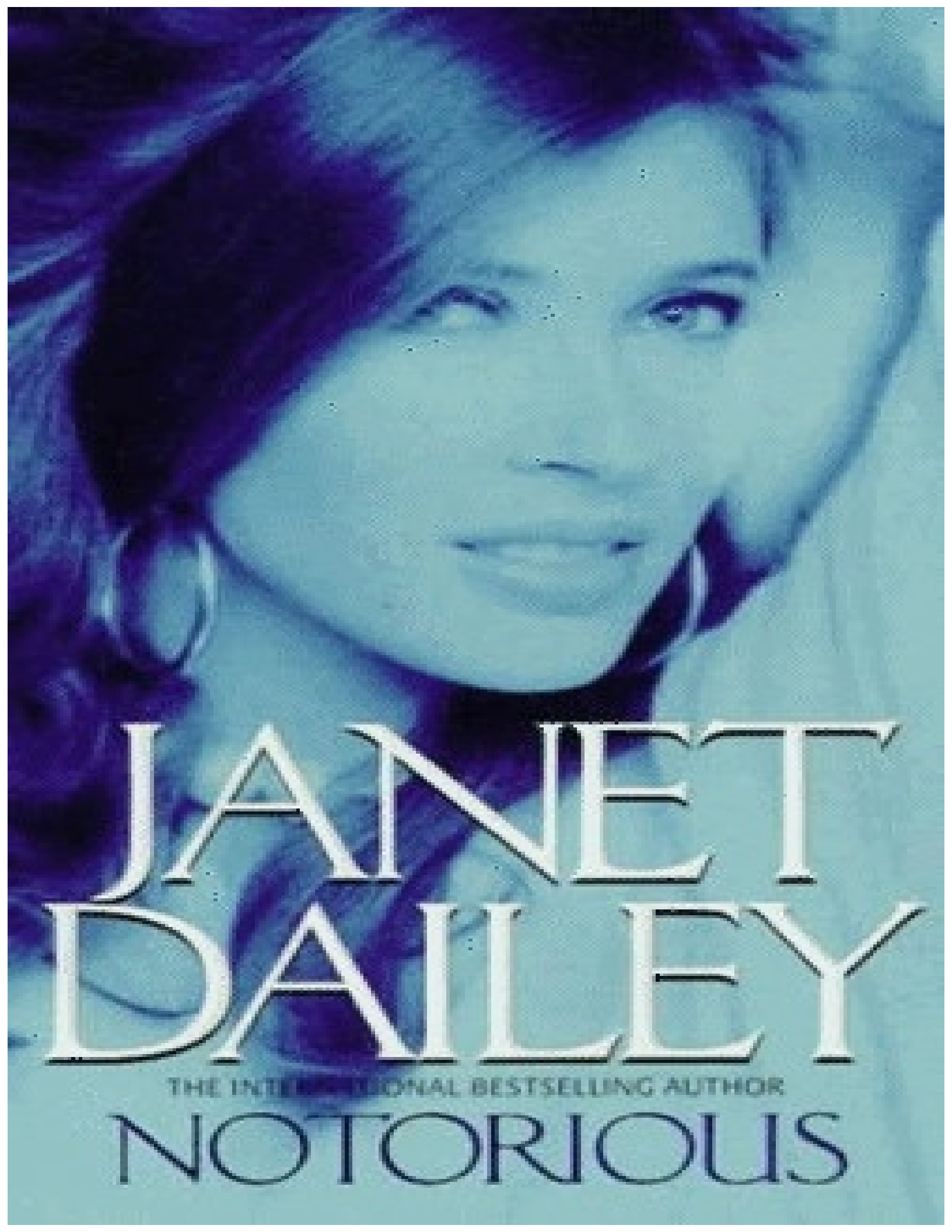

JANET DAILEY

THE INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

NOTORIOUS

JANET DAILEY

THE INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

NOTORIOUS

HOA THẢO NGUYỄN

JANET DAILEY

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục Lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27

Chương 1

Thị trấn Friendly, bang Nevada nằm lấp lánh trong hơi nóng hầm hập vào một buổi chiều tháng

tám. Làn hơi nóng như những đợt sóng xô đuổi nhau phủ lấy dãy cao ốc nằm dọc theo con đường chính chạy qua thị trấn, như muốn che bớt những dấu vết tàn phá bởi thời gian hằn trên những ngôi nhà này. Một tấm biển cũ kĩ giải dầu sương gió và lỗ chỗ vết đạn dưng ở ngoại vi thị trấn, cho biết số dân cư sống ở đây vào năm Bảy Hai, nhưng cứ nhìn vào số cửa hàng buôn bán có mặt tiền đóng ván gỗ và nhìn vào số nhà cửa hoang vắng trong thị trấn, thì chắc chẳng ai tin vào con số này.

Một chiếc xe tải nhỏ đơn độc mang bảng số của bang Texas chạy xộc vào một trạm dịch vụ tổng hợp, nơi vừa làm ga-ra vừa làm cửa hàng buôn bán. Bụi đường bám vào xe một lớp dày cộm đen xì và hơi nước phì lên từ dưới nắp đầy dầu máy xe.

Trong trạm, Hoague Miller giật mình khi nghe tiếng kêu lách cách trên cái chuông gắn vào vòi bơm xăng, gã rời mắt khỏi bức ảnh trên tấm lịch in hình một cái hồ soi bóng những đỉnh núi phủ tuyết trắng. Gã chồm người tới trước để nhìn, chẳng thềm để ý đến tiếng kêu cọt két ồn ào của chiếc ghế dựa đã hỏng đang ngồi trong văn phòng, dưới tấm thân nặng hơn một trăm rưỡi kí của mình

Một người khách lạ bước ra khỏi xe, anh to cao, răn rỏi. Chiếc mũ cao bồi bằng rơm che khuất khuôn mặt anh ta. Một khuôn mặt xương xẩu, sắc nét và trông có vẻ bí mật như đang theo đuổi ai. Khách dừng lại một chốc, vì không khí buổi trưa nóng hừng hực như trong một lò lửa, rồi anh ta bước đến chiếc xe, dáng đi chậm rãi lừ đừ của một tay chân bò chuyên nghiệp.

Ở thị trấn Friendly hiếm khi có khách lạ đến. Thị trấn nằm rất xa đường quốc lộ trải nhựa bằng phẳng, từ đây đến quốc lộ chỉ có một con đường duy nhất được lát sỏi, mà vài ba năm Bộ Giao thông Công chánh mới sức nhớ ra và tráng nhựa một lần. Hầu hết những bản đồ mới in đều không thềm ghi thị trấn này vào.

Quá ngạc nhiên Hoague Miller bèn cố lê tấm thân bò tượng ra khỏi ghế ngồi, gã bước ra ngoài về phía máy bơm xăng, cố tránh những bộ phận máy móc của một chiếc xe jeep cũ, nằm rải rác giữa nền nhà, đang đợi ráp lại vào xe. Chỉ có đồ điện hay dân cao bồi mới làm việc trong thời tiết nóng nực như thế này, chứ Hoague Miller thì đừng có hòng.

Người khách lạ cao lớn nâng tấm đầy dầu xe lên. Hơi nước lại phụt ra thêm nhiều hơn. Nếu anh ta có biết Hoague Miller đang lạch bạch tiến về phía anh, hai má phị rung rung, thì anh cũng không nhìn đến, vì anh đang quay người chậm rãi nhìn qua cảnh tượng trong thị trấn.

Một cơn gió lốc từ các cánh đồng đầy cây cỏ xô thơm thổi thốc ra, hất tung một cái lon bia rỗng lên trời, rồi lăn lông lốc trên mặt đường chạy qua thị trấn. Khách nhìn cái lon rồi lăm bầm trong miệng một mình, nhưng Hoague cũng nghe rõ câu anh ta nói:

- Cơn lốc thời gian nung nấu hận thù thế đấy.

Hoague nhú mày kinh ngạc, gã ngẩng đầu lên, hỏi:

- Anh nói cái gì đấy?

Chàng thanh niên quay người lại, đưa mắt nhìn gã, cặp mắt lừ đừ ngái ngủ nhưng vẫn lộ một màu xanh biếc lạnh lùng. Anh nhún một bên vai như vẻ không quan tâm đến câu Hoague Miller vừa nói, mà chỉ đáp:

- Tôi chỉ đọc chơi một câu thơ của Shakespeare

- Shakespeare à ?

Hoague càu nhàu, nhìn kỹ người khách lạ.

- Có phải anh là dân cao bồi làm thơ không?

Người khách lạ tuổi khoảng trên dưới 30, hông hẹp, vai rộng, phong thái của giới chuyên ngồi trên lưng ngựa. Trên sống mũi anh có một vết thương nhỏ, và bên thái dương phải nổi rõ một đường sẹo lâu ngày xám xịt. Mái tóc anh màu hung như màu lông mèo núi, trông anh có vẻ nguy hiểm - nhưng khi nhìn thấy nụ cười uể oải trên môi anh, Hoague lại thấy yên tâm.

- Làm sao tôi thuộc loại người ấy được

Khách đáp, rồi bước đến cúi đầu dưới nắp thùng xe để xem xét cái gì trong máy.

- Tôi nghĩ anh thuộc loại người ấy đấy, vì anh biết Shakespeare và thuộc thơ.

Hoague lôi trong túi áo một cái khăn tay, gã thấm mồ hôi đang chảy nhỏ giọt trên mặt:

- Một đám đông nhà thơ cao bồi thường tụ tập tại Elko vào tháng Giêng hàng năm để đọc cho nhau nghe những bài thơ họ sáng tác. Nhiều người ở xa hàng dặm đường cũng tìm đến để nghe.

- Tôi có nghe người ta nói thế.

Người khách lạ dùng cái khăn mù soa cho khỏi nóng tay để mở cái nắp đây bộ phận điều nhiệt trong xe, rồi anh ta lấy cái bình bơm nước bằng chất dẻo màu lục cấu bồn nằm bên cạnh mấy bơm xăng, té nước vào trong thùng mấy điều nhiệt. Lập tức có tiếng lèo xèo và hơi nước bốc lên.

Hoague Miller nhìn xuống đầu máy xe. Gã nói:

- Xem như cái vòi dẫn nước trong máy điều nhiệt bị vỡ rồi.

- Đúng! - Khách gạt đầu. - Mất bao lâu anh mới sửa xong ?

- Ừ... - Hoague gãi cằm suy nghĩ một chốc. - Tôi phải đợi khoảng một giờ cho xe nguội máy cái đã, rồi phải đợi khoảng hai giờ nữa mới làm xong. Như vậy, tôi hẹn anh khoảng hai hay ba giờ gì đấy.

Gã chờ khách, nhìn xem phản ứng của anh ra sao, đợi xem thử khách có kỳ kèo gì không. Với Hoague, không có chuyện nói đến hai chữ "vội vàng".

- Không gấp gấp gì. - Người khách lạ đáp, rồi quay nhìn ra đường phố. Sáu chiếc xe đậu dọc theo đường phố, nhưng trên vỉa hè không có một bóng người. Mọi vật im lìm không động đậy. Anh ta đưa mắt nhìn lên vùng hoang mạc bao quanh trấn. Đây là miền Tây nổi tiếng xưa nay, một vùng có nhiều thung lũng rộng uốn mình dưới từng đám cỏ xô thơm, chen lẫn với những gò thấp khô cằn và những ngọn núi vươn cao như những bức tường đá lở chồm giống răng cưa.

Anh nhìn về phía Tây Nam, nhìn qua hàng dặm cánh đồng cỏ xô thơm chen lẫn với những bãi đất khô cằn. Những ngọn núi đá Gra- nít lởm chởm không một bóng cây, nằm lơ lờ sau màn hơi nóng trôi bồng bềnh trông như những tấm kính bằng nước. Trong một thung lũng nằm giữa đấy, một đám bụi mờ cuộn cuộn bay lên và lan dần tới trước, trông như những đám khói do người ta đốt cỏ bay lên. Đây là dấu hiệu duy nhất của sự sống ở một nơi cách chỗ anh ta đứng xa đến hàng mấy dặm đường. Khách nhìn đám bụi mờ mịt một chốc rồi quay lại nhìn chiếc xe của mình.

- Ở đây có chỗ nào ăn uống không?

- Có khách sạn Lucky Star đấy, ở góc đường kia kìa

Hoague ra dấu chỉ về phía tòa nhà hai tầng nằm ở góc đường. Ở đấy có bia lạnh, thức ăn nóng và cà phê đậm

- Tốt quá.

Khách gạt đầu rồi bước đi về phía tòa nhà nằm xế bên kia góc đường.

Trên trời không có đám mây nào để làm dịu bớt màu xanh gay gắt và che bớt ánh nắng chói chang của mặt trời. Anh nheo mắt cho bớt chói và kéo thấp vành mũ hiệu Resistol xuống tận mày.

Trước khách sạn, một tấm biển sáng lóa dưới ánh mặt trời, mang hàng chữ "Khách sạn Lucky Star và Sòng bạc". Một tấm biển thứ hai nhỏ hơn ghi "Mở cửa thường xuyên". Quanh nhà có lối đi lát ván gỗ cũ kĩ, được mái nhà che tạo bóng râm mát

Chỉ vài nước nữa là anh đến được nơi im mát lý tưởng ấy rồi. Mồ hôi vã ra chảy ướt cổ anh. Khi đến được dãy hành lang lát ván dịu mát, thì áo sơ mi anh đã ướt đẫm mồ hôi dính sát vào người. Anh dừng lại đưa mắt nhìn quanh thị trấn một lần nữa. Bên tai anh văng vẳng tiếng máy lạnh chạy rì rầm liên tục. Mùi hăng hắc tỏa ra từ đất bụi bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt phả vào mũi anh.

Một con chó già lông vàng nằm dài bên lề đường tỏ hồn hển dưới ánh mặt trời nóng bức. Nó chống hai chân trước nhô người lên một chút rồi lại nằm xuống, có lẽ nó thấy nằm dưới ánh mặt trời gay gắt như thế này khó chịu lắm, nhưng vì quá mệt mỏi, cho nên nó chẳng thèm bước đi nữa.

Bên kia đường, một thiếu nữ từ trong một ngôi nhà vừa làm trạm bưu điện vừa làm nơi bán thực phẩm bước ra, cô ta bất chợt thấy người khách lạ đang chăm chú nhìn mình. Cô dừng lại, cặp chân thon mảnh, đưa mắt nhìn lên nhìn xuống hai phía đường, hai vai đung đưa ra vẻ bồn chồn nôn nóng. Cô ta mặc áo sơ mi hở cổ kiểu đàn ông và chiếc quần jean may bằng vải thô sát vào hông. Chiếc mũ rộng vành kéo sụp nghiêng nghiêng trên đầu, để lộ mái tóc màu nâu chảy dài xuống cổ, óng ánh phủ lấy lưng. Cô ta gõ gõ chiếc roi ngựa trên tay vào đùi, thái độ làm tăng thêm vẻ nôn nóng hơn nữa.

Cứ nhìn dáng điệu của cô, người ta biết cô gái đang sốt ruột bất ổn, nhưng cũng qua dáng điệu

người ta thấy cô có vẻ kiêu hãnh. Nhìn cô, người khách bỗng thấy nôn nao muốn tìm hiểu nhưng rồi anh ta bỏ qua ngay. Vừa khi anh quay người bước đến cánh cửa ở góc khách sạn để vào phòng thì người thiếu nữ tóc nâu cũng quay gót đi về hướng kia.

Trong phòng hơi mát tỏa khắp nơi. Căn phòng sạch sẽ, mùi thuốc lá lẫn mùi rượu vương vãi. Anh dừng lại một chốc, quay lưng ra phía cửa, đưa mắt nhìn quanh căn phòng lờ mờ tối. Bên trái anh, có hai bậc cấp dẫn sang một lối đi nằm xiên xiên dẫn đến cầu thang trên lầu hai. Nằm sát bên hai bậc tam cấp là một chiếc bàn làm nơi khách đến đăng kí, chiếc bàn gỗ đã cũ, mặt bàn đen đui vì đã trải qua hàng chục năm lấm láp dầu nhớt cáu bẩn. Bên kia tay phải, một khung cửa vòm dẫn sang phòng ăn lớn và nơi đánh bạc. Anh bước sang phòng ăn.

Những khung cửa sổ ở mặt tiền phòng ăn được sơn màu xanh lục cho mát mắt, một dãy máy đánh bạc tự động kê trước cửa sổ chắn bớt ánh nắng bên ngoài chiếu vào. Trong một góc gần đây, có một chỗ bỏ trống nằm lẫn hệ thống máy khuếch đại âm thanh và những cái giá móc micrô để trên chiếc bệ cao. Trước mặt bệ, một khoảng trống nhỏ dùng làm sàn nhảy. Ở góc đằng xa, có hai bộ bàn đánh bài cào, một bàn đánh ru-lét di động và mấy bộ bàn đánh xì phé. Rải rác giữa các bàn này, kê mấy bộ bàn ghế dùng ngồi uống rượu, mặt bàn bị trầy xước nhiều nơi.

Một quầy rượu bằng gỗ đào hoa cũ kĩ bóng láng nằm dọc theo một bên phòng. Một phụ nữ mặc quần ống túm màu trắng bó sát vào hai ống chân, và chiếc áo lụa màu xám ngồi trên cái ghế đầu ở quầy, chỉ ta đang đếm tiền trong cái hộp đựng tiền trước mặt. Mái tóc chị dài xõa xuống ngang vai, có màu vàng nhạt nhợt do dùng thuốc nhuộm. Khi anh bước vài, chị ngẩng mặt lên nhìn, cặp mắt hình hạnh nhân hơi nhú lại để quan sát anh.

- Chào anh cao bồi, mời anh ngồi nghỉ xả hơi. Anh thấy đây, phòng rộng rãi, anh tùy ý muốn ngồi đâu thì ngồi.

Giọng chị trầm, như giọng mèo gừ gừ. Giọng nói rất hợp với nét mặt của chị, nét mặt loài mèo hiềm lạ: xương gò má cao, quai hàm bạnh và chiếc cằm nhọn.

- Cảm ơn

Anh đưa ngón tay chạm nhẹ vào vành mũ để chào chị, rồi bước đến quầy rượu.

Chị ta ngẩng đầu lên, và gọi lớn:

- Roy ơi! Có khách trước này nhé.

Một bức chân dung lồng trong khung mạ vàng treo giữa dãy kệ sau quầy rượu. Bức tranh vẽ một thiếu nữ tóc màu hạt dẻ mặc chiếc áo dài màu vàng chói bó sát vào người, đang đứng hát trước micrô, trông bức hình, khách biết ngay chính là người đàn bà đang ngồi trên ghế đầu, nhưng người trong tranh trẻ hơn và duyên dáng hơn.

- Tôi đây, Starr Davis - chị ta cất giọng nói rề rề khiến anh quay mặt nhìn về phía chị. Bức hình ấy vẽ khi tôi còn hát cho các phòng trà ở Reno và Tahoe.

- Những câu lạc bộ ở Reno cách đây rất xa, e cũng xa đến mấy chục dặm

Người khách nói, giọng hơi giễu cợt.

Chị mỉm cười đáp lại lời anh:

- Anh nói đúng đấy, anh chàng cao bồi ạ - Starr Davis lấy xấp bạc bỏ vào một phong bì - Nhưng chuyện ấy xưa rồi. Tôi có đứa con phải nuôi, nó không có cha, nghề trình diễn không bền. Cho nên, tôi phải tìm nơi để sinh cơ lập nghiệp và tôi đã chọn nơi này. - Những chiếc vòng vàng trên cổ tay chị kêu leng keng khi chị đưa tay vẫy vẫy chỉ quanh phòng. - Tôi đã dành chỗ này để diễn ca nhạc.

Anh ta lướt nhìn khắp các bàn trống trải, rồi quay lại nhìn chị. Anh nói:

- Tôi chắc loại ca nhạc chẳng ra hồn gì.

Chị cười gằn, không chối cãi. Chị đáp:

- Lúc ấy tôi nghe nói người ta sẽ mở xa lộ ngang qua vùng này, đi thẳng lên phía Bắc để đến Oregon. Nhưng té ra người ta chỉ đồn mà thôi.

Chị ta quay người gọi lớn:

- Roy!

Một người đàn ông gầy gò xương xẩu bước ra khỏi hai cánh cửa từ bậc cuối quầy rượu, mang theo giọng hát của Quaylon Tennings ca ngợi các phụ nữ hảo tâm. Mùi thịt mỡ và mùi thức ăn trong nhà bếp phảng phất theo anh ta vào phòng. Hai cánh cửa bật tung đưa cát kết mãi một hồi.

Người đàn ông đi nép theo sau một quầy gỗ đào hoa, đến trước mặt khách, nét mặt có vẻ lãnh đạm thờ ơ

- Chắc anh cần uống cái gì đã chứ?

- Một ít nước và một tách cà phê.

Roy đem đến một bình nước để trước mặt khách, trong bình chỉ có ba cục đá lạnh nổi lênh bênh. Tiếp theo, anh ta đem đến một cái ly mờ mờ do bị vệt nhiều nơi và một cái tách cà phê đen thật đậm. Roy chăm chú nhìn người khách lạ uống hết ly nước đầu tiên rồi rót ly thứ hai.

- Chắc anh cũng cần ăn gì chứ? - Roy cục cằn hỏi.

- Anh có món gì?

Gã ném tờ menu bọc nhựa lên mặt quầy rồi đáp:

- Menu có ghi thức ăn buổi sáng, nhưng bây giờ hết rồi. Tôi đã tắt lửa lò cách đây 3 giờ rồi, bây giờ không mở ra được nữa.

Khách gọi một miếng thịt bò thăn với các thứ gia vị kèm theo. Roy ậm ừ vâng lệnh rồi biến mất vào nhà bếp, hai cánh cửa bật lại đung đưa một hồi.

Người khách lạ mỉm cười nói:

- Roy cũng vui vẻ đấy chứ?

- Anh ta lỗi cuốn được nhiều khách hàng ở cách đây rất xa. - Starr Davis đáp, đôi môi dày cong lên mỉm cười, sau đó chị đứng lên, bung cái hộc đựng tiền đến sau quầy để lại vào bàn thu tiền. Người khách lạ uống hết ly nước thứ hai, rót đầy ly thứ ba, rồi bung ly nước và tách cà phê đến một bộ bàn ngồi uống rượu. Anh đá cái ghế ra rồi ngồi xuống, thân hình dài thòng, xong, anh ta lấy mũ, móc vào lưng một cái ghế khác.

Hai cánh cửa nhà bếp lại mở, Roy hiện ra, tay ôm một số chai lọ. Gã đi thẳng đến bàn khách đang ngồi. Gã lần lượt để các thứ lên mặt bàn còn dính nước, tiếng dao nĩa bàn kim loại kêu leng keng chưa dứt, thì gã đã để tiếp hai lọ muối và tiêu, một chai nước sốt Tabasco, một chai nước sốt cà chua và một chai nước sốt chấm thịt. Trút hết các thứ lên mặt bàn xong, Roy bước đến dây máy đánh bạc tự động kê dọc theo các cánh cửa sơn màu xanh. Đến một cửa sổ có chỗ bị tróc sơn trên góc, gã dừng lại đưa mắt nhìn ra ngoài.

Sau quầy rượu, Starr Davis rót một tách cà phê, chị quay lui nhìn khách, hỏi:

- Anh mới đến thị trấn này phải không?

- Vừa mới lái xe đến.

Anh ta đáp, đưa tay dụi cặp mắt sưng húp vì mất ngủ.

- Tôi đã đoán đúng. - Khi chị bước ra khỏi quầy với tách cà phê trên tay, người khách lạ đẩy một cái ghế ở bàn anh để mời chị ta ngồi. - Tôi nhớ mặt rất tài. Nếu anh đã đến đây, thế nào tôi cũng nhớ mặt anh

Không người phụ nữ nào có thể quên được mặt anh. Anh không đẹp trai lắm, nhưng khuôn mặt anh có nét rất hấp dẫn, thu hút được phụ nữ và làm cho họ xiêu lòng.

Đã ở tuổi 40, Starr không mơ mộng gì về cuộc đời và về đàn ông nữa. Chị ta biết người đời phải tạo cho mình một sự nghiệp để sống, và chị đã là người làm nên sự nghiệp. Thế nhưng, khi nhìn chàng trai xa lạ này, chị lại đâm ra ao ước được gặp anh ta cách đây 15 năm. Nếu thế thì tai họa đến cho anh mất.

- Anh ở đâu đến? - Chị ta nhìn anh qua miêng tách

Anh nhún vai, đáp:

- Tôi ở chỗ khi nãy bà nêu tên lên đấy.

Roy quay nửa người khỏi cửa sổ, gã nói:

- Anh ta lái chiếc xe tải mang bảng số ở bang Texas.

Không thấy người khách nói năng gì, Roy đi xuống bếp. Starr đợi một lát lại hỏi:

- Cái gì lôi cuốn anh đến cái xó Friendly khuất tịch của bang Nevada này?

- Cái ống trong bình điều nhiệt xe tôi bị vỡ.

Anh ta lại không nói thêm gì nữa. Roy mang từ bếp ra một đĩa thức ăn béo ngậy và một miếng thịt bò thân phủ hết cả một cái đĩa lớn. Khách nói tiếp:

- Phở xá yền lạng quá!

- Yên lặng thế càng hay chứ sao.

Roy đáp, vừa đẩy thức ăn đến trước mặt anh. Huyết trong thịt tươm ra các góc. Thịt tái, đúng

như khách đã gọi.

- Trong thị trấn này, khách sạn Lucky Starr là nơi sinh hoạt vui chơi duy nhất. - Starr tuyên bố.
- Ở đây sẽ hoạt động vui nhộn vào các đêm thứ Sáu và Bảy. Chúng tôi có một ban nhạc nhỏ gồm 4 người trình diễn. Người ta đến khiêu vũ, uống rượu, đánh bạc, chơi bất cứ thứ gì họ thích. Anh nên ở lại đây xem cho biết.
- Bà có hát với ban nhạc không? - anh vừa nhai vừa hỏi
- Tôi sẽ hát một bài trên micrô
- Thế thì tôi sẽ đến để xem.

Anh ta cười, mắt nhìn khắp người chị như để đánh giá.

Starr không cảm thấy bị xúc phạm trước thái độ của anh. Kinh nghiệm trong cuộc sống cho chị thấy không có người đàn ông nào khi nhìn đàn bà lại không nghĩ đến nhục dục, cho dù ý nghĩa có thoáng qua nhanh đi nữa. Đây là bản chất thú tính của con người, cả người độc thân lẫn kẻ đã có vợ. Nữ tính trong chị phản ứng lại trước ánh mắt của anh là điều đương nhiên.

- Quanh đây có nhiều trại chăn nuôi không? - anh hỏi
- Trong vùng này, trại Kim Cương D là trại lớn nhất, có lẽ là lớn nhất cả bang này nữa. Anh tìm việc làm à?
- Bây giờ tôi chẳng tìm cái gì ngoài miếng thịt bò này, rồi tắm nước ấm, ngủ một giấc cho đã đời.

Anh ta nhếch mép cười và cặp mắt ánh lên nét bồn chồn.

Khi anh ta cắt một miếng thịt khác, nút tay áo bên trái của anh bị tuột ra làm cho ống tay áo tụt lui để lộ một vết sẹo còn mới đỏ hoe. Thấy thế Starr hỏi:

- Vết thương trông còn mới quá, anh bị tai nạn gì à?

Khách nhìn vào vết sẹo và vô tình bóp mạnh cán dao cắt thịt như để xem mấy ngón tay hoạt động ra sao.

- Tôi bị té khi cưỡi ngựa hoang chưa được thuần hóa cách đây khoảng một tháng và bị gãy cổ tay. Phải nhờ một bác sĩ phẫu thuật thật giỏi mới sắp được những mảnh xương gãy vào nguyên vị trí cũ
- Anh cần phải kiêng ra ngoài một thời gian.
- Một thời gian. - Anh gạt đầu rồi tiếp tục ăn.

Khi khách ăn xong, Roy mang bình cà phê ra rót đầy tách cho anh. Khách ngồi tựa người ra sau trên hai chân ghế rồi một điệu xì gà dài, mảnh. Hút được nửa điếu thì bỗng bên ngoài có tiếng ồn ào, tiếng ồn nghe ầm ầm lạch cạch, ban đầu nhỏ nhỏ, rồi càng lúc càng to hơn. Khách cho ghế trở lại bốn chân, ngẩng đầu nghe ngóng.

Khi ấy Starr đang mang đĩa và dao đĩa khách đã ăn xong xuống bếp, gần đến bếp, chị quay đầu ra lệnh cho Roy:

- Này Roy, anh ra xem cái gì thế?

Roy bước đến khung cửa kính có chỗ bị tróc sơn ở một góc, gã nhìn ra ngoài rồi nói:

- Trại Kim Cương D đang lừa bò. Thế là cả phố xá hôi cút bò suốt tuần rồi đấy.

Khách lại đứng dậy.

- Tôi ra xem cho biết.

Anh cầm điệu xì gà giữa hai hàm răng, lấy tiền trong túi ra, đếm đủ số tiền bữa ăn rồi ném lên trên bàn, xong anh lấy mũ lên và thung thính bước ra cửa.

Bên ngoài trời nắng chang chang, bụi tung bay mù mịt do một đàn bò hung hăng từ trong sa mạc tuôn ra, miệng kêu toáng lên, chúng chạy thẳng vào trung tâm thị trấn. Khách đến mép hành lang lát ván, đứng tựa một vai vào cột dựa mắt nhìn.

Một kỵ mã cưỡi một con ngựa lang mặt lẳng đứng ở ngã tư gần khách sạn. Hai người cưỡi ngựa khác đứng ở phía bên kia ngã tư. Một người còn quá trẻ, tuổi thiếu niên, trông lóng ngóng, tay chân vụng về. Nhưng người đàn ông đứng bên cậu ta mới làm cho người khách lạ chú ý vì gã cao lớn, vai rộng, đang cưỡi một con ngựa màu xám. Trông gã có vẻ là người có quyền, người đang chỉ huy đàn bò di chuyển, nếu gã không phải là chủ nhân thì chắc cũng là quản lý. Gã nắm trong tay cái roi quất bò, sợi dây dài mở tung ra lê trên mặt đất.

Lớp bụi mù càng dày đặc hơn, tiếng chân bò nện thành thịch trên mặt đường ồn ào hơn khi đàn bò chính đi vào thị trấn, lại thêm nhiều người cưỡi ngựa kèm theo quất roi vun vút để giữ cho đàn bò bước đều. Không phải chỉ có người khách lạ đứng xem một mình. Nhiều người bước ra

khỏi những tòa nhà có máy lạnh để xem đàn bò. Những người đứng bên kia đường đối diện với khách bị bụi mù che khuất, nhưng anh lại thấy cô gái tóc nâu bước xuống đường đi về phía bên này. Đây chính là cô gái mảnh mai rắn chắc anh trông thấy hồi nãy.

Cô ta bước đi một cách dịu dàng, nhún nhảy, hai hông đung đưa thật duyên dáng. Cô dừng lại ở góc đường đối diện chỗ anh đứng, quay đầu, chú ý nhìn vào cái gì đấy hay người nào đấy ở bên kia đàn bò. Khách nhìn theo hướng cô ta nhìn, hình như anh ta đang nhìn thẳng vào người đàn ông to lớn ngồi trên con ngựa xám, cái người mà khách cho là chủ nhân của trại Kim Cương D. Cô ta đứng yên một chỗ với thái độ thách đố khinh bỉ, rồi cô bước xuống khỏi lề đường, băng qua con đường đất để đi xế xế về hướng một ngôi nhà nhỏ có mặt tiền đã xuống cấp, chỉ cách sòng bạc của khách sạn một con hẻm nhỏ.

Bỗng người khách lạ nghe một tiếng nổ vang chát chúa ở phía sau đàn bò bên kia. Anh quay đầu nhìn nhanh về phía có tiếng nổ. Một tiếng "bộp" khác vang lên và anh thấy cánh tay của gã đàn ông cưỡi ngựa xám di động, hành động của gã xem như ra lệnh bằng roi.

Đàn bò cuộn cuộn tuôn vào giữa để tránh xa làn roi đang kêu bôm bốp. Ngay lúc ấy, người khách lạ trông thấy anh chàng chăn bò cưỡi con ngựa lang đứng gần đấy rời khỏi vị trí, con đường đất hướng về phía bắc đang bỏ ngõ.

Bị những người cưỡi ngựa xua đuổi ở phía sau và bị đàn bò bên kia thúc ép vì sợ tiếng roi quất bôm bốp, hơn mười con bò quay đầu về phía đường bỏ trống, chúng liền tuôn theo con đường đất này. Cả bầy bèn chạy theo chúng.

Việc xảy ra chỉ cách người thiếu nữ không đầy ba mét. Khi ấy cô đang ở ngay giữa đường, đang bước đi, lưng quay về phía con đường phố, cho nên cô hoàn toàn không hay biết gì việc đàn bò đang tuôn về phía cô.

- Coi chừng kìa! - Người khách lạ la lên.

Khi cô gái tóc nâu nhìn lui, anh bước về phía cô, nhưng lối đi đã bị đàn bò lông nâu choán hết chỗ. Không có lối cho anh đi bộ đến tận cô gái được.

Cô ta định tìm lối chạy về phía tòa nhà ở gần góc đường, nhưng cô thấy chắc không được. Cô bèn dừng lại tại chỗ, quay mặt nhìn đàn bò đang phóng về phía cô, cô đứng thẳng người, cao, mảnh mai. Tay trái cô đưa cây roi ngựa lên cao rồi quất mạnh vào mũi con bò đực tơ gần nhất. Con bò quay đầu đổi hướng, tạo nên một khoảng trống giữa cô với con bò. Sử dụng cây roi như một thanh gươm lợi hại, cô buộc đàn bò phải tránh xa cô, tạo thành một vòng an toàn, thái độ của cô rất bình tĩnh khiến cho người khách lạ phải thán phục trong lòng.

Nhưng thời gian kéo dài sẽ bất lợi cho cô. Một lúc nào đấy, đàn bò sẽ đâm nát cô ta mất. Người khách lạ nhận ra điều này ngay khi người thiếu nữ không tỏ ra lo sợ gì hết.

Anh nhìn quanh để tìm cách giúp cô. Người cưỡi ngựa đứng gần đấy chính là anh chàng cao bồi cưỡi con ngựa lang, nhưng gã lại quay lưng về phía cô gái làm ra vẻ không trông thấy hoàn cảnh khó khăn của cô. Nhanh như chớp, khách rời khỏi cửa khách sạn chạy đến thộp lấy sợi dây cương ngựa. Gã chăn bò chưa kịp phản ứng thì khách đã nắm áo sơ mi của gã lôi mạnh gã ra khỏi yên ngựa. Anh chụp lấy sườn giá yên ngựa, rồi tung người phốc lên yên, kéo mạnh đầu con ngựa quay vòng ra phía sau, nhắm hướng người thiếu nữ phóng đến. Bực bội vì không có đinh thúc ngựa ở giày, anh đưa gót chân đá mạnh vào bụng ngựa, khiến con ngựa phải chạy theo đàn bò.

Bỗng anh thấy mất dạng cô gái tóc nâu, nhưng rồi anh tìm ra cô đang ở giữa đám bụi mù mịt ở phía tay phải của anh, cô ta vẫn can trường quất roi ngựa để bảo vệ khoảng trống càng lúc càng hẹp lại.

Anh thúc nhẹ con ngựa lang tiến về phía khoảng trống do cô gái tạo nên. Cúi người sát dưới ngựa, khách quàng một cánh tay quanh ông cô để kéo cô lên, mặc cho cô ta la hét giận dữ.

Cô gái liền quất roi ngựa vào anh. Cô hét lên:

- Đồ chó đẻ, thả tao ra!

Vừa cố giữ con ngựa đang đứng trên hai chân sau, người khách lạ điên tiết nhìn thẳng vào mặt cô, vừa kịp thấy ánh mắt nẩy lửa của cô, anh liền né tránh làn roi quất. Anh hét lên:

- Mẹ kiếp, bám chặt vào!

Cô ta bất động một lát rồi níu chặt vào anh. Anh lôi cô lên yên ngựa. Con ngựa lang quỵ xuống cả bốn chân gần như quỵ xuống đất. Người khách lạ kéo mạnh dây cương, anh nhìn vào vết thương nơi cổ tay trái, vết thương làm anh đau buốt cả cánh tay. Anh cố quên để dẫn con ngựa

lang đi vào hè đường.

Đàn bò chạy qua ít dần. Một người cưỡi ngựa đến đứng chặn ở ngã tư, lừa những con bò con lại quay lui. Hai người chặn bò phi ngựa vượt qua, thúc ngựa đuổi theo đàn bò chạy khi nãy để lừa chúng trở lại.

Vui mừng vì cơn nguy hiểm đã qua, người khách để cô gái tóc nâu xuống đất rồi nhảy xuống ngựa và nắm chặt dây cương. Anh quay lại nhìn cô gái, nhận thấy cô ta không cao như anh đã tưởng. Đây chỉ là vì do cách cô ta ngẩng cao đầu, cách cô ta so cao vai, đứng thẳng lưng như lính đứng nghiêm cho nên anh có cảm giác cô ta cao mà thôi.

Cô gái quay mặt không nhìn anh, chiếc mũ treo sau lưng nhờ sợi dây mũ quấn quanh cổ. Một lớp bụi dày cộm bám trên áo quần và da thịt cô, nhưng hình như cô không hề hấn gì.

- Cô bình an chứ? - anh hỏi.

Cô ta quay lại nhìn anh, ánh mắt tóe lửa giận dữ.

- Anh đừng giả bộ quan tâm đến việc này! người ta đã cố tình xua những con bò kia vào người tôi. Tôi nghe tiếng roi bò kêu tôi biết, đây không phải là tiếng roi chặn chúng lại. Nếu đây là chiến thuật khủng bố mới thì cũng vô ích. Anh nghe rõ chưa? Vô ích thôi!

Cô ta run lên. Anh không biết vì cô ta đang giận dữ hay là còn khiếp sợ mà run lên như thế. Nhưng anh thấy khuôn mặt cô sinh động và xinh đẹp vì giận dữ. Cô ta có vẻ người được giáo dục, có nét mặt biểu lộ sự kêu hãnh tiềm ẩn trong người và có sức mạnh mà người khách lạ không thể nào xác định được rõ ràng. Anh nhìn cô, cảm thấy lòng nôn nao như khi uống ly ulyt ky hảo hạng khiến cho rạo rực cả người vậy.

- Ôi, một trái tim sư tử ẩn trong lột thiếu nữ

Anh lăm lăm đọc một câu thơ trích trong tác phẩm Henry VI

- Cái gì? - cô gái nhú mày rồi lắc đầu như muốn xua đuổi tình trạng bối rối của mình vì câu nói của anh - Anh lên ngựa đi báo cho DePard biết là hấn đã thất bại.

Anh nhương mắt ngạc nhiên, hỏi lại:

- DePard là ai thế?

Cô dừng lại, đưa mắt nhìn lên con ngựa lang có dấu trại Kim Cương D đóng trên mông, rồi quay lại nhìn với nét mặt lo lắng thận trọng. Cô ta lại hỏi anh:

- Không phải anh làm việc cho DePard sao?

- Hấn là người chủ con ngựa này à? Tôi không kịp có đủ thời gian để hỏi hấn cho biết khi mượn con ngựa này đây.

Nói xong, anh quay lại thả lỏng dây cương trên cổ con ngựa, rồi đưa tay vỗ nhẹ vào mông con thú cho nó chạy đi,

- Chắc anh mới đến đây - Hai mắt cô gái nheo lại nhìn anh rất gay gắt.

- Tôi đến thị trấn này mới cách đây khoảng một giờ.

Anh nhìn cô hít vào một hơi rồi từ từ gật đầu nói:

- Thì ra thế.

Cô nhìn đi chỗ khác, nhưng bỗng đứng trân người khi trông thấy ba người cưỡi ngựa dừng lại, dẫn đầu là gã đàn ông vai rộng ngồi trên con ngựa xám.

Cậu thiếu niên đứng bên phải gã, nét mặt non choẹt lấm đầy bụi và mồ hôi. Cậu ta nhìn người thiếu nữ, cố làm ra vẻ dữ dằn như gã đàn ông to con, người mà rõ ràng là cậu cố học đòi cho giống.

Người cưỡi ngựa thứ hai có một vết bớt tím choán gần hết má bên trái gã. Gã ngồi trên yên ngựa rất thoải mái, ra vẻ là người luôn luôn sống trên yên ngựa. Gã không to lớn như gã kia, nhưng nhìn gã người ta có cảm giác gã là kẻ có lắm mưu mô xảo quyệt. Gã nhìn người khách lạ với cặp mắt nheo nheo nghi ngại, ánh mắt lạnh lùng cảnh giác.

Nhưng chính người đàn ông cưỡi con ngựa xám mới là người chỉ huy cả nhóm. Gã ngồi bề thế nặng nề trên yên ngựa, ngực và cổ to bè bè vuông vức, cho nên nhìn vào, trông gã như có đôi vai to lớn lắm. Gã đã quá tuổi trung niên, mái tóc thò ra dưới vành mũ đã lốm đốm bạc, trông gã có vẻ là làm người chủ một đàn súc vật lớn, lại còn toát ra vẻ quen thói có uy lực, có quyền hành không ai dám trái lệnh. Mặt gã to bành bành điểm một bộ râu mép rậm rì cũng lốm đốm bạc.

Nét hằn thù hận hiện ra rõ ràng trong ánh mắt của gã, tất cả đều hướng về phía cô gái tóc nâu. Gã nói với cô:

- Mẹ kiếp, thật may cho mày
Gã dẫn từng tiếng một, giọng nghe rất độc địa.

- Chuyện này làm cho ông bề mặt, phải không ông DePard?
Cô gái đắp lại, không lộ vẻ sợ sệt và thái độ khinh khi hiện ra mặt.

- Nếu ông muốn trừ khử tôi thì tốt hơn hết ông nên nghĩ cách nào hay hơn cách xua đàn bò
hoảng loạn hung hăng vào người tôi như thế này.

Gã cười ngựa thứ hai bước lên. Gã nói:

- Con đi làm mồm này...

Ngay khi người khách lạ bước lên để can thiệp không cho gã đàn ông hăm dọa, thì gã đàn ông
tên DePard đưa cao một bàn tay và khẽ ra lệnh cho gã cười ngựa kia im lặng. Gã này buộc lòng
nuốt giận, giật dây cương để cho con ngựa bước lui vài bước, cặp mắt màu xanh mã não trừng
trừng nhìn người khách lạ như cố nhớ anh cho rõ.

- Ông giữ Sheehan bên hông làm hộ vệ thế được đấy, ông DePard à - Cô gái tóc nâu nói.

- Câm mồm lại - DePard gắt gỏng đáp, đoạn gã đưa mắt nhìn người khách lạ - Anh đã lấy con
ngựa của Jenkin.

- Lúc ấy thì phải thế thôi
Khách đẩy cái mũ trên đầu ra phía sau, rồi ngược mắt nhìn gã, vẻ lạnh lùng.

- Chắc anh mới đến đây
- Có sao không? - Hai khóe mũi anh nhích lên thích thú.

- Không sao. Chỉ có điều là anh đã chõ mũi vào chuyện anh không biết gì hết.

- Tôi thấy tôi đã chõ mũi vào mặt ông thôi.

Lần này người khách lạ không cười. Mặt đành lại lạnh lùng.

Câu trả lời bất ngờ làm cho DePard kinh ngạc đến độ gã im lặng một chốc. Chàng trẻ tuổi nắm
lấy cái gậy. Hắn nói:

- Này ông kia, ông nên giữ mồm giữ miệng. Ông đang nói chuyện với công tước DePard đấy.
Ông ấy làm chủ trại Kim Cương D và một nửa thị trấn này.

- Thật thế sao? - Khách hỏi, giọng kéo dài ra, vô cảm - Tôi không biết trại Kim Cương D ra
sao, nhưng cứ nhìn vào thị trấn này thì thấy là không có gì đáng phải huyênh hoang hết.

- Vậy thì anh hãy cút đi chỗ khác ngay!

DePard gầm lên đe dọa, rồi thúc đi vào hông con ngựa xám, giật mạnh dây cương cho con ngựa
quay lại. Cả ba người đều như một, họ đồng cho ngựa phi về phía đàn bò.

Người khách lạ nhìn họ một chốc rồi quay lại, anh nhận ra cô gái tóc nâu đang chăm chú quan
sát anh. Cô ta nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên. Cô cảnh báo anh:

- Anh đã tạo kẻ thù cho mình rồi đấy. DePard không quên chuyện này đâu. Và theo tôi thì hẳn
ta nhớ dai lắm

- Tôi cũng thế
Vùng trán mịn màng của cô hơi nhú lại. Cô hỏi:

- Anh là ai?

- Tôi là Kincade - Anh đáp sau một hồi chần chừ

- Anh đi kiếm việc làm à?

Anh cười xòa, lắc đầu đáp:

- Tôi chưa bị phá sản.

Cô nhìn anh ánh mắt ăn năn, rồi cô gật đầu.

- Khi nào anh cần việc làm, anh đến trại Đình nằm ở Bắc thị trấn khoảng 30 dặm.

- Tôi hỏi để gặp ai? - Bỗng Kincade muốn biết tên cô gái thử xem có xứng với khuôn mặt cô
không, hay là vì anh khâm phục lòng can đảm của cô, hay lẽ vì anh chỉ còn nhớ đến cảm giác
của cô khi nằm trong vòng tay anh, nhớ đến cơ thể nhẹ nhàng, nhớ đến tính gan dạ và nhớ nét
diu dàng trên người cô.

Nhìn cô, Kincade nghĩ là cô đọc được tư tưởng của anh, nhưng rồi anh lại thấy không đúng thế.
Cô biết mình đẹp, cô tin chắc như thế. Những người đàn ông khác đã nhìn cô với cặp mắt hau
háu; cứ nhìn vào thái độ của cô thì biết thôi. Và anh cũng là người như bao đàn ông khác, cũng
bị những nhu cầu muôn thuở lôi kéo.

Một thoáng lo âu hiện ra trên mặt cô. Cô đáp:

- Anh cứ hỏi gặp chủ nhân là được.

- Chủ nhân là cô hay chồng cô?
Anh không thấy tay cô đeo nhẫn, nhưng không phải vì thế mà cô không phải là người đã có chồng.

- Tôi không có chồng.

Đàn bà làm chủ trại là chuyện thông thường, nhưng phần đông là họ tiếp thu sự nghiệp này sau khi chồng chết. Cho nên anh liền nghĩ ngay cô là góa phụ, anh bèn nói:

- Tôi xin lỗi.

- Tôi không phải thế.- Giọng trả lời chắc nịch, rõ ràng.

Rồi không nói thêm lời nào nữa, cô ta quay người bỏ đi, vẫn hướng về ngôi nhà có mặt tiền xuống cấp nằm bên cạnh sông bạc của khách sạn.

Anh nhìn theo cô ta một hồi, ngạc nhiên muốn tìm hiểu cho biết. Vừa quay lại, anh thấy Starr Davis đứng trước cửa khách sạn Lucky Starr. Chị nhìn anh, vẻ mặt có phần thích thú nhưng cũng tỏ ra như muốn chê bai anh. Anh có cảm giác chị ta đã đứng đấy lâu rồi. Kincade chậm rãi đi đến phía chị.

- Làm thế không hay đâu nhé - Starr lên tiếng, nhưng trong ánh mắt của chị vẫn hiện rõ nét khâm phục.

- Tôi phải làm thế thôi.- anh gật đầu và nhìn theo phía cô tóc nâu.- Cô ta là ai thế?

Starr nhìn ra đường lúc cô gái bước vào cửa hàng bán ủng và yên cương ngựa. Chị ta đáp:

- Nói thật cho anh biết là cô ta rất lo cho kẻ điên nào chịu đứng về phe cô ta để chống lại DePard.

- Tại sao? Cô ta đã làm gì thế?

Chị ta cười, đôi môi nhếch lên với vẻ khoái trá của loài mèo, chị đáp:

- Cô ấy đã giết người em trai của ông ta.

- Sao?- anh ta nhìn chị, nhướng to mắt khiến cho vầng trán nhăn lại.- Vì tai nạn à?

- Không phải tai nạn mà cố sát. DePard tin rằng cô ấy đã giết Jeff vì ghen. Tất nhiên cô ta tuyên bố giết người vì tự vệ.

- Tự vệ cái gì?

Starr cười, nụ cười trầm đục nghe hục hục trong cổ

- Anh đừng cho tôi là điên. Có lẽ tốt hơn hết, anh nên nhìn quanh cho biết. Thị trấn này sống được là nhờ vào công việc của DePard ban phát cho. Chắc anh nhớ lời cổ nhân đã dạy: Khách hàng là người luôn luôn đúng. Đây, anh cao bồi ơi, anh tin tôi đi, khi khách hàng đối với ta vĩ đại nhất tốt nhất thì anh đừng cãi lại lời của hãn làm gì. Bất cứ lời nói nào hãn nói ra đều là lời Chúa phán cả. Nếu anh là người biết điều, anh nên tin chắc vào điều đó ddi.

Miệng anh nhếch lên một bên khóe. Anh nói:

- Xem ra thì chắc bà là người biết điều

- Biết điều ở chỗ mơn trớn ai ban ơn cho mình chứ không phản lại họ.

Anh nhìn vào đôi môi của chị, đôi môi đầy mộng gợi tình, anh lại nghĩ đến chuyện ân ái mây mưa.

- Chắc khi bà mơn trớn DePard, hãn thích thú lắm.

- Tôi tin ông ta thích thú.- chị ta trả lời bằng một giọng ồm ồm, khiến anh tưởng tượng đủ điều.

- Bà là tình nhân của ông ấy à?

Starr cười khục khục trong cổ, vẻ rất thú vị.

- Có lẽ ông ấy nghĩ thế, nhưng tôi khôngng lệ thuộc vào ai hết, anh cao bồi à.

Đây là lần thứ hai trong vòng mấy phút bà ta từ chối là không có mối quan hệ gì giữa họ cả. Kincade lại nghĩ đến cô gái tóc nâu, nghĩ đến cô gái có sức hấp dẫn mãnh liệt, vừa đẹp lại vừa can trường, vừa kiêu hãnh lại vừa mạnh mẽ. Anh biết có rất ít phụ nữ nào lại vừa cao quý vừa can đảm như thế. Chính sự tổng hợp này đã kích thích trí tưởng tượng của đàn ông - và làm cho anh quan tâm đến. Kincade thừa nhận điều này đang bùng lên trong lòng anh.

Bỗng anh phân vân không biết chuyện thực trong cái chết của em trai DePard ra sao? Có phải hãn có tội nên bị giết chết? Có phải trường hợp của cô gái tóc nâu lâm vào hoàn cảnh như Shakespeare có lần đã viết: "Kẻ bị buộc tội chứ không phải là người gây tội". Anh có chiều hướng tin tưởng như thế

Rõ ràng ý nghĩa này phát sinh trong đầu óc anh là do anh đã chứng kiến những sự việc vừa xảy ra ban nãy

Tiếng roi ngựa vang lên. Kincade lại nhìn ra đường vừa khi DePard cưỡi con ngựa xám phi qua, gã xưa số bỏ cuối cùng qua ngã tư. Cậu thiếu niên vừa phi ngựa bên cạnh gã, vừa đưa tay vẫy chào về phía Starr với vẻ lúng túng. Chị vẫy chào lại, rồi chuôi mấy ngón tay vào hai túi sau quần đứng nhìn theo, mắt dịu hiền chứ không còn gay gắt nữa.

- Con trai tôi đấy, Rick, - chị nói với Kincade, - Ngay bây giờ nó đã dấn thân vào đất bụi, đổ mồ hôi, làm việc nặng nhọc để trở thành dân chăn bò. Nó cho rằng đấy là con đường sống tuyệt vời.

- Có thể gặp những thứ tệ mạt thì có. - Anh nhún vai - Cậu ta có thể đụng độ với bò tót và máu, sẽ gặp cảnh nhào té với bùn lầy trong cuộc đua tài cưỡi ngựa hoang.

Chị nhún vai.

- Tôi không cần nghĩ đến chuyện đó.

Đàn bò di chuyển ra khỏi thị trấn, tiếng bò kêu nhỏ dần, nhưng bụi vẫn còn bay đầy trời. Một chàng cao bồi lêu lêu băng qua đường, bước lên hành lang lát ván. Anh chạm tay vào mũ chào Starr, rồi nhìn qua Kincade nở một nụ cười toe toét trên khuôn mặt đầy tàn nhang.

- Tuồng như tôi vào phố đúng lúc xảy ra chuyện gay cấn này. Anh đã chặn được đàn bò không cho....

- Xin cảm ơn. - Kincade cắt ngang không cho anh ta nói hết lời khen và chìa tay ra tự giới thiệu

- Tôi là Kincade.

Sau một lát ngần ngừ, chàng cao bồi chột tính, anh đưa tay bắt rồi tự giới thiệu:

- Tôi là Smith, nhưng mọi người quen gọi là Sắt Rỉ.

- Người ta gọi thế đúng đấy, - Kincade đáp vừa đưa mắt nhìn mái tóc màu đỏ gạch của anh cao bồi lòi ra dưới vành mũ. Đoạn anh ta quay qua giới thiệu Starr: - Đây là bà Starr Davis. Bà là chủ nhân khách sạn Lucky Starr và sòng bạc.

- Thật sung sướng được gặp bà. Máy lạnh trong xe tôi bị hỏng cách đây gần ba trăm dặm, cho nên bà thấy đấy

Smith đưa mắt ngán ngẩm nhìn áo sơ mi lấm bẩn mồ hôi của mình:

- Tôi rất cần tắm nước ấm và uống một chầu bia lạnh. Nếu bà còn phòng nào trống trong khách sạn, tôi xin bà một phòng.

- Phòng nào cũng trống hết, - chị đáp. - Anh mặc sức chọn.

- Vậy xin chỉ chỗ cho tôi đăng ký.

Anh ta nói. Kincade cũng nói:

- Tôi cũng xin đăng ký một phòng luôn.

- Thế thì xin mời hai anh theo tôi. - Starr quay người đi trước vào cửa.

Kincade liếc nhìn lần chót sang ngôi nhà có mặt tiền xuống cấp, anh biết cô gái tóc nâu thế nào cũng ra khỏi nhà ấy. Nhưng chưa thấy động tĩnh gì hết.

Chương 2

Một cái quạt máy để trên một góc quầy đang quay vù vù, thổi không khí phảng phất mùi da còn mới và mùi xi đánh bóng lâu đời. Eden Rossister quay mặt về phía cái quạt máy để hứng lấy làn gió mát thổi vào người.

Một cái yên ngựa có túi đựng dụng cụ để ở tầng trên cái giá gắn quầy. Nhiều yên ngựa, hầu hết đã cũ, treo lỏng lỏng trên các sợi dây gắn vào trần nhà. Một. dây dây buộc yên ngựa sắp hàng trên một bức tường ngăn của cửa hàng. Đối diện với bức tường này, có nhiều kệ đựng ủng và giày đã được sửa chữa lại, chen lẫn cùng những cái móc nhiều quần áo cưỡi ngựa bằng da, bao đựng súng, và túi yên ngựa. Những tấm chăn trải yên màu sắc sặc sỡ cùng những tấm đệm dày chất đống trên một cái ghế có lưng dựa bằng những thanh ngang nằm trong một phòng ở đằng

xa.

Chiếc tủ kính trưng bày của quầy bán hàng đựng dây chuyền đeo cổ, bông tai và khoá thắt lưng làm toàn bằng da. Trên nóc tủ chất nhiều thùng giấy các tông nhỏ chưa đầy đồ dùng, còn trên mặt đất thì có một cái thùng lớn đựng một số thắt lưng đủ loại đủ cỡ và đủ màu sắc.

Những hạt bụi nháy múa long lanh trong nguồn ánh sáng mặt trời đang chiếu qua các khung cửa sổ của nhà hàng. Qua khung cửa cái bên, Eden nhìn ra ngoài đường phố. Cô lại nhớ đến giờ phút đàn bò cuộn cuộn chạy quanh cô ở đường, nhớ lúc chúng thắt chặt vòng vây quanh cô. Nếu không có anh chàng Kincade lạ hoắc kia đến kịp thì....

Eden rùng mình nghĩ đến nỗi hiểm nghèo cô đã trải qua. Cô hít vào một hơi thật dài, để xua đuổi cơn nôn nao buồn mửa bỗng dưng trào lên trong bụng, và cố nhớ lại hình ảnh người đã cứu mình.

Cô nhớ khuôn mặt rắn rỏi nằm dưới bộ râu và làn da màu đồng sậm của anh ta. Hai bàn tay anh ta chai cứng sần sùi, anh ta điều khiển con ngựa một cách tài tình như người đã sống trên yên ngựa suốt đời. Đôi ủng của anh ta đầy vết đen chứng tỏ anh đã quen dùng đinh thúc ngựa. Anh chàng Kincade xa lạ này mang dấu ấn cao bồi khắp người, một kẻ phiêu bạt giang hồ đi từ trại chăn nuôi này đến trại chăn nuôi khác, sống bằng tiền lương khắp các trại chăn nuôi, theo các đoàn xiếc di động khắp Miền Bắc Nevada và Miền Nam Oregon, len lỏi vào các vùng ở Arizona, Montana và Wyoming.

Eden biết rất rõ loại người như anh. Nhưng cô cứ có cảm tưởng anh là người vượt trội hơn những người khác. Thực tế cho thấy DePard không làm anh sợ. Rõ ràng Kincade đã xem thường gã, đã đối đáp với gã với thái độ châm biếm chua cay, khiến cho cái "ông lớn" này đau đớn hơn cả bị ai nói nặng lời nữa.

Cô tin chắc anh ta chẳng ngán cái gì hết. Cô lại nhớ thái độ anh ta nhìn cô với cặp mắt thẳng thắn để lộ tính kiên nghị của mình. Trước đây cô thường gặp những người đàn ông nhìn cô với cặp mắt thèm khát đàn bà. Nhưng lần này, cô cảm thấy lòng ấm áp lạ thường, thứ hơi ấm mà đã lâu cô thấy mình không có được. Cô lo lắng khi thấy mình không có được cảm giác này.

Có tiếng chân người từ phòng sau bước ra. Eden quay lại nhìn người đàn bà to mập, tuổi trung niên, mang nét tổ tiên xuất phát từ xứ Basque, bà bước qua khung cửa có che màn. Tay mang một đôi ủng củ đã được làm để lại và đánh xi bóng lộn

- Đúng như tôi đã lo. Đôi ủng của cô bị trễ, nhưng cũng xong rồi. - Rosa Winters để đôi bốt lên mặt quầy lĩnh kính đủ thứ đồ đạc. - Để tôi đi tìm dây cương cho cô, và thế là đủ hết rồi nhé. - Bà bước về phía dãy kệ sát tường, nhưng chợt thấy ánh nắng chiếu qua cửa sổ ở phía trước, bà liền quay lại, đầu lắc quầy quậy, chắc lưỡi nói. - Mặt trời buổi chiều biến cái nhà này thành một lò sưởi.

- Trong nhà trời nóng thật. - Eden đồng ý.

- Lại còn bụi bặm nữa chứ. - Bà Rosa Winters bước đến kéo tấm chắn cửa sổ có màu xanh đậm xuống, rồi qua cánh khác kéo tấm chắn xuống. - Cái lão DePard không được lừa bò qua thị trấn. Đúng lý hẳn phải lừa bỏ đi vòng quanh thị trấn kia, nhưng hẳn muốn mọi người biết hẳn có quyền và giàu có. - Bà kéo mạnh tấm chắn cuối cùng xuống kêu cái cách, cửa hàng trở nên âm u. Xong, bà quay lại giương cặp mắt đen nhìn vào mặt Eden. - Tôi đã chứng kiến cảnh xảy ra ngoài ấy. Anh chàng cứu cô là ai vậy?

- Một người lạ tên là Kincade.

- Theo tôi thì chắc anh ta không phải là người làm cho DePard, vì nếu làm thế anh ta sẽ mất việc ngay. - Bà lại bước đến phía kệ ở tường, lấy xuống sợi dây cương và sợi dây tròng cổ ngựa bằng da mới. - Cô thật may khi có người khách lạ ấy ở thị trấn.

- Đúng thế. Thật may đấy chứ.

- Tôi quá xấu hổ khi thấy không có ai ở đây dám giúp cô. Bà Rosa để sợi dây cương lên quầy bên cạnh đôi ủng, rồi bà thở ra, vẻ thất vọng lắm. - Hận thù là một con bệnh quái ác. Giống như bệnh ung thư, ban đầu chỉ có một đốm nhỏ, rồi dần dà nó phát triển lớn ra. Từ ngày Jeff chết đến nay đã 14 năm rồi, thế mà tôi thấy lòng căm thù của lão DePard cứ mỗi năm mỗi tăng đến độ nó còn ngấm sâu vào xương tuỷ của lão. Lão không yên ổn cho đến chừng nào lão trừng phạt được cô vì cái chết của Jeff. - Bà đưa tay về phía Eden với thái độ van lơn. - Nay Eden, cô hãy rời khỏi đây đi. Hãy bán trang trại và bỏ đây mà đi, kéo lão sẽ làm hại cô mất.

- Tôi không bán đâu.

Không bao giờ cô nghĩ đến chuyện bán trại. Trại Đình là gia sản của dòng họ Rossiter suốt bốn đời rồi. Ngôi nhà cô đang ở là do bà cô của cô xây dựng nên. Gốc rễ của cô đã ăn sâu vào lòng đất sa mạc rồi. Cô không đời nào muốn rời bỏ trang trại hết.

- Cô thật điên, Eden Rossiter à. - Bà Rosa nhìn cô lắc đầu. - Lão có quá nhiều quyền hành, lão quen biết rộng, bàn bè của lão có quá nhiều quyền hành. Không ai chống lại lão lâu được đâu. - Người ta đã tiên đoán chỉ trong vài năm thôi là tôi suy sụp, thế mà bây giờ tôi vẫn còn đứng vững.

Sau ngày ông nội cô mất cách đây 7 năm, mọi người đều tin chắc Eden sẽ bán nhà và đi chỗ khác. Khi thấy cô không bán, người ta lắc đầu nói rằng cô không thể nào điều hành trang trại. Một phụ nữ thì làm sao giữ được. Nhất là phụ nữ còn quá trẻ thì lại càng không giữ được. Thế mà cô đã giữ được, giữ được lâu nữa chứ.

- Tôi nợ bà bao nhiêu? - Eden lôi trong túi ra mấy tờ giấy bạc xếp đôi.

- Mười hai đô la năm mươi. - Bà Rosa hai tay lên mặt quầy, lòng bàn tay mở rộng ra, vẻ mặt khó chịu vì bất bình. - Cô có biết DePard đã làm cho giấy phép cho bò của cô ăn cỏ trong vùng các vùng đất công không được chính quyền ký nữa không?

- Tôi đoán thế. - Eden để 13 đô la lên quầy và chờ tiền thối.

- Thế là đất của cô không cung cấp đủ cỏ cho lượng bò khá nhiều của cô, lại còn cô không thể tìm ra nhà xuất nhập khẩu nào đánh xe vận chuyển bò của cô ra chợ.

- Quả thế thật.

- Rồi cô vẫn không tìm ra được. DePard đã quyết làm như thế. Lão ta đã nói với cái công ty địa phương là nếu họ chở bò cho cô, thì họ sẽ phải chấm dứt công việc làm ăn với lão

- Tôi đã nghĩ chuyện như thế có thể xảy ra

Nói thế nhưng Eden vẫn không kèm hãm được cơn giận chưa bùng ra

- Họ không muốn công việc làm ăn, mà hầu hết trong số họ lại tin rằng cô sẽ không duy trì được công việc lâu dài

- Họ sai rồi

Rosa bỏ tiền vào hộp đựng tiền ở dưới quầy:

- Người ta còn cho biết DePard đã ra lệnh cho mọi người không ai được đến làm cho cô hết.

Không có nhân công, chắc cô sẽ không điều hành được công việc trong trại.

Bà ta thối lại cho Eden hai đồng 25 xu.

- Nếu không thuê được nhân công, tôi sẽ giảm tối thiểu công việc cho đến độ tôi làm một mình.

Có hàng trăm trang trại nhỏ đều làm ăn theo cách này mà.

- Rồi tiếp theo là DePard sẽ ra lệnh cho mọi người không được bán gì hết cho cô - bà ta cảnh cáo.

- Lão đã ném cái thông lọng quanh cổ cô rồi đấy, lão sẽ siết cái thông lọng dần, siết dần cho đến lúc lão loại được cô.

- Cứ để hẳn làm xem sao.

Eden lấy sợi dây cương và đôi bốt.

- Người ta nói nếu cô không bán bò đi được, chúng sẽ ăn cỏ trên đất cô sạch bách trong vòng hai tháng thôi.

- Họ quên không đề cập đến số cỏ kho tích trữ của tôi

Với số lượng này, trừ đi số cỏ cô có cần cho bò ăn để chờ đem bán vào mùa thu, Eden tính ra cô sẽ đủ cỏ trong vòng ba tháng, lượng cỏ để dành này cô sẽ mất một tuần là cô. Càng thật đấy, cô cảm thấy cổ họng nghẹn ngào vì thất vọng. Cố quên đi, lòng tự nhủ trước khi đến kỳ hạn này chắc thế nào cô cũng tìm ra một giải pháp.

Bà Rosa ngoái đầu nhìn lui. Một thanh niên ngồi trên xe lăn ở phòng sau đang chăm chú nhìn vào cái bàn thợ đóng thấp thấp trước mặt. Chiếc áo may ô cụt tay ướt đẫm mồ hôi trên người anh hằn lên những bắp thịt ở vai và cánh tay, trông rất tương phản với hai ống chân chẳng khiu. Mừng vì thấy anh ta không chú ý đến hai người, bà Rosa quay lại nhích gần đến Eden, nói nhỏ:

- Tôi biết người có thể vận chuyển bò cho cô rồi.

- Ai thế?

- Bà chị Anna của tôi có người em rể làm nghề vận chuyển súc vật cho các trại chăn nuôi qua biên giới để vào bang Oregon. Ngày mai tôi sẽ gặp anh ta khi tôi giao những tờ đơn đặt hàng này cho anh chuyển đến các cửa hàng ở Winnemucca

Bà Rosa chỉ những cái hộp bằng giấy các tông đựng dây thắt lưng và đồ trang sức bằng da, những mặt hàng do bà làm ra để bán cho các cửa hàng bán đồ du lịch nằm dọc theo đường liên bang từ Winnemucca đến Reno.

- Anh ấy sẽ mang một số cừu đến cho một lái buôn cừu ở phía đông thành phố. Anna sẽ đi theo anh ta đến gặp tôi vào giờ trưa. Tôi sẽ nói giùm cho cô.

- Bà có tin anh ta sẽ chuyển chở bò của tôi đến tận các bãi mua súc vật được không?

- Tôi biết anh đang cần tiền.

Eden tỏ ý lo sợ, cô nói:

- Chắc DePard biết không chóng thì chầy tôi sẽ tìm người vận chuyển súc vật ở ngoài vùng này.

Liệu lão ta có biết người em rể của bà không?

- Tôi nghĩ là không, Jerry mới bắt đầu làm việc này, cho nên không mấy ai biết anh ta đâu. - Bà Rosa ngần ngừ, vẻ mặt lộ nét lo âu. - Cô đừng cho ai biết tại sao cô lại biết được Jerry. Nếu DePard biết tôi giúp cô...

Bà Rosa nhìn thẳng vào mặt Eden.

- Chắc lão ta không biết gì về chuyện này đâu. Lão không thể nào biết được. Cô phải thề là không nói với ai hết rằng tôi có liên quan đến chuyện này. DePard là chủ nhân ngôi nhà này... và hầu hết các thứ trang bị trong nhà.

- Đây là chuyện bí mật chỉ có bà và tôi biết. - Eden hứa. - Ngày mai khi bà gặp người em rể ấy, nhờ bà nói với anh ta tôi sẽ trả công cao, và anh ta đến đây càng sớm càng tốt. Tôi sẽ cho dồn bò lại một chỗ để sẵn sàng chở đi vào bất cứ ngày nào bà bảo cho tôi biết.

- Sáng thứ sáu tôi sẽ gọi cô để cho cô biết anh ta trả lời ra sao.

Eden bước ra khỏi cửa hàng, cô đi thẳng đến cái xe tải nhỏ đậu trên đường phố chính của thị trấn. Khi cô đi qua khách sạn Lucky Starr, Eden thấy người lạ, Kincade lấy một cái túi xách có dây rút ra khỏi thùng chiếc xe tải màu đen bám đầy bụi.

Thấy anh, cô liền nhớ lại lúc cánh tay anh ôm chặt quanh người cô. Anh ta ôm cô quá chặt đến nỗi cô cảm thấy được từng chuyển động nhỏ trên cơ thể anh, thấy được từng thớ thịt rắn chắc của anh. Mùi khói thuốc lá dính vào áo anh phả vào mũi cô và bộ râu lởm chồm của anh chỉ cách mặt cô có chút xíu.

Đã nhiều năm rồi không có người đàn ông nào ôm chặt cô vào lòng như thế. Cô không muốn như thế.

Cô xua đuổi những hình ảnh cứ lờn vờn trong óc đi. Eden ném đôi ủng và dây cương ngựa lên chỗ ngồi trước xe tải của trang trại, rồi leo lên xe nổ máy cho xe chạy.

Con đường đất chạy từ thị trấn lên hướng Bắc một đoạn, rồi rẽ sang một con đường thẳng góc chạy băng qua những bãi rộng đầy cây xô thơm, chập chùng dẫn đến một con đường hẹp nằm giữa những ngọn núi đá lởm chồm hướng về phía Tây. Eden chạy theo con đường này, khi đến chỗ đường hẹp và gồ ghề, cô cho xe chạy chậm lại.

Các cửa xe đều hạ xuống hết. Gió nóng lùa vào xe mang theo mùi hương cây xô thơm. Đặc biệt là Eden không gặp chiếc xe nào hết, và không một bóng người qua lại. Con đường là một trong những đường hẻo lánh ở Nevada không bao giờ thấy xuất hiện trên những bản đồ giao thông, loại đường nối những trang trại xa xôi và những vùng mỏ hẻo lánh với các con đường chính, hay chạy theo đường dây điện băng qua những vùng sa mạc cao rộng mênh mông bát ngát. Ra đây, không có những cơ quan cấp cứu. Sự giúp đỡ phải đợi đến hàng giờ mới có, chứ đừng kể đến phút. Đây là một thực tế mà Eden biết rất rõ.

Mắt cô nhìn về phía một con đường đất, con đường này trông như một cái sẹo dài chạy băng qua đồng cỏ xô thơm màu lục nhạt, rồi nó bò lên một dốc núi. Đến lưng chừng dốc, con đường biến mất trong một vùng đất trũng rộng do núi lửa gây nên, vùng đất trũng này lác đác có những đám cây xanh. Một con suối phun nước nóng nằm khuất tầm mắt khác đi đường, phun nước lên mặt đất, nước tụ lại trong những chiếc hồ nhỏ bằng đá. Cảnh đẹp này được dân địa phương biết đến rất rõ, và là nơi thích hợp cho lứa tuổi thanh niên mới lớn cùng bạn bè ra đây uống bia hay là thề nguyện với bồ bịch.

Khi Eden vượt qua chỗ con đường mòn nối với con đường đất, cô nắm chặt tay lái, mấy khớp ngón tay trắng bệch vì sức ép. Từ điểm này, xa cách trang trại đúng bảy dặm và cách thị trấn hơn hai mươi dặm. Những khoảng cách này đã in mất trong trí nhớ của cô. Chớ gì cô không lên ra khỏi nhà vào cái đêm xa xưa hôm ấy cách đây 14 năm... chớ gì cô không bằng lòng Jeff

DePard... Chớ gì cô đến thẳng thị trấn thay vì về trại thì có lẽ mọi việc đã khác rồi. Chớ gì... Eden lái chiếc xe chạy nhanh hết tốc lực trên con đường gồ ghề, hơi thở đứt đoạn vì những cơn khóc nức tức tưởi kinh hoàng, chân cô rung rung vì cố gắng giữ bàn chân nhấn mạnh trên bàn đạp xăng để tăng tốc. Hai bàn tay cô đầm máu trơn trượt trên tay lái. Máu vấy nhiều ở vạt áo trước, vấy nhiều trên chỗ ngồi của cô. Jeff DePard nằm bên cạnh cô, vắt véo tạo thành một góc, một chân co lại tựa lên cửa xe phía chỗ ngồi đằng trước, chân kia gác lên mép ghế. Máu uớt đầm cả vạt áo sơ mi trước của anh ta lẫn tấm vải băng mà Eden đã buộc trên vết đạn thủng ở trước ngực anh. Cứ mỗi lúc thở, ruột gan cô lại nôn nao buồn mửa vì mùi máu tươi tanh một cách kỳ lạ.

- Ngã rẽ về trái đâu rồi? - Cô lăm bắm, lòng mong sao tìm thấy con đường về nhà. Cố trấn tĩnh mình, Eden chăm chú nhìn ra phía trước, cố tìm trong bóng tối ở phía xa trước ánh đèn xe hơi. Cô thấy chưa bao giờ có một đêm tối trời như thế này. - Lay Chúa, đừng để con lạc đường. Cô lại nấc lên và hai dòng lệ lại trào ra làm mờ đi cả đôi mắt cô. Cô lấy lưng bàn tay lau mắt và nhấn mạnh thêm chân ga. Lập tức chiếc xe phóng tới trước, vấp phải một cái hố nghiêng về một bên, khiến tí nữa tay cô tuột khỏi tay lái.

Cơ thể cứng đờ của Jeff xô tới trước, Eden đưa một tay chụp. Lấy giữ lấy anh ta, cô khế rít lên những lời rên rỉ đang khi cố điều khiển chiếc xe hơi. Rồi cô cũng giữ cho chiếc xe chạy thẳng tới trước và giữ được Jeff nằm yên trên ghế ngồi.

Cô liếc nhìn sang anh ta, lòng lo lắng. Qua ánh sáng lơ mờ kỳ dị tỏa ra từ bảng số trên xe, cô thấy mặt anh ta xám ngoét, hai mắt nhắm nghiền miệng không thốt ra được tiếng nào. Cố kềm giữ một tiếng nấc kinh hoàng, Eden quay lại nhìn ra trước mặt đường.

Trang trại. Cô phải về cho được. Ở trại có điện thoại. Và có người giúp. Cô không muốn nghĩ đến chuyện nhìn mặt ông nội cô và nói cho ông nghe những chuyện đã xảy ra. Cô chỉ nghĩ đến việc sẽ nhờ ông cho biết cách làm thế nào để băng bó một vết thương do đạn gây ra.

Nước mắt lại tuôn ra chảy dài xuống má cô. cô nhìn xuống Jeff, tức tối thì thào với y: - Mày không chết được đâu. Mẹ mày, mày không chết được đâu.

Nhưng hẳn đã chết.

Và đêm đó ngay trước khi trời sáng, cô đã bị bắt và bị buộc tội cố sát. DePard đã quả quyết như thế.

Trước mắt lão ta, cô là người đã gây nên cái chết của người em trai, người em trai mà lão nuôi nấng như con, cho nên cô đáng phải bị trừng trị. Trừng trị thật nghiêm khắc.

Suốt ba năm trời tranh cãi để đưa vụ án ra tòa. DePard rêu rao rằng cô đã giết em trai của lão trong một cơn giận dữ ghen tuông, sau khi cô bắt gặp anh ta đi với một phụ nữ khác. Có người tin lão ta. Có người không. Thế nhưng ít ai nói thẳng vào mặt lão.

Khi phiên tòa được mở ở Tonapah tuyên án cô vô tội, DePard cảm thấy bị xúc phạm, lão ta cho đây là việc sa đọa trầm trọng của luật pháp. Eden nghĩ là thế nào lão cũng kháng án. Nhưng lão ta nghĩ sao đó, nên đã không tiếp tục kiện cáo nữa, mà biến nỗi buồn bực của mình thành nỗi thù hận truyền kiếp, lão thấy cần phải trả thù cho hả giận.

Rồi kết cục sẽ đi về đâu? Eden phân vân tự hỏi khi cô lái chiếc xe vào sân nhà ở Trại Đình.

Phía sau khuôn viên trại, những ngọn đồi trọc vươn cao, tạo nên một bức tường thành tự nhiên, chắn gió mùa đông lạnh ngát hồi vào. Một con suối do nguồn nước phun tạo thành, chạy ngoằn ngoèo qua rặng tường thành này, đã đổ xuống cánh đồng cỏ xô thơm ở bên kia. Nắng mùa hè làm giảm bớt lưu lượng của dòng suối, biến nó thành một dòng nước nhỏ, như qua mấy thế hệ nhà Rossiter chưa bao giờ thấy suối khô nước, quả thật đây là một điều hiếm hoi trong cái sự khô cằn này, nơi nước được coi quý hơn vàng.

Vượt qua các bãi quây ngựa và những ngôi nhà phụ thấp lè tè. Eden lái xe hướng về ngôi nhà xây theo kiểu trang trại ở vùng Nam Mỹ, ngôi nhà hai tầng lớp tôn lượn sóng đã rỉ sét thành màu nâu và được dây cây bông gòn lâu hàng trăm năm phủ bóng mát. Tương phản với màu xanh lá cây, những bức tường ngôi nhà dày dặn, có màu giống da đã cũ bị bạc màu vì thời gian và vì vấy bẩn. Những hành lang bằng gỗ chạy dài trước mặt nhà thành hai bậc, và con đường chạy vào đến tận bậc. cấp ở mặt tiền nhuộm màu nâu sậm, màu của sa mạc.

Về kích thước, ngôi nhà không đồ sộ cũng không uy nghi: nó đơn giản nhưng vững vàng, ngôi nhà được xây để ở lâu đời. Đối với Eden, ngôi nhà là trái tim của Trại Đình. Và giống như ngôi nhà, cô đã mọc rễ ăn sâu vào lòng đất ở đây. Cô không hề nghĩ đến chuyện rời bỏ nơi đây để ra

đi. Cô không bao giờ muốn thế.

Một con chó già giống chồn sóc vật tên là Cassins, từ trong bóng mát dưới hành lang rộng chồm ra, chạy đến đón chiếc xe hơi vừa khi Eden dừng lại trước cửa nhà. Đuôi ve vẩy, nó đứng bên cửa xe đợi cô bước xuống, miệng há ra mừng rỡ chào đón chủ nhà. Thân hình màu vàng đất của nó mang sẹo nhiều nơi, vì đánh nhau với chó sói và những con vật khác dám mon men xâm nhập vào lãnh thổ của nó. Về kích cỡ thì con chó không to lớn lắm, cân nặng chưa đầy 25 ký, và đứng thẳng chỉ cao đến tầm vai khoảng 18 inch, nhưng về mặt can trường thì nó sẵn sàng chiến đấu với những con vật khổng lồ.

- Ê, Cash, mạnh khỏe chứ? - Eden bước xuống xe, vói tay lui lấy đôi ủng và sợi dây cương. - Mày giữ nhà có bận rộn lắm không?

Con chó đáp lại bằng tiếng rên ư ử, rồi bỗng nó đứng khựng lại với tư thế báo động, vểnh hai tai về phía cửa bật. Một bàn tay đẩy cánh cửa bật mở ra và người anh trai của Eden, Vince, bước ra khỏi nhà, nét lo âu hiện ra trên khuôn mặt xinh trai của anh.

- Trời đất, anh thật mừng khi thấy em về. Em mạnh khỏe chứ?

Anh ta nắm hai cánh tay cô, giữ cô đứng yên một chốc, lo lắng nhìn khắp người cô.

- Em khỏe...- Cô đáp, nhưng đồng thời Vince cũng thấy thế.

- Em có biết tí nữa thì em bị đàn bò kia dẫm nát lên người không? - Anh ta hỏi, giọng trở nên giận dữ. - Lạy chúa, em có thể bị dẫm chết lắm !

- Làm sao anh biết được chuyện này?

- Anh vừa nhận được một cú điện thoại cách đây mấy phút cho biết như thế. - Gã thả tay cô ra và bước lui, lấy mũ xuống, đưa tay vuốt mái tóc đen dày cộm. - Mẹ kiếp, anh lo đến chết đi được. Tại sao em lại để một việc như thế xảy ra được nhỉ?

- Em không để. Chính DePard làm thế đấy. - Eden nói rõ cho anh cô biết, nhưng cô vẫn thừa nhận sơ sót của mình.- Có lẽ em nên đề phòng hơn nữa mới phải, nhưng khi ấy em lại đang nghĩ đến chuyện khác. Cái bộ phận chính để thay máy phát điện vẫn chưa gọi đến, mà em thì không biết, nếu không thay, máy sẽ hoạt động được bao lâu nữa đây. Em không ngờ DePard lại làm một việc như thế giữa thanh niên bạch nhật.

- Lão ta thường xuyên theo dõi em, Eden ạ, - Vince nói, Và lão sẽ còn theo dõi mãi cho đến khi nào hại được em mới thôi. Khi nào thì em mới tỉnh ngộ?

- Theo anh thì em nên làm gì? - Eden chán nản hỏi - Trốn biệt trong nhà hay đến quỳ dưới chân hắn để xin lỗi?- Không, anh muốn em phải đi khỏi đây khi người em còn nguyên vẹn !

- Em không bao giờ rời bỏ Trại Đình đâu.

- Không cãi lý với em được. - Gã quay gót bỏ đi. Eden nhận thấy Vince trở nên nóng nảy, cô nghi ngờ, bèn hỏi.

- Vince, anh đi đâu đấy?

- Đi kiểm tra bể nước ở Đá Phẳng xem sao.- Gã quay đầu lui đáp lớn.

- Đáng ra anh làm việc ấy sau khi ăn trưa xong mới phải.

Gã giật mạnh cánh cửa chiếc xe tải của gã, chiếc xe mới màu xanh láng bóng, rồi gã dừng lại, đáp:

- Máy đóng bao bì hỏng, anh phải làm thợ máy. Anh đã sửa nó hoạt động lại được, nhưng ai biết nó chạy được bao lâu !

Eden nhìn nhanh về phía cánh đồng cỏ rộng vàng cháy, nằm phía bên kia các chuồng nhốt súc vật để chuyển đi bán trong vùng được mệnh danh là Lòng Chảo. Những bao cỏ khô đã được đóng thành kiện vuông vức nằm rải rác thành một hàng lổm chổm không đều. Tiếng máy đóng bao cỏ khô nổ ầm ầm lạnh lạnh ở xa từ phía cuối cánh đồng, tiếng nổ tỏ ra máy còn hoạt động được, còn xúc được cỏ khô tọng vào bao nện chặt, thành những bao hàng cứng ngắt.

Chiếc xe hơi của Vince đã che khuất tầm mắt của Eden nhìn ra cánh đồng, khi anh ta cho xe đi lui khỏi nhà. Bồn chứa nước cho bò uống nằm ở rặng đồi có tên là Đá Phẳng nằm về phía đông, phía bên kia những cánh đồng cỏ xô thơm ; Vince cho xe rẽ vào con đường mòn chạy về hướng ấy.

Nhưng Eden vẫn cảm thấy bất an.

Chuyện cãi nhau về việc bán trang trại để dời đi chỗ khác là chuyện xảy ra từ lâu rồi, cứ mỗi lần có mặt Vince là hai anh em lại cãi nhau về chuyện này. Eden biết rất rõ rằng, nếu Trại Đình thuộc quyền kiểm soát của Vince sau khi ông nội họ chết, thì thế nào anh ta cũng bán ngay.

Vince không bao giờ muốn gắn bó với trại hết. Đối với gã, trại không đáng giá hơn một số tiền mặt, gã cần có tiền mặt để tiêu phá.

Cố nén tiếng thở dài, Eden đi vào nhà.

Tường nhà xây dày cho nên nhiệt độ bên trong mát hơn rất nhiều. Eden để sợi dây cương ở cửa trước và để đôi ủng trên cầu thang lầu dẫn lên tầng hai, rồi cô đi qua nền nhà lát gỗ để vào phòng khách.

Trên trần nhà, chiếc quạt máy quay từ từ làm cho không khí trong phòng mát ra. Mùi khói bám trong lò sưởi toả ra, chiếc lò sưởi có hình vòm, rộng đến độ quay được cả một con bò đực tơ. Những chiếc ghế lớn kê san sát trước lò sưởi, nệm lót ghế đã sờn rách và phai màu. Sàn ván lót trong phòng bị trầy vệt nhiều nơi do đinh thúc ngựa gây nên, và tấm thảm lát toàn bộ căn phòng có một đường rách vào tận phần hoa văn trang hoàng ở giữa. Đây là loại phòng khách của một trang trại đang hoạt động, không thể khác hơn được. Tuy nhiên mặc dù căn phòng có vẻ bị lạm dụng, nó vẫn tạo ra cho người ta một cảm giác ấm cúng, thoải mái, làm xúc động những ai bước vào đây.

Tự nhiên Eden cảm thấy thoải mái khi bước vào phòng, cô lấy mũ trên đầu xuống, mấy ngón tay nắm sợi dây mũ, dùng đưa nó trong tay, lòng cảm thấy bớt căng thẳng. Cô không nhìn đến mấy chiếc ghế dựa êm ái, mà đi thẳng đến cái bàn cũ trong một hốc tường ở góc phòng, nơi dùng làm văn phòng của trai.

Một chồng thư tín mới nhận để gọn gàng trong sổ các thứ linh kính trên mặt bàn. Eden lấy chồng thư tín lên xem, cô đứng tựa hông vào mép bàn vừa lật xem, gồm sáu phong thư và một tập gồm chi phiếu và giấy tờ buôn bán. Nhận thấy không có gì khẩn cấp, cô để tất cả lại xuống bàn.

Khi Eden quay lại định đi, mắt cô bỗng nhìn vào bức ảnh lồng trong khung hình bầu dục treo trên tường. Mặt kính lâu đời đã sùi bọt chân, ngoài tấm ảnh cũ của một phụ nữ khoảng 40 tuổi, mặc váy cưới ngựa dài có xẻ hai bên, chiếc áo khoác bằng len và đầu đội cái mũ nồi phẳng có vành bao quanh như chiếc vương niệm, chân mang ủng bám đầy bụi. Bà mang một khẩu súng lục nằm trong bao da trên thắt lưng quanh hai hông thon mảnh, tay bà cầm dây cương một con ngựa cao, bốn chân dài thông. Mặt bà rúm rắng, dẻo dai vì đã trải qua mấy chục năm trời dãi nắng dầm sương. Nếu bỏ qua nét mạnh mẽ và quét đoán trên người bà, thì ta sẽ thấy hiện ra trên mặt bà những nét thanh tú nói lên một sắc đẹp tuyệt mỹ.

Xa xa đằng sau bà, hiện lên những bức tường nhà và dãy hành lang gỗ của ngôi nhà chính của Trại Đình.

Eden nhìn kỹ bức ảnh bà tổ của mình, bà Kate Rossiter, người phụ nữ đến làm dâu ở Miền Tây năm mới 15 tuổi, để rồi cuối cùng xây dựng trại Đình thành một trại chăn nuôi phát đạt với một người chồng thường xuyên vắng nhà không giúp gì mấy cho bà.

- Cháu nghĩ Vince cũng đang theo bước cụ tổ Daniel của bà đấy, luôn luôn chạy theo giấc mơ trở thành người thành công vĩ đại, - Eden thì thầm nói, giọng chán chường chịu đựng. Vàng, bạc, đồng chẳng thành vấn đề với cụ Daniel Rossiter. Cứ mỗi lần nghe đồn có một vùng mỏ được phát hiện, là cụ bỏ nhà ra đi để theo dấu vết cuộc tìm kiếm này. Cụ bỏ đi hàng nhiều tháng trời, thỉnh thoảng có lần lâu đến nhiều năm, để mặc bà Kate lo điều khiển việc nhà. Vince đã trở về, nhưng cũng như bà Kate, Eden không hề tin anh ta sẽ ở lại nhà. Cô vẫn một mình chống chọi với DePard mà thôi.

Chương 3

Chiếc xe Ford Bronco hướng dẫn một đoàn xe gồm mấy chiếc xe tải nhỏ kéo theo toa chở súc

vật chạy trên con đường trải đá sỏi. Khi đến gần một trong những lối vào trại Kim Cương D, chiếc xe chạy chậm lại nhưng chiếc xe tải vẫn tiếp tục chạy theo sau. Trong những toa chở súc vật, những con ngựa đóng đầy đủ yên cương đang đứng gồng mình và xe rung chuyển, mồ hôi của một ngày làm việc từ từ khô dần trên cơ thể chúng.

Công tước DePard ngồi ở ghế trước trên chiếc Bronco kín đáo đưa mắt nhìn ra ngoài qua cánh cửa bên. Man Sheenan 40 tuổi ngồi sau tay lái, gã là quản lý bò ở trại Kim Cương D đã 15 năm nay và hiện là người có quyền thứ hai sau người đàn ông ngồi bên cạnh gã.

Rick Davis, khoảng 13, 14 tuổi ngồi phía sau xe, người đẫm mồ hôi mệt mỏi, các thớ thịt đau nhức vì không quen ngồi trên yên ngựa lâu để chuyển bò từ chỗ nuôi bò trên triền đồi này đến chỗ quây bò khác. Tuy nhiên cậu ta vẫn cảm thấy hồ hởi phấn khởi, và chính nhờ tâm trạng này đã làm cho trạng thái đau đớn của cơ thể trở nên bình thường.

Rick cố học hỏi kinh nghiệm, cậu quên nắng nóng bụi bặm và cảnh sống đều đều buồn tẻ, mà chỉ chú tâm đến những lúc gặp cảnh phải ra tay hành động kịp thời – như có lần cậu gặp trường hợp một con bò đực to đấm đầu chạy về phía đồng vắng, cậu lập tức đuổi theo quất ngựa cho phi nước đại băng qua đồng cỏ xô thơm, nhảy ra các hố rãnh, tai nạn chầu chực bên mình, cổ họng đắng ngắt – và sau khi đã lừa được con bò về lại đàn rồi, cậu vẫn cảm thấy bồn chồn hồi hộp. Hay có lần một con gà rừng từ trong bụi rậm nhảy vọt ra ngay trước mặt con ngựa, làm cho con ngựa giật mình chồm lên cong lưng, chụm bốn vó nhảy như một con ngựa hoang trong đấu trường, cậu vẫn ngồi yên trên lưng ngựa, chân vẫn giữ vững trong bàn đạp.

Mỗi lần kể lại chuyện hấp dẫn này Rick lại rạng rỡ mặt mày. Có điều là cậu sợ nói nhiều quá, giống mấy thằng nhóc dần độn trong thị trấn, có thể làm phật lòng ông DePard, nên cậu thường giữ im lặng. Cậu cho ý kiến của Công tước DePard về cậu là đáng kể hơn bất cứ điều gì hết trên đời này. Công tước DePard là người vĩ đại nhất vùng, người giàu có nhất và lại là người biết điều nhất nữa.

Khi chiếc Ford Bronco rẽ vào giữa hàng cột đôi xây bằng đá để vào trại, công tước DePard mới mở miệng nói sau một đoạn đường dài hàng chục dặm im lặng:

- Gọi báo cho họ biết chúng ta đã về đến trại. Nếu có ai nhắn tin gì, bảo Harve đem đến nhà cho tôi.

- Dạ - Sheehan nhắc máy bộ đàm lên, truyền lại lệnh.

Nhìn Rick, gã nghĩ đến một đường dây liên lạc rộng lớn nối từ các trụ sở chăn nuôi xa xôi về ban chỉ huy đầu não ở trại Kim Cương D, tính hết ra cũng rộng đến hai triệu rưỡi mẫu tây, gồm một vùng tài sản tư vương vức, một vùng đất công thuê mướn trồng cỏ cho bò ăn và một khu đất hỏa xa có hợp đồng thuê mướn.

Nghĩ đến điều này khiến Rick ngược mặt nhìn lão. Công tước DePard nhanh nhẹn áp dụng khoa học kỹ thuật và những phương pháp tân kỳ vào công việc làm ăn, cho nên lão đã gặt hái được nhiều hiệu quả, lợi tức gia tăng đều đặn. Máy vi tính hàng tuần lại báo cáo cho lão biết trọng lượng bò tăng bao nhiêu theo chương trình nuôi dưỡng của lão, và chỉ ra số lợi tức thu hoạch cùng các chi phí của trại. Máy bay và trực thăng làm giảm bớt thì giờ một số người cưỡi ngựa trong thời gian thu gom súc vật vào mùa xuân và mùa thu. Và nhờ thế lão mới có thể kiểm soát tổng thể tình hình các rặng đồi chăn nuôi, tình hình nước nôi cho súc vật uống. Hệ thống viễn thông giúp cho lão ấn định được ngày đem súc vật đi bán và cho phép lão ở trại điều khiển việc buôn bán súc vật qua đường vô tuyến, khỏi mất công đi xa.

Trong lúc đó, DePard lại sống theo luật lệ của miền Tây cổ đại. Lão buộc mọi người xung quanh

lão phải hoàn toàn trung thành với lão, và lão cũng sống theo luật lệ này. Khi DePard hứa với ai điều gì, lão thực hiện đúng theo lời nói và lão cũng muốn mọi người đều làm như thế. Khi có kẻ không nghe lời, lão không liên lạc tiếp xúc với hắn ta nữa. Lão tin tưởng gia đình của người ấy, thanh danh của anh ta phải được bảo vệ che chở, không để xảy ra chuyện xích mích gì hết. Rick khâm phục thái độ này của DePard, mặc dầu cậu không hề nói năng gì về các chuyện này cho bạn bè của cậu ta nghe hết.

Chiếc xe chạy theo con đường đất thẳng đến một đám nhà đông đúc và bãi quây ngựa nằm dưới chân một ngọn núi thấp có dốc đứng. Đây là tổng hành dinh của trại Kim Cương D với những nhà kho, nhà chứa đồ, nhà cất hàng, phòng ăn tập thể và khu nhà ở cho nhân viên làm việc trong một trang trại rộng mênh mông thịnh vượng.

Bên kia dãy nhà có một con đường khác chạy chéo góc mặt trước ngọn núi thấp, rồi vòng lên đỉnh núi. Trong lúc tất cả xe cộ đều chạy về phía các nhà kho thì Sheenan cho xe chạy theo con đường lên đỉnh núi ấy. Lên tận đỉnh, con đường rẽ làm hai, một lối chạy đến một phi trường có nhà chứa máy bay xây bằng sắt thép và có bãi đáp trực thăng, còn lối kia chạy vòng đến nhà chính, một tòa nhà dài thấp, kiểu cọ, được xây bằng gỗ, kính và đá, ba mặt đều có hành lang rộng. Sheenan quay chiếc Bronco chạy về ngôi nhà chính, rồi dừng lại trên lối đi lát đá phiến trước mặt nhà.

Rick xuống xe tiếp theo sau hai người, các thớ thịt ở mông và đùi đau nhừ khiến cậu không muốn nhích chân lên nữa. DePard nhìn cậu thông cảm khi Rick cố theo kịp họ:

- Hơi đau và cứng cơ, phải không? – DePard hỏi, miệng khẽ nhích lên mỉm cười đùa
- Chẳng có gì

Rick giả vờ nhún vai với vẻ bất cần của một kẻ nam nhi, và cố đi một cách tự nhiên khi DePard và Sheenan tiến về phía cửa trước.

- Hôm nay cháu làm việc tốt đấy! – DePard nêu nhận xét lấy lệ, như cái điệu người ta thờ ơ vỗ đầu với con chó vậy

Tuy lời khen có phần giản dị, nhưng Rick Davis lại đỏ mặt vì sung sướng. Cậu không có cha, cậu rất ao ước được người lớn khen, và không có lời khen của ai có ý nghĩa hơn lời khen của DePard được. Cậu sung sướng bước theo hai người đàn ông vào nhà.

Tiếng ủng nện thành thịch và tiếng đinh thúc ngựa kêu leng keng vang lên trong ngôi nhà thoáng rộng. DePard đi trước theo lối băng qua phòng khách kín đáo để đến căn phòng nằm trong góc nhà, chính nơi đây lão chỉ huy toàn bộ hoạt động của trại. DePard vào phòng, đi thẳng đến quầy rượu cố định nằm cạnh chiếc lò sưởi bằng đá

- Uống Coca chứ con? – Lão mở một tủ lạnh nhỏ nằm sau quầy
- Coca tuyệt đấy, thưa ngài

DePard để một lon Coca lạnh lên mặt quầy rượu rồi lấy hai cái ly trên kệ ở phía sau quầy, bỏ đầy nước đá vào. Matt Sheehan đứng tựa người vào quầy, tảng lờ không để ý đến cậu bé khi cậu cầm lon Coca lên, mở nắp đánh bóp và uống một hơi dài rồi lui ra giữa phòng. Sheenan liếc mắt thấy cậu ta dừng lại trước một số ảnh treo trên tường.

Tất cả ảnh đều trưng ra khuôn mặt đẹp trai, láo xược của Jeff – người em trai của Công tước DePard đã chết từ lâu. Nét di truyền của dòng họ DePard hiện rõ trên quai hàm vuông mạnh mẽ và nét mặt bè bè của anh ta. Cặp mắt ánh lên vẻ hoang dã độc ác, còn nụ cười thì đều cáng liều lĩnh. Rõ ràng Jeff đã lớn lên trong cảnh sung túc, là chàng trai duyên dáng đồng thời là một vận động viên sáng chói và là một học sinh đầy triển vọng. Mọi người đều cho rằng Công tước

đang chuẩn bị cho cậu em trai bước vào con đường chính trị, có người lại còn cam đoan thế nào cũng đến ngày Jeff DePard trở thành vị thống đốc trẻ nhất của ban Nevada.

Sheenan uể oải nhìn những bức ảnh treo trên tường. Đã nhiều năm nay gã không đi nhà thờ, nhưng gã vẫn cảm thấy gã đang nhìn vào một bàn thờ tôn giáo, chỉ có điều thiếu những cây nến cầu nguyện nữa mà thôi.

Tiếng nước đá kêu lạnh canh trong ly rượu do Công tước DePard đưa cho Sheenan. Gã lấy lên ly thứ hai, đầy ulytky pha nước. Sheenan nâng ly ulytky lên lặng lẽ chúc mừng rồi uống một hớp, gã cảm thấy hơi ấm của rượu ngấm vào cổ hừng hực như đứng gần lửa.

- Rượu làm nhẹ người – Sheenan nói

- Tôi cũng thấy thế

DePard bước ra khỏi quầy rượu, lão bung theo ly rượu trên tay.

Cậu bé rời mắt khỏi mấy tấm ảnh, quay lại vẻ mặt hơi tỏ ra có lỗi, thế rồi cậu vội vàng uống một ngụm nước để cố che dấu thái độ có lỗi đi.

Sheenan quay lại nhìn cậu, ánh mắt đăm chiêu. Đã nhiều năm rồi, người ta đồn đại cậu bé là con hoang của Jeff DePard. Lời đồn này được mọi người tin chắc khi họ thấy Công tước quan tâm đến cả chú bé lẫn mẹ cậu - Starr Davis. Người ta còn giải thích chuyện DePard quan tâm đến chị ta bằng luận điệu đơn giản là: tự chung thì DePard là người độc thân, còn Starr là một phụ nữ xinh đẹp, lắm mưu mô quỷ quyết. Thế nhưng chị ta lại rất kín miệng kín mồm về bố của cậu bé, không bao giờ chị ta cho biết cha nó là ai hay ở đâu đến. Sheenan phân vân tự hỏi không biết cậu bé có biết không?

Gã cố tìm tòi nhưng không thấy cậu bé có nét nào giống người trong dòng họ DePard cả. Cậu ta có nét mặt vuông vức và cái cằm nhọn giống mẹ, điều này không có nghĩa là cậu ta không phải là con ngoài giá thú của Jeff.

DePard để một tay lên vai cậu bé. Lão nói:

- Bác có chuyện muốn bàn riêng với Sheenan. Tại sao cháu không đi tắm và thay quần áo đi?

Nếu bác đem cháu về nhà thế này chắc mẹ cháu không thích đâu

- Cháu cũng thấy thế

Cậu bé cười xoà, nhưng rõ ràng là cậu miễn cưỡng khi bước ra khỏi phòng với lon Coca trên tay

DePard nhìn cậu bé bước đi, khi thấy cậu ra khỏi phòng không thể nghe được, lão nói:

- Hôm nay Rick xoay sở được đấy chứ

Sheehan biết DePard muốn nói lúc họ ở ngoài đường phố hôm nay, khi cậu bé xông lên bảo vệ cho lão trong lúc xảy ra cuộc đối đầu giữa lão với cô gái Rossiter và người cứu cô ấy.

- Cái thằng khách lạ ấy xuất hiện thật bậy – Sheehan lên tiếng – Nếu hấn không xen vào, thế nào ông cũng đã trừ khử được con mẹ Rossiter kia ngon lành rồi.

- Đúng thế - Môi của DePard mím lại vì tức tối và giận dữ ầm ục trong lòng.

- Ông để cho cái thằng khách lạ ấy tự do thoải mái quá ông DePard ạ

Sheehan luôn luôn thừa trình với lão rất kính trọng. Công tước rất thích lối xử sự như thế này. Sau bao nhiêu năm, Sheehan biết tâm tính của ông chủ rất rõ, gã cẩn thận để không xúc phạm đến lòng kiêu hãnh tự hào kinh khủng của ông ta. Nếu DePard muốn cai trị vùng này, Sheehan muốn ông ta cai trị cho được. Là phó chỉ huy của DePard, gã đã được chủ trao cho nhiều quyền hành, và Sheehan lại rất thích có quyền hành.

- Cả nửa thị trấn đều nhìn thấy hết. Không còn cách nào khác được

DePard uống một ngụm ulytky như để cho khỏi đắng họng

- Thấy ông bỏ đi như thế, hẳn có kẻ nghĩ rằng họ có thể yên ổn khi giúp đỡ con mẹ Rossiter kia – Sheehan thấy DePard đang chăm chú nhìn, cặp mắt đen lạnh lùng – Thật xấu hổ để cho công việc ấy xảy ra khi mà hình như ông muốn thộp cổ nó nơi nào ông muốn cũng được.

- Lạy Chúa, tốt hơn là không nên để cho mọi người nghĩ thế - DePard dùng dùng nổi giận – Bất cứ thằng nào cố giúp con đó, tôi thề không để yên cho nó.

Sheehan gật đầu, uống một ngụm rượu khác, mặc cho cơn giận của DePard trào ra:

- Theo tôi thì ông cần phải làm cho thiên hạ sợ ông. Hôm nay ông đã tập hợp được đám đông trong một thời gian mà ông không thể chế ngự được một thằng, không chóng thì chầy thằng ấy sẽ tập hợp một số người để chống lại ta. Tôi có nhiệm vụ phải làm cho quần chúng thủ phận giữ yên. Trại Kim Cương D quá lớn, quá nhiều người giúp việc rồi, không cần phải gây thêm bạn ở đây làm gì. Mọi người không quên điều này đâu. Khi nào ông thấy cần gia tăng áp lực, xin ông cứ ra lệnh cho tôi.

- Tôi đang có ý định ấy đây – DePard nói – Có điều là nên làm khi nào và ở đâu. Đây không phải là lúc ta hành động điên cuồng. Một hành động không thích hợp sẽ trả giá rất lâu.

- Ông thật sáng suốt

Sheehan không hoàn toàn đồng ý, nhưng gã cũng đưa ra lời khuyên về vấn đề này, DePard lắng nghe rồi quyết định. Sheehan chấp nhận quyết định và chuyển câu chuyện sang vấn đề bàn thảo công việc ngày hôm sau.

Hơi nước ở vòi sen bám vào tấm gương soi trong buồng tắm, đọng lại thành những giọt nước nhỏ chảy dài xuống mặt kính trơn ướt. Rick Davis bước ra khỏi bồn tắm, bước đến soi mình trong gương. Mặt cậu đã sạch hết bụi bặm và mồ hôi, mũi và má đỏ ửng vì ánh nắng mặt trời. Cậu đưa tay sờ vào hàm xoa thử để xem đã có dấu hiệu gì về râu ria chưa. Cậu thấy không có gì bèn thở dài thất vọng, đoạn cậu lấy lược chải gọn mái tóc ướt trên đầu. Chải xong, định bỏ lược xuống, cậu liền đổi ý lấy cái lược đặt nằm ngang trên miệng để xem nếu cậu có ria thì sẽ trông như thế nào. Ngay khi tưởng tượng đi nữa, cậu cũng chỉ thấy một vạch nằm ngang. Cậu nhún vai, lấy hai vai nhún nhảy trong kính. Cậu lại nảy ra một ý khác, xắn tay áo mới mặc lên quá khuỷu, nắm tay lại rồi gồng tay lên. Các bắp thịt phồng lên cũng đáng kể nhưng vẫn chưa to như bắp tay của một thanh niên. Không có được bắp tay của một thanh niên, không có được bắp tay của Công tước DePard.

“Chưa đấy thôi”, Rick tự nhủ và bước ra khỏi tấm gương soi.

Áo quần của cậu để một đồng trên nền gạch lát gạch men. Rick lấy hết lên, cậu lại càng tự hào thêm nữa khi ngửi thấy mùi mồ hôi lao động toát ra từ đồng quần áo. Cậu mang hết vào phòng khách, nơi cậu thường sử dụng nhưng lúc ở lại đêm tại trại. Cậu thích xem nơi này là phòng riêng của mình.

Rick lại còn tưởng tượng ra cảnh mẹ cậu sẽ lấy Công tước DePard và hai mẹ con sẽ được sống ở đây thoải mái. Nhưng xem ra chuyện này chắc không xảy ra được. Tuy nhiên, cứ mỗi lần thấy hai người gặp nhau cậu lại nuôi hy vọng đạt được niềm hạnh phúc này.

Rick thôi không hỏi về cha đẻ của mình từ mấy năm nay rồi. Biết bao nhiêu lần rồi cậu đã hỏi mẹ, nhưng bà chẳng bao giờ trả lời thẳng cho cậu biết.

Cậu không biết gì về cha cậu hết, ngay cả tên họ cũng không biết.

Cậu đã nghe người ta đồn rằng cậu là con hoang của Jeff DePard, nhưng cậu sợ không dám hỏi đến. Vì cậu sợ nhớ ra không phải.

Cậu muốn mình mang dòng họ DePard. Cứ để thế để vững tin mình là dòng dõi họ nhà DePard.

Cậu nhét số áo quần dơ vào cái bao vải bạc với những thứ linh tinh của mình rồi đóng dây kéo lại, để một bên cửa. Sạch sẽ thơm tất rồi, tất cả đã sẵn sàng lên đường rồi. Rick bước ra xem thử Công tước có còn bận gì với viên quản đốc nữa không

Cậu vừa đi đến giữa hành lang thì chuông cửa réo vang, chuông reo mãi vì có kẻ nào đẩy chắc đang sốt ruột bấm chuông liên tục. Lẫn trong tiếng chuông the thé, cậu nghe được bước chân quen thuộc của bà quản gia, bước chân nghe lệt xệt do dép da phát ra trên nền nhà lát gạch loại Saltillo ở tiền sảnh, khi bà vội vã ra mở cửa.

Bà quản gia đưa bàn tay hộ pháp lôi mạnh cánh cửa gỗ cấm đào nặng nề vào phía trong. Rick kinh ngạc tròn xoe hai mắt nhìn Vince Rossiter bước qua trước mặt bà quản gia, giận dữ hỏi:

- Ông DePard ác ôn đâu rồi? Tôi muốn gặp ông ta

Không chờ trả lời, Vince Rossiter đi thẳng vào phòng. Rick bước đến gần hơn, cậu quan tâm đến chuyện gì sẽ xảy ra chứ không còn hiếu kỳ nữa. Cậu biết Công tước đang sử dụng người anh của Eden Rossiter.

Sheehan đang còn ở trong phòng. Rick thoáng nhìn thấy gã bước ra chặn Vince lại. Mọi người đều tuyên bố là Sheehan có bản chất rất ti tiện, và Rick đã tin điều này là đúng. Chỉ nhìn vào cái bốt to bụi xấu xí trên mặt gã quản đốc là cậu đã đủ ón rồi.

Vince Rossiter không để ý đến sự hiện diện của tên quản đốc, gã đến nhìn thẳng vào mặt DePard. Cơn giận làm cho gã lóng cóng cả người, gã nói lớn:

- Ông đi quá xa rồi ông DePard à. Em gái tôi chiều nay suýt nữa chết vì ông

- Tôi không hiểu anh đang nói cái gì đây – Công tước DePard bình tĩnh đáp, có vẻ thích thú ra mặt

- Ông không hiểu cái con khỉ! - Vince Rossiter la lớn lên – Tôi báo cho ông biết, ông Công tước, nếu ông làm hại đến em gái tôi thì ông liệu hồn đấy, vì tôi sẽ tìm cách hạ ông ngay.

Công tước ra dấu ra gã quản đốc, y đến đóng cửa phòng lại. Rick không còn nghe được họ nói gì nữa, cậu chỉ nghe những tiếng rì rầm, chốc chốc lại bị ngắt quãng vì giọng nói nóng nảy của Vince Rossiter cất lên. Thế rồi ngay cả tiếng rì rầm cậu cũng không còn nghe được nữa.

Chuyện gì xảy ra thế nhỉ?

Chương 4

Sau khi đã chợp mắt ngủ được một giấc khoảng ba giờ và tắm nước ấm, Kincade lấy lại sức khoẻ, anh mặc quần áo rồi bước xuống thang lầu, chìa khoá phòng cho vào túi quần. Đến dưới chân cầu thang, anh đi rẽ vào phòng đánh bạc.

Chiếc máy truyền hình ở phía sau quầy rượu đang chiếu lại một bộ phim cũ của Andy Griffith, hình ảnh mờ mờ vì lâu năm và vì hệ thống ăng ten quá xấu. Sáu người khách quen của khách sạn Lucky Star không ai xem phim hết. Vài người ngược mắt lên khi Kincade bước vào phòng, rồi lại vội quay mặt đi, chăm chú nhìn vào công việc họ đang làm.

Chỉ có Star Davis mỉm cười khi chị thấy anh. Chị mặc cái áo dài đơn sơ bó sát vào người, may bằng vải in hoa màu đen, chiếc áo lộ ra dưới hai chân khi chị bước về phía anh với vẻ duyên dáng, uyển chuyển dịu dàng, nụ cười hân hoan sung sướng nở trên môi.

- Tôi cứ tưởng anh sẽ ở suốt đêm trên phòng ... một mình – Chị lên tiếng đón chào anh.

- Đầu được – Kincade đáp vừa nhếch miệng cười có vẻ châm biếm, mắt nhìn xuống chiếc cổ áo có hình trái tim và dây nút áo lẩn vòng cài nút ở trước ngực Starr.

- Cao râu sạch sẽ đi – Starr sờ vào anh, vì chị muốn đụng chạm người anh, mấy ngón tay lướt trên hai má mịn màng của anh. Da anh ấm áp, phảng phất mùi đất và mùi đàn ông.

- Tôi muốn để râu – Tắm xong và chợp mắt được một chút, Kincade có thể cạo râu nhưng anh không cạo – Tôi định xuống xem chiếc xe đã sửa xong chưa, nhưng nhìn qua cửa sổ trên phòng, tôi thấy có tấm biển báo giờ đóng cửa treo trước nhà.

- Chẳng ngạc nhiên gì. Hoague thường đóng cửa lúc 5 giờ. Anh ngồi đây chơi, uống cái gì đi – chị quảng lấy anh, rồi quay người, vòng cánh tay qua tay anh để dẫn anh đến một cái bàn trống

- Lát nữa Hoague sẽ đến đây. Anh ta đến đây thường xuyên.

- Tôi có được phép mời chủ nhân uống một ly không ? – Anh kéo một cái ghế mời chị ngồi, nhướn mày chờ đợi.

- Sẵn sàng – Starr trả lời và cười khàn khàn với vẻ sung sướng – Nhưng tối nay tôi có hẹn với người khác rồi.

- Tôi nghiệp chưa !

- Thế đấy – Nét ân hận hiện rõ trong mắt chị trông rất chân tình – Anh uống cái gì, tôi đi lấy ?

- Bia – Kincade ngồi xuống, quay mặt ra phía cửa.

Khi Starr mang bia lại, anh chàng cao bồi tóc đỏ Smith Sắt Rỉ sỏi bước vào phòng. Thấy Kincade, anh ta bước đến.

- Ngồi với anh được không ?

- Được chứ – Kincade gạt đầu chỉ một cái ghế trống.

- Cám ơn. Tôi cũng uống bia – anh ta nói với Starr, rồi kéo ghế ngồi xuống – Tôi đã đi một vòng quanh phố. Chỉ trong nháy mắt là hết. Tôi có cảm tưởng mọi người ở đây không quen cảnh thấy người lạ đi phố. Họ rất ít lời.

- Dân chúng ở các thành phố nhỏ thường kín đáo, nhất là khi có người muốn lân la hỏi chuyện.

- Kín đáo à ? – Sắt Rỉ giễu khi nghe nói từ này – Nếu anh muốn biết, xin nói với anh là họ như những kẻ bị quản thúc. Họ chỉ trả lời anh về giờ giấc trong ngày thôi, thế đấy.

Nhận xét của anh ta không yêu cầu phải trả lời, cho nên Kincade không nói gì mà chỉ gạt đầu. Nhưng Smith Sắt Rỉ lại là một tay thích nói chuyện. Anh ta cứ cà kê dê ngỗng mãi cho hết đầu bia thứ nhất và bắt đầu đầu hai. Kincade nghe một cách lơ đãng, ngồi nghỉ ngơi thoải mái trên ghế. Tuy nhiên, mắt anh vẫn canh chừng đề phòng, thận trọng nhìn khách vào khách ra ở cửa trước.

Bỗng một anh chàng cao bồi bước vào phòng, Kincade liền chú ý đến hắn ta. Hắn ta đội cái mũ rộng vành, phía trước bẻ cong xuống. Một vuông lụa trắng lớn treo lủng lẳng trước ngực áo. Một quần da ngắn mặc ra ngoài cái quần Leví mới sạch sẽ, loại quần da gọi là quần hổ. Trên cặp đỉnh thúc ngựa của gã có gắn hai bánh xe kiểu Mehicô đính lục lạc kêu leng keng khi bước đi.

- Phải gọi đây là dân đấu bò kiểng chính hiệu – Kincade lên tiếng nói, anh dùng một thổ ngữ bắt nguồn từ tiếng đấu bò của Tây Ban Nha và là tiếng được người ta thường dùng trước khi từ “chăn bò” ra đời. Lúc ấy danh từ này thường được dùng để miêu tả người nào thích mặc loại áo quần khác đời, dùng những thứ khác đời và dùng phương pháp khác đời để làm cái công việc của một anh chăn bò. Nhưng rồi trải qua thời gian, vấn đề áo quần, dụng cụ, phương pháp giữa hai giới chăn bò và đấu bò trộn lẫn nhau đến độ không còn phân biệt giữa họ nữa, và các từ ngữ dùng để gọi họ lẫn lộn nhau hết.

Smith Sắt Rỉ nhìn chàng trai, ánh mắt cười cợt

- Tôi hy vọng anh ta nhớ không ngồi xổm lên đỉnh thúc ngựa.

- Chắc là anh ta phải nhớ điểm này chứ - Kincade đáp, giọng đùa cợt, miệng hơi nhếch lên cười. Sắt Rỉ cười ngất.

Khi Starr Davis thấy khách mới đến, chị liền chào đón:

- Kia Andie Hayes, quý quá. Đêm nay đầu phải thứ Bảy. Anh làm gì ở thị trấn này thế ?

- Được rồi, để tôi nói cho cô nghe - Hắn ta dừng lại trước mặt chị, đẩy cái mũ ra sau đầu, chìa bộ mặt làm ra vẻ nghiêm trang - Tháng trước tôi đến Winnemucca, thấy có chiếc xe đi cắm trại mang biển số Bang Iowa. Trên tấm chắn ở phía sau có miếng giấy dán ghi hàng chữ: "Hôm nay

bạn đã ôm hôn bồ mình chưa?". Tôi bèn nghĩ đến chuyện đó. Càng nghĩ tôi càng nhận thấy đã từ lâu tôi chưa được ôm lại. Cho nên tôi ra phố đêm nay để nhậu bia lạnh và mong được ôm cho ấm.

Hắn ta cười toe toét và giang rộng hai tay đón chị. Starr nhìn hai tay gã rồi lắc đầu, vẻ mặt tỏ ra thích thú trước thủ đoạn của gã.

- Tôi sẽ phục vụ bia cho anh - chị nói và ra dấu Roy đem bia cho gã - Nhưng còn việc kia, thì anh lo liệu lấy.

Khách trong phòng nghe thế, phá ra cười rúc rích với nhau, họ nhìn nhau gật gù ra vẻ hài lòng khi nghe Starr trả lời đúng như ý họ mong đợi.

Sắt Rỉ hình như cũng thấy thích thú, anh nêu nhận xét:

- Con mẹ này chắc bắt bồ đủ thẳng trong thị trấn này.

Kincade nhớ lại câu chuyện giữa anh với Starr hồi chiều sau khi đụng độ với DePard, anh đáp:

- Theo tôi thì chị ta đã chọn được bồ rồi.

- Chắc là phải nhiều - Sắt Rỉ nói rồi uống một ngụm bia nữa vừa khi Starr bước đến gần bàn hai người.

- Quý vị đã uống hết chưa ? - Chị đưa mắt nhìn hai cái ly cạn gần hết - Gọi thêm châu khác chứ ?

- Tôi thôi - Sắt Rỉ dựa ngửa người ra ghế, đưa tay thoa bụng - Tôi cần ăn cái gì đã mới uống tiếp được.

- Tôi cũng thế - Kincade nói.

- Thế thì... - Chị quay nửa người nhìn về phía quầy rượu - Này Roy, đem thực đơn đến cho quý vị đây xem - Chị quay lại, vội cười với Kincade rồi bước đi khỏi bàn, khi ngang qua anh, chị đưa tay vuốt sau hai vai anh.

Roy bước ra khỏi quầy đi đến bàn của hai người, mang theo hai tấm thực đơn bọc nhựa, vừa đi vừa lầu bầu, hốn hển. Gã ném hai tấm thực đơn lên bàn một cách vô phép.

- Nhà hàng vẫn chưa có thức ăn sáng - gã nói rồi bỏ đi.

- Thằng cha tức cười thật - Kincade khẽ nói, bỗng anh nhìn lên vì cánh cửa bật mở và thấy Hoague Miller lê tấm thân bồ tượng bước vào phòng khách. Khi vừa thấy Kincade, nụ cười trên môi gã liền tắt ngay.

- Anh đã sửa cái ống ở bộ phận giảm nhiệt xe tôi chưa ?

- Vâng, rồi - Vẻ mặt gã lạnh lùng, thờ ơ - Nhưng tram đã hết giờ làm việc, ngày mai khoảng bảy giờ tôi mới mở cửa. Sáng mai mời anh đến vào giờ ấy, thanh toán tiền nong rồi lấy xe luôn. Gã có thái độ như muốn đợi Kincade thương lượng, nhưng anh không yêu cầu gì hết mà chỉ đáp cộc lốc:

- Tôi không dám phiền anh vào giờ này. Sáng mai tôi sẽ đến vào lúc 7 giờ vậy.

Khi Hoague Miller bước đến phía quầy rượu, dáng đi nặng nề của gã có vẻ nghênh ngang ta đây, gã đến nhập bọn với đám bạn thân đang ngồi ở đấy. Tất cả cười với gã, thái độ hài lòng khi thấy gã đối xử với người khách lạ rất đúng đắn, rồi tất cả đều liếc mắt nhìn về hướng Kincade với vẻ thỏa mãn. Kincade thần nhiên cóc cần tất cả, anh cầm tờ thực đơn lên.

Một giờ sau Kincade ăn xong, anh tựa người ra lưng ghế, lấy trong túi áo ra điếu xì gà dài, mảnh. Anh bật diêm châm hút rồi ném que diêm tắt vào đĩa gạt tàn trên bàn.

Cánh cửa trước bật mở, tiếp theo là tiếng ủng nện thình thịch trên nền, báo cho biết có nhiều khách vào phòng. Kincade lại chú ý nhìn, anh thấy ba người bước vào, đi trước là một cậu bé vị thành niên. Cậu ta bước nhanh vào trước hai người kia.

- Mẹ ơi, con về đây - Cậu ta nói với Starr Davis vừa khi chị bước ra để chào đoàn khách.

- Cũng đến giờ phải về rồi - Chị ta nhìn con, vẻ tự hào sung sướng của kẻ làm mẹ. Sắp trở thành một thanh niên vạm vỡ khỏe mạnh, cậu đứng cao hơn chị có đến 2 inches. Starr với tay vuốt một sợi tóc tưởng tượng trên thái dương con, chị muốn lấy cớ để sờ vào người cậu. Con của chị mà. Con người thân thương nhất của đời chị mà. Chị muốn cậu được sung sướng hơn hết trên đời, bất kể giá nào - Mẹ đang phân vân không biết con ở đâu.

- Nào... - Cậu nhìn lui hai người đàn ông kia, rồi lại quay nhìn vào mặt mẹ. Cậu háo hức muốn nói cho chị nghe hàng trăm chuyện xảy ra trong ngày, mặc dầu cậu cố làm ra vẻ lãnh đạm trước mọi việc như một người đã chín chắn - Mấy bác và con đã muốn về đây sớm kia, nhưng mọi người đều quá dơ dáy, vì làm việc suốt ngày. Công tước nói tất cả phải tắm rửa cho sạch sẽ đã.

- Mẹ thấy rồi - Starr cười đồng ý với con, đoạn chị quay qua cười chào DePard khi ấy vừa bước đến chỗ hai mẹ con.

Công tước DePard mặc bộ áo quần may cắt theo lối Miền Tây, mái tóc đốm bạc chải gọn ghề dưới chiếc mũ đen, lão trông hoàn toàn như một tay địa chủ chính cống. Lão nói:

- Cậu con trai của bà làm cho đàn ông thèm khát đấy, bà Starr à.

- Anh thèm khát ư ? - Từ giọng nói cho đến ánh mắt của chị đều tỏ ra cho lão ta biết chị đã hiểu ý nghĩa khác của câu nói.

DePard phá ra cười khúc khích, lão hài lòng vì thấy chị có ý đồ khêu gợi tình dục của lão, cứ mỗi khi người gần chị, lão lại cảm thấy cương cứng như trai tơ, mặc dù lão đã lớn tuổi - Tôi nhớ chưa có khi nào sự thèm khát của tôi bị suy giảm hết - lão đáp với vẻ tự mãn.

- Tốt quá ! - Chị cười, nụ cười kéo dài như một dấu hiệu hứa hẹn, thế rồi chị quay lại phía cậu con - Tại sao con không đem đồ đạc lên phòng đi, Rick ? - Chị vẫy tay chỉ vào cái túi xách có dây rút cậu ta đang cầm trên tay - Cất xong xuống ngồi cùng bàn với mẹ và các bác.

- Dạ - Cậu đáp.

Nhưng cậu có vẻ miễn cưỡng khi phải rời họ để lên lầu. Khi đến cầu thang, cậu vội bước nhanh từng hai cấp một.

- Nào ta đi - Starr luồn một tay quanh cánh tay DePard, rồi nắm hai bàn tay lại với nhau như kiểu một người tình thường làm - Em đã chuẩn bị bàn ghế cho chúng ta rồi.

Starr cố tình không để ý đến tên quản đốc của trại Kim Cương D, bằng ánh mắt hay bằng cử chỉ, gã ta đang lảng vảng gần đấy như một bóng ma. Nhưng DePard không có ý định ngồi riêng ra với viên quản đốc, gã bèn quay nhìn hắn rồi nói như ra lệnh:

- Sheehan, đến ngồi với chúng tôi.

Nhưng Sheehan đã trông thấy người khách lạ. Gã hất đầu chỉ cho DePard thấy Kincade, ánh mắt nham hiểm. DePard quay lại. Nhìn thấy anh, mặt lão đanh lại. Lão nhìn Starr ánh mắt khiển trách.

- Bà nên lưu tâm đến khách mình phục vụ chứ.

Chị cố tìm cách làm cho gã bớt giận, chị nói:

- Nào, Công tước.

Nhưng DePard đã rút tay ra khỏi tay chị, đi thẳng đến bàn người khách lạ đang ngồi. Gian phòng bỗng yên lặng và mọi con mắt đang hướng về phía lão để chờ xem cái gì sẽ xảy ra.

- Tại sao anh còn ở trong thị trấn này ? - DePard phách lối hỏi.

Vẫn bất động, Kincade ngẩng đầu, phà khói thuốc lên không. Anh đáp:

- Xe hơi của tôi bị vỡ ống dẫn nước ở bộ phận hạ nhiệt. Tôi phải thuê người ta sửa lại - Anh nhìn DePard với ánh mắt giễu cợt - Sáng mai xe mới xong.

DePard quay người nhìn quanh. Trước khi lão nhìn thấy Hoague Miller, anh chàng này đã đứng lên, vội vã bước đến, dáng đi nhanh nhẹn thật bất ngờ đối với một người khách béo phì như y. Y lo lắng nhìn DePard, vừa đưa tay lục tìm ở túi trong chiếc áo khoác.

- Thưa ông DePard, đã sửa xong ống dẫn nước chiều nay rồi. Tôi đang giữ chìa khóa xe của anh ta đây - Y lấy chìa khóa trong túi ra để trên bàn trước mặt Kincade - Xe của anh đậu trước ga ra. Anh muốn lấy khi nào cũng được.

DePard lại hăn học nhìn Kincade.

- Đấy. Bây giờ thì anh không có lý do gì ở lại nữa.

Nét đùa cợt vẫn hiện rõ trên khóe môi của Kincade, anh lấy chùm chìa khóa lên, lắc lắc trong tay. Anh đáp:

- Tôi đã trả tiền thuê phòng trọ đêm nay rồi. Tôi nghĩ là tôi phải ở lại đây một đêm.

Cả gian phòng nổi lên tiếng xì xào kinh ngạc. Không ai lại coi thường DePard như thế. DePard vừa tức giận vừa kinh ngạc không kém. Quả đây là một việc làm chống lại quyền hành của lão, một chuyện không thể tha thứ được. Thấy mọi người đang đổ mắt nhìn mình, DePard chỉ tỏ ra thái độ bình tĩnh một cách cứng ngắt. Lão cảnh báo anh.

- Tôi không ở lại chỗ nào người ta không niềm nở với mình.

- Đúng, có lẽ ông thì thế đấy - Kincade trả lời đồng ý với giọng kéo dài uể oải, lại càng khiến cho nhiều người mở to mắt ra nhìn.

DePard phùng phùng nổi giận. Lão thấy cần phải kiềm chế cơn giận. Mỗi lần mở miệng nói là lão bị đuối lý. DePard muốn lấy lại uy tín, lão trừng trừng nhìn anh cao bồi tóc đỏ Sắt Rỉ đang

ngồi cùng bàn với người khách lạ.

- Anh cùng đi với anh này à ?

Sắt Rỉ ngồi nhích người lui, hoảng hốt nhìn lão.

- Tôi ư ?

- Anh Sắt Rỉ đây không gặp may là đến thị trấn này cùng lúc với tôi - Kincade nói chen vào - Ông cứ xem chúng tôi là hai người khách lạ ngồi uống bia nói chuyện chơi cho qua buổi tối.

Sterr bước đến đặt một bàn tay lên cánh tay DePard để khuyên lơn, chị cảm thấy các bắp thịt trên tay lão căng cứng lên, vừa khi chị đưa mắt nhìn quanh Kincade có ý yêu cầu anh đừng chọc giận thêm nữa. Chị biết rõ hơn ai hết là niềm tự hào của DePard rất lớn. Niềm tự hào này không thể để cho ai đụng chạm đến được.

- Nói "không may" để chỉ các việc này là hoàn toàn đúng Công tước à - Chị nói, rồi giữ giọng nói khàn khàn và ầm áp, vừa cố làm cho tình hình nhẹ nhàng đi - Anh Kincade chỉ mới vào thị trấn được một giờ thì anh lừa bỏ qua. Anh ta chẳng biết chuyện thực hư ra sao cả.

DePard nghe theo lời giảng hòa của chị, lão nói:

- Thành ra vì không biết nên bỏ qua mọi chuyện !

- Đúng thế - Sterr đồng ý, môi nở nụ cười vừa để trêu ghẹo vừa để khen ngợi.

- Quả ông thật vĩ đại - Kincade khẽ giả vờ chân thành để châm chọc, rồi anh đưa điều xì gà lên môi, cắn giữa hai hàm răng.

DePard nhìn anh chăm chăm với cặp mắt thật gay gắt.

- Kincade này, anh đâu có vẻ điên khùng gì. Nhưng anh lại nói năng như thằng điên. Trước mắt, tôi sẽ bỏ qua chuyện này - DePard hơi cử động người để lấy lại tự chủ - Nếu anh tìm việc làm, ngày mai anh cứ đến trại Kim Cương D, chúng tôi sẽ thuê anh làm.

Kincade lấy điều xì gà khỏi miệng:

- Kỳ cục nhỉ ? Ông có biết hôm nay tôi đã được đề nghị cho việc làm hai lần không ? Thế mà tôi cứ nghĩ cái xứ của bang Nevada này có rất ít người giúp đỡ đấy.

- Nơi nào đề nghị cho anh việc làm ? - DePard chau mày tức giận, lão đã đoán được câu trả lời.

- Trại Đinh - Kincade đáp với nụ cười khẩy trên môi.

- Anh chỉ được phép làm cho trại Kim Cương D, còn không, anh không được làm cho ai hết.

DePard đe dọa - Đừng có sai lầm về việc này.

- Ông nói thì tôi nghe - Kincade gõ điều xì gà vào mép cái gạt tàn.

DePard nhìn anh một hồi lâu, đắn đo rồi gật đầu:

- Anh phải thế đấy - lão khẳng định và bỏ đi.

Sterr nhìn Kincade, nửa giận nửa lo, đoạn chị bước nhanh theo DePard. Viên quản đốc Sheehan từ từ lê bước theo, thung thính đi ngang qua trước mặt Kincade, cặp mắt ti hí để tiện nhìn anh dọa dẫm.

Khi tất cả đã đi ra khỏi tầm nghe được, Sắt Rỉ nói nhỏ:

- Thì ra đây là vị Chúa tể sơn lâm.

- Hẳn đấy - Kincade chua chát - Hẳn rình mò, dọa dẫm và bắt chẹt người ta, phải không ?

- Tôi có cảm tưởng hẳn quá đủ sức làm việc ấy - Sắt Rỉ nhìn Kincade, lắc đầu với vẻ lo lắng - Chọc giận hẳn như thế không tiện cho anh đâu.

Kincade cười, coi thường lời anh ta. Anh đáp:

- Tôi thấy tôi có máu Ai-len trong người. Hề có kẻ nào ra lệnh cho tôi làm cái này, đừng làm cái kia là tôi không chịu được.

- Thì ai mà chẳng thấy bức bối về một việc như thế ! - Sắt Rỉ nói rồi xô ghế đứng dậy - Tôi đi xem cái máy hát có hoạt động được không. Phải làm cho không khí trong phòng này sôi động lên mới được.

- Anh cứ mang theo ly bia và tìm chỗ đâu đó mà ngồi - Kincade đề nghị - Nếu anh ngồi với tôi, anh sẽ mang họa lây đấy.

Sắt Rỉ nhìn quanh phòng rồi nhún vai.

- Tôi thấy bọn họ đã xếp tôi vào một lò với anh rồi đấy. Có lẽ tôi sẽ trở lại ngồi với anh cho vui. Nhưng anh ta vẫn mang ly bia theo khi bước đến cái máy hát.

oOo

DePard đi thẳng đến cái bàn lão thường ngồi, không ngó đến ai và cũng không ai dám gọi sự chú ý của lão bằng cách gật đầu hay lên tiếng chào. Dân địa phương đã biết tánh của Sterr rồi,

họ để cho Starr lo liệu với lão, xoa dịu hay là tántĩnh lão - tùy cơ ứng biến.

Starr đợi cho đến lúc DePard ngồi xuống rồi, chị mới tươi cười hỏi:

- Công tước, em dọn cái gì cho anh đây ? Uých kỉ nhé ?

- Cà phê - lão cộc cằn, lạnh nhạt đáp, rồi liếc nhìn tên quản đốc cặp kè bên hông - Matt, cậu uống cái gì ?

Starr quay lại, chị ta đóng kịch rất tài tình, không để lộ ra mặt sự khinh bỉ của chị đối với gã quản đốc này. Thoạt tiên hai mắt chị gặp ngay cái bốt to bụi nằm trên má gã, nhưng không phải cái bốt làm cho chị ghê tởm, mà chính cái bản chất độc ác của gã đã làm cho chị khinh bỉ. Hai cánh tay gã dài thông, gã luôn luôn nắm hai bàn tay lại như là chuẩn bị đánh ai.

- Tôi uống bia - Sheehan đáp rồi nói tiếp - làm sao bà biết được thằng cha Kincade này ?

- Tôi chẳng quen biết gì anh ta cả - chị nói - Tại sao anh lại hỏi thế ?

- Tôi thấy bà sẵn sàng bênh vực hẳn. Tôi tưởng bà đã quen biết hẳn ở Reno trước đây chứ - Sheehan nhìn chị với vẻ khinh bỉ.

Starr cười không đếm xỉa gì đến lời gã. Chị đáp:

- Tôi chưa bao giờ gặp anh ta - nụ cười của chị trở nên tươi tắn hơn - anh thừa biết tôi không cho phép ai gây rối trong nhà tôi hết, bất kể người đó là ai... hay vì bất cứ lý do gì - Starr lại dịu dàng quay qua phía DePard - Nhân đây xin mời Công tước, đêm nay em sẽ chiêu đãi anh một bữa. Lão chằn cừ Winston Charlie đã đánh được một mớ cá hồi thật lớn. Em biết anh rất thích món này, cho nên em mời anh ăn tối.

- Tuyệt đấy - DePard thờ ơ gật đầu.

- Em vào bưng thức uống ra cho các anh - Starr chạm vào vai lão rồi đi về phía quầy rượu.

DePard nhìn theo chị, rồi đưa mắt nhìn các khách quen ngồi rải rác trong phòng, tất cả đều cố tránh không nhìn vào lão. Không khí trong phòng tự nhiên thay đổi. Sự căng thẳng đã bớt, nhưng vẫn còn có cái gì đó gay cấn như sắp xảy ra. Đây là lần thứ hai, anh chàng khách lạ Kincade đã chống lại lão trước mặt mọi người. DePard nhận thấy điều đó - cũng như lão nhận thấy mọi người đang chờ xem lão sắp làm gì.

Sheehan kéo ghế ngồi xuống một bên lão, hẳn đốt một điếu thuốc. Hắn hít một vài hơi rồi cất điếu thuốc nói:

- Thưa ông DePard, ông có muốn tôi sửa lưng thẳng lẹ mặt ấy một trận không ? - Hắn nói thì thào bằng một ngôn ngữ đặc trưng, bàn tay cố che miệng mấp máy.

Từ thâm tâm, DePard muốn nói "không, mặc nó". Để làm gì đã chứ ? Thằng này có quan trọng gì đâu, chỉ là một thằng khách lạ, một đứa vô danh tiểu tốt. Ngày mai, hắn đi rồi.

Nhưng DePard vẫn ăm ức, lão nhớ lại lời nhận xét của Sheehan hồi nãy khi còn ở trại. Nếu lão không trị thẳng khách lạ này vì tội khinh xuất của hắn trước mặt mọi người, thì dân bản địa có xem đây là dấu hiệu yếu đuối của lão không ? Chuyện này có thể có đũa sẽ nghĩ rằng hắn cũng có thể chống lại ý muốn của DePard mà không bị trừng phạt chứ ? Có đũa điên khùng nghĩ như thế lắm chứ. Nếu có đũa làm thế, chắc DePard chỉ còn việc thẳng tay trừng trị liền. Kể nào gây rối thì phải thiết thời thôi.

Cho nên, nếu lão lấy thẳng khách lạ Kincade này làm gương cho thiên hạ thấy, chắc mọi người sẽ tỏ ra hân hoan liền và họ sẽ có thái độ: "Tao đã biết trước, việc ấy thế nào cũng sẽ xảy ra mà ỉ"

Sau khi cân nhắc suy nghĩ, DePard chọn giải pháp hợp lý.

- Kincade cần biết sai lầm của hắn - Lão liếc nhìn tên quản đốc, nhìn hắn kỹ hơn bao giờ hết. Sheehan có cái tật ưa bạo động.

- Sửa lưng hắn, nhưng phải bảo đảm hắn còn sức ra đi. Tao muốn sáng mai hắn phải ra khỏi thành phố. Và phải hành động ở ngoài - DePard nói thêm - không được ở trong này.

- Tôi cần hai người phụ giúp - Sheehan nhìn người khách lạ qua làn khói thuốc trước mắt gã.

- Cậu phải tự lo liệu lấy.

DePard ra lệnh như mọi khi lão ra lệnh cho Sheehan phải tự mình lo liệu các chi tiết để hoàn thành một công việc.

- Dạ - Hắn đứng dậy với vẻ khoan khoái ra mặt, bước ra hành lang phía sau, nơi có phòng vệ sinh nam và phòng điện thoại công cộng.

Ở nơi quầy rượu, Starr rót cả phê ra tách và để lên khay, tai nghe bước chân quen thuộc của cậu con trai đang nhảy xuống thang lầu. Khi đến phòng, Rick giả vờ làm ra vẻ không hấp tấp,

câu ung dung bước đi một cách thanh thản. Starr nhìn lui cười khi thấy cậu học đòi dáng đi của dân cao bồi, vừa lúc chị nghiêng nghiêng miệng ly dưới vòi thùng bia để rót bia vào ly.

Đi được ba bước, Rick tình cờ nhìn thấy Kincade. Cậu ta dừng lại như đóng kịch, rồi đưa mắt nhìn DePard, vẻ mặt lo lắng, và đột nhiên cậu quay lại đi thẳng đến quầy rượu.

- Mẹ, thằng cha ấy phải không... - Cậu nói nhỏ nhỏ, giọng sắc mùi hần học.

- Ừ. Mẹ đem thức uống đến bàn đây. Con muốn uống gì ? - Chị cho bia đầy sủi bọt đến miệng ly, rồi để lên khay với cà phê.

- Uống gì à ? Ờ, cho con cô-ca. Công tước thấy hần không ?

- Thấy rồi.

Rick quay đầu lui kinh ngạc, câu trả lời của mẹ cậu quả thật không đúng với điều cậu mong chờ. Starr thấy được tâm trạng của con, nhưng chị không muốn nói cho Rick biết vụ đối đầu vừa rồi giữa Công tước với Kincade - hay là nói cho cậu nghe vai trò hòa giải của chị trong vụ này. Chị cảm thấy giận mình vì đã xen vào chuyện này. Thật là một hành động điên rồ. Chị đã biết trước, nhưng chị vẫn làm mới lạ chứ.

Khi chị quay người để lấy cô-ca cho Rick, chị liếc mắt nhìn về phía bàn của DePard và Sheehan đang ngồi ở đằng xa. Chị thấy hai người đang thì thào nói chuyện với nhau. Rồi bỗng Sheehan đứng lên, nhìn Kincade với vẻ thỏa mãn, rồi lê hai chân dài ra sau hành lang.

Bỗng Starr thấy bất ổn, chị nhìn theo Sheehan. Hần không vào phòng vệ sinh nam mà lại vào phòng điện thoại công cộng, hẳn đi thẳng đến máy điện thoại phải trả tiền. Chị biết việc Sheehan gọi điện thoại là có chuyện liên quan đến Kincade rồi đây. DePard không chịu chấm dứt với anh đâu, thế nào lão cũng gây phiền phức cho anh. Gây phiền phức như thế nào thì Starr không biết, nhưng chị biết thế nào cũng có.

Chị bỏ hết ý nghĩ sẽ báo cho Kincade biết để anh đề phòng đi đứng trong đêm nay. Chị đã điên rồ bảo vệ anh ta là vì chị muốn giữ nhà cửa cho được yên ổn. Chị không muốn để cho tình hình làm ăn của chị lâm vào cảnh nguy hiểm hay là có ý định xen vào chuyện này. Cho dù chị có cảm tình với Kincade thật đấy, nhưng anh vẫn không đáng để cho chị phải hy sinh nhiều thứ. Không có người đàn ông nào đáng hết.

Ý đã quyết, Starr bung khay đồ uống lên tươi cười trêu mếu nhìn con.

- Chúng ta đến với Công tước.

Rick nhướn mày, quay người rời quầy rượu với vẻ hăng hái thật sự, cậu quên phứt người khách lạ

- Con quên hỏi mẹ đêm nay chúng ta ăn tối cái gì.

- Cá hồi tươi.

- Cá hồi à ?

Starr cười ha hả khi nghe con hỏi với thái độ không mấy có thiện cảm. Chị đáp:

- Con đừng lo. Mẹ đã bảo Roy nướng thịt bò cho con rồi.

Cậu cười toe toét để cảm ơn mẹ, nụ cười của cậu còn giá trị hơn cả lời cảm ơn nữa. Khi hai mẹ con đến bàn, Rick kéo cái ghế của Sheehan vừa bỏ trống, rồi ngồi xuống bên cạnh Công tước.

Starr để thức uống quanh bàn, rồi ngồi vào chỗ đối diện với DePard.

- Em nghe radio nói đài khí tượng dự báo thời tiết cho biết có đến 70% cơ may trời sẽ mưa vào cuối tuần này - Starr mở đầu câu chuyện bằng một đề tài vô sự - Chắc anh phải cho lừa bò sớm sớm cho rồi.

- Tôi nghi lắm - DePard đáp - Trong cái xứ khô cằn này, khi nào thấy được mưa trên trời rơi xuống tôi mới tin dự báo thời tiết được, nhất là vào thời điểm này trong năm.

- Vâng - Rick phụ họa theo - Dây Sierra thường hút hết hơi nước trong mây, chúng khó mà đến đây được.

- Đúng - DePard đồng ý, đoạn lão ngược mắt lên nhìn Sheehan khi hắn quay lại bàn.

Bốn mắt nhìn nhau thật nhanh và Sheehan khẽ gật đầu như để trả lời cho lão. Starr biết hai người trao đổi ngầm với nhau, chị liền biết kế hoạch của họ đang tiến hành. Rõ ràng kế hoạch của họ là nhằm vào Kincade.

Anh ngồi một mình nơi bàn, lưng quay về phía chị, làn khói thuốc xì gà màu xanh đục bay lên trên vành mũ. Anh chàng Sắt Rỉ tóc đỏ đang đứng bên cái máy hát tự động, đang mải mê tìm một số bản nhạc chọn lọc. Giọng ca của George Strait phát ra từ phía mấy cái loa, điệu nhạc trầm bổng với lời nhạc trữ tình bay bướm vui tươi, nghe thật không hợp với không khí căng

thẳng đang âm ỉ lan khắp phòng một chút nào hết. Nhìn Kincade, Starr cảm thấy lòng rộn lên niềm khao khát, nhưng chị liền cố xua đuổi đi ngay. DePard đã biến anh thành một kẻ bị theo dõi rồi. Chị không thể giúp anh được. Còn hơn thế nữa, chị không muốn cố gắng giúp anh nữa.

Chương 5

Khoảng chín giờ, hai nhân viên làm ở trại Kim Cương D bước vào khách sạn Lucky Starr. Họ ngần ngại nhìn quanh cho đến khi thấy viên quản đốc. Starr giả vờ không trông thấy họ và không thấy Sheehan lấy đầu ra dấu cho hai người đi vào dãy ghế còn trống nằm dọc theo quầy rượu gỗ đào hoa. Khi hai người đã ngồi vào chỗ có thanh ngang gác chân bằng đồng chạy dọc theo quầy, thì Sheehan xô ghế lui. Hắn nói với DePard:

- Jenkins và Foster vừa mới tới, nếu ông muốn, tôi đến bàn chuyện với họ.

DePard chỉ gật đầu đồng ý rồi cố tình quay qua nhìn Rick, lão bắt gặp cậu ta đang ngáp. Rick không tài nào ngăn được cái ngáp, cậu đỏ mặt tía tai.

- Cháu mệt phải không? - DePard hỏi.
- Cũng mệt - Rick ngượng ngùng đáp - làm việc suốt ngày!
- Mà lại làm cực nhọc nữa - DePard đồng ý nói, rồi quay qua nhìn Starr - Hôm nay em mà thấy được con em cười ngựa phi nước đại đuổi theo con bò đực tơ chạy khỏi đàn thì phải biết!
- Bác có thấy à? - Rick hỏi, cậu kinh ngạc và sung sướng biết ông chủ có chứng kiến việc này.
- Bác có thấy - Bỗng vẻ mặt của DePard trở nên đăm chiêu - Thử thực, bác cứ nghĩ là chỉ có một người cười ngựa xả lạng như thế - Lão không nêu tên người ấy ra, nhưng Starr biết chắc chắn là lão muốn ám chỉ đến người em trai đã chết, Jeff DePard. Ý kiến so sánh của Công Tước thật đúng với lòng mong muốn của Starr, loại ý kiến mà chị thường muốn kích cho lão nói ra mỗi khi có dịp thuận tiện.
- Cháu đã nói cho mẹ cháu biết chuyện này chưa? - DePard hỏi.
- Dạ chưa - Rick ngần ngại một chút, rồi hăm hở kể lại từng chi tiết nhỏ nhất.

Starr cố gắng nghe cậu kể, nhưng cảnh tượng diễn ra trước mắt khiến chị lơ đãng. Sheehan đã đến nhập bọn với hai người làm ở trại Kim Cương D. Cả ba đều uể oải tựa người lên quầy với tư thế gây ấn tượng cho mọi người thấy bọn họ cóc cần thiên hạ. Họ nói chuyện nho nhỏ với nhau, phần lớn là Sheehan nói. Chốc chốc, một người trong bọn họ lại lén nhìn vào Kincade. Sau một hồi, Sheehan bỏ đi, mang theo ly bia, gã thủng thỉnh đi đến cuối quầy nơi anh chàng đầu bò kiếng Audie Heyes đang cúi xuống nói chuyện đùa bên tai Roy. Thấy Sheehan nhìn, Roy liền đi kiểm việc để làm. Khi Audie định bỏ đi nốt, Sheehan nói cái gì đó với hắn khiến hắn quay lại. Hai người bàn bạc công chuyện, nhưng không bàn về thời tiết. Cuối cùng, Audie xem đồng hồ và gật đầu. Sheehan nâng ly bia lên như để cam kết nhất trí với nhau, rồi hắn uống hết bia và đẩy cái ly không lên mặt quầy.

Trước khi đi khỏi quầy, hắn nhìn hai người làm công ở trại Kim Cương D. Họ ra dấu ngầm cho nhau. Hai gã làm công đóng trò trả tiền bia ồn ào lên, rồi ra về. Chỉ có Starr thấy Sheehan lén vào bếp để ra ngoài bằng cửa sau.

Máy hát tự động lại hoạt động khi Smith Sắt Rỉ bỏ thêm mấy đồng 25 xu vào máy. Sau khi chọn xong mấy bản nhạc, anh thông dong bước về bàn với Kincade, kéo ghế ngồi xuống.

- Tôi nói đúng chưa. Hễ mỗi lần tôi cố gợi chuyện với một người bản địa, là tôi chỉ nhận cái nhún vai lạnh lùng của họ. Họ xem tôi cùng phe với anh. Thôi đành chịu, chứ biết sao.
- Thì anh cứ làm khách của tôi - Kincade đáp với nụ cười thân mật.
- Cảm ơn. Khung cảnh về đêm yên tĩnh quá nhỉ?
- Đây là một thị trấn nhỏ mà.

Sắt Rỉ khịt khịt lỗ mũi nhìn quanh.

- Toàn đồ dễ tiền.

- Ta uống vì đồ đó - Kincade nâng ly lên.

- Ý kiến hay - Sắt Rỉ làm theo, anh uống hai hơi hết số bia còn lại trong ly. Uống xong, anh thở phào khoan khoái rồi để ly xuống bàn - Tôi uống thêm ly nữa. Còn anh?

Kincade lắc đầu

- Tôi uống ly này cho hết đã. Anh ngồi đây, tôi đi ra phòng vệ sinh một chút. Đừng để Roy lấy ly bia của tôi nhé.

- Được rồi - Khi Kincade đi khỏi bàn, Sắt Rỉ cố tìm mắt của gã bán rượu, nhưng gã không nhìn về phía anh. Cuối cùng anh gọi lớn - Ê Roy, mang cho tôi ly nữa, được không?

Nhưng Roy tảng lờ như không nghe. Sau cùng, Starr thân hành đem bia đến cho anh. Chị để ly bia xuống trước mặt anh, vẻ mặt chị có ý xin lỗi và thân thiện. Sắt Rỉ vừa moi tiền trong túi để trả tiền bia vừa nói:

- Quý hóa quá! Nhưng thật tình tôi không muốn làm phiền bà.

- Không sao đâu. Tôi muốn khách hàng phải được vừa ý - Starr cất cao giọng đáp, rồi chị đưa tay lấy tiền và vội vàng nói tiếp giọng nhỏ hơn - Đừng nói gì hết. Cố gắng nghe. Nói với Kincade ráng canh chừng. Sheehan đang bố trí người để hai anh ta đấy - Lấy tiền xong khỏi mấy ngón tay út của anh, chị lại cất cao giọng nói lớn - Cảm ơn.

Sắt Rỉ nhìn chị ta với vẻ hoảng hốt, nhưng rồi anh vội trấn tĩnh lại và làm ra vẻ thờ ơ, anh đáp:

- Cảm ơn bà - vừa khi chị bỏ đi.

Kincade ra khỏi phòng vệ sinh nam vừa lúc trông thấy Starr ngồi lại vào bàn với DePard. Ngay sau đó, tầm mắt của anh nhìn về phía chị bị Audie Hayes bước đến chắn mất. Kincade bước sang một bên trên hành lang hẹp để nhường lối cho gã đi, nhưng gã đầu bò kiểng đứng chắn ngang trước mặt anh. Gã hỏi:

- Có phải anh là người có tên Kincade không?

- Đúng - Kincade đáp, đôi mày anh hơi nhíu lại.

- Có một người muốn gặp anh. Chuyện riêng. Anh ta đứng đợi ở bên ngoài. Anh ta không muốn mọi người trông thấy anh ta nói chuyện với anh.

- Anh ta muốn cái gì?

- Ấy, tôi chỉ là người nhắn tin thôi - anh chàng cao bồi đáp, miệng cười toe toét vô tư, rồi bước khỏi Kincade để vào phòng vệ sinh.

Kincade dừng lại, nhìn khắp phòng. Mọi người đều không nhìn vào anh, nhưng có một cái gì đó đang chờ đợi anh. Anh cảm thấy ớn lạnh khắp xương sống. Linh cảm cho anh biết sắp gặp rắc rối rồi. Nhưng anh hiểu kỳ, muốn biết cái gì. Anh cố lấy bình tĩnh, bước ra phía cửa trước.

- Anh đi đâu đấy? - Sắt Rỉ hỏi khi anh đi qua bàn họ

- Tôi sẽ trở vào - Kincade ngoái cổ đáp lại, rồi cứ bước đi tiếp. Ra đến bên ngoài anh hết sức cẩn thận, dừng lại nhìn khắp con đường chạy qua thị trấn. Những trụ đèn khác màu xen kẽ nhau như chiếu từng đám ánh sáng lên mặt đường phố.

Lác đác đây đó, có nhà còn để đèn sáng chiếu ra ở cửa sổ mặt tiền. Còn lại hầu hết nhà cửa trong thị trấn tắt đèn tối thui. Xa xa ở đằng kia đường, có vài chiếc xe đậu, nhưng hầu hết xe cộ đều đậu ở khách sạn Lucky Starr, những thanh chắn mạ kền phản chiếu ánh sáng nhợt nhạt lấp loáng trong trời đêm. Ở các khu không có đèn đường chiếu sáng, bóng tối bao phủ tất cả cảnh vật.

Xa hơn ngoài kia, bóng tối bao trùm quanh thị trấn, xóa hết dấu tích con đường từ thị trấn chạy ra, những con đường nối cái nơi cô tịch này với thế giới bên ngoài. Thị trấn đã trở lạnh, ở một nơi có độ cao như vùng này thì khi mặt trời lặn là nhiệt độ tụt xuống rất nhanh. Một ngọn gió nhẹ từ ngoài sa mạc cao thổi vào, mang theo mùi cỏ xô thơm, mùi đất nóng và mùi hoang dã. Thị trấn yên lặng đến độ rùng rợn. Không có động tĩnh gì.

Bỗng có một tiếng gọi nho nhỏ phát ra từ phía tay phải của anh:

- Kincade. Đến đây.

Quay người lại, Kincade nhìn vào khoảng bóng tối dày đặc ở hành lang có mái che, nơi không có ánh sáng chiếu đến. Anh nói:

- Anh bước ra cho tôi thấy chứ.

Có tiếng ván gỗ kêu rảng rặc. Kincade chăm chú nhìn vào chỗ có tiếng động, và thấy một bóng

người đội mũ kéo trup vành xuống từ trong bóng tối bước ra, hấn đứng nơi vùng có ánh sáng mờ mờ đèn đường ở phía Bắc thị trấn chiếu đến.

- Tao đây - Đúng là cái giọng đã gọi anh vừa rồi, cũng thì thảo nho nhỏ như thế.

Không thể nào thấy rõ mặt gã hay nhận ra giọng nói của gã. Kincade ngần ngừ một lát rồi hỏi:

- Anh là ai?

- Đừng nói to như thế - gã thì thảo nói, rồi ra dấu cho anh đến gần gã, trong khi gã đi thụt lùi khuất vào bóng tối.

Bây giờ thì Kincade thấy hiểu kỳ hơn là lo lắng, anh bèn đi theo hấn.

- Anh muốn gặp tôi có chuyện gì?

Nói chưa dứt câu thì đã có hai bóng người từ trong bóng tối nhào vào anh. Kincade cố quay người để nhìn chúng, nhưng đã chậm mất rồi. Họ đè anh xuống một lúc, nắm hai cánh tay anh vịn quặt ra đằng sau. Anh chưa kịp vùng ra thì một quả đấm giáng vào bụng anh khiến anh gập đôi người lại.

Thế rồi một trận mưa đấm xối xả đấm vào mặt, vào sườn và vào bụng anh. Một quả đấm trúng anh, còn lại anh tránh được, nhưng mấy bàn tay nắm chặt hai tay anh giữ anh đứng yên chịu trận, khiến anh không tài nào tránh được. Tai anh ù lên, cả người đau đớn. Cuối cùng hai chân anh khuỵu xuống, đầu gối chạm đất.

- Lôi nó đứng lên - một giọng nói ra lệnh.

Mấy bàn tay lại lôi anh đứng thẳng người lên rồi đẩy anh đứng áp sát vào tường. Kincade lì lợm cố gồng người để chờ trận đấm tiếp theo. Khi không thấy bị đấm tiếp, anh cố gắng mở mắt ra, anh thấy mờ mờ hình người đứng trước mặt anh.

- Mà đã hết lì chưa, hả?

Người đã bốt choáng váng đôi chút, Kincade từ từ nhận ra giọng châm biếm vừa nói. Tên quản đốc của DePard. Tên có cái bốt lớn trên mặt.

Bóng gã mờ mờ đến gần hơn, nhưng nét mặt gã vẫn chìm khuất trong bóng tối.

- Mà phải tránh xa con Rossiter ấy đi... nghe chưa?

- Rossiter à? - Kincade lặp lại cái tên, anh cố nhớ cái tên và cố tập trung vào chuyện này - Có phải...

Một bàn tay nắm chặt quai hàm và cầm anh như mấy cái vuốt, chấn mạnh đầu anh vào tường. Hai mắt anh hoa lên.

- Đừng đóng trò ngu xuẩn với tao, Kincade. Không thành công đâu - Tên quản đốc gầm gừ - Bây giờ thì hãy nghe tao cho kỹ. Sáng mai, mày nên cút khỏi cái thị trấn này.

Bỗng ánh sáng từ cửa chính chiếu ra hành lang, rồi một người đàn ông bước ra khỏi khách sạn Lucky Starr. Nhìn qua, anh ta hiểu ngay tình hình xảy ra, bèn nói lớn:

- Ê, cái gì đấy? Thả anh ta ra chứ

Anh ta bước nhanh đến, cánh cửa đóng lại phía sau anh.

Tên quản đốc thả cái cầm của Kincade ra và quay sang chặn đường anh cao bồi tóc đỏ lại. Gã nói chế nhạo một cách ngọt xớt:

- Ông gặp chuyện không hay rồi, ông à. Chắc bạn ông đã uống quá chén. Hấn té nhào xuống đây khá nặng. Chúng tôi vừa giúp hấn đứng dậy, phải không vậy các cậu?

Hai tên làm công phụ họa theo lời hấn:

- Đúng thế đấy.

- Đúng, chúng tôi giúp anh ta đứng dậy.

Sắt Rỉ nổi nóng, anh liền nói chế giễu lại:

- Đúng, chó sói cũng chặn giữ cừu được chứ. Tôi thấy các ông đã "giúp" anh ấy đủ rồi đấy. Bây giờ thì để đấy cho tôi.

- Các cậu nghe rồi chứ - Sheehan nói, khinh khỉnh cười - Giao hấn cho bạn hấn.

Mấy bàn tay nắm chặt lấy Kincade. Chúng lôi mạnh anh ra khỏi tường rồi đẩy anh vào Sắt Rỉ.

Sắt Rỉ ôm lấy anh và lão đảo người ra phía sau, nhưng anh cố giữ cho cả hai đứng thẳng lại.

Sheehan cười khẩy rồi bước đi, hai đứa đồng bọn cười gằn và bước theo hấn.

Kincade bình phục trở lại, hai chân vững vàng hơn, anh đứng nhích người ra khỏi Sắt Rỉ, nhưng Sắt Rỉ vẫn đưa tay giữ chặt anh. Say rượu choáng váng, Kincade lắc đầu cố xua đuổi tình trạng ấy đi, anh hít vào một hơi thật sâu cho người tỉnh táo lại. Nhưng xương sườn trong lồng ngực anh đã bị đấm nhừ tử, bỗng nhói lên đau đớn vì anh cố sức hít vào, khiến anh phải thốt ra một

tiếng rên lên nhỏ.
Sắt Rỉ ái ngại nhìn anh
- Anh không sao chứ?
- Tôi đã bị đâm như tử - anh đáp, giọng nhỏ nhỏ khàn khàn - Nhờ dìu tôi vào trong.
Khi bước vào lại trong khác sạn Lucky Starr, Kincade bắt đầu cảm thấy cơ thể anh đã hết tê cứng, nhiều nơi trên người anh đau nhức khó chịu. Hai gò má giật mạnh, đầu đau như búa bổ. Anh đi người hơi chồm tới trước, một cánh tay ôm quanh phần bụng bị đâm bầm tím trầm trọng, một tay tựa vào vai Sắt Rỉ. Mỗi bước nhấc lên một cách khó khăn.
Thấy anh xuất hiện trở lại, mọi người trong phòng liền ngưng nói và tiếng ly tách thôi cùng nhau một chốc, rồi lại bùng lên ồn ào. Định đến thẳng cầu thang rồi lên lầu, cho nên Kincade không thấy Starrr đột ngột xuất hiện. Chị đứng trước mặt anh.
Chị nhìn lướt qua một lượt khắp người anh, mặt chị thất sắc, hai môi mím chặt lại. Chị nói nhanh:
- Tôi khỏi cần hỏi chuyện gì đã xảy ra.
Kincade cố mỉm cười nhưng anh phải cắn răng vì đau đớn, anh cảm thấy trong miệng anh đã bị tét ra. Liếc mắt nhìn quanh, anh thấy mọi người xôn xao bước tới. Kincade cố hết sức quay cái đầu nặng trĩch về phía đám đông. Một đám khách quen của quán rượu nhích đến gần hơn để xem cho rõ. Cậu con trai của Starr cũng ở trong nhóm đó, cậu ta nhìn Kincade với vẻ say sưa khoái trá. DePard đứng trước họ, lặng lẽ sung sướng nhìn.
Kincade đưa mắt tìm thấy gã quản đốc của trại Kim Cương D đứng khuất sau DePard một khoảng. Anh nói với Starr giọng không còn sang sảng như trước :
- Bà sẽ nghe hai người kể khác nhau về chuyện này. Nhân viên của ông DePard thế nào cũng nói tôi vì uống rượu quá say mà té ngã.
- Có phải anh thế không? - DePard hỏi, giọng thác thức êm ái, nhưng nghe thật đáng ác.
Kincade mở miệng để đáp lại lời lão ta, nhưng anh phải gắng hết sức. anh hơi chao người. Thấy thế, Starr bèn chen vào.
- Chuyện ấy không thành vấn đề.
Chị nhích người tránh sang một bên và ra dấu cho Sắt Rỉ:
- Anh đưa anh ta lên phòng đi.
Starr quay người lại, cái váy xoè ra, chị cất cao giọng:
- Roy, mang hộp cứu thương ở sau quầy rượu đến giúp tôi. Còn quý ông xin hãy về lại chỗ nhậu tiếp đi. Chuyện xảy ra đáng xem đã hết rồi!
Starr dang rộng hai tay, lừa nhóm người về lại phòng ăn uống, chỉ trừ DePard còn đứng lại tại chỗ. Chị nhìn lão với ánh mắt lạnh lùng, trách móc. Chị hỏi :
- Cần thiết phải làm thế không?
- Cần chứ. - Lão cương quyết đáp, vừa khi ấy Roy đem hộp đồ cấp cứu đến - Bảo đảm cho nó sức để ra đi.
- Được rồi. - Chị xách hộp cứu thương trên tay, đi đến cầu thang.
Rick đến chặn chị lại ở chân cầu thang. Cậu ta hỏi :
- Mẹ có sao không mẹ? Để con đi với Mẹ nhé?
Starr cười, áp lòng bàn tay lên má cậu, chị đáp :
- Mẹ không sao đâu. Con ở đây ngồi với Công tước cho vui.
Rick miễn cưỡng quay lui, đưa mắt nhìn mẹ cậu bước lên cầu thang.
Căn phòng ở tầng hai rộng chưa đầy tám mét vuông, cái giường sắt cũ kỹ chiếm gần hết diện tích. Hộp cấp cứu để trên mặt cái tủ com-mốt bằng gỗ thông, trông quá lớn so với căn phòng chật hẹp. Kincade ngồi ở mép giường. Các bắp thịt lặn xuống, đầu cúi nghiêng để cho Starr xem một cục u to bằng cái trứng ở sau đầu.
- Da không toác. - Chị ta nhích người lui, nói.
Kincade đưa tay sờ vào cục u mềm, anh rụt người lại nín thở vì đau đớn. Sắt Rỉ thấy thế, nhăn mặt thông cảm. Anh ta nói.
- Chúng đã nện anh tại trận ngay tức khắc. Anh mới đi ra chưa đầy năm phút.
- Hẳn nêu rõ một cái tên. - Kincade đáp. - Cái tên nghe như là Rossiter.
- Rossiter à? - Sắt Rỉ hỏi lại.
- Eden Rossiter. - Starr nói đầy đủ tên họ. - Chính cái cô mà anh đã điên khùng cứu hôm nay

đấy.

- Cô chủ nhân mang tiếng giết người của trại Đinh, người đã giết em trai của DePard! Kincade nhắc lại bằng một giọng thể thắm.

- Giết em trai ông ấy à? – Sắt Rỉ lặp lại.- Bà có đùa đấy không?

- Không đùa đâu. - Starr đáp, vừa nhìn anh ta với ánh mắt thích thú. - Cô ấy bắn Jeff chết vì ghen khi biết anh ta hẹn gặp người khác.

- Theo bà nói thì cô ấy giết em ông DePard vì cố sát - Sắt Rỉ nhú mày. - Nếu cô ấy giết anh ta thì tại sao cô không bị tù mà vẫn được sống tự do ở đây?

- Ông nội cô ta, ông Jed Rossiter, tạo ra bằng chứng để biện hộ cho việc giết người. Ông ta là người đầu tiên biết đến vụ nổ súng. Trước khi cảnh sát trưởng đến thì ông ta đã đánh cô ấy, xé nát áo quần của cô, ông ta dàn cảnh để thấy cô ấy như đã bị Jeff hãm hiếp. Rồi ông ta thuê một luật sư hình sự giỏi nhất ở Nevada biện hộ. Ông luật sư này không tìm cách kéo dài vụ án lâu đến ba năm, mà còn thuyết phục được ông chánh án tin rằng ở đây sẽ không thể nào có được một hội thẩm đoàn công bằng vô tư. Vụ án phải chuyển đến Tonapah. Thế là câu chuyện của cô ta lắng xuống. Tôi nghe người ta nói rằng cô ấy đã diễn xuất rất ngoạn mục trước vành móng ngựa toà án.

- Khi xảy ra vụ nổ súng không có ai làm chứng sao? - Kincade hỏi, anh thấy muốn biết thêm về vụ này.

- Không có ai hết, - Starr lắc đầu, đáp. - Thói thường hội thẩm đoàn nào cũng vậy, nội chuyện gia đình DePard làm chủ dễ dàng một trong những trang trại lớn nhất ở Nevada và chuyện Jeff là một vận động viên sáng giá, một anh chàng cực kỳ đẹp trai và nổi tiếng là đã đủ làm cho ông ấy thua kiện rồi. Người xưa có nói : Quan toà bắt kẻ có tóc, ai bắt kẻ trọc đầu; kẻ có của bao giờ cũng là kẻ tệ hại nhất. Đối với các quan toà thì chuyện Jeff muốn có gái giờ nào cũng được, chẳng cần ép buộc ai cho nhọc công, là chuyện không thành vấn đề với họ. Họ tuyên bố cô ta vô tội vì lý do cô ta giết người để tự vệ. Chắc anh cũng biết một bản án như thế đã làm cho dân chúng ở đây xôn xao như thế nào. Nói cho cùng là họ rất phần nộ.

- Chắc vì thế mà cô ấy không có bạn bè gì hết, - Sắt Rỉ kết luận.

- Bây giờ ông nội cô ta ở đâu? - Kincade thắc mắc hỏi.

- Ông ta chết đã mấy năm rồi và giao quyền cai quản trang trại lại cho Eden. - Starr lại lục tìm trong hộp đồ cấp cứu. - Cần phải băng vết rách trên má anh lại

- Thôi khỏi, được rồi. - Kincade vấy tay từ chối và nhích người trách. Vì cử động nên anh thấy đau ở xương sườn bị thâm tím, anh phải ngồi yên trở lại, và nói tiếp. - Nếu có thuốc gì chống đau trong hộp, bà cho tôi xin một ít.

- Tôi chỉ có uýtky là thứ chống đau hiệu nghiệm nhất mà thôi, - Starr cười đáp rồi quay qua Sắt Rỉ. - Anh xuống dưới nhà lấy chai rượu giúp tôi. Nói với Roy là tôi nhờ anh.

- Tôi sẽ lên ngay, - Sắt Rỉ hứa rồi đi ra cửa.

Khi cánh cửa đã đóng, Starr lấy trong hộp cấp cứu ra miếng bông sát trùng rồi đến bên Kincade. Chị nói :

- Nếu anh không muốn băng thì ít ra anh cũng nên để tôi lau sạch máu khô trên má anh đi. Chị đặt một ngón tay dưới cằm anh, nâng mặt anh lên. Kincade để cho chị làm, anh nhìn vào mặt chị. Anh hỏi :

- Tại sao bà làm việc này? DePard chắc không thích bà lên đây chăm sóc vết thương cho tôi đâu.

Chị mỉm cười mỉa mai, trề môi, đưa tay chấm nhẹ vào những vết máu khô bám trên má anh.

- Tôi chắc anh không nghĩ là tôi làm việc này vì lòng tốt. - Chị mỉa mai nói. - Anh cứ tin là nếu tôi tốt bụng thì chắc tôi đã bán lòng tốt ấy để kiếm lời gấp hai lần những thứ tôi kiếm được từ lâu lắm rồi.

Kincade cười đáp lại, anh thấy thích lòng ngay thẳng của chị.

- Nếu bà không lên đây với lòng tốt, thì lên với lý do gì?

- Có thể là vì DePard nhờ tôi lên.

- Để bà khuyên tôi ra đi chứ gì? - Kincade nói. - Chắc thế đấy.

- Mà có phải ông ấy muốn anh ra đi không?

- Ông ta đã nói lớn, rõ ràng rồi, - Anh đáp với giọng gay gắt.

Starr đã lau sạch máu trên má anh, chị đứng thẳng người lên, nét mặt bỗng trở nên nghiêm

nghe. Chị đáp :

- Kincade này, ông ấy phải lấy anh làm gương cho mọi người, để họ biết điều. Anh đã chống lại ông ta. Ông ta không chịu đâu.
- Thế là bà cho chuyện này không phải là chuyện cá nhân phải không? - anh hỏi châm biếm.
- Không phải.
- Bà nói với ông ta giúp tôi, rằng ông ta là đồ chết tiệt.

Starr cười, chị ném miếng bông sát trùng dùng đã dờ vào cái sọt rác bằng kẽm ở bên cạnh tủ, rồi quay lại nhìn xem khuôn mặt bị thương tích của anh : vết rách nhỏ nằm dài trên gò má cao rần rở, thịt xung quanh sưng lên, và trên quai hàm, những vết bầm tím bắt đầu hiện rõ.

- Cũng còn may là ông ta đã không ra lệnh cho Sheehan làm tới nhiều hơn nữa.
- Nếu Sát Rỉ không ra kịp, thì chắc hẳn đã làm rồi.

Đúng như lời hứa, Sát Rỉ quay lại, một chai uýt-ky trong nách, mười ngón tay giữ chặt ba cái ly.

- Tôi thấy tất cả chúng ta đều cổ tửu lượng cao. - Anh ta để mấy cái ly lên mặt tủ com-mốt, mở nắp chai, rót rượu vào ba cái ly, rồi đưa cho hai người. Anh nâng ly với Kincade.
- Hãy uống cạn để tổng các vết bầm, tổng khứ đau đớn đi.
- Rồi, rồi

Kincade khẽ nhếch mép cười, nụ cười méo xệch, rồi anh uống một ngụm uýt-ky để tang lực, rượu làm anh nóng ran cả cổ họng. Không đợi cho hơi ấm của rượu lan khắp người, anh lấy tay ôm phần bụng bị bầm tím cho khỏi đau, nhích người đến gần đầu giường sắt. anh uống thêm một ngụm uýt-ky nữa để lấy thêm sức, rồi để cả ly lên mặt tủ com-mốt bằng gỗ thông, nằm ngửa trên chõng gối, hai hàm răng cắn chặt cho khỏi đau.

Sát Rỉ bình tĩnh nhìn anh, vẻ ái ngại. Anh ta hỏi :

- Anh cảm thấy thế nào?

Kincade thở hắt ra gần như tiếng phì cười. Anh đáp :

- Như bị một còng bò mòng đạp chân lên bụng vậy.
- Xương sườn anh ra sao? Có cái nào gãy không?

Kincade lặng lẽ kiểm tra xem lồng ngực, anh lắng nghe các xương sườn cọ xát với nhau ra sao khi hít vào thở ra. Anh thấy không có gì khác và không có dấu hiệu nhức nhối, bèn lắc đầu.

- Không, chỉ bị bầm dập thôi.

Anh quay qua nhìn Starr, nói với c hị.

- Chắc DePard thắc mắc tại sao bà ở đây lâu. Bà nên xuống báo cáo lại cho ông ta biết.
- Tôi báo cáo cái gì đây? - Mặc dù chị ta gượng gạo mỉm cười, nhưng cặp mắt vẫn gay gắt và dè chừng.
- Nói với ông ta tôi nghe lời yêu cầu của ông ấy, sáng mai tôi sẽ trả phòng lại cho bà và từ giả thị trấn Friendly này. Starr có vẻ cân nhắc lời anh nói, nhưng rồi chị gật đầu với vẻ hai lòng. Chị đáp :
- Tôi sẽ nói với ông ta như thế. - Chị để ly rượu còn nguyên lên mặt tủ com-mốt. - Tôi rất buồn khi phải chia tay anh, nhưng đây là cách hay nhất. - Mặt chị trở nên dịu dàng.
- Hãy cẩn thận nhé. Kincade.
- Tôi sẽ cẩn thận.

Sát Rỉ mở cửa cho chị. Starr bước ra khỏi cửa, trong phòng vẫn còn phảng phất mùi nước hoa. chị ta vừa đi khuất, sát Rỉ liền vui vẻ nhìn Kincade.

- Vậy sáng mai anh đi à? - Sát Rỉ hỏi, nhưng anh ta biết việc sẽ xảy ra như thế nào rồi.
- Việc đầu tiên là thế. - Kincade gật đầu, miệng cố mỉm cười. - Eden Rossiter đã có việc cho tôi làm ở trại Đình.

Những đốm bụi nhảy nhót lấp lánh trong luồng nắng mặt trời ban mai chiếu qua cửa sổ ở tầng hai. Trên đường phố bên dưới, tiếng xe nổ giòn phá tan bầu không khí yên tĩnh buổi sáng sớm trong thị trấn. Starr thung thính bước đến cửa sổ, đứng tựa vai dưới manh áo lụa vào khung cửa, mấy ngón tay ôm quanh tách cà phê nóng.

Chiếc xe chạy lui khỏi khách sạn Lucky Starr, trở lại con đường phố chính. Đứng một trong góc cửa, Starr không thấy được người lái xe, nhưng chị nhận ra chiếc xe. Chiếc xe của người khách lạ. Kincade.

Anh ta ra đi. Chị đành quên đi nỗi nuối tiếc, ước ao, không cho nó mọc rễ sâu trong lòng chị. Nhưng chị vẫn đứng ở cửa sổ nhìn chiếc xe của Kincade tiến gần đến ngã tư, chiếc xe chạy

chầm chậm, rồi rẽ "phải" chạy theo con đường lên phía bắc của thị trấn. Con đường dẫn đến nhà Rossiter.

"Thằng Khùng". Starr nghĩ, nhưng chị lại cười, nụ cười chỉ ních đôi môi một tí

- Có tiếng xe hơi chạy phải không? - DePard hỏi khi vừa trong phòng tắm bước ra, lão tắm rửa xong và mặc quần áo chỉnh tề. - Xe ai thế? Em có thấy không? - Lão uể oải hỏi.

- Xe của Kincade. - Starr rời khỏi cửa sổ, bước về phía DePard, chiếc áo lụa ngắn kêu sột soạt khi chị bước đi.

Cà phê đã dọn sẵn trên bàn có lót kính trong buồng ngủ. DePard bước đến, rót thêm cà phê vào tách.

- Chắc nó rời thị trấn chứ gì?

- Nó còn cách nào nữa không?

Starr cố tình tránh không trả lời thẳng. Hiếm khi DePard ở lại với chị lắm, và bây giờ chị không có thì giờ để cùng lão đôi co với nhau nữa.

Starr không bàn về chuyện này nữa, chị hỏi:

- Anh định ăn sáng món gì đây?

Chương 6

Bụi bay mù trời quanh chiếc xe và kéo dài một đoạn trên đường xe chạy qua. Bốn bề vắng ngắt, mênh mông bát ngát hàng chục dặm đường, chỉ thấy từng bụi cỏ xô thơm chen lẫn những cánh đồng cỏ rậm rì. Từ chân trời xa nổi lên những ngọn đồi trọc hoang vắng. Suốt hai mươi phút sau cùng, Kincade không hề thấy một chiếc xe nào, hay dấu hiệu cư dân sinh sống, ngoại trừ đường dây điện chạy dọc theo con đường, thỉnh thoảng xuất hiện những dãy hàng rào nằm ngang và các tấm chắn ngăn súc vật, ranh giới giữa các trại chăn nuôi.

Anh nhìn vào đồng hồ nhiên liệu. Có thể anh sắp đến chỗ rẽ vào trang trại rồi đây. Có một tấm biển nhỏ bằng gỗ treo trên cái hàng rào vắt ngang cuối cùng, có ghi hàng chữ đã phai màu: Trại Đình, J. Rossiter.

Anh nhìn con đường rẽ vào trại, vẫn không thấy gì trong lúc các cột điện vẫn chạy thẳng, mà chỉ có đường dây điện thoại chạy băng qua một ngọn đồi thấp nằm bên tay phải anh. Theo đường dây điện thoại là một con đường nhỏ, chỉ rộng hơn hai luống cây một chút, hai luống chạy gần song song với nhau. Kincade thắng xe lại rồi từ từ xe rẽ vào con đường này, mấy bánh xe chạy lọt vào giữa hai luống cày.

Khi xe lên đến đỉnh đồi thấp, con đường nhỏ biến thành con đường mòn lờ mờ, do bị cỏ mọc lẫn chiếm một phần. Anh cho xe chạy nhồi lên nhồi xuống thêm ba dặm nữa, thỉnh thoảng đâm xương sườn thương tích bị xóc, làm anh đau đớn vô cùng, mặc dù anh đã quấn băng quanh ngực rồi.

Con đường ngoằn ngoèo chạy quanh một chân đồi, rồi lọt vào một hẻm núi rộng, nông ba bề đều có đồi thấp thoải thoải bao bọc. Một đám cây bông gòn toả lá xanh um ở đầu hẻm núi.

Phía bên kia hẻm núi, Kincade trông thấy một đám nhà thấp nằm chen vào giữa những tảng đá xám mòn. Khoảng gần chục con ngựa đứng trong bãi quây ngựa và nhiều con khác đang ăn cỏ trong một cánh đồng cỏ được rào lại, chúng phe phẩy đuôi để đuổi ruồi. Nhiều con ngẩng đầu lên khi nghe tiếng xe anh chạy vào sân trại.

Kincade cho xe chạy vòng qua dãy nhà phụ và hướng về phía ngôi nhà chính hai tầng ẩn mình trong đám cây bông gòn. Một cánh cổng vòm có mái che chạy choán hết cả bề dài mặt tiền. Một con chó chăn bò già từ trong bóng im nháy xổ ra chặn đường chiếc xe hơi, lông lá ở cổ chống lên sủa báo động.

Kincade cho xe chạy từ từ rồi dừng lại trước ngôi nhà và leo khỏi ca-bin xe. Con chó liền dưng

chân ngay giữa Kincade và ngôi nhà, gầm gừ đe dọa. Kincade nhìn những vết sẹo trên người nó, anh không dám coi thường lòng dũng cảm của nó.

- Xin chào, có ai ở trong nhà không? - Anh gọi lớn vào nhà.

Không có ai trả lời, mà cũng chẳng có ai ra mở cửa. Kincade không ngạc nhiên, vì giờ này vào buổi sáng, chắc mọi người đều đi làm việc cả rồi.

Tiếng nổ rầm rầm của một cái máy kéo bỗng vang lên đâu đó cách chỗ anh đứng không xa. Con chó già quay nhanh đầu về phía đồng, rồi quay nhìn Kincade, từ cổ họng nó phát ra tiếng kêu khếch khếch vẻ lo lắng và nhe hàm răng dài vàng khè.

- Có phải họ đang ấy không, ông bạn? - Kincade quay đầu nhìn theo con chó về phía có tiếng nổ của cái máy kéo.

Một con đường mòn gồ ghề chạy vòng từ nhà về hướng một khu có nhiều bãi quây súc vật có thang trước để lùa súc vật lên xe. Bên kia các bãi quây, một cánh đồng cỏ vàng rộm lấp lánh dưới ánh mặt trời ban mai, một nửa nằm khuất sau dải đất thoai thoải ở hẻm núi che chắn cho sân trại. Một cái máy kéo cũ kỹ nổ rầm rầm hiện ra, kéo theo một khoang xe chất đầy hơn cả chục bao cỏ khô đóng vuông vức.

Kimcade bước lui về phía xe mình, anh leo lên lái xe chạy về phía đồng cỏ khô. Con chó chặn bà già chạy theo. Phía trước, cái máy kéo chạy chậm chậm lại, và hai người đàn ông từ trên máy kéo nhảy xuống, họ thấy những bao cỏ khô lên cho một người thứ ba chất chúng vào khoang xe. Kincade đậu xe lại bên mép ruộng, bước xuống đứng đợi cái máy kéo và khoang cỏ đến gần mình. Mặt trời chiếu vào mặt anh, mùi cỏ khô lẫn mùi đất bụi và mùi cây cỏ xô thơm phảng phất bên mũi anh.

Người lái máy kéo trông thấy anh trước tiên, anh ta nói to gì đó với mấy người kia, nhưng tiếng nói của anh bị tiếng máy xe nổ rầm rầm làm át đi, cho nên anh chẳng nghe gì rõ. Một bóng người xuất hiện từ sau đồng cỏ khô cao ngệu ở trên khoang. Chính là Eden Rossiter. Lại một lần nữa Kincade có cảm giác là cô cao, vì hai vai nhô lên và cái đầu nghiêng nghiêng kiêu hãnh. Cô đứng gồng hai chân cho vững, vì khoang cỏ nảy lên nảy xuống, mỗi tay cô cầm một cái móc để móc cỏ khô. Cô mặc cái áo thun đen ngắn để hở hai tay trần, cho nên trông thân hình cô bây giờ đầy đặn, chứ không phải như hôm qua cô mặc áo sơ mi đàn ông, chỉ khiến cho người ta tưởng tượng mà thôi. Cái mũ che khuất cặp mắt, nhưng Kincade biết cô đang nhìn anh.

Như có một luồng điện chạy ngang qua giữa hai người. Luồng điện cảm thông bị gián đoạn khi cô quay người lại ra dấu cho người lái máy kéo dừng lại, rồi ra lệnh cho một trong số người đang chuyển cỏ khô lên. Anh ta gật đầu, đẩy một bao cỏ lên sàn toa và leo lên theo. Cô đưa cái móc để móc bao cỏ cho anh ta, rồi nhảy xuống đất và đi về phía Kincade, băng thửa ruộng cỏ mới cắt còn trog gốc lờm chờm để đến gặp anh.

Kincade tiến tới gặp cô khi cô mới đi được nửa đường. Cô dừng lại, cách anh khoảng một mét. Từ da thịt cô toát ra mùi mồ hôi dễ chịu. Anh đưa mắt nhìn dải mồ hôi nhỏ chạy dọc từ mặt cô xuống lớp áo thun đen. Khi ngược nhìn lên, anh thấy Eden Rossiter đang nhìn anh với ánh mắt dò xét lạnh lùng.

Anh đưa ngón tay chạm vành mũ để chào, lòng cảm thấy rạo rực. anh nói:

- Tôi tìm chủ nhân trại.

- Anh đã tìm ra tôi rồi. - Cô nhìn kỹ hàm xai bị bầm tím của anh, nhìn vết rách trên gò má và da thịt bầm tím quanh vết thương. Vừa tháo cặp găng tay làm việc bằng da ra, cô vừa nói:

- Tôi biết đêm qua anh đã ẩu đả nhau. Tôi chắc thế nào anh cũng đấm được vài quả.

- Không đấm được quả nào hết.

Kincade mỉm cười trong khi cô nheo mắt nhìn anh ra vẻ ngạc nhiên và thắc mắc. Anh nói tiếp.

- Khi bị hai người nắm chặt tay, thì làm sao đấm lại được!

- DePard rồi ! - cô ta nói giọng bỗng trở nên cộc cằn.

- Tên quản đốc của hẳn.

- Thì cũng thế thôi. - Cô nhún vai như muốn nói hai kẻ này chẳng khác nhau chút nào hết.

- Lời đề nghị làm cho cô còn hiệu lực chứ?

- Tại sao bây giờ anh lại muốn làm cho tôi.

- Bởi vì DePard ra lệnh cho tôi không được làm việc cho trại Đình. Tất nhiên vì thế mà tôi muốn làm cho cô. Cứ gọi đây là một hành động sai lầm cũng được.

Bây giờ đến lượt Kincade nhún vai.

- Tôi có việc làm không?

- Tôi thuê anh.

Eden bước đến bắt tay cam kết với anh. Bàn tay chai sần của anh nắm gọn bàn tay cô, bàn tay thô ráp, mạnh mẽ và ấm áp. Cô cảm thấy lòng mình tự nhiên hơi thổn thức, cảm giác thổn thức mà cô không muốn gọi tên, cũng không muốn thừa nhận. Cô ngược mắt nhìn lên mặt anh, bắt gặp nụ cười đang từ từ nở ra, một khuôn mặt rạng rỡ tươi vui. Nắng mai chiếu vào tóc anh, mái tóc rục lên dưới ánh mặt trời. Mái tóc màu hung của loại mèo hoang sống trong núi. Bỗng từ ngữ "nguy hiểm" lại hiện lên trong tâm trí cô.

Eden rút tay lui khỏi tay anh, rồi chỉ ra phía cánh đồng.

- Anh hãy bắt tay vào việc chuyển cỏ khô đi.

Cô quay người đi trở lại toa cỏ khô. Kincade sải bước bên cạnh cô. Eden không hề ân hận về quyết định thuê anh làm với mình. Đến mùa cỏ khô, cô thuê bất kỳ ai để làm việc. Dù sao thì việc anh chàng khách lạ Kincade này tỏ ra chống lại DePard cũng là một phần thưởng xứng đáng cho cô rồi. Cô cảm thấy may mắn khi có Kincade bên mình, nhưng không phải vì thế mà cô thấy dễ chịu khi có anh, hay là khi cảm giác bồn chồn, nôn nao như sương khói làm xao động cô.

Trở lại với nhóm người thu cỏ khô. Eden không để mất thì giờ vào việc giới thiệu, cô để cho Kincade nhặt bao cỏ khô ném lên toa. Cô lấy lại vị trí đứng trên khoang hồi nãy, làm công việc chất cỏ khô lên khoang.

Ném những kiện cỏ khô nặng mỗi bao khoảng gần 20 ký lên khoang, những bắp thịt bị bầm dập trên người Kincade lại đau đớn. Khi đến giờ nghỉ trưa, anh thở phào khoan khoái. Anh leo lên khoang xe để đến chỗ xe anh đậu.

Khi anh nhảy xuống đất, Eden Rositer ra dấu cho một người làm trong trại, nói:

- Này, Al, Ông đi với Kincade. Chỉ chỗ ngủ cho anh ấy.

Một người chăn bò thấp, to bè, đã quá tuổi thanh xuân, từ trên toa xe nhảy xuống với anh. Ông ta uể oải cười, những đường nhăn sâu trên khuôn mặt đỏ gay của ông ta lại càng sâu thêm.

Người cao bồi già lớn tiếng nói với anh:

- Đi nhờ xe anh cho xương cốt già nua của tôi êm ái bớt một chút, hơn là đi trên khoang xe cỏ khô kia.

- Được rồi, - Kincade đáp, anh cố phớt lờ những cơn đau nhức trên cơ thể mình khi leo lên xe.

Người chăn bò leo lên chỗ ngồi trước xe. Ông ta ngồi vào ghế nệm và thở dài khoan khoái.

- Tôi nhớ cái thời tôi có thể làm việc từ sáng sớm đến chiều tối mà không cần phải nghỉ trưa.

Bây giờ thì chịu. Tuổi già thật chán. - Ông ta nói, mặt hơi nhăn lại, bỗng ông ta nhìn qua Kincade tự giới thiệu: - Tôi là Al Bender.

- Tôi là Kincade. - Anh cho xe chạy theo sau toa cỏ khô để vào sân trại - Anh làm ở đây lâu chưa?

- Lần này khoảng bảy tám tháng gì đấy. Nghỉ rồi làm, đã nhiều năm nay. - Al trả lời vừa nhìn anh thăm dò. - Trước đây chắc anh chưa làm ở vùng này, phải không, Kincade?

- Đây là lần đầu tiên.

- Tôi đã nghĩ thế.

Khi toa cỏ khô đã được máy kéo đưa về nhà kho. Al ra dấu cho Kincade chạy xe thẳng tới phía trước, ông ta nói:

- Nhà ngủ ở đằng ấy.

Kincade cho xe đậu trước nhà, leo xuống xe. Ngôi nhà cũng giống như ngôi nhà chính, được xây cho người làm công ở, rục lên một màu trắng bạc dưới ánh nắng mặt trời. Tường nhà dày dặn bảo đảm được hơi mát bên trong và làm dịu được ánh nắng chói chang bên ngoài. Kincade lấy cái túi xách ở sau xe rồi bước về phía cửa, Al Bender đang đứng đợi anh ở đấy.

Người cao bồi già nhìn cái túi xách có dây rút ngay trên tay anh.

- Chỉ có thế thôi à?

Kincade gật đầu. Anh nói:

- Chắc tôi phải mượn một cái yên ngựa.

- Có thừa nhiều cái trong kho. Hai cái yên lại trang bị đầy đủ đồ dùng và một cái có bao dắt súng ở giữa. - Ông ta nhìn vào biển số đăng ký ở Texas. - Tôi chắc anh cần loại yên có trang bị

đầy đủ dụng cụ.

- Đúng thế.

Al gạt đầu, mở cửa. Kincade bước theo ông ta vào trong, rồi anh dừng lại, nhìn quanh. Phòng tập thể toả ra mùi hôi hám, đồ đạc nhà cửa không được lau chùi và ám khói lâu ngày. Một cái lò sưởi cũ nằm trong một góc phòng, nơi sẽ cung cấp hơi ấm trong những ngày đông lạnh lẽo ở vùng Bắc xứ Nevada này. Một cái bàn và một số ghế dựa khác loại kê ở giữa phòng, một bộ bài đã rách nát trải trên mặt bàn như có ai chơi một mình nửa chừng rồi bỏ đi. Trong một góc phòng khác, có kê một chiếc ghế bành lót nệm đã cũ, chỗ tựa tay hai bên đã rách, còn chỗ ngồi thì nệm đã hõm sâu xuống vì ngồi nằng lâu ngày. Những bức hình treo trên tường vàng khè vì ám khói thuốc lá và vì đã dùng lâu đời, chỗ có độc nhất một cuốn lịch đã quá hạn ba năm rồi.

- Không có ti vi à? - Kincade hỏi.

- Không cần có làm gì, trừ trường hợp anh có hệ thống ăng ten bằng đĩa vệ tinh, thứ mà bà chủ không có. Chúng ta lại ở quá xa các đài truyền hình không thể bắt được sóng. Mà thôi, dành nửa thì giờ không có quái gì trên đài phát thanh để nghỉ ngơi cho khoẻ. - Al nhún vai. - Anh không có những thứ phù phiếm như ở Texas đâu, ở đây anh chỉ gặp cảnh khô cằn thôi.

- Tôi biết thế rồi.

- Phòng ngủ ở đằng kia. - Al hất đầu về phía dãy hành lang dài dẫn đến ngôi nhà dùng làm phòng ngủ. - Vòi sen để tắm và phòng toa lét nằm ở cuối phòng ngủ.

Với cái túi có dây kéo trên tay, Kincade bước theo dãy hành lang cho đến khi anh tìm ra được một gian buồng trống. Anh ném cái túi xách lên giường rồi đi tắm.

Khi bước ra khỏi phòng, anh gặp Al đang đợi anh.

- Chúng ta đi ăn đi. Nhà bếp ở ngã này.

Al đi trước dẫn đường, ông ta bước ra khỏi nhà ngủ, đi vòng ra sau khu nhà, rồi băng qua cái sân đất, kéo lê gót đôi ủng trên mặt đất làm tung bụi lên.

Bỗng có tiếng vó ngựa hí lanh lảnh và chỉ một lát sau có tiếng vó ngựa vang lên. Kincade thấy một con ngựa giống cao màu hồng đang chạy dọc theo một dãy hàng rào cao, mũi hếch lên, cái đuôi đen bay phất phới. Khi nó dừng lại, Al Bender cũng dừng theo và nhìn con ngựa đang đứng lại trong một góc hàng rào, run run, hai tai vểnh lên hướng về phía núi.

Kincade nhìn con ngựa giống rồi nói.

- Trông nó ra vẻ còn thuần chủng.

- Hầu như thế, - Al xác nhận - Ở vùng này, người ta cần phải có giống ngựa có sức chịu đựng dẻo dai mới đi nhanh trên những đoạn đường xa được. Cô chủ có một số ngựa cái tơ để lấy giống với con ngựa này. Khoảng một nửa số ngựa cái đều được dùng vào việc lấy giống. Cô ta dành hầu hết số ngựa đực tơ để dùng trong trại, còn lại bao nhiêu thì bán. Bây giờ có ngựa tơ trong trại mới kiếm được nhiều tiền.

Al lại tiếp tục đi, ông nói thêm.

- Có điều báo anh biết: Ở đây anh sẽ có ngựa hay để cỡi.

- Ông nói thế là sao? - Kincade lấy làm lạ, hỏi

- Thức ăn ngon lành. - Al hất đầu về phía nhà bếp của trang trại, một ngôi nhà trệt nhỏ xây cất như những nhà khác.

Ruồi bay đập vào cánh cửa nhà bếp. Bên trong, một máy ra-đi-ô phát ra một bài ca của Willie Nelson viết về Poncho và Lefty. Al mở cửa bước vào, Kincade bước theo vào trong, ruột anh cồn cào khi ngửi thấy mùi bánh mì mới ra lò thơm phức.

Al bước qua một cái bàn dài hai bên có kê hai dãy ghế băng, đi thẳng ra phía sau bếp. Kincade nhìn qua vai ông ta, anh thấy một bà già tóc bạc dài, rối bù, đang đứng quay lưng về phía họ. Al bước đến quầy bếp gần bên người đàn bà, ông ta đi qua bà già rồi đưa tay vặn nhỏ máy ra-đi-ô xuống. Bà già liền quay mặt nhìn ông, tay vung cây dao có răng cưa để cắt bánh mì lên, nói:

- Anh làm gì mà lên vào sau lưng người ta như thế? - Giọng nói ồm ồm khàn đặc. Kincade nhìn kỹ một bên mặt người nói, anh thấy lởm chồm một bộ râu bạc; thì ra anh đã lầm, đầu bếp là đàn ông chứ không phải đàn bà.

- Việc làm khéo đấy chứ. - người đầu bếp căn nhắc Al - Suýt nữa tôi giết anh rồi đấy.

Lời hăm dọa và con dao vung vẩy trên tay lão ta không làm Al nao núng, ông đáp lại lời nói lão đầu bếp.

- Nếu anh không vặn máy ra-đi-ô to quá, thì chắc anh đã nghe tiếng tôi đi vào rồi. Hy vọng anh

làm nhiều thức ăn. Có thêm người ăn đấy. Cô chủ đã thuê người mới.

Ông ta hát đầu về phía Kincade.

Lão đầu bếp quay người lại để nhìn Kincade, rồi ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, đưa hai tay lên như để cầu xin. Lão nói:

- Hỡi thần linh, nghe con đây. Suốt nhiều mùa trăng, ông nội con đã đánh nhau với bọn mặc áo khoác xanh và bọn mặt tái đã cướp đất của chúng con. Ông nội con đã dạy những chiến binh xông trận nhiều lần. Nhiều lần ông đã ngồi ở đồng lửa của hội đồng thương nghị và cụ đã hút ông điều hoà bình.....

- Đẹp chuyện vớ vẩn ấy đi. - Al cắt ngang lời lão, rồi đưa tay chỉ Kincade - Đây là người mới. Tên anh là Kincade. Còn nhân vật này, là đầu bếp ở đây. Tên thật của ông là Frederick Daniels, nhưng chúng tôi vẫn quen gọi ông là Jack Hoang Dã.

Lão nhìn Al rồi quay lại với ổ bánh mì đang cắt, miệng lớn tiếng căn nhắc.

- Không còn ai kính trọng người già nữa rồi ! Thật xấu hổ, thế đấy.

Al cười toe toét với Kincade.

- Lão tuyên bố ông nội lão là tù trưởng bộ tộc Sioux. Có cơ may như thế lắm, cũng như tôi có cơ may là cháu chắt của Đức Giáo Hoàng vậy. - Ông ta bước đến cái thùng lạnh để trên quầy bếp đối diện phòng ăn. - Có uống trà không?

- Tuyệt lắm. - Kincade gật đầu, mắt lại quay nhìn lão đầu bếp, lão lại chăm chú cắt bánh mì.

Như cảm thấy được anh đang nhìn mình, lão đầu bếp quay bộ mặt có vết sẹo nhăn nhúm nhìn Kincade, ánh mắt tinh ranh.

- Anh có mang theo ulytky đấy chứ?

Kincade lắc đầu đáp:

- Thật đáng tiếc.

Lão đầu bếp cau mày vì thất vọng.

- Bụi bặm như thế này khiến tôi phát ho nặng.

Nói xong ông ta cố ho để xác minh lời nói ông vừa nói.

- Có lẽ anh có mang theo xirô ho đấy chứ?

- Cũng không, thật đáng tiếc.

- Thế có thuốc súc miệng để sát trùng chứ?

- Không. - Kincade đáp, anh thấy đã bắt đầu quen.

- Thật khéo xấu hổ, - lão đầu bếp lăm băm nói rồi ném con dao lên trên quầy, lão quay đi.

Hai ống chân dong dỏng vòng kiềng, lão bước đến cái tủ đựng bát đĩa kê gần lò lửa, mở cửa tủ ra, cho thấy bên trong chứa rất nhiều đồ gia vị. Mấy ngón tay sần sùi nổi cục của lão nắm một cái chai vani nhỏ dài hầu như còn đầy đến nửa, lấy ra khỏi tủ. Lão nhanh nhẹn mở nắp rồi cho miệng chai vào mồm, ngẩng đầu ra sau và chúc dít chai lên. Lão uống ba hơi là hết sạch cả chai. Lão đầu bếp hơi hếch cái mặt lên, rùng mình, rồi thở phào nhẹ nhõm.

- Tốt hơn nhiều rồi. - Lão bước đến ném cái chai không vào sọt rác bằng kẽm móp mép ở gần bên Kincade.

Kincade nghe tiếng vỡ chai va chạm kêu lảng rảng trong sọt. Lấy làm lạ, anh nhìn vào trong sọt rác. Nằm bên cạnh cái chai Jack Hoang Dã vừa ném vào, có thêm hai cái chai không đựng nước cốt chai vani nữa. Khi Al đưa cho anh ly trà đá. Kincade gật đầu ra dấu chỉ cái sọt rác.

- Lão đầu bếp của ông nhậu luôn cả nước vani

Al nhún vai như muốn nói chuyện ấy đâu có gì lạ đâu.

- Khi người ta không kiếm được đồ nhậu, tôi nghĩ người ta sẽ uống bất cứ thứ gì. - Ông ta nói. -

Ít ra thì khi uống nước cốt vani, lão ấy vẫn còn làm việc được. Còn nếu lão Jack đây vớ được chai ulytky, lão liền bỏ bê công việc để nhậu nhẹt suốt mấy ngày liền.

Lão đầu bếp đi ngang qua, mang một cái giỏ chất đầy bánh mì cắt lát vừa lấy trong lò ra còn nóng. Al lấy một lát đưa lên miệng ăn. Vừa nhai ông vừa nói.

- Lão điên điên khùng khùng, nhưng lão làm bếp được.

Cánh cửa bật mở kêu cọt kẹt, cho biết những người làm trong trại đã đến. Người trẻ nhất trong đám là chàng trai cao gầy, trên môi lún phún râu măng, đầu đội mũ lưỡi trai mua ở cửa hàng, gặp Kincade anh ta nói:

- Cô chủ nhắn sau khi ăn xong anh hãy đến nhà gặp cô ấy. Cô ấy sẽ đưa cho anh mấy tờ mẫu đơn để điền vào nếu anh muốn lãnh lương, cho nên anh nhớ đừng quên.

- Tôi sẽ nhớ. - Kincade cười thầm rồi theo mọi người đến ghế ngồi vào bàn ăn.

Chương 7

Một lối đi hẹp len lỏi chạy qua đám cây bông gòn nối từ khu nhà phụ đến ngôi nhà chính. Kincade thung thỉnh đi dọc theo con đường, miệng ngậm tăm xỉa răng, bụng no nê sau một bữa ăn khoái khẩu nhất gồm thịt bò rán theo kiểu nông thôn với khoai tây hầm nước thịt, và món thập cẩm gồm bắp với đậu xanh. Món này làm cho anh nhớ lại đã lâu anh chưa được ăn chất rau vào người.

Ngôi nhà đã hiện ra trước mắt. Một luồng ánh sáng mặt trời phản chiếu từ khung cửa kính đập vào mắt anh. Ngay lúc đó Kincade nghe tiếng người nói từ nhà vang đến tai anh, giọng nói nghe giận dữ. Anh nhận ra ngay tiếng của Eden Rossiter. Nhưng chính cái giọng người thứ hai cất lên, giọng đàn ông, mới làm cho anh chú ý đến. Anh bèn sải bước nhanh vì cảm thấy có chuyện cấp bách đang cần đến anh.

Lối đi đến tận góc hành lang bằng gỗ. Eden Rossiter đứng khuất trong bóng im của hành lang, cô đang cãi nhau với một người đàn ông mặc áo sơ mi đỏ quạch. Con chó chăn bò ngồi bên chân cô, nó gầm gừ để báo cho cô biết có Kincade đang đến gần, nhưng cô không chú ý đến - Tôi trả lời không – Eden Rossiter khẳng định bằng giọng giận dữ - Lâu nay tôi đã trả lời thế, và bây giờ cũng thế

- Đừng có điên – Gã đàn ông ngắt ngang lời cô

Khi thấy cô quay người định bước vào nhà, gã liền nắm cánh tay cô, quay người cô lại đối diện với mình:

- Em không thắng được đâu. Em...

Kincade liền can thiệp vào. Anh hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Anh hỏi Eden Rossiter nhưng mắt thì lại nhìn người đàn ông áo đỏ.

Anh ta cao 1,8m vai rộng lưng thon, mái tóc đen uốn cong dưới vành mũ và bên má trái có một nốt ruồi đen. Anh ta xinh trai theo kiểu đàn điểm, khiến cho phụ nữ thường ưa thích. Nhưng cặp môi anh ta không cong lên để cười tự phụ và cặp mắt đen hằn học nhìn Kincade không lâu. Anh ta nói nhanh:

- Đây là chuyện riêng. Anh muốn biết à?

- Khi tôi còn bé, mẹ tôi dạy không được xía vào chuyện riêng của ai hết. Nhưng bây giờ thì chuyện đang chẳng đúng rồi.

Kincade đáp. Bỗng anh cảm thấy không ưa chàng này và âu cũng là do linh cảm mà ra.

Không cần phải đặt vấn đề anh chưa hề quen biết anh ta

Eden định nói với Kincade cô không cần đến sự giúp đỡ của anh, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của anh, cô lại không nói ra lời. Tất cả tư tưởng ý nghĩ của anh đều hiện rõ trên mặt và dồn lên đôi mắt, đôi mắt màu xanh như đang nghĩ đến cái gì gay cấn ác liệt lắm. Hai gò má cao rộng nổi rõ trên mặt anh. Anh nhìn vào cặp mắt người anh trai cô với ánh mắt dữ dằn như đang đưa tay nắm chặt lấy vai gã

- Tôi nghĩ là anh nên thả cô ấy ra

- Lạy chúa! – Vince cố cười khinh bỉ, nhưng gã cũng thả cánh tay Eden ra – Đây Eden, anh chàng này là ai vậy?

- Người em mới thuê

- Tốt, vậy em hãy bảo anh ta biến đi

- Tại sao anh không bảo tôi? – Giọng thách thức của Kincade nghe dịu dàng nhưng không kém phần đe dọa

Vince nhích người lui, gã nheo nheo cặp mắt kín nhìn kỹ Kincade:

- Chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi nhỉ?

Kincade lắc nhẹ đầu, anh đáp:

- Có lẽ tôi trông giống ai anh quen biết đấy

- Có lẽ thế

Vince nói nhưng vẫn còn vẻ bối rối. Gã nhìn Kincade một hồi nữa, rồi bỗng gã đột ngột quay đi:

- Đồ chết tiệt, anh đi ra phố đây

Eden gọi theo:

- Khi nào anh về?

- Còn lâu!

Vince bỏ đi thẳng đến chiếc xe tải nhỏ loại Ford màu xanh trắng được đánh bóng thật láng. Gã leo lên ngồi phía sau tay lái, đóng chặt cửa lại thật mạnh. Một giây sau, máy nổ ầm ầm và chiếc xe vọt chạy

Khi chiếc xe đi rồi, Kincade thấy người thư giãn bớt. Anh cảm thấy Eden đang chăm chú nhìn anh, anh bèn quay lại nhìn cô. Mắt cô nhìn thẳng vào anh như muốn tìm hiểu anh với vẻ hiếu kỳ

- Chắc anh chàng ấy không làm gì cô chứ?

Kincade hỏi rồi thờ ơ nhìn mặt cô. Anh thấy người cô xương cốt thì nhỏ, mảnh mai nhưng bắp thịt lại rắn chắc; bề ngoài thì êm dịu nhưng bên trong lại cứng cỏi. Vóc dáng hài hòa xinh xắn, rõ ràng cô ta là một thiếu nữ đẹp

- Anh nói Vince? – Cô hơi nhún vai – Anh ta muốn đi thì đi, muốn về thì về

- Vince... tên anh ta là Vince à?

- Vâng, Vince Rossiter. Anh ta là anh trai tôi

Eden thấy anh giật mình ra vẻ ngạc nhiên.

Bỗng Kincade nở miệng cười như muốn xin lỗi. Anh nói:

- Hình như tôi đã xía vào chuyện cãi nhau của gia đình cô

- Đúng thế đấy – Eden cười đáp lại. Nụ cười ngoài ý muốn.

- Tôi có lỗi – Anh nhìn vào đôi môi cô, cái nhìn chăm chú thêm muốn

- Đúng vậy! – Eden nghiêm người lại không cười nữa.

- Tôi mong rằng cuộc cãi cọ không có gì nghiêm trọng lắm

Eden nhìn theo dải bụi bốc đầy trời đằng sau chiếc xe của Vince. Cô đáp:

- Anh ấy muốn tôi bán trang trại đi

Cô bỗng giật mình vì đã nói điều này cho Kincade hay

- Và chắc cô không muốn bán, cô đã phản đối?

- Tôi không bán

- Có phải cô và anh ta có cùng sở hữu chung trại này không?

- Trên nguyên tắc thì thế, nhưng thực ra tôi là người có độc quyền tất cả các thứ ở đây.

Nói xong cô quay gót đi về phía cửa trước:

- Mời anh vào nhà diện mấy tờ biểu mẫu về lương

Kincade đắm chiêu nhìn theo dải bụi sau chiếc xe của anh trai cô, rồi bước theo cô vào nhà. Cô bước nhanh vào nhà, bước đi chững chạc.

Kincade đi từ từ, anh nhìn cái cầu thang dẫn lên tầng hai đã đen vì lâu đời khi theo cô vào phòng khách của tòa nhà với tường xây dày dặn.

Trong phòng chiếm chệch một cái lò sưởi khổng lồ xây bằng đá, khói bám đen thui chứng tỏ lò sưởi đã được sử dụng lâu năm. Đồ đạc kê quanh trước lò sưởi trông nặng nề và hữu dụng hơn là trang hoàng. Tấm thảm lót trên nền gỗ dẹt theo mẫu của xứ Nevada đã bị mòn rách vì trải qua nhiều năm tháng dưới chân người qua lại

Eden Rossiter bước đến bàn làm việc cũ nằm ở hốc tường trong một góc. Kincade nhìn cô đi qua căn phòng, lấy mũ xuống rồi đưa tay tháo cái đai cao su buộc tóc và lắc đầu cho tóc buông ra. Mái tóc đen xõa xuống gọn sóng óng mượt sau lưng. Nhìn mái tóc, Kincade không khỏi tự hỏi khi sờ vào mái tóc ấy có mịn màng hay không?

- Các tờ biểu mẫu về lương anh cần diện vào ở đây. – Cô lấy mấy tờ giấy trên mặt bàn lộn xộn rồi tìm trong hộp bàn lấy ra một cái bút

Kincade thung thỉnh đi về phía hốc tường, và khi đi ngang qua giữa phòng bỗng anh thấy một bàn cờ, các con cờ đang đứng ở các ô vuông chứng tỏ ván cờ đang chơi nửa chừng. Anh nhìn bàn cờ rồi hỏi:

- Cô và anh cô chơi à?

- Thỉnh thoảng có chơi vào buổi tối
- Cô chơi cờ trắng phải không? – Anh lấy một con tốt trắng đã bị ăn để ngoài bàn
- Phải
- Chỉ ba nước nữa cô có thể vây được con vua của anh ta rồi. Anh ta phải hy sinh con hoàng hậu để cứu vua
- Tôi biết
- Anh cô có biết không? – Mỉm cười Kincade liếc nhìn cô
- Chắc không – Cô quay mặt tránh ánh mắt anh, lấy ra một cây bút bi trong hộp bàn – Vince không có tài tiên đoán được nhiều nước cờ của đối thủ, vì thế anh thường thua.
Nghe cô nhận xét, anh đắm chiêu nhìn cô:
- Nghe cô nói, tôi có cảm tưởng cô đang đề cập đến vấn đề khác ngoài việc chơi cờ
- Thú thật là Vince thường xuyên gặp nhiều rắc rối
Cô đưa mấy tờ biểu mẫu cho anh, như muốn tìm cách lái câu chuyện về lại với công việc trước mắt:
- Giấy của anh đây
- Được rồi – Anh đáp, nhưng vẫn nấn ná lại nhìn kỹ bàn cờ. Anh thấy các ô vuông đen trắng bằng gỗ được gắn xen kẽ nhau trên mặt bàn cờ – Bàn cờ thật đẹp, tôi ít khi thấy được bàn cờ nào như thế này
- Ông nội tôi làm đấy. Khi rảnh rồi ông cụ thường thích làm mộc và chạm trổ
- Còn những con cờ này thì sao? – Anh mân mê con tốt trong tay – Xem như các con cờ được làm bằng tay. Ông cô cũng làm bộ cờ này sao?
- Bộ màu đen
- Ai làm bộ màu trắng. Anh cô à?
- Không. Tôi làm đấy
- Cô à? – Anh ngạc nhiên nhướng mắt nhìn – Cô khắc gỗ được à?
- Đây là một thứ tiêu khiển mà tôi có rất ít thời giờ để làm.
Cô nôn nóng nói và vẩy vẩy mấy tờ giấy trong tay:
- Biểu mẫu đây ông Kincade.
- Gọi Kincade là được rồi – Anh để con tốt trắng xuống bàn cờ lại, rồi đi đến cái bàn nơi cô đang đứng – Tôi xin lỗi nếu vừa rồi có nói năng gì thô lỗ, nhưng tôi thấy việc chạm gỗ không phải là thứ tiêu khiển thường thấy ở phụ nữ – Anh nhếch mép cười, hai bên khóe miệng hõm sâu xuống
Eden lại thấy mềm lòng. Và cô lại cố làm ngơ trước sức thu hút của nụ cười trên môi anh. Cô biết nụ cười của đàn ông không đáng tin cậy
- Kincade tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh – Cô bình tĩnh nói, rồi đưa mấy tờ giấy ra trước mặt anh – Bây giờ thì anh hãy điền vào các tờ mẫu này.
Anh lấy mấy tờ giấy và cây bút nơi cô, rồi bước đến một cái ghế tựa lớn ngồi xuống. Sau khi nhìn kỹ tờ giấy đầu tiên, anh lấy tập thơ mỏng của Eden để trên bàn salon. Anh đưa tập thơ lên hỏi:
- Tôi mượn tập thơ này để kê viết có được không?
- Dĩ nhiên là được
Eden ngồi vào bàn, cô định làm một số công việc về giấy tờ mà cô đã hoãn lại mấy ngày rồi
- Robert Frost – Kincade đọc tên tác giả trên tập thơ đã được lật đọc nhiều lần – Em gái tôi cũng rất thích nhà thơ này.
Eden “ờ” lên một tiếng vô thưởng vô phạt để tỏ ý đã nghe lời anh nói, rồi cô cúi đầu vào xem các thư từ đến từ hôm qua. Điều cuối cùng cô muốn đề cập với Kincade là nói về chuyện người em gái của anh hay là mối quan tâm của hai người về tác phẩm của Robert Frost.
Thấy cô không để ý đến nữa, Kincade cũng thôi không tiếp tục đề tài này nữa. Một lát sau, Eden nghe tiếng cây bút chạy rào rào trên mặt giấy.
Chỉ một lát sau Kincade đã điền xong các biểu mẫu. Anh bước đến bàn cô ngồi, để mấy tờ giấy trước mặt cô, anh nói:
- Xong cho cô rồi đấy – Liền đó anh hỏi tiếp – Người đàn bà trong ảnh là ai thế?
Khi Eden ngẩng mặt lên, cô thấy anh đang nhìn vào bức ảnh trong khung của bà Kate Rossiter treo trên tường. Eden cũng nhìn vào bức ảnh, cô lại thấy niềm tự hào khâm phục bà Kate

Rossiter và những thành quả của bà dâng lên trong lòng cô. Cô tạm nghỉ công việc để trả lời anh:

- Bà cố Kate Rossiter của tôi đấy. Bà đã xây dựng nên Trại Đình. Chỉ một tay bà làm nên Kincade nhận thấy trong giọng nói của cô không những chỉ có niềm tự hào thôi, mà còn tình cảm nồng ấm nữa. Anh lại còn thấy nét mặt cô trở nên dịu dàng hơn trước. Rõ ràng Eden Rossiter không phải là con người nghiêm khắc, luôn luôn lo công việc như anh đã thấy bề ngoài, mà cô còn có đời sống nội tâm rất quý giá

- Còn chồng của bà cụ thì sao? Hay bà là một góa phụ?

- Không. Ông nội dành hết thì giờ đi thăm dò khắp nơi, chạy theo giấc mộng tìm vàng – Giọng cô nghe có ý lên án ông cụ, nói lên lòng bất bình của cô đối với ông

Kincade chợt nhớ đến Shakespeare, anh nói:

- “Vàng mê hoặc cả thánh”. Con sốt vàng nhắc mãi lắm chuyện bi thảm ở miền Tây xưa.

- Bây giờ vẫn thế, chỉ có bằng phương pháp khác mà thôi.

Kincade nghi ngờ cô muốn ám chỉ đến anh cô. Anh đáp:

- Cô nói đúng. Có người không cưỡng lại nổi ý muốn làm ra đồng tiền dễ dàng. – Anh quay lại nhìn bức ảnh bà chủ nhà đã phai màu – Bà cố của cô mang súng, xem ra bà biết cách bắn súng đấy

- Theo lời kể lại thì bà biết cách bắn

Anh nhìn kỹ ảnh của bà một lúc rồi lại nói:

- Rõ ràng cô giống bà như đúc

Eden đứng bật dậy, rít lên giọng thách thức:

- Tại sao? Vì tôi đã bắn chết người ta sao?

Kincade đẩy cái mũ trên đầu ra phía sau, mỉm cười hồi hận:

- Sự thật là tôi nói đến bề ngoài hai người giống nhau: tóc và mắt đều đen, vóc dáng mảnh mai thanh tú, và nét kiêu hãnh lộ ra trên hai người

Câu trả lời làm cô bình tĩnh trở lại. Eden quay mặt nhìn đi chỗ khác, hai má ửng hồng. Cô nói:

- Xin lỗi – Cô lại ngồi xuống ghế - Tôi nghĩ là anh đang ám chỉ đến cái gì đấy.

- Tôi đã nghe nói đến việc bắn chết người – Kincade thú thật với cô - Ở đây có lắm kẻ làm thế, tôi không ngạc nhiên khi thấy vấn đề của cô vẫn còn gây tranh cãi... Chuyện xảy ra đã lâu lắm rồi

- Chả thành vấn đề - Cô lấy một tờ biểu mẫu lên xem

- Tôi còn nghe nói hội thẩm đoàn tuyên bố cô vô tội trong vụ bắn chết người này

- Đúng thế. Họ tuyên bố tôi vô tội. – Eden ngược mắt nhìn lên, cặp mắt lạnh lùng thách đố -

Phải chăng chuyện này làm cho anh gặp khó khăn?

- Không khó khăn chút nào hết

Anh lại nhếch môi cười phụ theo lời đáp, rồi quay mặt nhìn mấy khung hình. Nhưng lần này anh nhìn vào bức thứ hai. Trong khung ảnh này là một người đàn ông khoảng 50 tuổi, vẻ cương nghị hiện rõ trên khuôn mặt ông trong đường nét nghiêm khắc:

- Có phải người trong ảnh này là chồng bà cố Kate Rossiter không?

- Con của bà và là ông nội tôi, cụ Jed Rossiter

- Người đã để quyền cai quản trại này cho cô mà không giao cho anh cô phải không?

- Đúng thế

- Tôi chắc bố mẹ cô đều mất hết rồi

- Mẹ tôi mất khi tôi mới lên bốn. Tôi hầu như không nhớ gì về bà hết

Eden đưa mắt chăm chú nhìn mấy tờ giấy kê khai lương tiền. Cô đọc kỹ từng hàng để đảm bảo anh đã ghi đầy đủ các chi tiết cần thiết

- Sau khi chôn cất mẹ tôi xong, bố tôi đem Vince và tôi về sống ở trại này. Bố tôi bận xuôi ngược làm ăn

Cô không nói cho Kincade biết là bố cô bỏ đi và không bao giờ trở về. Suốt một thời gian dài, Eden cứ nghĩ là nếu cô ngoan ngoãn nghe theo lời ông nội, làm theo lời ông nội sai bảo thì thế nào bố cô cũng trở về. Nhưng bố cô không về.

- Bố tôi mất trong một tai nạn xe hơi ở đâu đó tại Nebraska ngay khi tôi mới được 16 tuổi

- Thế là cô được ông nội nuôi nấng?

Eden gạt đầu, vừa lật xem tờ giấy thứ hai:

- Ông nội tôi thật tốt

- Ông trông có vẻ là người nghiêm khắc – Kincade nhận xét

Eden không muốn trả lời anh nhưng trong thâm tâm cô vẫn công nhận anh nhận xét đúng. Vì trong vài mặt nào đó thì ông nội cô quả đúng là một người chủ cương nghị, một người quá tin vào công việc và kỷ luật. Nhưng Vince lại thấy đau khổ hơn về mặt này, còn đối với cô, cô luôn luôn biết đằng sau vẻ mặt cáu kỉnh gắt gỏng ấy, ông nội cô có một tấm lòng thương yêu đáng quý. Nhưng đây không phải là vấn đề cô cần đem ra bàn bạc với Kincade, anh ta là người lạ, là một người làm công thôi.

Eden giữ im lặng, nhưng cô biết anh đang nhìn cô.

Bỗng anh nói nhỏ nhỏ:

- Mái tóc cô thật đẹp!

Một lát sau, Eden cảm thấy mấy ngón tay anh nhẹ nhàng lồng vào đuôi tóc của mình. Cô lảng cả người, tâm trạng cô rối bời như là mùa thu quay cuồng trong cơn lốc, thần kinh cô căng thẳng

- Cô biết cho, tôi không cưỡng lại nổi khi thấy phụ nữ có mái tóc dài như thế này

Cố giữ mình bình tĩnh, Eden bực tức nhìn anh. Cô đáp:

- Thế sao? Còn tôi, tôi không bao giờ thấy đàn ông có cái gì làm cho tôi “không cưỡng” lại được hết.

Thấy cô giận dữ, anh lại làm vẻ thích thú chứ không hề tỏ ra hối lỗi chút nào

- Nếu anh khôn ngoan Kincade à, anh hãy nhớ tôi là chủ, và hãy quên đi tôi là phụ nữ.

- Cô Rossiter ơi, điều này nghe khó thực hiện quá – Mắt anh ánh lên vẻ hài hước

- Anh hãy cố thực hiện cho được – Cô đáp lại và trả mấy tờ giấy cho anh – Lương của anh một tháng sẽ được 600 cộng thêm chỗ ở và ăn. Và nếu anh làm ở đây quá một năm, anh sẽ được một phần thưởng

Cô thật tình nghĩ anh chắc là không làm lâu đến thế. Ít có người làm thuê cho trại lâu đến thế

- Ngày trả lương vào đầu tháng và giữa tháng

Cô lật mấy tờ giấy và thấy một đoạn không ghi. Cô liền nói cho anh biết:

- Tôi cần biết tên và số điện thoại của một người bà con của anh, để liên lạc trong trường hợp anh gặp phải tai nạn hay cần cấp cứu

- Tôi không còn ai là người thân trong gia đình hết

Eden kinh ngạc ngược mắt nhìn anh. Trông mặt anh không biểu lộ một chút xúc cảm nào ngoài đôi mắt lạnh lùng sắc sảo

- Bố mẹ anh đã mất rồi? – Cô nói nửa chừng bỗng nhớ ra, cô nói tiếp – Anh vừa nói đến người em gái của anh. Cô ta ra sao? Cũng chết rồi à?

Anh gật đầu:

- Cách đây một thời gian

- Còn bạn bè...

- Tôi đã nói không có ai. Nếu cần phải viết, thì cô có thể viết tên cô vào cũng được.

- Thôi được rồi – Dẫn đo một chút, Eden để mấy tờ đơn sang một bên rồi nhìn lên đồng hồ treo tường – Chắc mọi người bây giờ đã ra ngoài nhà kho để dỡ cỏ khô xuống rồi. Chúng ta phải ra làm việc với họ thôi

Eden đẩy ghế đứng lên, cô dừng lại để lấy mũ và găng tay trên mặt bàn. Kincade bước ra cửa không đợi cô. Eden bước theo kịp anh bên ngoài, tóc đã được buộc gọn gàng sau gáy

Cả hai cùng theo con đường băng qua đám cây để đến nhà kho. Còn chó già đứng dậy, bước ra khỏi bóng râm ở hành lang rồi lay lon ton bên cạnh Eden

- Cô thường cắt cỏ dự trữ như thế này hay sao? – Kincade hỏi

- Vâng. Tôi không cho đàn bò ăn cỏ khô trong mùa đông, trừ trường hợp thời tiết quá khắc nghiệt. Còn thông thường, gặp những năm tẻ mạt, tôi cố không để bò nhiều quá so với số cỏ trên đất

- Cô có bao nhiêu đất?

- Tính hết ra thì có khoảng 70,000 mẫu

- Thuộc quyền sở hữu của nhà nước là bao nhiêu?

- Không có, chúng tôi đã mất giấy phép cho bò ăn cỏ trên đất công rồi. – Cô đáp lời anh rồi nói tiếp bằng một giọng chỉ trích châm biếm – DePard có bạn bè len lỏi tận chốn cao xa

Kincade cười khúc khích, anh không ngờ cô lại có tính hài hước như thế. Nhưng cô đã đánh giá

về DePard thật đúng như ý nghĩ của anh về lão ta. Anh bèn đáp:

- Những điều cô nói tôi không ngạc nhiên chút nào hết
- Tôi càng không
- Theo một vài sự kiện tôi biết được, tôi chắc thế nào lão ta cũng tìm cách hại cô – Anh liếc nhìn để xem phản ứng của cô
- Tôi biết – Cô bình tĩnh đáp
- Có phải vì thế mà anh cô muốn bán trang trại không? Còn lý do nào khác? – Anh hỏi
- Tiền. Theo các điều khoản trong tờ di chúc thì Vince chỉ được chia phần lợi tức mà thôi. Nhưng tôi sẽ không bán trại

Khi hai người đến gần nhà kho, cô đeo găng tay lao động vào rồi ra lệnh cho những người đàn ông đã tụ tập quanh khoang xe rơm khô

- Jackson và Hart hạ những bao cỏ này xuống và chất vào kho đi. Deke, anh giúp hai người chất rơm. Al, khi khoang rơm đã hết, tôi nhờ ông và Kincade đem xe ra đồng cỏ lại để thu hoạch hết số kiện rơm khô còn ở ngoài ấy

Khi toa xe đã hết rơm, Al Bender leo lên ngồi ở tay lái xe máy kéo, Kincade đứng cạnh ông ta gác một chân lên thành chắn cho vững. Al cho nổ máy rồi lái ra ngoài đồng

- Anh cần biết về cô chủ cho rõ – Al nói, ông cố la lên thật to để át tiếng máy xe nổ - Cô ấy làm việc cật lực như đàn ông vậy
- Nhưng tôi cam đoan là anh trai cô ấy không được như thế

Al khịt mũi để tỏ vẻ ghê tởm. Ông ta hỏi:

- Anh đã gặp thằng cha Vince rồi phải không?
- Hôm nay. Gặp trên nhà chính
- Nói đến kẻ nào vô dụng như vú của heo đực, thì phải kể đến thằng Vince – Al lớn tiếng nói
- Hẳn làm gì?
- Hẳn chẳng làm đêch gì nhiều. Hẳn chỉ xuất hiện ở đây khi nào hẳn cần tiền. Hầu hết thì giờ hẳn có mặt ở đây vì thế.
- Hẳn làm gì với số tiền ấy?
- Hầu hết là để nướng vào bài bạc
- Ở các sòng bạc à?
- Các sòng bạc có, ở trường đua ngựa có. Nếu gặp vận đen và sòng bạc đánh lớn quá, hẳn lại cá độ đủ thứ - Al cho xe chạy chậm chậm khi đến đoạn đường gồ ghề - Anh hãy tin tôi đi, có một thằng anh như Vince và một kẻ thù như DePard cô ta chắc không có cơ may để làm được cái gì hết
- Nếu ông thấy như thế, tại sao ông lại đến đây làm
- Làm tạm thời thôi. Với tuổi tác của tôi, khó mà kiếm việc ổn định lâu dài. – Al liếc nhìn anh và hỏi – Còn anh, tại sao anh lại đến làm ở đây?

Kincade cười:

- Có lẽ tôi muốn đứng về phe kẻ thất thế

Al nhìn anh như nhìn một kẻ điên

Chương 8

Sáng thứ sáu, khi mặt trời vừa mọc thì một đám mây đen giăng thấp ở chân trời phía Tây. Đám mây từ từ tiến về phía Trại Đình, đám mây lớn và nặng nề như báo trước một cơn mưa sắp đến. Vừa lúc các công việc lật vật buổi sáng trong nhà đã làm xong, đám mây tỏa rộng che kín cả bầu trời, gió nổi lên như bão thổi tung bụi đất và từng đám lá khô dưới đám cây gòn. Eden vào nhà, con chó già chạy theo bên chân cô

- Chắc là sắp có mưa rồi đấy Cassius à – Cô nói với con chó – Chúng ta hy vọng trời sẽ mưa. Con chó vẫy đuôi như tỏ ý đồng lòng với cô. Eden cười

- Thỉnh thoảng tao nghĩ là mày hiểu được lời tao nói Cassius.

Con chó nhe răng nhìn cô như cười rồi đi tiếp vào nhà. Eden lại cười và lắc đầu

Khi cô mở cửa nhà, con chó lên vào trước rồi chạy thẳng xuống bếp, móng chân gõ lách cách trên sàn ván. Đến nhà bếp rồi nó liền nhảy vào tắm tắm trước bồn rửa chén và nhìn Eden khi cô bước đến quầy bếp rót một tách cà phê

Cô bưng tách cà phê đến đứng bên cửa sổ mở rộng, đưa mắt nhìn từng đám mây đen khổng lồ trôi bên ngoài tấm mạng lưới che. Gió ngưng thổi, sấm nổi lên ầm ầm phá tan bầu không khí yên tĩnh. Mùi mưa đã phảng phất trong không khí, mùi thơm tươi mát đầy sức sống. Cuối cùng những giọt nước to bắt đầu rơi xuống mặt đất bụi bặm, rồi những giọt khác nối tiếp rơi xuống đất. Những đám mây nặng nề biến thành nước mưa như những sợi thủy tinh rơi thẳng xuống mặt đất.

Cô cảm thấy người khoan khoái nhẹ nhõm. Trời mưa, cô không ra làm việc ở ngoài được. Tức là cô chẳng phải viện cớ ở trong nhà để chờ điện thoại của Rosa Winters. Eden thầm cầu nguyện, mong sao người em rể của chị bà Rosa bằng lòng chở bò ra chợ cho cô.

Cô đưa mắt nhìn máy điện thoại ở trên tường, ước gì điện thoại reo để báo cho cô biết tin vui. Nhưng điện thoại không reo mà cô lại nghe tiếng chân của Vince trên cầu thang bước xuống. Eden thấy bức bối cả người, vô tình cô hếch cằm lên trong tư thế sẵn sàng đối phó, vì cô vẫn còn nhớ lại rõ ràng cảnh hai anh em đã cãi nhau kịch liệt vào tối hôm qua.

Vince đi vào bếp, anh ta hỏi:

- Trời mưa à?

- Vâng – Cô hớp một hớp cà phê, mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ

- Ít ra trời cũng mát mẻ được đôi chút – Vince lăm băm nói – Nhưng anh vẫn không biết cái gì tệ hơn trong cái chốn tiêu điều hoang vắng này: bụi bặm hay là mưa?

Eden không trả lời, cô chỉ nói:

- Có sẵn cà phê trong bình, nếu anh muốn uống thì uống

- Không cảm ơn. Có lẽ chỉ có em mới thích ngồi trong nhà bếp để nghe mưa rơi, chứ anh thì không

Giọng anh cầu nhàu khiến cho cô tức điên đến lộn ruột. Cô lặng lẽ đếm đến mười, rồi quay khỏi cửa sổ

- Em chắc thế nào anh cũng lại ra phố

- Đúng, anh không ở nhà được – Vince châm biếm, rồi anh ta chần chừ như ân hận vì đã nói như thế. Anh bèn nói tiếp – Này em, sao em không đi với anh? Dù sao thì em cũng không làm gì được với cái thời tiết như thế này. Chúng ta có thể lái xe đi Winnemucca, và ăn trưa ở đó cho vui

Cô lắc đầu:

- Mưa này chỉ là một cơn mưa rào thôi. Vả lại em còn cả đồng công việc giấy tờ phải làm cho xong

- Bao giờ em cũng có việc làm hết, phải không? – Vince quắc mắt hỏi, vẻ nóng nảy lại hiện lên trên mặt – Em không cần cái chốn mắc dịch này

- Thôi dẹp chuyện ấy đi Vince – Eden nói lớn, cắt ngang lời gã với thái độ gay gắt – Toi không muốn cãi cọ với anh nữa. Nhất là sáng nay. Nếu anh muốn đi thì cứ đi, nhưng anh đừng dă động gì đến chuyện bán trại hết. Đừng nhắc đến lần nào nữa!

- Em thật ương gàn như một ông già. Không ai bàn bạc phải trái gì hết với em được – Anh ta đáp lại – Thật là phí thời giờ. Thôi bỏ qua chuyện đó đi. Anh đi đây.

Anh ta vừa quay đi thì chuông điện thoại reo vang. Tiếng chuông lạnh lạnh làm cho Eden ngẩn ngơ một lát. Cô nghĩ là Rosa gọi điện đến cho nên bỗng cô thấy căng thẳng thần kinh. Vince quay nhanh lại, anh ta nói:

- Có lẽ điện thoại gọi anh

Anh ta bước nhanh đến máy điện thoại treo trên tường, khiến Eden phải ra tay ngay

- Để tôi trả lời

Cô vọt nhanh đến cầm máy điện thoại trước rồi đáp:

- Trại Đình đây!

Vince đứng trước mặt cô, nghiêng hai hàm bệnh ra với vẻ tức giận ra mặt. Giọng đàn ông nói ở đầu kia đường dây khiến Eden nhẹ nhõm cả người, vì cô không muốn nói chuyện với bà Rosa trước mặt Vince. Cô úp một bàn tay che ống nói lại và nói với Vince:

- Ed, ở cửa hàng bán đồ điện máy gọi đến. Bộ phận trong máy phát điện đã có. Anh có ghé lại đây lấy giùm cho em được không?

- Sao lại không được? – Vince khinh khỉnh đáp, rồi bỏ đi

- Ông Ed à, sáng nay Vince sẽ ghé lại lấy – Cô nói vào máy điện thoại, mắt nhìn theo người anh trai bước ra khỏi bếp – Cảm ơn ông đã gọi đến

Cô gác máy. Tiếng cửa trước đóng lại cái “rầm” làm át đi tiếng cô gác máy điện thoại xuống kêu tiếng “tách”. Vince đã đi rồi

Gã đi một lát thì chuông điện thoại lại reo. Lần này là của bà Rosa Winters. Cô cầm điện thoại áp lên tai nghe bà ta nói:

- Tôi đã nói chuyện với người em rồi rồi. Chú ấy sẽ chở bà cho cô. Chú ấy nói chú sẽ đem xe tải đến trại của cô vào sáng thứ ba, được không?

- Tuyệt lắm!

- Tôi sẽ nói lại cho chú ấy biết. Cô nhớ cho là... có khách hàng vào cửa hàng. Tôi phải ra đón khách

Điện thoại đã cắt. Khi Eden mắc lại ống nghe vào giá điện thoại, hai đầu gối cô muốn quy xuống vì sung sướng. Cô buông người ngồi xuống cái ghế trong nhà bếp, vừa cười vừa khóc. Con chó chăn bò già nhẹ nhàng lết đến bên cô, cạ cái mõm xám vào bàn tay cô.

Vừa cười Eden vừa thoa đầu con chó với vẻ âu yếm:

- Chúng ta thành công rồi Cassius – Cô nói với giọng đắc thắng – Chúng ta đã gạt được DePard rồi. Lần này thì hẳn không ép chúng ta được nữa.

Con chó già sủa lên một tiếng và lấy đuôi quạt mạnh vào nền nhà, rồi lại nhảy lên liếm vào mặt cô. Con lại cười, ôm con chó vào lòng thật chặt cho đến lúc nó uốn mình vặn vẹo để cô buông nó ra

- Tao làm cho mày khó chịu hả?

Cô hỏi, nhưng cô vẫn ôm cái cơ thể ấm áp của nó vào lòng một lúc nữa, áp má lên đầu nó. Cô muốn giao tiếp với một sinh vật khác, giao tiếp “yên ổn”

- Dù sao thì mày cũng đứng đây Cassius à, tình thương có giới hạn mới tuyệt

Cô buông con chó ra, nó liền nhảy xuống nền nhà và nhẹ nhàng trở lại tắm tắm. Nó quay mình một vòng và nằm xuống, mắt nhìn vào cô

- Đến giờ tao làm việc rồi, phải không?

Eden cười rồi đi sang phòng khách, đến bàn làm việc với đồng giấy tờ đang đợi cô giải quyết

Trời tạnh rồi mưa hầu như suốt cả ngày. Sau trận mưa rào lớn lần đầu, mưa chỉ lay lay, lấm lấm như sả mù nặng hạt thôi. Khoảng 2 giờ, Eden làm xong công việc sổ sách. Cô ra cổng sau có hàng rào bao bọc, ném số áo quần bẩn vào cái máy giặt cũ, vừa khi ấy thì Vince trở về. Anh ta đi vào, cô đã quay lại nhà bếp. Anh ta ôm trong tay một cái thùng giấy bằng bìa cứng, miệng huýt gió, mặt mày không còn chút bức tức nào hết. Đáng ra Eden phải vui mừng khi thấy anh cô vui vẻ như thế, nhưng đã nhiều năm qua cô biết thái độ thay đổi đột ngột như thế của anh cô càng đáng lo hơn là đáng mừng.

- Ê em gái. Hình như em giặt áo quần thì phải

Vince lên tiếng, vừa tươi cười vừa đi đến quầy bếp, đẩy cái thùng trên mặt quầy lát gạch men

- Đúng thế. Cái gì trong thùng thế? – Eden bước đến xem

- Chanh – Vince lấy ra một quả đưa cho cô xem – Có thằng cha đậu ra ở gara của Hoague, trên xe chất đầy chanh quả. Hẳn bán quá rẻ, chắc chanh ăn cấp của một nơi sản xuất nào đấy. Thấy thế anh bèn mua một ít đem về xem thử em có làm nước chanh ngon Rossiter được không?

Anh ta cười toe toét nhìn cô, mắt long lanh vui tươi ấm áp. Nhìn thái độ của anh, cô khó mà từ chối được. Và Vince biết thế

- Được chứ, để đó rồi làm – Eden đồng ý, cô biết là mình đã bị ông anh trai thao túng rồi

- Đúng là em của anh – Vince thả trái chanh lại vào thùng – Hình như ở đây có mưa lớn thì phải. Ở ngoài phố, mưa không đủ thấm đất

- Trời thường như thế – Cô đáp, rồi hỏi – Anh có nhớ lấy đồ phụ tùng mát phát điện về không?

Vince gật đầu:

- Lấy để ngoài xe anh

- Nhờ anh ra nói với Deke hay Hart thay giùm đồ phụ tùng ấy vào được không? Hart chắc còn ở ngoài nhà kho để sửa gì ở máy kéo đấy. Còn Deke thì ở ngoài lán trại giúp mấy người khác thay những tấm ván mục ở cái chuồng ngựa và máng đựng thức ăn

- Không cần làm cản trở công việc của họ. Anh làm lấy được rồi. Thế mới công bằng, vì em đi làm nước chanh cho anh cơ mà

Anh ta nói xong bèn bước ra khỏi nhà bếp

Eden nhìn theo. Cô biết chuyện gì sẽ đến rồi. Vấn đề bán trang trại bây giờ chắc đẹp qua một bên rồi, và Vince phải tỏ ra vui vẻ dễ thương mới được. Rồi chắc anh ta lại còn xin lỗi xin liếc nữa, tiếp theo là giả vờ chăm lo công việc cho cô. Eden thở dài. Người anh trai của cô thật quá đáng để cho cô đoán được hành động của anh ta.

Một giờ sau, Eden lục tìm số xoong quánh ở ngăn dưới tủ bát đĩa, lấy ra một cái xoong cô vừa ý. Cô để cái xoong trên quầy bếp bên cạnh đồng vỏ chanh đã cắt đôi và vắt hết nước. Một cơn gió nhẹ thổi qua cánh cửa sổ mở rộng trên bồn rửa, mang theo mùi vị ẩm ướt nước mưa hòa lẫn với mùi chanh

Cô không nhóm lửa trong bếp củi đã lâu rồi, mà lấy cái bếp điện nhỏ bằng cái đĩa treo trên tường xuống, cắm điện vào. Cánh cửa bật mở, tiếp theo là tiếng chân quen thuộc của Vince

- Máy phát điện chạy ra sao? – Cô hỏi khi anh ta đã vào trong nhà

- Máy chạy kêu như tiếng mèo gừ

- Tốt

Cô đổ hết nước chanh đã vắt chứa trong cái bình nhựa vào xoong, lấy một ít đường đổ vào, khuấy đều

Vince bước đến gần để xem cô cạo một ít vỏ chanh vào xoong và thêm vào một nhúm muối.

Vince tựa khuỷu tay lên quầy bếp, đứng nghiêng nghiêng người, anh ta nói:

- Thằng cha em mới thuê làm ấy, thế nào?

- Anh muốn hỏi Kincade à? Anh ta tốt

- Em biết gì về hắn?

- Em biết là hắn ta cần việc làm

- Chùng ấy thôi à?

- Thế là đủ rồi!

- Em gái ơi, nói thật với em, anh không thích cái bản mặt của hắn

- Còn em thì em rất kẹt vì thiếu người làm

Cô rất kẹt vì hiện cô có đến ba trăm rưỡi đầu bò cần người dồn về một chỗ vào lúc 9 giờ sáng thứ Ba, để xe đến chở đi đúng theo kế hoạch. Nhưng Eden không nói chuyện này cho Vince.

Theo dự kiến của cô thì sáng hôm ấy, anh ta mới có thể biết được cùng một lúc với người khác

- Hắn là người lạ hoắc – Vince phân tích cho cô thấy – Hắn có cái gì đấy không đáng hoàng. Anh không thể xen vào việc của em, nhưng... - Vince cười, gã đưa tay âu yếm giạt mái tóc của cô em

- Em điều hành công việc, anh chỉ nói thêm cho em hay là em đã làm một việc đáng khen đấy

- Cảm ơn

Cô không vui sướng gì khi nghe anh ta khen. Đây là cái mưu mô anh ta thường dùng để tạo ảnh hưởng với cô

Nhờ cái bếp điện chỉ mở âm ầm và nhờ cô dùng thìa khuấy luôn tay, cho nên đường đã tan đều trong nước cốt chanh từ từ biến thành nước sirô đặc, có vị chua chua. Vince thọc một ngón tay vào đưa lên miệng mút, nhíu mày để thưởng thức, rồi nở một nụ cười tán thưởng. Gã nháy mắt nói:

- Hoàn toàn như mọi khi em ạ. Anh sẽ pha hai ly lớn, thêm tý uýtky, thế là chúng ta có nước giải khát tuyệt trần

- Đồng thời anh cố đi nhóm lửa đốt lò nướng. Đêm nay chúng ta sẽ nấu ăn ở ngoài trời, vì đã hết mưa

- Ý muốn của em là lệnh

Vince cúi người chào châm biếm, rồi thung thỉnh đi ra khỏi nhà bếp qua cửa sau

Xét vài mặt nào đấy, Vince cũng vô trách nhiệm như bố của hai người. Chỉ có điều khác nhau

giữa hai cha con là Vince luôn luôn trở về. Dĩ nhiên là vì sạch túi, hoặc là thông thường hơn, anh ta nợ của một vài sòng bạc, anh ta muốn ứng trước phần chia lợi tức ở trại để có tiền trả nợ.

Tiền bạc là lý do khiến Vince trở về nhà. Và tiền bạc cũng là lý do khiến anh muốn bán trại đi. Thêm vào các lý do ấy là anh ta ghét trại chăn nuôi này, anh ta luôn luôn ghét trại, Eden biết rõ điều này.

Bong bóng đã sủi quanh mép ngoài của nước xiro. Eden tắt bếp điện, nhấc cái xoong đặt xuống một bên cho nguội.

Một giờ sau, Vince kêu lên là than đá đã đỏ. Eden liền đem ra một cái chảo đựng thịt bò thăn và nước sốt. Trên cái chảo có hai bó rau bọc trong giấy kẽm. Chỉ trong vòng mấy phút, thịt đã kêu xèo xèo trên lò than đỏ rực và rau để quanh ngoài vỉ nướng cũng từ từ bốc hơi trong giấy kẽm. Eden ngồi dựa lưng vào cái ghế vải chỉ đem ra dùng vào những hôm trời đẹp, cô nhắm nháp ly nước chanh lớn Vince đã pha cho cô. Một con ruồi bay vo ve gần mặt Eden, cô thờ ơ khoát tay xua nó đi.

Không gian thật yên tĩnh dưới bóng rợp của đám cây bông gòn, mặt trời đã lặn xuống ở chân trời phía tây. Ở trên đầu hai người, một cơn gió nhẹ thổi luồn qua đám lá rồi tắt cả lại im lặng. Eden thích nhất những giây phút như thế này, những giây phút cuối cùng ngày hay đầu ngày. Chính những lúc này mới đáng chiêm ngưỡng và thưởng thức vẻ đẹp của đất trời trong cái vùng quê vắng vẻ cô tịch này. Vẻ đẹp khi thì cực kỳ hùng tráng, khi thì thật là huyền ảo. Thời gian giữa ngày, cảnh vật đều đơn điệu: công việc nhọc nhằn ở trại trong những điều kiện khi thì nắng nóng cháy da, khi thì trời lạnh như cắt, khi thì bụi bặm đầy người, khi thì bùn lầy đầy chân.

Cảnh thanh bình yên ổn Eden đang được hưởng bỗng bị quấy nhiễu vì lời chửi rủa hằn học của Vince cất lên khi anh ta đập tay vào cổ và than:

- Nếu không bị nắng nóng làm điên người thì lại bị khổ vì bọn ruồi mắc dịch này!
- Có lẽ chúng thích mùi nước hoa của anh đấy

Eden nói, cô ngửi thấy thoang thoảng mùi thơm đồ gia vị lẫn với mùi gỗ đàn hương.

- Mùi thơm chứ, phải không? – Anh ta nói với ánh mắt thích thú

Eden tỏ vẻ đồng ý, rồi gặt đầu chỉ vểnh thịt nướng:

- Anh coi chừng trở thịt đi chứ

Vince đứng lên lấy cái kẹp có cán dài, kẹp trở miếng thịt. Tiếng xèo xèo lại phát ra và nước thịt giọt xuống trên lớp than trắng hếu, khói bốc lên mù mịt khiến Vince phải bước lui.

- Thịt sắp được rồi đấy – Anh ta nói, vừa ngồi lại vào chỗ

Eden đưa ly nghiêng về phía Vince như trả lời, rồi đưa lên môi uống tiếp. Bầy ngựa trong bãi quây tụ tập gần bên hàng rào, ngẩng đầu lên để chào đón đồng loại đang đi đến. Một tiếng hí từ phía sau cô để đáp lại hoàn cảnh chào đón này. Eden quay người nhìn ra sau, cô thấy một người cưỡi ngựa đang tiến đến. Người đàn ông có đôi vai xệ, ngồi khoan khoái trên yên ngựa, chiếc mũ nồi cao có vành rộng trùm trùm lên đầu anh ta.

Ánh mặt trời lấp lánh trên cặp mắt kính gọng sắt tròn. Đó là Bob Waters, người quản lý bò của cô, mang dòng máu người Paiute, đã làm cho cô 7 tháng nay. Anh ta trông thấy Eden ngồi dưới đám cây, bèn ghìm cương cho ngựa chạy về phía cô khiến con ngựa phải chạy chậm lại. Eden đứng dậy đón anh ta. Anh ta nhảy xuống ngựa ngay trước mặt cô, con ngựa thở phì phò rồi vểnh hai tai về phía đồng loại đang ở trong bãi quây.

- Máy xay gió ở Đá Phẳng bị hỏng rồi – Anh ta báo tin với thái độ bình tĩnh, bụi bám đầy mái tóc đen tuyền trên đầu và bám vào mồ hôi trên mặt anh một lớp dày cộm – Có lẽ nước trong bể chứa chỉ khoảng 6 inches thôi

Đá Phẳng là một khu mỏ cũ đã bị hỏng. Trước khi Eden ra đời đã lâu, ông Jed Rossiter đã đặt ống từ máy xay gió này vào giếng nước để hứng nước lên cho súc vật dùng. Ở vùng này có nhiều cỏ, cho nên nguồn nước ở đây đã giúp cỏ tươi tốt để nuôi bò. Ngoài ra, vùng Đá Phẳng là nơi cô đã quyết định dùng làm chỗ súc vật đi bán vào tuần sau

- Hỏng à? – Cô chỉ hỏi gọn lỏn, hàm ý muốn biết cụ thể hơn
- Trục máy bị gãy

Eden nhìn Vince đang dựa người ngồi trên ghế vải, cô hỏi:

- Anh đã kiểm tra trục máy vào đầu tuần này rồi, phải không?

- Rồi – Vince xác nhận – Mọi thứ đều tốt cả mà
Eden quay lại, cô ra lệnh cho người quản lý, lệnh mà cô đã định trước rồi

- Anh nói với Jack Hoàng Dã chất thức ăn lên toa xe thực phẩm và nói với Duke chuẩn bị ngựa.
Chúng ta sẽ lừa hết bò ở Đá Phẳng về đồng cỏ ở nhà – Cô không nói rõ cái bãi tập trung gia súc ở đâu – Tảng rạng sáng mai chúng ta sẽ đi

- Vâng

Waters cất tay khỏi giá yên, nắm dây cương nhảy lên mình ngựa, giật cương thúc đinh vào bụng ngựa cho nó phóng đi

Vince bước lại gần Eden, anh ta nói:

- Khu Đá Phẳng chỉ cách ranh giới phía Tây của trại Kim Cương D khoảng một dặm thôi

- Em biết rồi – Cô vừa đáp vừa chăm chú nhìn vào mấy cục nước đá trong ly

- Em có nghĩ là hấn đã phá hoại cái máy xay gió ấy không?

- Em nghĩ không còn ai ngoài hấn – Eden đáp

- Anh cũng thế

Cô nhìn vỉa thịt nướng đang bốc khói rồi đứng dậy khỏi ghế

- Thịt đã gần được rồi, em đi dọn bàn ăn

Khi hai anh em ăn xong, Eden tự động thu dọn muống nĩa chén bát. Vince đứng dậy lấy hai cái ly. Đến tủ anh để lấy thêm nước đá, anh hỏi:

- Em uống nữa chứ?

- Em chỉ uống nước chanh thôi. Lần này không thêm rượu

Cô mang đĩa và muống nĩa đến bồn rửa, bỏ tất cả vào cái chậu nhựa hình vuông mà cô thường trữ nước

- Thêm rượu đi em gái, một tý ụytky chả sao đâu – Vince lấy nước đá thả vào ly kêu lách cách – Rượu làm thư giãn người

- Cảm ơn anh, em tìm cách khác để thư giãn hơn – Eden mĩa mai, vừa quay lại lau sạch bánh mỳ bơ và đồ gia vị dính trên bàn

Vince mở cửa tủ lạnh lấy ra bình nước chanh. Eden bước vào, cô đổ bơ và nước sốt cà chua vào kệ trong tủ lạnh. Khi vừa quay ra, cô cảm thấy bàn tay anh cô vuốt nhẹ tóc cô rồi để yên bàn tay trên đó

- Này em – Anh ta nói, giọng dịu dàng ấm áp tình thương – Tươi vui lên một chút đi!

Eden nhìn lên thấy nụ cười nở trên môi Vince, nụ cười đã làm xiêu lòng nhiều phụ nữ. Nhưng cô biết rõ anh ta đã nhiều lần dùng nụ cười này với cô để nhằm vào mục đích khác ngoài mục đích gọi tình. Thế nhưng cô vẫn miễn cưỡng nhìn anh ta và cười đáp lại:

- Em sẽ cố tươi vui

- Tốt – Cầm bình nước chanh trong tay, Vince quay qua rót đầy hai ly rồi đưa cho cô một ly – Ta uống để mừng

Eden nhìn người anh trai, cô lắc đầu, vừa thấy thương vừa tức giận. Cô nói:

- Anh không sửa tính được

- Anh biết – Vince cười nham nhở, rồi cụng ly với cô – Ta uống đi – Anh ta giục cô khi thấy cô không đưa ly lên môi

Cô lại chiều anh, uống nhanh một ngụm rồi để ly xuống

- Em làm gì đã – Anh ta chặn cô lại

- Em phải rửa bát đĩa dơ kia kìa

- Cứ để đấy đã. Em khỏi cần ăn xong, rồi bàn rồi đi rửa ngay. Cứ để yên đấy một lát cũng được. Quên chuyện lau chùi dọn dẹp bàn ăn đi. Vài miếng bánh mỳ vụn ở đấy có sao đâu? Để đấy cho ruồi nó bu còn hơn để chúng bu vào ta – Vince lại cười xòa với cô – Nghe anh đi, em gái. Sống một chút đi chứ, anh khuyên em thế đấy.

Eden bật cười, cô thấy anh nói năng một cách rất kỳ cục. Anh ta cười toe toét, vòng một tay quanh vai cô, dẫn cô về lại bàn. Anh ta kéo ghế cho cô ngồi

- Thế là tốt, từ lâu anh không nghe em cười thoải mái như thế. Anh cứ lo cho em quên cười mất

- Em không quên đâu – Cô đáp nhưng lòng vẫn nhận thấy từ lâu nay cô không hề cười to như thế

- Cười như thế mới thư thái trong người – Vicen kéo một cái ghế đến trước mặt cô rồi đứng dạng hai chân sau ghế – Anh xin lỗi về chuyện cứ cãi cọ mãi với em về chuyện bán trại

Lại xin lỗi rồi, Eden biết chuyện này sẽ đến, nhưng than ôi lần này anh ta đã dàn cảnh một cách khéo quá. Tất cả những tình cảm tốt đẹp trong lòng cô bắt đầu biến mất một ít

- Em biết anh ân hận – Cô nhìn ly nước, lòng ước chi Vince đừng để cho cô thấy trước ý đồ của anh ta, dù chỉ một lần

- Em là em của anh – Vince nói, giọng hết sức thành thật – Chuyện anh lo lắng cho em là điều tất nhiên. Eden, anh muốn em được hạnh phúc

- Em hạnh phúc rồi

Vince nhìn cô với vẻ ngờ vực rồi hỏi:

- Lần cuối cùng em đi xem xê-nê là khi nào? Lần cuối cùng em đi ăn ở ngoài hay đi mua sắm vui chơi là khi nào? Lần cuối cùng em làm việc theo sở thích của em là khi nào?

- Em bận việc. Có khối việc ở trại phải làm, những việc không thể hoãn lại được

- Còn anh thì đáng ra anh phải ở nhà nhiều hơn, phải giúp em nhẹ bớt công việc – Vince đáp, rồi bỗng ta anh nhả mắt nói tiếp – Nhưng anh chỉ có thể ở đây một thời gian thôi Eden à, rồi anh phải đi, đi xa. Anh không hiểu làm sao em lại chịu đựng được cảnh sống ở đây ngày này qua ngày nọ, năm này qua năm khác

- Dễ hiểu thôi. Đây là nhà em. Em muốn ở đây, em muốn sống ở đây. Em thích những cảnh thách thức. Tin hay không tùy anh, nhưng em thích được sống trong cảnh lao động toát mồ hôi, bụi bặm đầy người. Và sau một ngày làm việc vất vả, người mệt mỏi, xương cốt đau nhức. Cảnh sống như thế em thấy thích thú vô cùng

Như cảm thấy chắc anh ta không hiểu được, cô bèn nói tiếp:

- Em thấy trang trại này là mái nhà duy nhất của em. Em sẽ không bao giờ rời bỏ nó, không bao giờ muốn rời bỏ

- Đúng, em sẽ tiếp tục chiến đấu – Vince đồng ý đáp, vẻ mặt rất quan tâm đến chuyện này. – Chính vì thế mà anh rất lo em à. DePard quyết tâm tìm cách hại em. Em không thể thắng lão ta được, không thể kéo dài cuộc chống đối lại lão được. Và anh không muốn thấy em thua sạch. Đây là lý do anh muốn em bán trang trại đi. Bán đi em còn được một số tiền.

- Anh cũng muốn nói, nếu bán trại, anh sẽ có được một số tiền chứ? – Cô gay gắt hỏi, gay gắt vì biết anh ta cần tiền.

Câu hỏi không làm cho Vince bối rối. Anh ta mỉm cười tự nhiên rồi đáp:

- Nếu anh nói anh không cần phần chia khi bán trại thì quả là anh nói láo. Em không trách anh chuyện này được. Em để cho anh nhận một lần là xong. Nếu anh đầu tư hết số tiền chúng ta thừa hưởng vào một cuộc phiêu lưu mà em biết sẽ mất sạch, thì liệu em có thích như thế không? Thế nào em cũng xua đuổi anh đi vì chuyện xảy ra như thế chứ?

- Có lẽ thế – Eden công nhận, cô cố không nghĩ đến lời anh ta cố buộc tội cô

- Em không thể thắng được DePard, lão ta quá vĩ đại quá mạnh. Anh không muốn thấy em phải đau khổ vì chống lại lão ta.

Hơi nước đóng quanh thành ly. Eden vuốt mấy ngón tay trên mặt nước mát lạnh, cân nhắc lại bắt đầu căng thẳng

- Vince, em không thấy vấn đề như anh đâu

- Ấy là vì em cứ bướng bỉnh không nghe lời anh, em không chịu nghe lẽ phải – Trông anh ta có vẻ thích thú chứ không tức giận

- Không, em chỉ không chịu bán trại mà thôi

Vince liền nắm ngay lấy cơ hội cô vừa mở to ra cho mình. Anh nói:

- Em hãy nghe anh

- Chúng ta đã bàn về chuyện này rồi... – Cô lên tiếng nhưng Vince liền cắt ngang lời cô

- Em hãy suy nghĩ đến những điều em có thể làm khi chia tiền bán trang trại này xong. Từ ngày bố đem chúng ta đến ở tại đây thì anh em ta còn quá nhỏ, em không đi khỏi đây đến chỗ nào xa quá 100 dặm, ngoại trừ lần em đến Toaopah để ra toà. Với số tiền bán trại, em có thể đi du lịch thăm viếng các nơi ở xứ này. Có thể em tìm một nơi nào để ở tốt hơn ở đây

- Em không quan tâm đến chuyện ấy – Eden nâng ly lên uống

- Khi em chưa bao giờ đi đâu để tìm kiếm thì làm sao em biết được? – Vince đáp lại – Em gái ơi, hãy suy nghĩ đi, em có thể bắt đầu làm lại, làm lại một cuộc sống mới

- Anh Vince, em sẽ không bỏ chạy đâu – Cô để cái ly xuống bàn, hai bàn tay ông quanh cái ly

- Không, không phải bỏ chạy. Đây chỉ là kiếm một chỗ ở mới để lập nghiệp, một nơi không ai

biết... xa hẳn bọn người ti tiện xấu miệng đi

- Cho dù em có đi đâu nữa thì những câu chuyện của họ vẫn theo đuổi em. Ở đây em có những gì em muốn rồi, em ở đây mà thôi

Vince nghiêng đầu về một bên, mỉm cười, nụ cười vẻ buồn buồn:

- Em nói thế vì em kiêu hãnh mà thôi. Ở đây em không thể sống hạnh phúc được, em không thể sống một mình như thế này được. Hết ngày này đến ngày nọ, em phải làm việc đến hắt hơi, lại còn lo sợ DePard tính chuyện hãm hại nữa. Phụ nữ không thể nào sống trong cuộc sống như thế này được, nhất là người đó lại là em gái anh. Em đáng được hưởng một cuộc sống tốt đẹp hơn. Một phụ nữ như em phải có một người đàn ông để yêu thương em và chăm sóc em. Một người đàn ông tốt và giỏi. Ở đây em không bao giờ gặp được một người như thế đâu

Cô phá ra cười, không có ý châm biếm:

- Lay Chúa, anh làm như em là đồ vô công rồi nghề, nên anh muốn em tìm cho em một người để rồi lẻo đẻo chạy theo hần, giặt áo quần cho hần, lo bia rượu, lo miếng ăn cho hần mỗi khi hần về đến cửa. – Cô đứng lên khỏi ghế, vẻ ghê tởm – Cảm ơn, mà không, cảm ơn gì. Tôi có đủ công việc để làm rồi. Tôi không cần có gã đàn ông nào để bày thêm việc ra

- Em biết là anh không có ý nói như thế - Vince quay người khỏi ghế và bước theo cô, tay bụng theo ly nước – Anh muốn nói có người để chia sẻ công việc với em và cùng chung vui buồn với em, có người để nói chuyện và...

- Thôi, dẹp đi Vince – Cô dừng lại ở bồn rửa, bỏ xà phòng vào chậu nhựa đựng bát dơ rồi mở vòi nước cho chảy thật mạnh

- Đừng có ngang bướng như thế, Eden

- Em là người có lý trí – Cô khẳng định – Mảnh đất này đã cho em bao nỗi vui buồn em cần có rồi. Em không cần thêm một người đàn ông nào nữa.

- Đất đai chỉ là một người tình lạnh lùng mà thôi Eden ạ

- Nhưng là một người tình chung thủy

- Bây giờ em đang nghĩ đến bố rồi đấy. Không có người nào giống bố hết. Hay tệ hơn, giống Jeff

- Em không bận tâm đâu – Cô đáp, và cô thật tình muốn thế

- Em chỉ nói thế thôi – Vince đứng tựa hông vào quầy bếp, chống một cùi chỏ lên mặt quầy nhìn cô vẩn vơ với nước – Em không thể trách anh vì anh muốn biết có ai lưu tâm đến em khi anh không có mặt ở đây. Em không nên giận anh vì chuyện này.

- Em không giận anh đâu

- Anh chỉ lo nghĩ đến mình em thôi, em gái ạ - Bản mặt đẹp trai của Vince lại trở nên dịu dàng, tỏ ra lo lắng – Em làm việc nặng nhọc quá lâu rồi. Anh muốn em hưởng thụ cuộc đời nhiều hơn, muốn em nghỉ ngơi và vui chơi. Vì thế mà anh cứ nằng nặc khuyên em bán trại đi là thế

Thế là anh ta vẫn hối thúc cô bán trại

- Nay anh Vince, chúng ta đều biết là nếu em rao bán trại này, thì chắc chỉ có một người mua duy nhất: đó là DePard - Eden nhúng hai tay vào nước xà phòng.

- Em không biết được chuyện này đâu

- Em không biết à? – Cô quắc mắt hỏi – Đừng kể đến chuyện lão ta ghét em mà cố suy nghĩ chuyện này một chút đi. Trại Kim Cương D hiện nằm sát hàng rào phía Nam và phía Đông của chúng ta. Và tất cả nguồn nước chảy vào hai khu vực này đều nằm phía bên phần đất của chúng ta. Ngay bây giờ thì vùng đất ấy đối với hần không có giá trị gì, nhưng với nguồn nước của ta thì... ai biết được hần sẽ nuôi thêm biết bao nhiêu súc vật trên vùng đất ấy? Hần sẽ nuốt chửng trại của chúng ta như kiểu hần đã nuốt các trại Lazy L và trại Mc Nally vậy

- Đúng thế, cho nên có lẽ vì thế mà DePard thấy cần phải mua đất của ta – Vince thừa nhận – Việc này có hại cho ai đâu?

- Có hại gì đâu à? – Eden tức tối hỏi lại – Anh cũng rõ như tối là nếu hần đặt tay được lên mảnh đất này thì hần sẽ làm gì rồi. Hần sẽ cày sập ngôi nhà này xuống, san bằng tất cả nhà cửa ở đây, xóa hết mọi dấu vết của dòng họ Rossiter. Hần sẽ hủy diệt hết.

- Nếu hần đã trả tiền đúng giá ngôi trại rồi, thì em còn lưu tâm làm gì đến việc hần làm sau đó?

- Em không ngờ anh lại nói được như thế - Eden mở to mắt nhìn anh ta

- Thế thì đừng bán cho DePard. Ta bán cho người khác cũng được.

- Cho ai? – Cô thách thức hỏi – Các trại chăn nuôi nhỏ thì không ai có vốn để mua một trại lớn. Người đâu đến mua?

- Còn tùy vào cách em bán nữa chứ - Vince cố nài nỉ - Cái trại này có lịch sử lâu dài. Hollywood và giới điện ảnh rất thích loại đất nhà như ở đây. Có được một trại chăn nuôi là họ có cơ nổi tiếng. Em có thể bán cho họ và họ sẽ biến nơi đây thành một phim trường, họ sẽ xây thêm hồ tắm, sân quần vợt, và bãi đáp máy bay tư.

Eden lắc đầu với vẻ thất vọng:

- Vince này, bộ anh không nghĩ đến chuyện DePard sẽ cố gây trở ngại nếu ta bán cho họ như kiểu hắn đã gây trở ngại cho ta các việc khác ư?

- Là vì hắn muốn em đi khỏi nơi đây mà thôi, và hắn sẽ không làm gì khó khăn hết nếu hắn biết em sẽ đi chỗ khác. Hắn chắc thích hại em, thích thấy em ra đi với hai bàn tay trắng. Nhưng nếu hắn không làm được như thế, nếu em rao bán trại thì hắn sẽ vui mừng tin rằng hắn đã ép được em bỏ đi. Theo anh thì thế đấy, cứ để hắn tin những gì hắn muốn

Bỗng cô cảm thấy ý kiến của Vince không phải là ý kiến ngẫu hứng, mà anh ta nói với ý nghĩ đã được suy tính kỹ càng. Cô thấy bùng bùng nổi giận bèn gay gắt hỏi:

- Anh đã nói cho hắn biết chuyện này, phải không?

Vince bật cười, nhưng xem ra có phần gượng gạo. Anh ta hỏi lại:

- Cái gì làm cho em có ý nghĩ kỳ quái thế?

Eden nhìn anh ta, cô cảm thấy đau đớn trong lòng hơn giận dữ nữa.

- Tôi không tin ai nổi, phải không? Ngay cả anh nữa

- Em nói thế không đúng rồi - Vince đáp, rồi thay đổi chiến thuật - Này em, nếu anh sai trái thì anh xin lỗi vậy mà

- Anh luôn luôn xin lỗi mà

- Thôi - Vince nắm tay cô, lôi hai bàn tay cô ra khỏi chậu nước rửa, giọng anh ta trở nên dịu dàng hơn. Eden để cho anh ta quay người cô đối diện với anh - Cái hôm xảy ra chuyện với DePard và bầu bò đó... chuyện hôm ấy đã thay đổi mọi việc. DePard đã định làm mạnh tay, em gái ạ. Hắn định làm mạnh tay thật đấy - Anh ta đưa tay vuốt mái tóc xõa xuống trán cô ra sau rồi để yên đấy, úp hai bàn tay sau đầu cô - Em là em gái anh Eden à. Em là người trong gia đình anh. Anh không muốn có chuyện gì xảy ra cho em hết đâu. Nếu có nói với DePard chuyện ấy đi nữa, hay là có thuyết phục em chịu nuốt nhục để bán trại mà thoát khỏi cảnh hiểm nghèo cho em, thì anh sẽ làm ngay. Em có hiểu cho anh điều đó không?

- Hiểu.

Cô hiểu điều đó và tin điều đó thật. Xét trên nhiều phương diện thì quả Vince có tính ích kỷ và tham lam. Nhưng cô luôn luôn tin rằng anh sẽ thương yêu cô và sẵn sàng làm bất cứ điều gì để bảo vệ cô, ngay cả việc đương đầu với DePard

- Tốt - Vince ôm cô vào lòng, cà cằm vào đầu cô, rồi hôn lên mái tóc cô và nhích người lui để nhìn vào mắt cô - Ít ra thì việc bán trại cũng là con đường để ta sống còn. Việc này trước đây chúng ta không biết đến. Em hết giận anh rồi chứ?

Cô thở dài, giận mãi Vince thì có hay ho gì. Cô đáp:

- Hết

- Thế mới là em gái anh chứ - Anh ta véo nhẹ lên môi cô, rồi quay người cô lại với bồn rửa chén và dúi đầu lên lưng cô, anh ta bắt chước giọng gắt gỏng của ông nội hai người, nói: - Thôi, đừng ăn không ngồi rồi nữa, lo đi rửa bát đĩa cho xong. Em có việc làm đấy, làm cho xong đi.

Chương 9

Mặt trời lặn chiếu trên bầu trời những tia sáng đỏ sậm báo hiệu đêm về, thứ màu đỏ rực rất điển hình ở vùng cao nguyên sa mạc này. Kincade dừng lại trước một cây gòn gần ngôi nhà lớn của trang trại, anh đưa mắt quan sát quang cảnh mênh mông bát ngát trước mặt. Không khí

trong lành sau cơn mưa làm cho khung cảnh thiên nhiên sắc sảo, nổi bật lên, cỏ tăng thêm màu xanh, đất ngả sang màu thổ hoàng và dãy núi đằng xa tăng nhiều màu tía.

Quanh anh, bóng tối đang toả rộng ra, hơi lạnh của một đêm ở vùng cao sa mạc ngấm dần vào, làm dịu hơi nóng ban ngày đang còn sót lại trong không khí. Kincade tựa vai lên một thân cây, anh lấy xì gà ra châm hút.

Từ trong bãi quây ngựa, tiếng ngựa hí vang lên và tiếng vó ngựa nện thành thịch khi lệnh kiểm tra ngựa được thực hiện trong chuồng. Thế rồi tất cả lại im lặng. Im lặng như tờ!

Kincade rít một hơi xì gà nữa rồi quay nhìn về phía ngôi nhà, mắt nheo nheo với vẻ trầm tư.

Anh chú ý nhìn chiếc xe tải nhỏ của Vince Rossiter đang đậu trước nhà, chiếc xe màu xanh trắng.

Cánh cửa trước bật mở, Kincade vội ngẩng lên đề phòng, rồi anh nhẹ nhõm cả người khi thấy Eden Rossiter bước ra, đầu không đội mũ. Cô đi thông thả đến cuối dãy hành lang rồi bước ra ngoài. Con chó chăn bò già chạy bên cạnh cô, dừng lại đây đó để đánh hơi hay vênh chân tè một tý lên cỏ để làm dấu vùng đã đi qua.

Eden dừng lại cách chỗ anh đứng khoảng mười mét, một bên mặt quay về phía anh, đưa mắt nhìn ra khoảng rộng ở phía trước, chẳng khác nào một nữ hoàng đang kiểm soát vương quốc của mình. Chắc là cô cảm thấy hài lòng cảnh tượng trước mắt, cô mỉm cười đưa tay ra sau tháo dải buộc tóc. Cô lắc đầu cho tóc xõa ra chảy xuống lưng. Vẻ khoan khoái hiện ra trên mặt cô. Cô chuôi mày đầu ngón tay vào hai túi sau quần jeans và ngẩng đầu nghênh nghênh như để đón lấy ngọn gió nhẹ buổi tối mơn trớn vuốt ve da mặt cô. Cô hít vào thật sâu cho đầy hai buồng phổi làn không khí trong lành sau cơn mưa phảng phất mùi cỏ xô thơm và mùi đất ẩm hăng hắc. Hàng động uồn người của cô đã làm cho Kincade chú ý đến bộ ngực phồng lên dưới lớp áo sômi đàn ông không che kín hết. Trước cảnh tượng này, bất kỳ người đàn ông nào cũng thấy lòng rạo rực, và Kincade cũng không tránh khỏi có ý tưởng này.

Anh cố tình không muốn để cho cô biết anh có mặt ở đây, mà chỉ thích đứng nhìn Eden khi cô không muốn để cho ai thấy được bộ mặt thật của người phụ nữ dưới lớp áo bà chủ. Nhưng con chó già đã đánh hơi được Kincade, nó liền chú ý đến chỗ anh đứng. Lông cổ con chó dựng đứng lên, mắt nhìn chăm chú vào Kincade, nó gầm gừ cho chủ nó biết có anh.

- Cái gì thế Cassius? - Eden uể oải nhìn con chó

Để trả lời, nó nhồm người về phía Kincade và lại gầm gừ. Quay nửa vòng, cô nhìn vào bóng tối dày đặc dưới gốc cây gòn, người căng thẳng

- Ai đấy? - Cô hỏi với giọng sang sảng của kẻ có uy quyền

- Kincade đây! - Anh ném điều thuốc đi, bước ra khỏi bóng tối đi về phía cô - Trời đẹp nhỉ!

- Vâng - Cô nhìn Kincade rồi lại nhìn con chó, cô nín cười khi con chó giống Blue Heeler nhảy đến đứng chặn Kincade không cho anh bước đến gần cô như cô đã biết trước. Con chó lại gầm gừ đe dọa, lần này còn nhe răng ra nữa.

Kincade dừng lại, có vẻ thích thú khi thấy thế hơn là sợ con chó già. Thấy vậy Eden bèn nói nhanh:

- Thôi đủ rồi Cassius

- Cassius - Kincade lặp lại tên con chó, rồi anh ngạc nhiên hỏi cô - Cô đặt tên cho nó lấy theo tên của vị tướng La Mã hay là anh chàng võ sĩ quyền anh Cassius Clay?

- Theo chàng võ sĩ - Cô đáp, vừa nhìn Kincade ngồi xổm xuống đưa lưng bàn tay cho con chó người

- Mà không thể thành võ sĩ hạng nặng như Muhammad Ali được - Anh nói với con chó -

Nhưng cứ nhìn những vết sẹo trên người mày, rõ ràng mày là một chiến sĩ can trường.

- Nó đương đầu với đủ thứ: chó sói, rắn chuông, hay cả bò mộng. Tuổi tác làm cho nó chậm chạp đi, nhưng nó vẫn còn kiên cường lắm.

- Nó trông như một ông già khó tính - Kincade đáp, vừa cười anh vừa đứng thẳng lên sau khi con chó đã ngửi bàn tay anh và bước lui hai bước.

Eden lấy làm ngạc nhiên khi thấy con chó không đứng ngáng giữa cô với Kincade nữa. Nhưng nó lại bỏ đi vòng vòng để kiểm tra đêm, đây là một chuyện không bao giờ làm trừ phi nó biết rõ người đứng với cô đã quen một thời gian lâu rồi. Cô không biết hành động của con chó là dấu hiệu tỏ ra đã tin tưởng anh hay là nó già lên đã lắm cảm. Nhưng dù sao đi nữa thì cô vẫn lo ngại khi nhìn vào Kincade. Ánh sáng mờ mờ của buổi chạng vạng chiếu lên phần dưới mặt anh. Eden

thấy đôi môi anh hơi mím lại vì vết bầm tím trên gò má còn hiện mờ mờ, vành mũ cho bóng lên đôi mắt anh nhưng cô biết đôi mắt anh đang nhìn cô. Đôi mắt làm cho cô xao xuyến, và cả anh cũng thế

- Trời bắt đầu lạnh rồi – Anh lên tiếng nói

- Trời thường thế khi tắt nắng

Anh nhìn về phía tây, mặt trời đã khuất bóng dưới đường chân trời, còn để lại một đám sáng nhàn nhạt. Anh quay mắt nhìn về phía vùng đất phương nam, vùng trời ở đây bây giờ đã ngả sang màu xanh tím vì sắp tối. Về mặt anh trở nên dăm chiêu, anh trầm ngâm nói:

- Vùng đất này không thể gọi là vùng đất mỹ miều được. Thực vậy, mấy ngày qua tôi thấy đây là vùng đất khô cằn nhất, hoang vắng nhất là tôi chưa từng gặp. Nhưng phong cảnh bao la vĩ đại này đã có gì đấy lôi kéo tầm mắt của cô, đã kích thích người cô. Khung cảnh có một sức mạnh, có một khoảng không gian rộng bao la có sức lôi cuốn người ta.

Eden gật đầu tỏ ý hiểu lời anh:

- Tôi biết đối với nhiều người, vùng này hoàn toàn vô nghĩa. Nhưng với tôi, đây là nơi có rất nhiều ý nghĩa. Tôi không muốn sống ở đâu khác nơi đây

Kincade nhìn nét sinh động hiện ra trên gương mặt cô, nhìn thấy ánh tự hào trong đôi mắt đen của cô, vừa dịu dàng vừa cương nghị. Ngay cả khi không trang điểm, Eden Rossiter trông cũng đẹp, bộ lông mày tự nhiên cong vồng và cặp mắt với hai hàng mi dài rậm chạy quanh như có tô điểm thêm. Ở nơi nào khác và gặp trường hợp khác, chắc thể nào Kincade cũng bày trò với cô, tìm cách để chạm vào người cô, để vuốt tay trên những đường cong tuyệt mỹ và trở tài xem thử có cởi được áo quần cô ra để xem cho biết cơ thể mỹ miều của cô ra sao không. Lòng ham muốn trỗi lên trong anh, nhưng Kincade cố kiềm chế. Anh nói:

- Cái gì sống được ở đây, tôi nghĩ ắt nó phải có gốc rễ đâm sâu vào lòng đất

- Tôi cũng thấy đúng đấy – Cô chấp nhận lời anh – Tôi biết chính tôi cũng thế

- Tôi nghĩ điều đó cũng đúng cho ngôi nhà chính của trại nữa – Anh hất đầu chỉ về phía ngôi nhà – Trước khi cô bước ra, tôi thấy ngôi nhà giống như mọc từ lòng đất lên

- Về một phương diện nào đó thì quả đúng như thế đấy – Eden vừa đáp vừa cười, ngoảnh đầu lui nhìn ngôi nhà

- Tại sao lại thế? – Anh nhướn mắt ra vẻ ngạc nhiên lắm

- Bởi vì tất cả vật liệu để xây cất ngôi nhà đều xuất phát từ đây, ở trại này.

Sức hấp dẫn của ngôi nhà xưa đến một thể kỷ thu hút mạnh Eden, cô bèn giải thích tiếp cho anh biết:

- Để có gạch xây nhà, bà Kate Rossiter đã lấy đất ở sườn đồi nằm trong núi phía sau nhà. Để có rơm, bà cắt đám cỏ cao thường mọc rất rậm ở cánh đồng bây giờ là đồng cỏ khô. Còn nước thì dĩ nhiên là lấy từ con suối tự nhiên ở sau nhà, và gỗ thì lấy từ rừng cây bông gòn mọc quanh nhà.

Cô dừng lại ở cuối dãy hành lang, đưa tay thoa lên một trụ gỗ thẳng đứng mà thời gian và điều kiện thời tiết đã làm cho mặt gỗ mòn, trơn láng:

- Khi tôi còn bé, ông nội tôi thường nói với tôi rằng ngôi nhà này đã xây lên bằng gỗ Rossiter, cỏ Rossiter, nước Rossiter và đất Rossiter

- Chẳng có mấy ngôi nhà còn lại dám tuyên bố như thế được.

Eden lắng nghe anh nói, nhưng cô không nhận thấy có dấu hiệu gì tỏ ra là anh châm biếm hết, mà chỉ thấy đó là lời đồng ý của anh thôi. Có lẽ anh nói thật lòng, hay là vì bóng đêm đang xuống dần, hay là ly nước chanh pha urytky cô uống hồi nãy đã làm cho cô dễ tính bớt đi chẳng

- Hầu hết những ngôi nhà xưa đều bị hư nát hết rồi, hay là đang trên đà sắp đổ nát – Eden nói, rồi cô vừa cười vừa nhắc lại lời ông nội cô – Ông nội tôi tuyên bố rằng ngôi nhà này sẽ không bao giờ sụp đổ vì nó đã được xây dựng bằng máu của dòng họ Rossiter

- Cô có đùa không đấy? – Giọng anh nghe có vẻ bồn chồn, nhưng ấm áp chân tình

- Tôi không đùa – Cô bảo đảm với anh, miệng vẫn tươi cười. – Theo truyền thuyết của gia đình thì đã xảy ra một tai nạn khi trộn vật liệu để đúc gạch xây nhà, bà Kate đã bị cắt vào thịt rất nặng, mất nhiều máu. Thật vậy, bà được xem như là đã mất máu rất nhiều đến nỗi một mẻ gạch đúc hôm ấy nhuộm máu đỏ quạch. Người ta nói rằng bà Kate đã ra lệnh cho thợ dùng những viên gạch trong mẻ hồ ấy để xây móng cho ngôi nhà

- Chỉ là chuyện người ta kể lại – Kincade nói – Chỉ là câu chuyện mà cô muốn tin thôi, bất luận

đúng hay sai

- Đó là câu chuyện tôi rất thích nghe khi tôi mới lớn – Eden xác nhận – Tôi nghe không biết chán

- Bà Kate Rossiter thì cũng là đàn bà mà thôi

- Thì đúng thế. Ông nội tôi nói ở cuối hành lang có một tấm hàng rào mắt cáo – Cô nói tiếp, thái độ rất chân tình – Hàng năm bà Kate thường trồng đậu hoa, cho nó leo lên cái hàng rào mắt cáo ấy. Ông nội tôi tuyên bố rằng không có mùi thơm cây gì dễ chịu hơn mùi thơm của đậu hoa vào các buổi tối mùa hè nóng nực. Có lần tôi đã trồng thử. – Eden thủng thỉnh nhắc lại – Khi tôi đào đất ở đây lên để trồng, đất cứng như bê tông. Lúc ấy tôi đâu khoảng mười hay mười một tuổi.

- Đáng ra cô nên nhờ anh cô làm giúp mới phải

- Cuối cùng tôi phải nhờ đấy chứ, nhưng tôi phải dọa sẽ nói cho ông nội biết là Vince Rossiter đã lên ra phố chơi, khi ấy anh mới bằng lòng. Rủi thay lại chỉ có một hạt giống nhỏ thon thon nảy mầm mọc mà thôi, và chỉ mấy hôm thì nó chết. Chưa bao giờ tôi trồng thử lại, có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ trồng

- Anh cô có lên đi nhiều lần không?

- Luôn – Eden xác nhận, cô cười xòa rồi ngưng lại ngay – Ông nội thường rất nghiêm ngặt với Vince, có lẽ là quá nghiêm. Tôi nghĩ là ông nội tôi sợ Vince sẽ trở thành con người vô dụng và vô trách nhiệm như bố chúng tôi, cho nên ông cụ đã đối xử rất nghiêm khắc với anh ấy, có lẽ còn nghiêm hơn cần thiết nữa

- Chắc anh trai cô không thích tôi biết những chuyện này

- Đúng thế. Chuyện này càng làm cho anh ấy ghét thêm lên, mà vốn dĩ anh ấy lớn hơn tôi nhiều. Thật khó cho anh ấy thích ứng được cuộc sống ở đây khi chúng tôi rời khỏi vùng ngoại ô Sacramento: không có truyền hình, không có đường phố đông đúc...

- Không có gái đẹp nữa chứ? – Kincade nói chen vào với vẻ châm biếm

Thấy anh cười, Eden đã nhận ra từ lâu, khá lâu từ trước khi xảy ra vụ bắn người, cô mới nói năng với một người lạ ngoài anh trai cô một cách tự nhiên dễ dàng như thế này. Cô thấy tuyệt quá, cô lặp lại lời Kincade:

- Không có gái đẹp, không có trẻ con ở hàng xóm để chơi đùa với chúng, mà hầu hết thời gian chỉ có việc nghe radio. Thật là một nơi khủng khiếp kỳ lạ cho hai đứa trẻ ở thành phố. Chó sói rú gào cả đêm, rầm rung chuông ngang nhiên bò quanh ban ngày. Không có trường học gần nhà cho chúng tôi đi học, vậy là chúng tôi phải học ở nhà. Đến năm mười ba tuổi tôi mới thực sự đến trường. Lúc ấy Vince lấy được bằng lái xe rồi, anh lấy xe tải của trại chở tôi đi học. Tất nhiên là ông nội tôi phải tính đích xác đường đi từ đây đến trường là bao nhiêu dặm. Mỗi tối ông cụ xem lại đồng hồ xăng. Tôi nghiệp cho Vince, nếu đồng hồ nhích lên quá cái số ông nội cho phép là không được, cho dù chỉ nhích lên một tý thôi. Cuối cùng nhờ một người bạn chỉ cho, Vince biết cách làm cho đồng hồ nhiên liệu chạy lui

- Tôi ngạc nhiên là anh trai cô không bỏ đi. Hầu hết những ai vị thành niên sống trong điều kiện như thế này đều bỏ đi hết

- Anh ấy cũng đã tính đến chuyện bỏ đi rồi – Cô đáp – Nhưng Vince cũng không thực hiện chuyện này, chắc là vì anh ta cũng có một ít ý thức trách nhiệm. Ngoài ra trốn đi cũng nguy hiểm nữa và anh ta lại thích cái thú lên trốn đi chơi thôi. Cái thú lên trốn khỏi ông nội mà không bị ông bắt được.

Eden nghĩ chắc là Vince thấy hào hứng khi làm những việc cấm đoán, cho nên anh ta đã ở lại trại mà không bỏ đi. Cô nhắc lại chuyện cũ:

- Anh ấy muốn tôi đi cùng anh ấy. Nhưng lúc ấy tôi đã thấy đây là nhà của tôi rồi. Hình như đã có dòng máu di truyền chảy trong tôi, tôi không ghét nơi này mà tôi lại đem lòng yêu thương nó

Cô ngẩng mặt nhìn khoảng không gian lơ mờ tối trước mắt, hít vào người làn không khí thơm tho trong lành và say sưa thưởng thức cảnh tĩnh mịch quanh mình

- Sự ồn ào náo nhiệt và cảnh đông đúc ở thành phố làm cho tôi không chịu đựng quá vài giờ đồng hồ. Tôi thích ngửi mùi cây cỏ xô thơm, thích ngắm cảnh những ngọn đồi phủ đầy cây đỗ tùng, và thích nhấm nháp cà phê nấu trên ngọn lửa trại. Tiếng hú của chó sói đồng cỏ là âm nhạc của tôi. Đối với tôi, rầm rung chuông vô hại hơn cái thứ súc vật gớm ghiếc chui lủi dưới

đất như là chuột và gián ở trong thành phố. – Cô dừng lại một lát rồi dịu dàng nói – Tôi không bán trại này đâu, bán đi chẳng khác nào xé nát người tôi ra.

Khi nói xong Eden nhìn nhanh qua Kincade, vẻ lúng túng hiện ra mặt. Cô giận mình đã nói cho anh nghe hết ý nghĩ của mình và chuyện đời mình. Anh ta là dân chăn bò, là kẻ lang thang phiêu lãng chỉ ở lại đây vài tuần hay vài tháng, rồi đi nơi khác kiếm việc hay kiếm trại khác xin làm

- Kể ra thì cô cũng gay go khi anh trai cô ghét sống ở đây và muốn bán trại đi – Anh nói

- Một ít thôi

- Có phải anh trai cô cứ nằng nặc ép cô bán trại không?

“Anh trai cô”, điệp khúc được Kincade nhắc lại đến mãi này, cuối cùng làm cô sực nhớ. Bỗng Eden nhận ra nói đến Vince quá nhiều lần. Cô quay người nhìn thẳng vào anh, lo lắng, nghi ngại. Cô hỏi:

- Tại sao anh hỏi về anh tôi nhiều đến thế?

Để có thời giờ suy nghĩ câu trả lời, anh chậm rãi mỉm cười, nhưng nụ cười không lộ vẻ gì cho thấy anh có lỗi hay là anh ân hận

- Có lẽ vì tôi biết, nếu tôi hỏi nhiều về cô, chắc cô không trả lời

Quả đúng thế, chắc cô sẽ không nói cho anh biết điều gì hết. Thực vậy, câu chuyện giữa họ chắc sẽ không lâu quá câu hỏi thứ ba trước khi cô bỏ đi

- Đáng ra tôi nên coi anh như bất kỳ người đàn ông nào tôi gặp trước đây mới phải – Cô nói, sắc mặt trở nên giận dữ

- Nay Kincade, anh muốn khám phá ra điều gì hả? Có lẽ anh muốn biết Eden Rossiter là người như thế nào phải không? Có phải anh muốn biết phải chăng tôi là kẻ lạnh lùng, mưu mô độc ác như người ta nói không? Thế thì chắc bây giờ anh đã có ý nghĩ về tôi rồi. Tôi rất muốn biết anh đã nghĩ về tôi như thế nào?

- Nói ra kể cũng hơi sớm đấy, nhưng tôi không ghét đàn ông. Ghét ai là vì mình quá yêu người ta, còn tôi, nhìn chung tôi không có ai để yêu hết

Nói thế là không đúng: cô đam mê nhiều thứ. Kincade đã thấy rõ như thế về cô

- Có lẽ cô không ghét họ - Anh thú nhận – Nhưng cô không quá tin vào đàn ông

- Anh sai rồi. Tôi tin họ đến rồi đi tùy theo ý muốn của họ và hứa hẹn những điều mà họ không có ý định giữ lời. Tôi tin là họ ích kỷ, cho mình là quan trọng, chỉ lo nghĩ đến những gì họ ham muốn. Tôi tin họ độc ác và sẵn sàng báo thù – Cô nghĩ một lát, nhếch môi lên cười, nụ cười lạnh lùng thách đố như những lời chua cay cô nói ra vừa rồi vậy – Tôi tin anh sẽ nói với tôi rằng tất cả đàn ông không giống như những điều tôi vừa nói

- Lấy một số trường hợp xảy ra thì tất cả đàn ông có thể giống như thế đấy. Và tất cả đàn bà cũng thế

Nhưng thực ra anh không nghĩ như thế. Anh nghĩ, khi nét giận dữ hiện ra trong đôi mắt đen của cô, trông cô đẹp quá. Anh nhìn đôi môi cô hơi mở ra vì ngạc nhiên khi nghe anh đáp rồi khép lại:

- Tôi hiểu sai về anh

Cô nói nho nhỏ. Đây là một lỗi lầm mà Eden không muốn nhắc lại nữa

- Tại sao? Vì tôi nói sự thực ư? Hay vì cô không mong chờ tôi hiểu được vấn đề này?

- Vấn đề có quan trọng không?

- Không quan trọng

Eden mãi nhìn vào mắt anh mà không để ý đến bàn tay anh đang đưa lên. Khi cô vừa kịp hếch cằm lên thì bàn tay anh đã ôm quanh cổ cô và môi anh áp vào môi cô rồi. Cô không ngờ trước như thế, không chuẩn bị để đối phó với việc này. Và cô cũng không nghĩ là môi anh lại ấm áp, lại nhanh nhẹn đến như thế

Về phần Kincade. Anh thấy có sự thôi thúc trong lòng khiến anh làm như thế. Anh đã thấy được sức nóng trong người cô và anh muốn nếm thử hơi nóng ấy để thỏa mãn tính hiếu kỳ của mình. Anh chà môi lên đôi môi cô, đôi môi mềm mại, rồi anh ngậm lấy. Mấy ngón tay anh níu chặt cổ cô. Nếu là những phụ nữ khác, thì họ sẽ áp sát người vào anh để đáp lại, hay là họ sẽ rút lui người để từ chối. Nhưng cô thì vẫn đứng yên đấy, người cứng đờ như một nữ sinh.

Anh cảm thấy mạch máu trong cổ cô nhảy loạn xạ và đập mạnh. Anh ấn mạnh bàn tay thêm nữa, đè mấy ngón tay sâu hơn nữa để tìm hơi nóng, tìm sinh lực dưới da thịt cô, và để thưởng thức chất ngây thơ trong cô. Nụ hôn làm cho anh chao đảo, ngây ngất. Kincade rút môi ra, cổ

dung hòa sự tương phản giữa điều khám phá mới mẻ của anh qua nụ hôn với hình ảnh người phụ nữ khỏe mạnh sung sức đang đứng trước mặt anh.

Mặt cô tái đi và trong đôi mắt hiện ra nét lo sợ hòa lẫn với sự giận dữ. Vì kiêu hãnh nên cô vẫn ngẩng cao đầu, cô đưa lưng bàn tay để lên môi, nhưng anh thấy rõ cô không có ý lau cái cảm giác của nụ hôn trên môi đi. Chính lúc ấy Kincade biết rằng anh có thể chinh phục được cô. Ý nghĩ ấy cám dỗ anh. Anh thả cô ra và nói:

- Cô không tin vào con người là đúng đấy. Và chắc cô cũng không tin tôi

- Tôi không tin đâu – Cô đáp với giọng quả quyết, rồi bước qua mặt anh để vào nhà.

Một giờ sau, Kincade nằm trên giường ngược mắt nhìn lên trần nhà, đầu gối lên hai tay, tâm trí vẫn nghĩ về Eden Rossiter. Theo phần đông thì cô là một kẻ giết người rất tàn nhẫn. Thế nhưng anh lại thấy bối rối vì cô, và bị cô lôi cuốn.

Trong quá khứ anh đã muốn nhiều phụ nữ. Thỉnh thoảng những ước muốn này được thỏa mãn và thỉnh thoảng lại không. Dục vọng đến rồi đi, gặp lúc hưng khởi thì bùng lên, gặp khi điều độ bình tĩnh thì biến mất. Anh biết rõ điều này. Và anh biết để bị cô xa lánh là điều không khôn ngoan. Anh lăn người nằm nghiêng một bên và nhắm mắt lại. Cuối cùng giấc ngủ cũng đến. Khoảng nửa đêm, có tiếng người la hét ở đâu đó đã đánh thức anh dậy. Anh mở mắt, lắng tai nghe. Tiếng la lại vang lên, tiếng la của một phụ nữ ré lên khủng khiếp. Kincade hất cái chăn mỏng ra phía sau và nhảy ra khỏi giường. Mặc chiếc quần ngắn cưỡi ngựa, anh nhẹ nhàng đi ra cửa sổ mở rộng và nhìn về phía ngôi nhà chính của trại.

Tất cả đều chìm trong bóng tối. Bỗng một ánh đèn vàng chiếu qua vòm cây, ánh sáng xuất phát từ cánh cửa sổ ở tầng hai. Không còn thấy la hét nữa, không có động tĩnh gì cả. Kincade quay trở về giường lại.

Có hai bàn tay nắm chặt lấy vai cô. Eden vùng ra, nhưng chỉ làm cho hai vai bị lắc mạnh thêm lên mà thôi. Có tiếng gọi:

- Eden, tỉnh dậy đi

Cô vùng người thối lui như bị ai đánh, và ôm cứng vào gối, một tay đưa lên với tư thế tự vệ, hai mắt mở to lo sợ khi nhìn đăm đăm vào anh trai cô một lúc lâu

- Anh đây mà em gái – Vince nhẹ nhàng nói nhỏ - Mọi việc đều ổn cả rồi, ổn cả rồi

Hai mắt cô từ từ mất vẻ hoảng hốt ban đầu. Cô gật đầu, rồi bỗng tự nhiên cô rùng mình khi anh ta nắm bàn tay cô, mấy ngón tay cô bấu chặt quanh tay anh

Vince ngồi xuống mép giường, anh ta mặc chiếc quần jeans chưa kéo kín khóa, mái tóc đen rối bời vì say ngủ. Anh ta hỏi:

- Bây giờ em đã tỉnh táo chưa?

- Rồi – Cô đáp, giọng vẫn còn run run, và cô biết mình vẫn chưa cảm thấy hoàn hồn.

Mồ hôi lạnh toát ướt cả người, Eden không dám nhắm mắt ngủ tiếp. Những hình ảnh và cảm giác vẫn đang còn quanh quất bên người cô, rất gần và rất thực. Cô cố nhồm dậy, co chân lại, tựa trán trên hai đầu gối. Bụng cô cồn cào muốn nôn, cô cố hít vào thật sâu để kéo mình trở lại với thực tại.

- Em có muốn anh lấy cho cái gì để uống không? Uýtky nhé, hay nước?

- Không – Cô ngẩng đầu lên, đưa hai tay vuốt tóc lòa xòa trước mặt ra sau và giữ yên thế - Em sắp khỏe rồi

- Những cơn ác mộng trở lại với em khi nào thế? – Vince bình tĩnh hỏi

- Đây là lần đầu... lâu lắm rồi – Ít ra cũng hai năm, có lẽ ba cũng nên. Eden không nhớ rõ. Cô thoa tay lên hai cánh tay trần, hai cánh tay vẫn còn mát lạnh và ẩm ướt – Em tưởng em đã hết mơ thấy ác mộng rồi chứ

- Em có muốn anh ngồi với em một lát không?

- Không – Cô lắc đầu – Em xin lỗi đã làm anh mất ngủ

Vince đứng dậy, tấm nệm rung lên. Anh ta đưa bàn tay úp vào má cô:

- Em cứ gọi ông anh của em khi nào cũng được. Em có muốn anh để đèn sáng như thế không?

- Anh cứ để thế - Eden cố nhe nụ cười nhợt nhạt

Nụ cười tan biến ngay khi Vince rời khỏi phòng cô. Cô thu hết mấy cái gối trên giường rồi ôm chặt vào người. Tựa lưng dựa vào thành ván đầu giường bằng gỗ thích, cô thấy bớt sợ hãi đau đốn. Ngọn gió đêm mát lạnh thổi qua tấm màn che cửa sổ phòng ngủ, làm lay động những bức

màn treo trong phòng. Eden nhìn ra bóng đêm đen kịt bên ngoài cửa sổ. Tại sao đã lâu rồi mà nay cô lại nằm mơ thấy ác mộng nhỉ? Có cái gì khiến cô mơ thấy? Cô cảm thấy khó chịu khi nhận ra nguyên nhân gây nên cơn ác mộng: đó là vì nụ hôn. Cô đã thích nụ hôn, thích hơi ấm của nụ hôn, thích cảm giác rung động đã gọi lên trong lòng cô khi hôn. Cô cũng đã từng thích được hôn đấy chứ, cô rất thích được hôn... ngay từ đầu. Cô trườn vào giữa đồng chăn, cuộn mình lại, nhẹ nhàng đưa người cổ ru mình vào giấc ngủ như khi cô còn tằm bé.

Chương 10

Mặt trời chưa lên khỏi chân trời, không gian còn bao phủ một làn ánh sáng mờ mờ chưa rõ nét. Một con gà trống đập cánh cất tiếng gáy hoan hỉ, nó khệnh khạng bước qua sân, không thèm lưu tâm đến mọi vật đang trở mình quanh nó. Kincade uống hết tách cà phê đen đậm do Jack Hoang Dã pha, anh để cái tách không lên cái trụ ở bãi quây ngựa. Một cái khăn vàng đã bạc màu quần lông lẻo quanh cổ anh, và cặp găng tay bằng da bò đã nứt rạn dất vào thắt lưng. Anh mặc chiếc quần da ngắn để làm việc có hai hàng dây rút hai bên, cái quần đã bạc màu và sờn mòn nhiều nơi vì dùng lâu ngày. Cặp đinh thúc ngựa kêu leng keng khi anh bước về phía cổng bãi quây, trên vai lưng lẳng sợi dây cương và dây buộc ngựa. Những con ngựa nào được cưới sáng nay đã được chọn riêng ra trong chuồng từ đêm qua rồi, bây giờ chỉ còn đợi công bố con nào sẽ được người nào cưới thôi. Anh chàng cưới ngựa Deke, một thanh niên còn trẻ, mảnh khảnh, tháo sợi dây bắt ngựa ra khi thấy Kincade đến cổng: - Anh cưới con Tex, phải không? – Deke hỏi - Con ngựa hồng lớn có ngôi sao ấy – Kincade không biết tên con ngựa - Con Tex đấy, nó sẽ nhảy cõn hất anh đi đấy. Kincade bỏ qua lời cảnh cáo của anh ta, không đáp mà chỉ đưa mắt nhìn theo sợi dây bay vút qua không trung rồi cái thông lọng tròn gọn vào cổ con ngựa màu hồng. Con ngựa hất đầu lên, thở phì phò, không chống cự lại sợi dây đang kéo nó đi. Kincade bước đến, choàng dây cương lên mình con ngựa rồi dẫn nó ra khỏi bãi quây ngựa để cho người sau vào nhận ngựa của họ. Ra khỏi bãi, Kincade buộc con ngựa lại rồi lấy cái cúp cạo sạch móng chân cho nó. Sau đó anh chải sơ lông cho con ngựa, vừa đưa mắt tò mò nhìn bóng người di động trong ánh sáng mờ mờ của buổi sáng sắp rạng đông. Anh chợt thấy Eden đang đứng trước một toán người làm, còn anh chàng người Paiute, Bob Waters, lo chất hết thực phẩm lên toa xe nhà bếp. Khi anh vào bếp để uống tách cà phê đầu tiên cho tỉnh người thì cô đã dậy và bắt tay làm việc rồi. Khi ra khỏi nhà bếp, anh đã ăn sáng thật no nê, tách cà phê thứ tư trên tay, thì con ngựa của cô, con ngựa lông màu hạt dẻ pha vàng đẹp đẽ đã được đóng yên cương buộc vào hàng rào rồi. Kincade đi qua mặt cô để đến chất đồ đạc của mình lên toa có giường ngủ. Cô nhìn thẳng không trông vào anh, nhưng ký ức về nụ hôn của hai người vẫn còn rõ ràng giữa họ. Khi bước đầu ấy đã bước được rồi, khi sợi dây vô tình ấy giữa nam nữ được vượt qua rồi thì không còn có chuyện rút lui nữa, và không còn quên được nữa. Mỗi lần cô nhìn thấy anh, chắc thế nào cô cũng nhớ đến nụ hôn ấy, cũng như anh vậy. Cánh cửa ngôi nhà lớn bung ra, Kincade vừa đưa tay sửa lại tấm chăn lót yên ngựa cho ngay ngắn vừa đưa mắt nhìn về đám cây khi Vince xuất hiện, ị ạch ôm tấm chăn nệm dưới cánh tay. Anh ta mang đến toa xe có giường ngủ rồi ném lên đấy, vào đồng chăn mền của mọi người. Kincade đóng yên lên lưng con ngựa hồng, khi Vince đến nhập vào nhóm người trông sân, về mặt cau có và hai mắt sưng húp vì còn thêm ngủ, anh ta cầu nhàu: - Người ta gọi giờ phút này còn sớm bét, quả đúng thật. Thức dậy vào giờ này thật cay cả mắt!

Một vài người mỉm cười gật đầu hưởng ứng nhưng không có ý kiến.

Vince quay qua nói với người quản ngựa:

- Này Deke, ném dây bắt con Hầm Xay cho tôi, tôi đi lấy yên đây

- Được rồi – Deke buộc con ngựa của y vào hàng rào rồi quấn dây thòng lọng lại

Kincade đặt yên ngay ngắn trên lưng ngựa, anh thả dây khóa bụng ngựa cho rơi xuống phía bên kia, rồi móc bàn đạp vào giá yên ở bên này và vói tay dưới bụng ngựa để lấy dây khóa bụng ngựa bên kia. Anh xâu cái khóa, lách qua vòng đai da buộc yên dưới bụng vừa đưa mắt nhìn vào lán trại

Deke dẫn trong bãi quây ra một con ngựa lông màu hung vạm vỡ, có cặp hàm lớn, vừa lúc Vince mang đồ đạc dụng cụ trở lại. Anh ta ném xuống đất ngay bên cạnh chỗ Kincade đang đứng và lấy sợi dây cương trên vai ra, buộc quanh đầu con ngựa lại

- Tôi cần một thùng cà phê mới tỉnh nổi – Vince cầm rơm nói

Deke cười toe toét rồi cuốn dây bắt ngựa. Anh ta đáp:

- Anh nên uống cà phê của Jack Hoang Đã pha đi, lão ấy cô đặc một thùng cà-phê-in còn một tách thôi. Tôi cam đoan uống cà phê của lão, ai cũng căng mắt ra hết

- Uống thế thì chết cả bao tử - Vince nói tiếp lời của anh ta, khi ấy Kincade đang kéo chặt cái khóa dây bụng ngựa lại – Cà phê của lão ấy độc hại như loại cà phê có pha rễ cây diếp bán ở khu người Pháp tại New Orlean – Anh ta lắc đầu mở miệng cười - Ở đại lộ Buorbon đấy – Anh ta nói rồi ném cái chần yên lên lưng ngựa mà không thêm chải lông trên lưng của nó – Bây giờ thì ở một nơi hoang vu mệnh mông bát ngát như thế này đây, lắm lúc tôi thật muốn trở lại đấy. – Anh ta nhìn Kincade hỏi – Anh đã đến đấy chưa?

- Rồi

Kincade lôi mạnh cái khóa bụng ngựa, anh cảm thấy con ngựa rướn mình lên. Thả ra, anh vói tay dưới bụng ngựa, khóa cái khóa sau ở dây đai buộc ngựa lại.

Vince nâng bổng cái yên để lên lưng ngựa, sửa lại cho ngay, anh ta nói:

- Tôi đã ở đấy hai năm rồi, phải nói đấy là thành phố ăn chơi thật vui. Anh mới ở đấy phải không?

- Không

Kincade bước ra trước đầu ngựa, anh buộc dây cương vào, đẩy cái ngàm vào giữa hai hàm răng ngựa

- Tôi nghe sắp có luật cho đánh bạc tại đấy. Chắc tôi phải đến đấy xem sao, tôi định mùa đông này sẽ đi

- Có phải khi nào anh cũng nói nhiều như thế không? – Kincade hỏi

Có người cười khẩy làm cho Vince đỏ mặt, hai mắt nhúu lại vì tức giận. Rồi anh ta nhìn nhanh qua con ngựa hồng, môi mím lại tỏ vẻ bất bình

- Hôm nay anh cười con Tex – Vince lên tiếng – Ngựa hay đấy!

Kincade không đáp, anh xiết chặt sợi dây da buộc quanh bụng ngựa rồi nắm dây cương, dẫn con ngựa hồng ra khỏi hàng rào.

Mọi người quanh anh đều im lặng, những kỵ mã khác lén nhìn anh khi anh ở giữa sân, kiểm tra lại dây khóa bụng ngựa rồi thả bàn đạp xuống. Khi anh quàng dây cương lên cổ con ngựa hồng, nó quay tròn mắt lên nhìn, vểnh tai lại. Kincade cười toe toét thì thầm nói nhỏ với nó:

- Tao làm thế cho mày nhảy cộn lên chơi, để xem sao nhé

Anh nắm lấy sợi dây cương ngăn ngùn rồi nhảy lên mình ngựa. Con ngựa hồng cong lưng lên và cúi đầu xuống. Kincade kiềm hai chân thật chặt vào bàn đạp khi con ngựa nhảy tung lên trời, Kincade liền đưa cao cánh tay phải lên vì thói quen, nhưng khi anh nhớ việc cười con ngựa hôm nay không phải nhằm mục đích biểu diễn cho nên anh hạ tay xuống.

Sau những cú nhảy cong người lên trời của con ngựa và bốn chân cứng ngắc của nó nện xuống đất, cánh tay của anh nhúc nhúc thấu xương mỗi khi anh giật mạnh dây cương. Kincade bèn lấy tay phải nắm lấy dây cương để cho cánh tay trái bị thương mới lành khỏi phải đau đớn

Eden cùng những người khác nhìn cảnh con ngựa hồng cong mình nhảy như con cá cầu lớn khắp sân, đưa bốn vó cao lên trời. Cô muốn đi làm việc của mình cho xong nhưng cảnh tượng Kincade lắc lư người trên yên ngựa như ngồi ghế xích đu làm cho cô phải chú ý đến. Anh ta giỏi thật, quá giỏi. Cô buộc lòng phải xác nhận như thế.

Sau đêm qua, cô muốn ghét bỏ anh ta, muốn tìm cách vạch tội anh ta. Thật là một sai lầm khi

đem chuyện của mình và của anh trai ra nói cho anh ta nghe, cô thấy thế.

Con ngựa hồng miễn cưỡng nhảy thêm vài cú nữa rồi dừng lại và thở hổn hển. Kincade đợi thêm một vài phút nữa rồi gỡ dây cương cho con ngựa đi trở về lại hàng rào bãi quây. Anh nhảy xuống, kiểm soát lại khóa dây buộc lưng ngựa

- Cưỡi giỏi đấy – Deke nói với anh, về thán phục

Kincade gật đầu rồi cúi người đưa tay lấy sợi dây cuộn tròn nằm dưới đất. Anh đáp:

- Con ngựa khó trị đấy

Nói thế nhưng con ngựa hồng này so với những con ngựa hoang chưa thuần mà Kincade đã cưỡi trước đây còn dễ trị hơn nhiều.

Blender đi ngang qua gần họ, ông lên tiếng phàn nàn:

- Khi tôi cưỡi ngựa như thế, chẳng có ma nào đứng lại nhìn hết
- Anh thường dự thi cưỡi ngựa chứng phải không? – Deke hỏi
- Tôi đã thử dự thi - Đó là lỗi nói anh thường dùng mỗi khi đã động đến cuộc đời làm xiếc cưỡi ngựa chứng nhà nghề suốt mười năm trời đã qua của anh.

Kincade buộc chặt sợi dây da nằm phía bên kia của yên ngựa.

- Tôi đoán là tất cả chúng ta thỉnh thoảng đều tham dự cuộc trở tài cưỡi ngựa, nhưng việc thi cưỡi ngựa chứng có thể như là một cơn sốt trong máu của anh. Tôi có một ông bác đã gặp phải cảnh mặt rệp vì đeo đuổi nghề thi cưỡi ngựa hoang – Deke lắc đầu kể lại chuyện cũ – Tiền bạc ông ấy bỏ ra để chi tiêu vào việc trả lệ phí đăng ký, vào tiền xăng nhớt và tiền trả cho bác sĩ, có thể mua nổi cả một trang trại chăn nuôi cỡ lớn. Ông trở tài thi cưỡi ngựa chứng suốt 20 năm hay có thể hơn thế nữa, và khi ông giải nghệ thì ông chỉ còn một ít tiền, vợ ly dị và nhiều cái xương bị gãy
- Nghề này không dễ dàng gì kiếm đủ sống

Kincade tháo đầu dây dùng bắt ngựa vào cái giá yên, rồi cúi xuống dưới đầu ngựa lượm sợi dây cương nằm dưới đất, rồi nhảy lên yên

- Anh kiếm sống đằng hoàng đấy chứ - Người quản ngựa nói xong bèn bỏ đi vì Eden đã cưỡi ngựa tới bên họ.

Cô kìm cương cho ngựa dừng lại cách con ngựa hồng khoảng một mét

- Anh đã có đủ các thứ rồi phải không?

Khi Kincade nhìn cô, tự nhiên anh nhìn vào đôi môi cô, đôi môi liền ngậm sít lại. Anh biết cô đã nhớ, như anh vậy

- Tất cả đầy đủ rồi

Cô nhìn vào sợi dây buộc ở giá yên ngựa của anh:

- Anh là một trong số dân cưỡi ngựa lý và nhanh của Texas
- Đúng thế. Khi tôi đã buộc cái gì rồi, tôi không để tuột ra đâu – Anh nhếch mép cười, hai khóe môi lõm sâu xuống – Tất nhiên thỉnh thoảng tôi không chắc mình có đúng hay không?
- Cứ để lỏng cho được bình yên
- Có lẽ thế.
- Quấn sợi dây quanh giá yên chứ không phải buộc chặt để đề phòng nếu có gì không ổn xảy ra, người cưỡi ngựa sẽ lấy sợi dây ra tiện hơn.

Kincade nói:

- Người xưa đã nói: “Ném sợi dây đi nếu không thì phải ném trả”, nhưng tôi lại không có thói quen giữ cho các thứ được bình yên
- Có thể một ngày nào đó anh sẽ ân hận
- Có thể thế

Eden nhìn quanh các người khác:

- Sẵn sàng rồi chứ?
- Rồi – Vince đáp, giọng mỉa mai – Chúng ta đốt lửa làm ngày
- Anh làm tôi ngạc nhiên đấy Vince – Kincade lên tiếng – Tôi không ngờ anh có học Shakespeare
- Shakespeare à? – Gã cau mày – Tôi không hiểu anh nói cái gì
- Anh mới dùng câu thơ tuyệt diệu của John Wayne trích trong vở Romeo và Juliette: “Chúng ta đốt lửa làm ngày”
- Anh điên rồi – Vince càu nhàu rồi tung người lên lưng ngựa.

- Câu ấy không phải của Shakespeare sao? – Deke hỏi, hai mắt mở to vẻ lo lắng

- Phải – Kincade giật cương cho ngựa chạy đi

Deke quay qua Al Bender hỏi:

- Anh ta nói đùa phải không?

- Chịu – Al đáp

Eden chấm dứt cuộc bàn cãi:

- Thôi ta đi

Cô huyết con chó giống Blue Heeler, gọi nó chạy theo bên ngựa của cô.

Mấy phút sau tất cả đều lên đường. Mặt trời màu cam to vành vành vượt lên khỏi đường chân trời, chiếu ánh sáng lên họ và vạn vật, sưởi ấm không khí ban mai. Toa xe thực phẩm đi đầu, lão đầu bếp ngồi tót lên cái ghế lấy ở xe tải cũ kê cao trên xe, trên đầu lão đội cái mũ vành cao kiểu Hoss Cartwright, mái tóc bạc phủ dài xuống hai vai. Tiếp theo là toa có giường ngủ do kỵ mã có tên Connors cầm cương. Bầy ngựa chưa thuần lùa theo ở phía sau. Deke cười ngựa đi ngay trước hai con ngựa cái có đeo chuông, còn Kincade và một người khác cười con ngựa đi kèm để giữ những con ngựa lộn xộn đi vào đoàn. Những kỵ mã khác đi giữa các toa xe và đoàn ngựa.

Qua khỏi các bãi tập trung bò và cầu trượt để lùa bò lên xe nằm ngay ngoài khu trung tâm trại, họ băng qua lòng chảo, một vùng trũng có hình cái đĩa lớn rộng khoảng một dặm mọc toàn cỏ cao rậm rịt. Vince cho ngựa chạy một bên Eden, vẻ mặt ủ dột. Chạy một lát anh ta hỏi:

- Tên thằng cha mới vào làm là gì nhỉ, anh quên mất?

- Kincade – Cô khó chịu khi nói đến chuyện này nhưng vẫn cố không tỏ ra ngoài mặt

- Anh không thích hẳn – Giọng anh ta trầm, gay gắt bất thường

- Anh đã nói thế rồi – Cô nhìn thẳng đằng trước, cảm thấy người nóng lên nhưng không phải nóng vì ánh mặt trời đang chiếu lên mặt cô

- Anh biết – Vince nói rồi im lặng

- Cỏ trong lòng chảo này mấy năm gần đây thật tốt – Cô nói để thay đổi câu chuyện

- Em cho lùa bò đến đây là một sai lầm. Em sẽ rất cần bãi cỏ này cho bò ăn vào mùa đông tới

- Chúng ở đây không lâu

Trước mặt họ một đoạn ngắn, chiếc toa xe thực phẩm bắt đầu leo lên một cái dốc thoải, vượt ra khỏi vùng lòng chảo

- Em mơ mộng hão huyền rồi em gái ời – Vince công kích – DePard đã nắm vững những người vận chuyển hàng hóa quanh đây rất chặt chẽ. Họ không bao giờ dám thỏa thuận chở bò ra chợ cho em đâu

- Em biết rồi, vì thế em đã ký hợp đồng với một chủ xe khác ở Oregon để chuyên chở bò đi rồi

- Em nói sao? – Vince ghìm cương lại

- Họ sẽ đến đây vào sáng thứ Ba, lúc 9 giờ để khởi sự chở bò đi – Eden cho ngựa chạy nhanh tới trước.

Vince thúc ngựa chạy theo cô rồi giật mạnh dây cương cho ngựa chạy nhanh lên đến khi song song với cô, anh ta hỏi

- Chuyện này xảy ra khi nào?

- Hôm qua

- Thế tại sao đêm qua cô không cho tôi biết? – Vince tức giận hỏi – Tôi có quyền biết chứ

- Đêm qua làm sao bình tĩnh để nói được với anh lời nào – Eden đốp lại với vẻ giận dữ hiểm thấy – Anh chỉ chú tâm đến việc thuyết phục tôi bán trại kia mà, anh nhớ không?

Cô lái con ngựa màu hạt dẻ ra phía sau toa có giường ngủ, cho nó phi nước kiệu nhỏ lên đỉnh đồi thấp. Vince không phi ngựa theo cô

Quá trưa thì họ đến khu mỏ cũ gọi là Khu Đá Phẳng. Những vĩa quặng trong các đường hầm mỏ bị bỏ hoang từ mấy chục năm nay chạy theo các sườn đồi quanh đấy, trông như những cái sẹo cũ mặc dù sa mạc đã lấn nhanh, che khuất nhiều nơi

Một vài ngôi nhà đã sụp đổ còn để lại vết tích, chỉ có một phần mặt tiền ngôi nhà đá là còn đứng nguyên thôi. Một khung cửa bằng gỗ đã mục và bộ bản lề rỉ sét là chứng tích cho thấy cánh cửa chính vào nhà trước đây. Còn lại những bức tường đổ sụp lâu ngày thành một đồng đá, nay cỏ dại đã mọc phủ gần hết.

Cái máy xay gió đứng yên nhìn cảnh điêu tàn, mấy cánh quạt quay vu vơ trong gió mai. Một

đám bò ít ỏi đứng quanh cái bể bằng kim khí nằm dưới chân máy, chúng đang liếm nước dưới đáy bể tối tăm, đầu chỉ còn vài inch nước mà thôi

Lệnh cấm trại trên khu đồ nát được thực hiện ngay. Khi ngựa vừa tháo ra khỏi xe thực phẩm, lão đầu bếp đặt bình cà phê lên nấu và bắt tay vào việc chuẩn bị bữa ăn trưa. Bầy ngựa chưa thuần được lùa vào bãi nhốt gần bên máy xay gió cho chúng ăn cỏ, dây dùng căng làm bãi quây trên toa giường ngủ được đem xuống. Lều ăn tập thể được dựng lên gần toa nhà bếp và tấm vải bạt làm lều vắt ngang qua phần đuôi của toa xe.

Mọi người phải dựng lều bằng vải bạt riêng của mình và chất dụng cụ của mình vào đấy, xong họ phải trở lại bãi quây ngựa, mang theo dây vào yên cương, chọn một con ngựa con khỏe để làm việc vào buổi chiều.

Deke mang dây và roi theo, anh lùa đàn ngựa chưa thuần vào bãi quây căng bằng dây mở rộng cho ngựa chạy vào. Kincade bước theo vào

Khi người nào gọi tên con ngựa mình muốn, Deke tung sợi dây đi, cái thòng lọng tròng vào cổ con ngựa họ đã chọn. Khi đến phiên của Kincade, anh tự dùng dây của mình để chọn một con ngựa láng lẩy màu kem, loại ngựa thảo nguyên có chân thon dài với bờm và đuôi đen tuyền, dưới chân còn có lông đen một đoạn ngắn như mang vớ vậy.

Vince đứng trước mặt Kincade khoảng một bước, anh ta uống một ngụm nước ấm trong cái bi đồng. Khi Kincade bước tới để nhận con ngựa, anh và vào cánh tay của Vince. Vince làm bắn tung nước ướt cả vạt áo trước của anh ta.

- Ê, đi phải ngó chứ - Vince liếc mắt tức giận nhìn anh

- Anh mới phải ngó thôi - Kincade đáp.

Anh cảm thấy cặp mắt của Vince đang nhìn vào lưng anh nhưng anh cóc cần. Anh bước tới phía con ngựa đã bị dây tròng vào cổ, buộc dây cương vào hàm nó. Bất cần để ý đến Vince, anh dẫn con ngựa đến bãi nhốt ngựa nhỏ căng bằng dây điện nằm bên cạnh bãi gom ngựa. Anh thả con ngựa trong bãi, đợi đấy chốc nữa anh sẽ bắt. Anh quay trở lại khu trại. Trên đường trở lại, anh chợt thấy người quản lý bò, Bob Waters, đang ở sau bức tường đá bị đổ. Anh ta đang đào một cái hố, lấy làm lạ Kincade bước đến hỏi:

- Anh làm gì thế?

Waters ngẩng lên nhìn rồi anh ta hất một xẻng đất sỏi lên đồng đất gần bên hố. Anh ta dừng lại, tựa người trên cán xuống một lát rồi đẩy cặp kính trên cánh mũi lên một chút:

- Đào hố xí cho cô chủ - Anh ta lại nắm cái cán xuống và bước xuống miệng hố

- Cô chủ? - Kincade nhìn về người phụ nữ mảnh khảnh, cân đối đang kiểm tra sự thiệt hại của cái máy xay gió - Anh gọi cô ta như thế à?

- Thì cô ta là chủ mà - Waters xúc xẻng đất sỏi khác và nhìn Kincade theo hướng nhìn của anh

- Nếu anh thêm để ý đến tín khí khó chịu của cô ấy thì chắc anh sẽ nhớ đời đấy - Anh ta cất lời khuyên rồi lại tiếp tục đào

Bữa ăn trưa gồm có món thịt bò băm pha rất nhiều hành, tiêu và ớt, ăn kèm với bánh bích quy và mật ong rừng. Món thịt băm ăn thấy ngon hơn người ta tưởng, nhưng chính món thập cẩm có táo khô nấu sôi sùng sục trên lò mới làm cho mọi người múc đến lần thứ hai, ngoại trừ Kincade.

Thay vì đến múc lần thứ hai món thập cẩm, anh lại rót đầy thêm cà phê vào cái ca trắng men rồi đến đứng ngay trước mặt Vince. Anh rít xì gà và nhìn Vince qua khói thuốc. Sau một hồi, khi đã vét sạch đĩa thập cẩm lần hai, Vince mới chú ý đến anh. Anh ta liền hỏi:

- Anh nhìn cái gì thế?

- Không nhìn gì hết - Kincade lấy điều thuốc trên môi và chậm rãi nói - Hoàn toàn không nhìn gì hết

Vince nheo mắt lại, anh ta không thích cái giọng nói như thế của anh, nhưng anh ta không biết đối xử ra sao

- Anh nhìn chỗ khác đi - Cuối cùng Vince lên tiếng rồi quay về phía bếp - Ê, Jack Hoang Dã - Vince gọi vừa đưa cái tách lên - Rót cho tôi ít cà phê

Lão đầu bếp chưa kịp nhắc cái ấm trên lò lên thì Kincade đã hỏi Vince

- Tại sao anh không đến lấy mà uống?

Mọi người trong lều ăn tập thể đều im lặng, không a nghe tiếng muống nĩa xúc thức ăn, mặc dù họ đang chăm chú vào đĩa thức ăn. Vince nghiêng chặt hai hàm răng, bấp thịt quai hàm căng lên,

anh ta hạ cái tách xuống nhìn chòng chọc vào Kincade.

- Ông liệu mà giữ mồm giữ miệng đấy, ông à – Vince nói với Kincade – Có ngày sẽ có người đâm vào mồm ông đấy

Kincade nhìn điệu xì gà đang cháy dở rồi quay qua nhìn Vince, anh nhếch mép cười, hai khóe miệng lõm sâu xuống. Anh đáp:

- Có thể lắm

- Anh tìm cách kiếm chuyện. Tại sao thế? – Vince hỏi

- Ai? Tôi à? – Kincade hỏi lại

- Đúng, chính anh

Vince bước đến chậu rửa, ném cái đĩa dơ vào đấy rồi bỏ đi. Kincade hút một hơi xì gà khác rồi đưa mắt nhìn theo anh ta

Eden gặp Vince trên đường trở về lều ăn tập thể, nhìn thấy nét mặt u sầu của anh, cô biết ngay anh ta đang buồn bực

- Có gì không hay à Vince?

Vince dừng lại đáp nhanh

- Tôi không thích cái thằng cô mới thuê

Cô chưa kịp hỏi Vince muốn nói gì thì anh ta đã bước nhanh đến bãi quây ngựa. Eden chần chừ rồi bỏ đi, không biết có chuyện gì rắc rối xảy ra. Nhưng khi cô đến lều, con chó già kè kè chạy theo bên mình thì cô thấy mọi việc đều bình thường cả.

- Món thập cẩm còn hay hết? – Anh chàng Deke cao gầy hỏi, anh ta muốn ăn thêm đĩa thứ ba

- Còn nhiều, còn để tối ăn nữa mà – Một người nào đấy nói lớn

Jack Hoang Dã càu nhàu không ai nghe rõ, rồi lão múc thêm món thập cẩm cho Deke. Eden thấy Kincade ngồi xồm xuống đất gần bên toa nấu bếp, lưng tựa vào bánh xe. Khi cô bắt gặp ánh mắt anh, cô liền quay đi, người nóng rang lên vì hai luồng mắt thoắt gặp nhau ấy. Cô liền đi nhanh đến toa đầu bếp, nhận đĩa thức ăn do lão đầu bếp đưa cho. Rồi tay kia bưng tách cà phê, Eden bước ra khỏi lều đến ngồi trên càng của toa xe như mọi khi, cô không muốn ngồi ăn chung với đàn ông. Con chó liền chui xuống dưới toa xe để nằm cho mát. Cô uống hai hớp cà phê rồi để tách xuống, cô vừa ăn vừa lắng nghe nhóm đàn ông nói chuyện tầm phào, thế rồi cô thấy giận mình khi nhận ra cô đang lắng nghe giọng trầm trầm của Kincade

Ăn hết đĩa thức ăn, cô để xuống đất và lấy tách cà phê lên, uống hết nửa tách. Nghiêng người tới trước, cô chống hai khuỷu tay lên hai chân, ôm tách cà phê trong hai bàn tay, quay đầu nhìn ra vùng đất trống vắng hoang vu. Cảnh tượng này thường làm cho cô khoan khoái sung sướng, nhưng lần này cảnh vắng lặng hoang liêu này làm cho cô xót xa. Cảnh hoang liêu quá mênh mông bát ngát khiến cho cô đau đớn.

Bỗng cô nghe có tiếng chân người bước lạo xạo trên đất đá, cô quay mặt nhìn qua thấy hai ống chân đàn ông dài đứng trước mặt cô, một phần bó trong hai ống quần da chạt có may tua ở dưới. Một bàn tay mang găng nắm chặt quai cái ấm cà phê lớn tráng men

- Uống cà phê nữa chứ? – Giọng nói của Kincade cất lên

Tầm mắt của cô ngang hông của anh, khi đưa cái tách ra cô không ngược mắt nhìn lên cao hơn. Cô nói

- Cảm ơn

Rồi cố tình nhìn chăm chú vào chỗ xẻ trên chiếc quần da ngắn, thoát tiên cô nhìn cái khóa thắt lưng buộc chặt chiếc quần quần ngang hông anh, rồi cô nhìn xuống đường cong úp bọc lấy đáy quần jeans đã phai màu của anh

- Tôi không thể rút đầy hơn nữa

Eden định dốp chát lại lời nói bóng gió của anh, nhưng khi nhận ra anh nói về cà phê gần như tràn ra cả miệng tách, cô vội uống nhanh một hớp để che giấu vẻ bối rối của mình

- Cà phê nóng đấy – Anh báo cho cô biết

Eden chỉ gật đầu, thầm trách mình đã nghĩ đến những thứ gọi dục. Khi anh bỏ đi mà không nói năng gì nữa, cô mới thấy nhẹ người ra.

Lên làm việc buổi chiều đơn giản thôi. Mỗi người được giao nhiệm vụ một vùng, họ phải tìm hết số bò ở đấy và lừa vào bãi nhốt.

Ở lại trại một mình, Jack Hoang Dã rửa bát đĩa bữa ăn hồi trưa, lão uống một nửa chai nước cốt

vani và lo chuẩn bị nấu bữa tối. Lúc xế chiều, mặt trời đã xuống thấp ở chân trời phía Tây, lão leo lên ngồi trên cái ghế cũ lấy ở xe tải. Từ chỗ cao này lão nhìn rõ khắp nơi, lão tìm xem có đám bụi đầu tiên nào bốc lên, đó là dấu hiệu di chuyển đầu tiên báo cho biết có người cưỡi ngựa lừa bò về trại. Lão yên lặng, bất động. Một cơn gió nóng nhẹ lung lay tấm bạt làm lều ăn tập thể.

Lão thấy xa xa có một đám bụi mờ, lão nhìn kỹ hơn rồi càu nhàu nhảy xuống đất, trở vào toa thực phẩm, lão uống hết chai vani còn lại như một phần thưởng cho tính thận trọng của mình rồi lão xem lại sổ thức ăn cho bữa tối

Eden là người thứ ba về trại. Cô lừa 20 con bò vào bãi nhốt với sự giúp đỡ của con chó chăn bò. Khi cổng bãi đã đóng lại, cô cưỡi ngựa đến chuồng ngựa rào bằng dây điện, nhảy xuống ngựa, người và ngựa đều bám một lớp dày mồ hôi trộn đất bụi. Con Cassius nằm dài xuống đất thở hổn hển. Cô tháo yên ngựa ra và dùng tấm chăn ướt đầm mồ hôi quét nước bắn trên lưng con ngựa đi, rồi thả con ngựa ra.

Sau một ngày làm việc vất vả cô thường thấy mệt mỏi, đau nhức xương cốt. Cô định thu lượm hết đồ đạc rồi đi nghỉ thì vừa thấy một người đang cưỡi ngựa tiến vào. Lò mờ trong đám bụi, cô thấy khoảng mười con bò. Cô nhận ra đó là Vince, bèn cau mày khó chịu vì anh ta đã thu bò ít quá. Cô đợi cho đến khi anh ta đã lừa hết bò vào bãi nhốt:

- Anh tìm được chừng ấy bò thôi sao? – Cô hỏi khi Vince cưỡi ngựa đến
- Chừng ấy đấy – Trông anh ta mệt mỏi và bức tức, như đã có cái gì đấy làm cho anh ta bần tâm.

Anh để dây cương lên giá yên rồi lấy khăn quàng cổ lau mồ hôi trên mặt

- Nhưng anh lừa bò ở vùng Đồng Cỏ Lớn mà – Cô nói, cau mày lại – Anh phải tìm được gấp ba lần như thế mới đúng

Vince quay đầu về phía cô, cặp mắt tối sầm vì tức giận:

- Có phải cô cho là tôi không biết cách làm việc?

Quá chán vì suốt ngày bị anh ta cau có, Eden nộ lại:

- Không phải, tôi nói là đáng lý anh phải tìm ra nhiều bò hơn kia
- Cô biết đủ thứ, cô cứ đi mà tìm – Anh ta nhếch mép cười khinh bỉ
- Có lẽ tôi sẽ đi

Nổi nóng lên, Vince trừng mắt nhìn cô rồi anh ta nắm lại dây cương. Anh thót lên và định cho ngựa chạy đi

- Làm gì thì làm đi

Eden nắm lấy dây cương:

- Anh đi đâu?
- Ra phố - Vince đáp nhanh – Hôm nay là tối thứ Bảy, tôi đi uống vài cốc bia, vui chơi cho đỡ buồn ở khách sạn Starr

Anh ta thúc đỉnh vào bụng ngựa. Eden thả dây cương cho con ngựa phóng tới. Hươ cái roi lên, anh ta quát vào mình con ngựa cho nó phi nước đại, chạy băng qua thung lũng rộng nhắm hướng Tây Nam để vào thành phố

Deke đứng trong bãi quây ngựa căng bằng dây điện đưa mắt nhìn theo Vince với vẻ thèm thuồng. Anh ta quay đầu lại nhìn Eden không nói năng gì. Không ai làm việc trong trại lâu năm mà không quen với cảnh đi về tùy tiện của Vince

Một đám bụi mù trời bốc lên phía sau đàn bò khoảng 40 con do Kincade lừa về đang chạy về bãi nhốt súc vật. Khi đến gần bãi, anh chợt thấy có người cưỡi ngựa phóng đi nhưng vì bụi bốc lên mờ mịt nên anh không nhận ra người cưỡi ngựa đó là ai

Đàn bò ngửi thấy hơi nước, chúng bèn đua nhau chạy vào cánh cổng mở rộng. Kincade tìm cương cho ngựa dừng lại trong bãi, anh thò ơ đưa tay vuốt cổ con ngựa thảo nguyên như để khen nó đã làm việc rất giỏi suốt buổi chiều. Con ngựa liền quay đầu lui khi anh tìm dây cương, như tỏ ý sẵn sàng trở ra ngoài lại

- Hết ngày rồi bạn ơi – Kincade ghen với sức chịu đựng dẻo dai của con ngựa. Cả một ngày dài ngồi trên lưng ngựa Kincade cảm thấy đau như khắp cơ thể

Anh thấy Eden tự mình thu dọn yên cương và đồ dùng, khi anh vào cô giả vờ như hoàn toàn không thấy anh. Anh lại nhìn theo đám bụi bốc lên đầy trời, người cưỡi ngựa đã mất hẳn khỏi tầm mắt

- Ai thế? – Anh hỏi Deke

- Vince
- Vince à? – Kincade nhìn đám bụi đang tan biến nhanh rồi cau mày – Anh ta đi đâu thế?
- Đến khách sạn Starr để uống bia
Deke nhìn về phía thị trấn Friendly rồi nói tiếp
- Ồ, mười lăm hay hai mươi dặm phía Tây Nam
Kincade ngần ngừ một lát, rồi xỏ hai bàn chân vào bàn đạp và thúc nhẹ con ngựa chạy đi
- Anh đi đâu? – Deke cau mày hỏi
- Đi uống ly bia – Kincade đáp rồi lại thúc ngựa cho phi nước đại
Deke nhìn anh một lúc rồi quay lại phía Eden:
- Cô chủ tính sao? Sáng mai tôi có nên giao ngựa cho anh ta hay không?
Cô biết Deke muốn nói gì rồi. Có phải cô tin Kincade sẽ trở về không? Hay là lấy cớ đi uống bia để đông thẳng luôn. Cô biết anh ta muốn báo cho cô biết anh ta nghi ngờ nhiều về khả năng này. Cỗ xua đuổi ý nghĩ nghi ngờ chợt hiện đến trong óc đi, Eden đáp:
- Cứ giao ngựa cho anh ấy
Deke gật đầu:
- Nếu anh ta không trở về, thì chắc ta đã thả ngựa về rừng rồi đấy.

Chương 11

Dải bụi do con ngựa của Vince phi nhanh tung lên trời ở xa xa đằng trước là dấu hiệu dẫn đường cho Kincade. Khi anh đến gần một rặng núi thấp, anh không trông thấy dấu vết đám bụi đâu nữa. Anh thả lỏng dây cương để cho con ngựa thảo nguyên tự tìm đường leo lên những triền núi gập ghềnh. Khi lên đến đỉnh rặng núi, anh trông thấy dáng một con ngựa đen và người cưỡi ngựa đang đi khoảng giữa thung lũng rộng trải dài dưới sườn núi phía trước anh. Kincade ghìm cương đứng lại cho con ngựa nghỉ ngơi một lát, trong lúc anh đưa mắt nhìn bóng người xa xa phía trước. Nhìn lối đi của người và ngựa, Kincade thấy rõ Vince Rossiter đang cho con ngựa đi thủng thỉnh. Nhìn hướng mặt trời lặn, Kincade chắc chắn Vince đang đi về phía Tây Nam.
Anh đợi thêm một chút nữa rồi mới cho con ngựa xuống triền núi. Kincade lại để mặc cho con ngựa tìm đường xuống và đi đứng tự ý, anh không thôi thúc và cũng không ngăn cản nó. Mặt trời đã lặn chiếu lên bầu trời màu đỏ sẫm. Một lát sau, bầu trời chuyển sang màu tím và trên bầu trời đã bắt đầu lóng lánh những vì sao đêm đầu tiên. Kincade không trông thấy dải bụi do ngựa của Vince khuấy lên nữa, nhưng anh tin chắc Vince không đổi hướng đi. Màn đêm phủ xuống nhanh, bao trùm hết lên cảnh vật xung quanh thành một khoảng không tăm tối. Thêm nhiều vì sao nữa xuất hiện cùng với mặt trăng. Kincade nhờ thế mới thấy được đường đi. Anh đi từ dặm này sang dặm khác mà không thấy được ánh đèn nào trong trại chăn nuôi hẻo lánh cả. Thỉnh thoảng anh hít phải một luồng hơi đầy bụi bay trong không khí lạnh về đêm, việc này làm cho anh tin chắc là Vince đang đi ở phía trước anh. Có ánh đèn nhấp nháy ở đằng xa. Nãy giờ Kincade cứ nghĩ đây là chùm sao nằm thấp dưới chân trời. Thế rồi anh nhận ra đây là ánh đèn của thị trấn. Anh bèn thúc con ngựa thảo nguyên chạy nhanh lên chứ không còn để nó phi nước kiệu đều đều như trước nữa.

Vince cưỡi ngựa đến khách sạn Lucky Starr. Con ngựa sợ sệt dừng lại gần cái cột mái hiên ở góc nhà. Tiếng ồn ào âm ĩ râm ran vang lên từ trong khách sạn. Nghe tiếng ồn, Vince mỉm cười tung người nhảy xuống khỏi lưng ngựa và vội vã buộc con ngựa vào cột. Anh ta bước đi trên hành lang, lấy mũ xuống đập cho sạch bụi và phất bụi trên áo quần. Anh ta vội lấy mấy ngón tay chải lại tóc rồi đẩy cái mũ ra phía sau, nhắm cửa chính bước tới, định

thức ngựa kêu leng keng nghe vui tai mỗi khi anh ta sải chân bước.
Khi Vince bước vào trong, Starr Davis đang ngồi ở bên quầy rượu bằng gỗ đào hoa. Chị ta trông thấy Vince, ngần ngừ một chút rồi miệng mỉm cười chua ngoa, chị bước ra đón.
- Phải chăng đã hết lâm vào cảnh sạch túi rồi? - Chị châm biếm.
Vince cười:
- Bà biết có bao giờ tôi tránh được cảnh ấy lâu đâu.
- Thật khổ - Chị cười xòa thân mật, nhưng hai mắt vẫn lạnh lùng và dè chừng. - Lần này thì anh tính sẽ nợ tôi bao nhiêu?
- Không nên thế, - Vince la rầy chị với nụ cười toe toét trên môi. - Bà biết là tôi luôn luôn sòng phẳng mà.
- Quả đúng thế. - Chị ta gật đầu. - Cách này hay cách khác
- Thế là được rồi phải không? - Vince đáp lại. - Vậy thì bà tính sao? Bà có bao cho kẻ sạch túi này một chầu nhậu được không?
- Thì tôi vẫn không làm thế cho anh luôn sao? - Starr nắm cánh tay anh ta, dẫn anh đến quầy rượu, - Roy này, - Chị đập bàn tay lên mặt quầy. Gã bán rượu gật đầu không nói, đẩy hai ly bia đến cho khách đang đợi, lấy tiền của họ trả trên mặt quầy, rồi đi về cuối quầy. - Anh rót cho anh này một ly ... tôi trả.
- Rót cho tôi một ly bia lạnh nhé, Roy, - Vince lôi trong túi ra một tờ 20 đô la nhàu nhỏ. - Cứ cất đấy cho đến khi nào tôi nhậu xong. - Anh ta đẩy tờ bạc đến cho Roy, rồi quay qua nhìn vào mặt Starr. - Đấy ... bây giờ cho tôi biết độ này khách sạn Starr có may mắn gì không?
- Tốt hơn bao giờ hết. - Chị đáp rồi đưa mắt nhìn Vince một cách dò xét. - Nhưng trông anh thì chắc không thể nói như thế được. Trông anh có vẻ đã cười ngựa quá vất vả, mồ hôi mồ kê vã cả ra người.
- Đúng thế đấy. - Vince bung ly bia lạnh sủi bọt mà Roy vừa để trước mặt anh. Nâng ly bia lên cao, Vince chào Starr.
- Chúc mừng những phụ nữ quảng đại. - Anh ta uống một hơi hết nửa ly, rồi hạ cái ly xuống, nói lớn với Roy. - Nướng cho tôi miếng thịt bò thật bự thật ngon nhé, được không?
- Nướng một miếng thịt, - Roy hét lớn xuống bếp
- Vince, đêm nay anh đến gặp may rồi, - Starr nói với anh ta. - Tôi có thuê một đầu bếp mới.
- Cô ta có xinh không? - Vince hỏi, mắt long lên hý hửng
- Cô ta là đàn ông
- Thật may cho tôi, - anh ta nói, miệng méo lại một cách hài hước rồi nâng ly lên uống sạch.
Khi Vince để cái ly không xuống, thì đã có sẵn ly bia khác Roy để trên quầy rồi. Anh ta bưng lên tộp một ngum rồi chống cùi tay lên quầy, quay người nhìn gian phòng đông đúc.
- Cậu bé đâu rồi, tôi không nhận thấy cậu ta ở đây?
- Ở nhà một người bạn xem phim kinh dị, bọn chúng thuê cả một ôm.
- Tôi thấy xem phim loại ấy không hay.
- Nó đâu phải là anh. Cám ơn có ý kiến, - Starr nói nho nhỏ
- Tốt thôi. Tôi không thích thấy ai gặp được may mắn như tôi độ gần đây. Rủi ro đã đến với tôi lâu rồi. Đến lúc phải thay đổi chứ. Tôi hy vọng đêm nay may mắn bắt đầu đến với tôi. - Vince chăm chú nhìn đám đông. - Xem tuồng như quán của bà đầy cả người của trại Kim Cương D. Có DePard ở đây chứ?
- Đáng đánh xì phé ở trong góc phòng, - Starr hất đầu có mái tóc vàng ra phía sau chỉ một cái bàn ở đằng xa trong một góc nhà, một số đàn ông đang ngồi quanh bàn.
- Chuyện giữa bà với DePard ra sao rồi?
- Tôi gặp ông ta bất cứ khi nào thu xếp được, - Starr đáp, cố tình làm ra vẻ tự nhiên. Chị đã biết từ lâu, DePard không thích người ta đem chuyện đời tư của lão ra bàn luận ở chỗ công cộng ... - Ông ấy rất thích Rick.
Vince quay người lại chống hai khuỷu tay lên mặt quầy, anh ta lấy giọng nghiêm nghị góp ý với Starr:
- Một đứa trẻ cần phải có cha. Một người cha mẫu mực để làm gương. Chứ không phải loại cha như ông nội tôi. Ông ấy suốt đời làm tôi mọi. - Anh ta quay mắt nhìn vào cái bàn ở góc phòng. - Bà nên lấy DePard đi, nếu có thể được.
- Tôi cũng định thế đấy.

Vince nhìn chị với ánh mắt thăm dò.

- Chắc bà phải nói thế thôi. - Anh ta nhếch mép cười, rồi quay mắt nhìn vào ly bia. - Chú bé có bao giờ hỏi về cha mình nữa không?

- Không hỏi nữa.

Vince gật đầu, rồi ngồi thẳng người lên, cười với Starr nụ cười trứ danh đã làm xiêu long bao cô gái khó tính nhất.

- Bà nói họ đang chơi xì phé hả? - Anh ta trở hết tài duyên dáng ra để nói với bà chủ - Bà ứng cho tôi mượn 50 đô la bằng thẻ đánh bài, có được không? Tôi hứa với bà tôi rất sòng phẳng.

- Anh đừng lo. Tôi bảo đảm cho anh việc này.

- Ê bà Starr ơi, - có người hét lớn gọi chị. - Đến chia cho chúng tôi vài ván bài cào nào.

- Tôi đến ngay. - chị đáp rồi bước đi khỏi quầy.

Vince nhìn theo chị, rồi nhìn đến bàn đánh xì phé, bỗng nụ cười trên môi anh tắt đi khi anh trông thấy công tước DePard trong số người chơi bài. Anh ta uống một hơi bia dài nữa.

- Anh uống từ từ cho với chứ. - Roy dẫn mạnh ly bia sửu bọt thứ ba lên quầy.

- Không lâu đâu Roy, - Vince đáp, mở miệng cười toe toét. - Không lâu đâu.

Anh ta lấy by bia thứ ba lên, rồi mang cả hai ly đến một cái bàn. Anh đưa chân khều thanh ngang một cái ghế, kéo ghế ra và ngồi xuống, để hai ly bia lên bàn.

* * *

Con ngựa ướt đầm mồ hôi của Vince Rossiter đứng loáng thoáng trong ánh sáng từ khách sạn Lucky Starr chiếu ra. Nó đứng gục đầu xuống tận đất, một tai vểnh lên nghe ngóng khi Kincade ghì cương con ngựa thảo nguyên bên cạnh.

Anh từ từ tụt xuống khỏi yên ngựa, mình mẩy tê cứng đau nhức. Khi đứng xuống đất rồi, Kincade vịn người cho co giãn những bắp thịt ở hai vai và ở lưng, anh cảm thấy như không cất chân nổi. Nâng lên một bàn đạp, anh nói lỏng khóa dây buộc bụng ngựa ra, tháo khăn quàng cổ, tắm nước trong bi đông. Anh lau lỗ mũi cho con ngựa và rửa miệng cho nó. Vắt vào miệng nó một ít nước.

Làm xong, anh buộc con ngựa vào cột, rồi kiểm tra con ngựa của Vince, đưa tay vuốt dưới ngực nó, anh thấy long ướt của con ngựa đang bốc hơi hầm hập. Bi đông nước của Vince đã sạch bách.

- Thế là tao biết mày không có một giọt nước nào vào bụng rồi, - Kincade nói thì thầm với con ngựa, anh bèn tắm nước trong bi đông của mình cho ướt khăn, rồi làm những công việc như anh đã làm cho ngựa của mình.

Anh vặn chặt nắp bi đông nước lại, treo vào yên cùng với cái khăn quàng cổ ướt. Anh trở lại con ngựa Vince, thấy khóa bụng chưa được nói lỏng. Kincade tháo ra rồi bước vào sòng bạc. Cái máy hát oang oang ca một bài của Garth Brooks và một anh chẵn bò đứng bên máy đánh bạc tự động, reo lên vì chiến thắng, khi đèn trong máy loé sáng và chuông reo lên báo hiệu anh đã thắng một canh bạc lớn. Kincade dừng lại trong cánh cửa, đưa mắt nhìn cảnh đám người đông đúc náo nhiệt. Từ trong cảnh yên lặng của đêm sa mạc vào đây, tiếng ồn đã làm cho anh điếc tai. Anh thấy Vince ngồi ở bàn trong phòng uống rượu, anh ta đang cắt một miếng thịt bò lớn. Bụng Kincade cồn cào khi thấy cảnh ấy.

Anh đi về phía quầy rượu, bỗng anh đổi hướng, đi dọc theo phòng ăn uống đến một hành lang hẹp. Một anh chẵn bò từ trong phòng vệ sinh nam bước ra, tay đang kéo dây kéo ở quần.

Kincade đứng sang một bên để tránh đường cho anh ta, rồi anh vào phòng vệ sinh nam để rửa sạch đất bụi và mồ hôi cả ngày bám vào người.

Đến bồn rửa, anh soi mình vào tấm gương trên bồn. Đất bụi bám một lớp dày và sau một ngày râu ria mọc lởm chởm làm cho mặt anh trông xương xóc và hai má gầy còm. Kincade cười buồn thông cảm cho gã đàn ông trong gương, đoạn anh cúi xuống, mở mạnh cả hai vòi nước. Tiếng nước chảy khiến anh thấy khát. Kincade lấy mũ ra, cúi đầu nghiêng dưới vòi nước, há miệng cho nước chảy vào, anh uống ừng ực cho đến khi đã khát. Uống đã rồi, anh lấy hai tay vốc nước tắm ướt mặt, rồi lấy xà phòng thoa vào cho nổi bọt khắp nơi và kỳ cọ da thịt, anh cảm thấy lớp đất bụi trên mặt bong ra. Anh rửa sạch xà phòng rồi uống thêm hai ngụm nước nữa. Để ướt như thế, anh đi đến giá móc khăn, lấy khăn lau mặt lau tay. Anh cảm thấy trở lại là con người. Khi anh đưa tay lấy mũ, cánh cửa phòng vệ sinh nam bật mở và Sắt Rỉ bước vào. Ít ra thì Kincade cũng cho đấy là Sắt Rỉ. Mái tóc màu đỏ gạch của anh ta nằm khuất dưới cái mũ đầu

bếp, cao nghều nghều, cái mũ nghiêng nghiêng một bên. Bộ râu hàm mới mọc lởm chởm màu nâu đen phủ một nửa ở dưới khuôn mặt đầy tàn nhang, và anh ta khoác trên người tấm tạp dề dài vấy bẩn thức ăn và dầu mỡ.

- Tôi thấy anh trở lại đây, bèn lên vào chào anh, - Sắt Rỉ nói

- Anh làm gì mà mặc áo quần ấy? - Kincade chau mày hỏi.

- Tôi là đầu bếp mới, - Sắt Rỉ cười nhả mặt. – Đêm qua khi tôi vào đây ăn, tôi gọi thịt bò rán và thịt băm như mọi khi. Nhưng lần này tôi bảo Roy xắt thêm hành và thêm tiêu vào khoai cho tôi. Hắn nói nếu tôi không thích cách hắn làm, thì tôi cứ nấu lấy mà ăn. Thế là tôi vào bếp làm món ăn theo ý tôi. Sau đó Starr đề nghị cho tôi vào làm đầu bếp. Làm việc hay hơn là ngồi không, thế là tôi nhận làm.

Kincade đội lại mũ lên đầu.

- Có hai con ngựa buộc bên ngoài. Nếu tiện, anh cho chúng uống nước với.

Một hàng lông mày màu hung hung nhướng lên. Anh ta hỏi:

- Anh đi ngựa à?

- Vâng.

- Anh có đói không?

- Đói muốn chết được.

- Tôi đi làm cho anh miếng thịt, - Sắt Rỉ nói rồi bước ra khỏi cửa.

Kincade ra khỏi phòng vệ sinh. Vince vẫn còn bận ăn, không trông thấy Kincade đi qua căn phòng đến ngồi ở cuối quầy.

Ăn xong, Vince tựa người ra ghế nhâm nhi cho hấy ly bia, giết thì giờ bằng cách chuyện trò vớ vẩn với một cô gái tóc nâu ăn nói tục tĩu ngồi ở bàn bên cạnh. Cô khoảng 20 mà lại làm ra vẻ 40, một phụ nữ hấp dẫn, nhưng có phần đánh đá quá nhiều, khiến Vince không khoái.

Roy mang đến cho Vince ly bia mới. Vince lấy ly bia, đứng dậy, vuốt một ngón tay lên má cô gái và hứa điều với cô ta, rồi khoan thai đi đến cuối bàn bài cào nơi Starr đang chia bài. Chỉ trông thấy Vince, đẩy một mảnh giấy đến cho anh.

- Để làm bằng, - chị nói rồi tiếp tục canh bạc không nghỉ ngơi.

Vince ký vào giấy nợ, rồi đẩy tờ giấy lui cho chị. Chị đếm một chồng thẻ 50 đô bằng một tay, còn tay kia chị lật nhanh mấy con bài của chị lên, cho mọi người thấy một con Đám cơ và một con Chín chuẩn. Chị nói với một con bạc:

- Trả hai chục.

Vince mỉm cười khi nghe Starr nói thêm mấy tiếng tục tĩu nữa, rồi anh ta bỏ đi, đến bàn xì phé ở trong góc phòng. Như thường lệ, DePard ngồi quay lưng vào tường, hướng mặt ra phòng.

Vince đứng một bên trong khi ván bài đang tiếp tục đánh. Anh ta không bận tâm xem ba người đánh bài kia là ai. Chỉ có DePard là người anh ta để ý đến thôi. Lão là người có lăm tiền.

DePard tập trung chú ý vào ván bài, cặp lông mày rậm nhíu lại, mắt nheo nheo. Miệng mím chặt thành một đường thẳng, một nửa khuất dưới bộ râu rậm che hầu hết phần môi trên. Là một tay xì phé có hạng, lão hết sức thận trọng, chín chắn, chỉ nhìn bài của mình một lần, nhớ thật kỹ rồi để xuống và không bao giờ nhìn lại bài cho đến khi có người tố thêm nhiều và các tay kia bỏ cuộc. Lão luôn luôn để hết tâm trí vào ván bài. Không bao giờ lão nhìn đi chỗ khác cho đến khi người thắng lừa tiền về phía mình.

Vince uể oải bóp số thẻ đánh bạc kêu lắc cắc trong lòng bàn tay, anh thích nghe tiếng kêu này, để biết chắc là chúng đang nằm trong tay mình. Trước khi đem tàn, anh hy vọng sẽ biến số tiền đặt tẩy nho nhỏ này thành một món tiền lớn hơn nhiều. Phải hơn thế này thật nhiều, anh hy vọng và mỉm cười.

Gã quản bò cho trại Bremmer đưa hai bàn tay ôm lấy đồng tiền trên bàn kéo về phía mình.

DePard hất mấy con bài trên tay vào cổ bài rồi ngã người ra ghế, ngược mắt lên nhìn quanh phòng. Khi thấy Vince, lão nhìn chằm chằm vào anh ta.

- Tôi ngồi chơi ít ván được không? – Vince lôi một cái ghế còn trống ra khỏi bàn mà không đợi ai cho phép.

- Tẩy 50 đô la đấy, - DePard nói với anh ta.

- Tôi biết luật rồi, công tước. – Vince ngồi xuống, để chồng thẻ đánh bạc lên bàn nghe lanh canh. – Tôi báo cho quý vị biết đêm nay tôi may mắn đấy nhé.

- Rồi sẽ biết. – DePard chỉ một ngón tay vào một con bạc. – Phiên anh chia bài, Ernie.

Ernie chẻ bài rồi xóc thật đều, gã nói:

- Bài bắt năm con, con bồi trở lên phải lật ra.

- Tổ tiền vào quí vị, tổ vào. – Vince ném một thẻ vào chỗ chung tiền rồi đẩy cái mũ trên đầu ra phía sau, mấy chùm tóc đen loăn quăn xòa xuống trán.

Ngồi ở quầy rượu, Kincade thấy Vince đi đến bàn xì phé, nhưng mãi đến khi anh ta ngồi vào bàn anh mới thấy công tước DePard. Anh lấy làm kinh ngạc khi thấy Vince lại đi đánh bài với kẻ thù không đội trời chung với em gái mình. Kincade ăn miếng thịt cuối cùng rồi đứng dậy, bung ly bia đến đấy.

Có hai người chặn bò đứng tựa vào tường xem song bạc. Kincade đến đứng với họ, chỗ anh đứng thấy rõ cả Vince lẫn DePard.

DePard cất tiếng nhận xét:

- Trông anh có vẻ đã làm việc cật lực suốt ngày, Vince Rossiter!

- Ông thấy phải đổ mồ hôi mới đổi bát cơm đầy nhé. – Vince toét miệng cười khoan khoái vừa động viên các con bạc đánh theo.

- Có thật thế không? – DePard thờ ơ hỏi

- Thật chứ. – Vince bỏ hai con bài trên tay đi, rồi ranh mãnh nhìn DePard. – Chúng tôi lừa bò ở Đá Phẳng.

DePard bỗng chú ý đến. Lão hỏi:

- Để làm gì?

- Dĩ nhiên là để đem bán. – Anh ta đưa hai ngón tai lên để ra dấu cho người chia bài, rồi bắt hai con bài do anh liệng qua mặt bàn.

- Đúng rồi. – DePard nói, giọng vừa cười đùa vừa tự mãn, nhưng vẻ mặt không hề thay đổi. – Mà anh tính thuê ai chuyên chở đấy?

Vince chưa vội đáp, anh ta dập hai con bài vào sổ bài giữ trên tay rồi lật xem kết quả. Vừa xem, anh ta vờ đáp:

- Một nhóm vận chuyển ở Oregon. – Vince liếc mắt nhìn xem phản ứng của DePard. Lão ta vẫn bình tĩnh yên lặng. – Công tước ời, em tôi đã lừa được ông rồi!

- Thật không đấy? – DePard sức nhớ, lão nhìn mấy con bài mới được chia, rồi để xuống, lão thấy mấy cái thẻ đánh bài vào đồng tiền đầu. – Tổ anh 10 đô nữa.

- Ô thật chứ. – Vince gật đầu. – Xe tải sẽ đến trại lúc 9 giờ sáng thứ ba để chở hàng đi. – Hai con bạc ngồi bên phải Vince đều xếp bài bỏ cuộc. Vince đếm một chồng thẻ, đẩy hết vào đồng tiền.

- Đi với ông 10 đô, và thêm 10 đô nữa.

Con bạc kia ném bài xuống.

- Đánh lớn quá, tôi bỏ.

DePard đẩy thêm 10 cái thẻ khác vào cọc tiền, rồi lão nói:

- Tôi khui đấy.

Vince rải ngửa mấy con bài trên lên mặt bàn. Anh ta nói:

- Ba con mười với một con xì bích. Xem đi cho biết.

Không đợi cho DePard nói “thua” và ném bài xuống bàn, Vince đã lừa hết đồng tiền trên bàn về phía mình.

Năm ván bài tiếp theo đó, Vince đã thắng ba. Ván nào anh ta cũng thắng đậm. Kincade nhìn Vince lừa thẻ đánh bạc của ván thắng sau cùng vào, rồi vỗ tay lên bàn, nói:

- Nào Murphy. Phiên anh chia bài.

- Đừng chia cho tôi. – DePard lượm chồng thẻ ít ỏi trên bàn trước mặt lão, rồi đứng lên.

Ngạc nhiên Vince nhìn lên, chau mày, hỏi:

- Ông về sao?

- Vận may của anh quá hay cho tôi. – DePard đáp rồi nhếch mép cười, nhưng nụ cười không thoải mái mà có hằn học.

Quay nhanh người, DePard bước ra khỏi bàn, lão sải chân bước từ từ, chừng chặc. Lão không nhìn về phía Kincade lần nào. Mà nếu lão có thấy anh đứng đấy đi nữa, thì chắc lão cũng không nhận ra anh.

Kincade nhìn theo DePard đi qua căn phòng, không nói gì với ai hết cho đến khi lão đến gần một người chặn bò mặc áo vét bằng da bò có vết lỗ chỗ ngồi ở một bàn uống rượu. DePard nói gì đó với hắn, bỗng hắn quay người lại. Kincade thấy một cái bốt lớn màu tía trên mặt hắn.

Chính là Sheehan, tên quản đốc của DePard, người đã dẫn Kincade một trận nhừ tử. Sheehan đứng lên, theo DePard ra khỏi phòng. Kincade lại đắm chiêu nhìn vào phòng xì phé. Vince thua ván tiếp theo đó. Khi gã bung ly bia lên uống, gã thấy ly bia đã hết. Gã nhìn mấy người chần bò đứng ở tường nói:

- Anh nào gọi Roy giúp, nói đem cho tôi một ly bia khác đi.
- Anh tự gọi đi. – Câu nói nghe hết như câu của Kincade đã nói với Vince vào lúc ăn trưa, khiến anh ta ngược mắt nhìn lên xem người nào.

Bỗng mặt Vince tối sầm lại vì bất bình, mỗi bất bình đã có giữa hai người thâm căn cố đế rồi. Anh ta hỏi:

- Anh làm cái gì ở đây?
- Uống ly bia chơi. – Kincade đưa ly bia gần hết lên.
- Đem đi chỗ khác mà uống, - Vince nói nhanh.
- Tôi thích uống ở đây thôi.

Vince cố không để ý đến Kincade, anh ta tập trung vào đánh ván bài tiếp theo. Ván này anh ta cũng thua nữa, liền ném mấy con bài xuống bàn vẻ chán nản, ghê tởm, Vince nhìn lên, thấy Kincade cứ chăm chăm nhìn mình. Anh ta hỏi:

- Anh định đứng thế suốt đêm à, hay lẽ sẽ ngồi vào?

Kincade lắc đầu.

- Xì phé không phải là trò chơi của tôi.
- Tôi muốn biết anh thích trò chơi gì? - Vince liếc nhanh nhìn Kincade, rồi đưa tay bốc hai con bài đầu tiên mới chia cho anh ta.
- Có lẽ có ngày anh sẽ biết. – Kincade khẽ nhếch mép cười, anh đưa ly bia lên uống một hớp cho ấm người.

Vince chỉ khịt mũi tỏ ý khinh bỉ để đáp lại.

Suốt một giờ tiếp theo, chồng thẻ trước mắt Vince cạn dần vì anh ta thua nhiều hơn thắng. Mỗi lần thua, Vince lại càng nổi nóng và bức tức. Phải chơi xả láng thôi, Vince gọi thế, cho nên anh ta ném hết chồng thẻ vào cọc. Vince thua.

- Xem ra anh đã hết may rồi, - Kincade nhận xét.

Vince Rossiter đặt úp hai bàn tay lên bàn, xô ghế lui, mắt tối sầm lại vì giận dữ. Anh ta nói:

- Khi nào tôi cần ý kiến của anh, tôi sẽ hỏi. – Anh ta đứng dậy, đưa mắt nhìn khắp các con bạc ở bàn, cố cười, nói. - Hẹn lần khác, quý vị.

Vince bỏ đi về phía quầy rượu. Kincade nhìn theo anh ta một phút, rồi thông thả đi theo hướng của anh ta. Vince gọi một ly bia, uống luôn hai ngum, bỗng anh ta thấy Kincade đứng dựa người vào cuối quầy. Vẻ giận dữ hiện ra trên mặt Vince, anh ta bèn uống nhanh ly bia. Anh ta để cái ly xuống, vỗ bàn tay lên mặt quầy ra ý anh ta không uống nữa, rồi quay người đi. Khi đi ra cửa, Vince vui vẻ gọi chào Starr. Chị ta đưa tay vẫy chào lại.

Sau khi Vince Rossiter đã ra ngoài, cửa đóng lại, Kincade gọi tính tiền, anh lấy tiền thối và ra về. Ra khỏi sòng bạc, anh dừng lại, đưa mắt nhìn khắp các tòa nhà tối tăm trong thị trấn. Cả hai con ngựa đều đang còn buộc ở cột nhà, chúng ngủ gà ngủ gật, gần trước chân chúng có một thùng nước bằng nhựa.

Anh không thấy Vince đâu hết. Kincade nghe ngóng, nhưng không nghe có tiếng chân người đi. Anh ngần ngừ thêm một lát nữa, rồi đi về phía hai con ngựa, đôi ủng nện thành thịch trên hành lang gỗ, cùng với tiếng đinh thúc ngựa kêu leng keng vang lên.

Con ngựa thảo nguyên ngẩng đầu lên, tai vểnh về phía Kincade. Rồi nó quay lỗ mũi về phía góc nhà, Kincade không ngạc nhiên khi thấy sau đó một chút, Vince từ trong một góc tối bước ra.

- Tại sao anh cứ lẻo đẻo theo tôi mãi thế?

- Sách có câu “có tật giật mình”, - Kincade nói, anh lại trích thơ của Shakespear. – Vấn đề khó khăn của anh là thế, phải không Rossiter? Có phải anh có tật không?

- Không, - gã đáp nhanh. Hơi quá nhanh. - Tại sao anh lại nghĩ thế?

- Đấy, anh có thái độ như mình đang che giấu điều gì.

Vince Rossiter nhú mày.

- Tôi gặp anh ở đâu rồi phải không?

- Tôi đã nói với anh rồi, chúng ta chưa hề gặp nhau.

Bối rối và không biết nói gì nữa, Vince Rossiter lắc đầu rồi bước đến con ngựa, giật cỡi dây

cương buộc nơi cột ra. Anh ta nhảy lên yên, nhìn Kincade một lần chót rồi thúc ngựa phi nước đại ra khỏi thị trấn. Con ngựa thảo nguyên cất tiếng hí theo.

Sắt Rỉ từ trong bóng tối một bên hông nhà bước ra.

- Bây giờ anh cũng về sao?

Kincade gật đầu.

- Đây về trại khá xa, không nên chần chừ đứng thêm ở đây làm gì nữa.

- Thật đáng trách là tôi không có xe cho ngựa kéo, - Sắt Rỉ nói - nếu có tôi sẽ đóng con ngựa của anh vào, rồi chở cả hai ta về nhà.

- Đáng trách thật, - Kincade đáp, rồi thắt chặt khóa dây buộc bụng ngựa và nhảy lên yên - Sắt Rỉ này, liệu thân đấy nhé.

- Anh cũng liệu thân đi.

Khi Kincade đã biến mất, Sắt Rỉ vẫn còn đứng đấy lắng nghe tiếng vó ngựa tan dần trong bóng đêm. Cuối cùng, anh đến lấy cái thùng đổ nước hết đi, rồi bước theo con đường nhỏ dẫn ra cửa sau bếp, vừa đi vừa đung đưa cái thùng rỗng.

Khoảng nửa đêm, Eden trở mình thức dậy, ít ra cũng đến lần thứ một trăm. Từ khi đi nằm, cô ngủ từng giấc ngắn. Cứ ngủ một tí lại tỉnh dậy, lắng nghe tiếng động của ngựa trong bãi quầy, thường là tiếng thở phì phò hay tiếng dậm chân nhè nhẹ. Rồi cuối cùng cô nghe tiếng vó ngựa vỗ đều đều. Con chó già nằm ngoài trại gầm gừ trong hòng. Có người đang cưỡi ngựa về trại. Eden ngồi dậy, mang ủng vào, bước ra khỏi lều vải nhỏ. Cũng như mọi người, cô để nguyên áo quần dơ bẩn đã mặc suốt ngày như thế để ngủ. Không có chuyện tắm rửa, thay áo quần ngủ hay áo quần sạch khi ở tại trại chăn bò. Cô chỉ rửa mặt, tay, chải sơ tóc lấm bụi rồi thôi, không hơn gì những người khác.

Ra bên ngoài, cô đứng yên một lúc, dây dề bao quanh hiện lên mờ mờ trong đêm tối. Nhìn vào bãi quầy ngựa, Eden nhìn thấy những hình thể đen đen di động. Tiếng vó ngựa đã ngưng, nhưng âm thanh khác lại vang lên, tiếng da va chạm nhau, tiếng xích ở dây cương kêu leng keng. Sau cùng cô thấy một bóng người đi về phía trại.

- Ai đấy, Cassius? - cô thì thào với con chó. - Vince hay Kincade đấy?

Con chó rên ư ử đáp lại và Eden đến chặn bóng người đang đi về lều ăn. Eden nhận ra bóng người là Vince trước khi gã đến gần cô, vì cô nhận ra dáng đi đung đưa của gã. Cổ móc hai ngón cái vào túi sau quần jeans và cổ xua đi cảm giác chán chường trong người.

Gã ngạc nhiên khi thấy bóng cô nổi bật trên nền vải bạc màu vàng của chiếc lều, gã nói nhỏ nhỏ:

- Em gái, tại sao em còn thức?

- Em không ngủ được - cô đã nói thật

- Anh không thể đâu, - gã quàng tay quanh vai cô, kéo cô quay người lại để cùng đi với gã. - Anh quá mệt, có thể ngủ lu bù cả một tuần không dậy cũng được.

Quay đầu nhìn lui vào chuồng ngựa, cô hỏi:

- Có phải Kincade về với anh không?

- Không. - Giọng gã bỗng gay gắt chứ không còn vui vẻ nữa.

- Anh có gặp anh ta ở trong thị trấn không?

- Có, mà sao? - vince dừng lại gần toa nhà bếp, thả tay ra khỏi vai cô và nghiêng người tới trước.

- Không sao. - cô thờ ơ lắc đầu. - Em chỉ hỏi cho biết anh ta có về cùng anh hay không thôi.

- Em lo cái gì thế?

- Em lo vì em không muốn thiếu người làm.

- Rồi em cũng xoay xở được hết. - Vince nói với cô

- Có lẽ, nhưng công việc sẽ không hoàn hảo.

- Nếu em muốn, em cứ thức mà đợi hử, còn anh thì không. Chúc em ngủ ngon. - gã bỏ đi vào lều của mình.

Eden không đi theo gã. Cô quá bồn chồn lo lắng, khó mà ngủ lại cho được. Cô ngồi phịch xuống đất tựa người vào bánh xe chiếc toa của nhà bếp, đưa mắt nhìn quanh ra ngoài bóng tối dày đặc bao trùm lấy sa mạc. Hơi nóng ban ngày đã hết, ngọn gió hăng hắc từ dãy đồi thổi ra se lạnh.

Tựa đầu ra sau, Eden nhìn những vì sao chen nhau trên bầu trời đêm trông như những mảnh thủy tinh vỡ. Mặt trăng lơ lửng rất thấp và rất bạc, nổi bật trên màu đen tuyền của trời đêm. Khung cảnh đêm trường thật huyền bí cô đơn, khiến Eden cảm thấy đau đớn và mong muốn một cái gì mà cô không nói tên ra được.

Cô hít vào một hơi thật sâu rồi thở dài thườn thượt, đầu cúi xuống. Đêm quá tĩnh mịch khiến cô nghe rõ những tiếng động rất nhỏ hòa lẫn nhau trong không trung, những âm thanh yếu ớt, những hơi thở của các sinh vật đang ẩn mình trong bóng tối, tiếng gió nhẹ xào xạc trên vải bạt che lều, rồi thì cô nghe tiếng chân bước lảo đảo trên đất sỏi. Eden ngẩng đầu lên nhìn, ngỡ là sẽ thấy Vince, nhưng tiếng chân người phát ra từ hướng khác.

Đứng thẳng người lên, Eden quay lại và thấy Kincade. Cô bỗng chăm chú nhìn anh, một điều mà trước đó cô không có, và hiện làm cho cô lo sợ, cả vì anh lẫn vì những ấn tượng anh đã gây cho cô.

- Anh trở về rồi à?

- Thế cô tưởng tôi không về sao? - Anh dừng lại, nụ cười nở trên môi, hai khóe mắt nhăn lại.

- Điều đó không làm tôi ngạc nhiên. - Eden cố giữ giọng nói bình thường, lãnh đạm, nhưng cô thấy không được tự nhiên. - Đàn ông thường bỏ đi mà không cần báo trước.

- Trường hợp tôi, tôi chỉ ra phố uống bia thôi. Tôi đã uống xong và trở về. - Mái tóc đen dài của cô đã xõa ra, chảy xuống một bờ vai. Kincade đưa tay nắm một lọn, khẽ mân mê món tóc dưới ánh trăng. - Nhưng cô chu đáo thật, đã thức để đợi tôi về.

Anh đứng quá gần cô. Eden phải nhích lui một bước, đứng sát lưng vào bánh xe trở lại. Khi thả bàn tay xuống, cô cãi:

- Tôi không đợi anh. Vince đi ngựa về đã đánh thức tôi dậy.

- Đúng, tôi thấy con ngựa anh ta trong chuồng. - Anh đưa mắt nhìn về phía lều của Vince, rồi quay qua nhìn cô.

Anh trăng chiếu vào mặt cô, chảy dài xuống trên những đường cong của cơ thể cô. Hai má cô hơi ửng hồng và cặp mắt đen hơi luống cuống vì nội tâm giao động. Trước hình ảnh này, anh không cảm lòng được, anh cảm thấy nôn nao. Anh đưa bàn tay úp lên mặt cô, vuốt ngón cái lên má cô. Cô đứng trân cả người, ngẩng đầu lên, ra vẻ chống đối.

- Eden em, không có người đàn ông nào nhìn em mà lại không muốn em được.

- Dừng! - Cô không biết cô chống cự lại cái gì nữa, chống cự bàn tay mơn trớn, chống cự lời anh nói, hay là chống lại phản ứng của cô trước các thứ ấy. Cô chỉ biết cô không muốn nghĩ đến chuyện này. Sự đụng chạm của anh không thể làm cho cô ngạt thở, cũng không thể làm cho da thịt cô nóng ran lên. Cô không muốn thế. Cô đã sống thoải mái không cần đến chuyện ấy rồi.

- Đúng, anh không nên, và anh cũng không nên làm việc này nữa, - anh vừa thì thào vừa đặt môi lên môi cô.

Như lần trước, đôi môi anh ấm áp và có sức thu hút. Cô đưa hai tay lên để đẩy anh ra, nhưng thay vì làm thế, cô lại bấu mấy ngón tay vào áo anh, nắm chặt người anh, để cho anh cạ đôi môi anh trên môi cô, kích thích môi cô đến độ không còn cách chống đối được nữa, không còn đứng trơ người ra nữa. Người anh tỏa mùi da, mùi ngựa, mùi mồ hôi ... và mùi đàn ông thô thấp khiến cho cô cảm thấy thích thú muốn áp người vào anh. Cô hít mùi ấy vào người, trong khi anh kéo cô sát vào anh hơn và mơn trớn cho cô hé môi ra.

Eden cảm thấy hoang mang bất định, cơn thèm khát trong người dày vò cơ thể, hai tay anh vuốt dọc hai bên hông và vuốt sau lưng cô, khiến cô mê mẩn cả người, những nét rần rở đầy nam tính trên người anh và thái độ thân mật đã làm cho cô đứng yên bất động.

Anh đã chờ đợi có được giây phút mê mẩn như thế này. Nhưng không cấp bách. Anh không tính trước trường hợp xảy ra như thế này. Anh không muốn, nhưng không dừng lại được. Anh ngậy ngất cả người, thưởng thức mùi xà phòng thơm bám trên da thịt cô, thưởng thức làn tóc mịn màng, và thưởng thức đôi môi mềm mại thơm tho làm cho anh thêm muốn nhiều hơn.

Kincade nghĩ anh phải dừng lại, anh phải rút lui. Thế nhưng anh vẫn nán lại để thưởng thức thêm nữa, để vuốt ve cơ thể rực lửa của cô thêm chút nữa, rồi mới nhích người lui và cố lấy lại hơi thở điều hòa.

Mặc dù hai đầu gối run run, nhưng Eden cũng cố đứng thẳng thớm. Cô đợi cho đến lúc cảm thấy cơ thể tự chủ được mình mới lên tiếng nói một cách bình tĩnh:

- Anh đã xong rồi phải không?

- Xong rồi. - Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt nghiêm nghị khiến cô cảm thấy buồn rầu cả người.

- Tốt, - cô đáp với giọng cố làm ra vẻ lãnh đạm. - Anh chỉ còn bốn giờ để ngủ vì phải dậy sớm. Tôi nghĩ là anh cần phải triệt để sử dụng thời gian này để ngủ. - Nói xong, cô quay người bỏ đi.
* * *

DePard vội vã vào nhà dành làm văn phòng của bộ tham mưu trại Kim Cương D. về tức tối giận dữ. Sheehan leo đèo theo sau lưng lão. Lão điên cuồng rít lên:

- Sheehan, thật mệt cho ta rồi đấy. Tôi không biết bọn nào đây. Thăng Rossiter nói con em hắn thuê một nhóm vận chuyển Oregon. Tôi chỉ biết có chừng ấy.

- Nhưng chỗ nào Oregon? - Sheehan nhú mào, - có rất nhiều công ty vận chuyển ở tiểu bang này.

- Làm sao tôi biết được? - DePard bật mạnh nút điện ở tường, căn phòng tràn ngập ánh sáng. - Con mẹ Rossiter này thật khốn khiếp. Tôi chắc có người nào đó giúp nó giới thiệu với nhóm vận chuyển này.

- Ông có tin thằng Vince này nói thật không?

- Hắn nói láo thì hắn chẳng được xờ mũi gì hết. - DePard bước đến quầy rượu.

Sheehan vẫn tỏ ra nghi ngờ, hắn nói:

- Tôi không tin hắn nói thật. Ngày hôm kia ông đã thỏa thuận trả tiền cho hắn nếu hắn cung cấp tin tức cho ông. Cho nên, nếu tin này thật, hắn đã báo cho ông biết để lấy tiền rồi chứ.

DePard lắc đầu:

- Thằng Vince Rossiter ham tiền lắm, nhưng hắn không điên đâu. Hắn biết nói láo thế nào rồi cũng bị tộ tẩy, chắc hắn không dám nói láo đâu. Một khi hắn đang còn ngửa tay để nhận phần chia ở trại, thì hắn không dám nói láo với ta.

DePard rót một phần rượu mạnh vào ly, rồi đưa cái bình rượu lên về phía Sheehan như muốn hỏi hắn có uống không.

- Ông cho tôi một ly luôn. - Sheehan bước đến quầy rượu, ngồi phịch trên chiếc ghế đầu bọc da, để cái mũ một bên.

- Hắn nói thật đấy, - DePard khẳng định. - Thằng Vince biết rằng nếu con em nó đem bò đi bán được, thì con ấy sẽ không bao giờ chịu bán trại. Và hắn cũng thừa biết là tôi sẽ tiếp tục ép nó cho đến khi nó bị tịch biên tài sản để thế nợ hay là sạt nghiệp.

- Thế ông có chịu để nó bán không?

- Còn tùy vào thái độ của nó. Nếu nó chịu ra đi mà không kỳ kèo gì hết, thì tôi sẽ xét xem cho nó. Nhưng bây giờ thì vấn đề không khó khăn nữa. Vấn đề khó khăn hiện nay là cái nhóm vận chuyển này.

DePard đưa ly rượu lên uống nhanh một hớp, vẻ nôn nóng ra mặt. Sheehan nhú mào nhìn ly rượu. Hắn nói:

- Chắc là chỉ có một thằng đứng ra nhận chuyên chở thôi. Những kẻ khác không dám chống lại ông đâu.

DePard chỉ một ngón tay vào hắn rồi ra lệnh:

- Sáng mai anh dùng điện thoại gọi xem có tìm ra thằng nào nhận chuyên chở không.

- Ngày mai là Chủ Nhật rồi. Chắc không gặp ai đâu.

- Gọi đến nhà tìm họ. Và ngày mai không tìm gặp, thì sang thứ Hai gọi họ.

- Chúng ta không có nhiều thì giờ đâu, công tước à, - hắn đáp vẻ bối rối lo âu. - Ông nói là xe tải sẽ đến đây để chở bò đi vào sáng thứ Ba lúc 9 giờ mà. Nếu chúng ta không tìm ra đứa nào nhận chuyên chở thì biết làm sao đây?

- Thì chặn chúng lại.

- Ông muốn tôi phải chặn chúng bằng cách nào đây?

DePard nhìn Sheehan, lão nhếch mép cười một cách lạnh lùng. Lão đáp:

- Sheehan, anh là người có cả một đồng huân chương về tài thiện xạ mà. Có lẽ anh nên lấy súng có gắn ống nhòm ra mà luyện tập đi thì vừa.

Chương 12

Xa xa đâu đó vọng lại tiếng động cơ nổ rì rầm. Kincade ngồi tót trên thanh ngang hàng rào cao, hai gót chân đối ứng móc vào tấm ván hàng rào ở giữa, anh ngẩng đầu nhìn, thấy bụi tung mù mịt ở phía Tây. Anh quay mắt nhìn về phía cầu trượt để lừa bò lên xe. Eden và anh trai của cô đang đứng ở đấy, đầu quay về phía đám bụi bốc lên. Bầy bò kêu ồn ào trong các bãi nhốt ở phía sau Kincade, chúng có đến hơn ba trăm năm chục con đã được chuẩn bị sẵn sàng để chở đi. Tiếng máy nổ càng lúc càng to hơn cùng với tiếng các khớp răng cưa cọ xát nhau kêu rì rít. Eden quay qua nhìn anh trai cô, một nụ cười rạng rỡ nở trên môi cô.

- Họ đến rồi đấy.

- Chắc là thế, - Vince đồng ý, mặc dù gã không vui như cô.

Kincade chăm chú nhìn theo Eden khi cô bước tới đón đoàn xe tải. Cứ mỗi bước chân cô là chiếc quần Jeans may bằng vải bông chéo lại ôm sát vào đôi mông tròn trịa của cô. Còn chiếc sơ mi kiểu đàn ông cô mặc chỉ có hơi rộng, nhưng cũng để lộ đôi vú nhún nhảy mỗi khi cô cất bước.

Khi chiếc xe tải đầu tiên xuất hiện, toa chở hàng sau xe bám một lớp đất phèn dày đặc. Một chiếc xe tải thứ hai chạy theo, hầu như khuất sau đám bụi chiếc xe dẫn đầu. Chiếc xe tải từ từ dừng lại, thắng xe rít lên ken két đến chỗ Eden đứng đợi.

Trên cánh cửa xe ở phía tài xế có tên của hãng vận chuyển: "Công ty vận chuyển hàng Nông nghiệp và Khoáng sản J.J."

Eden vờ nhấp nháy mắt vì bụi làm cay mắt, vừa bước đến chiếc xe, cô leo lên đứng trên bệ trước cabin. Người đàn ông ngồi sau tay lái trạc khoảng bốn mươi, hai vai to tròn cứng cáp và vẻ mặt khắc khổ.

- Tôi là Jerry Jones, - Ông ta cất tiếng tự giới thiệu, để máy xe nổ nhẹ nhàng, cabin xe rung rung.

- Tôi là Eden Rossiter.

- Tốt. Tôi xin lỗi đã đến trễ. - Ông ta nói với vẻ nhần nhục của người thường bị các cô các bà nhần nhó, - Đường đi toàn sỏi đá, tôi không ngờ lại mất quá nhiều thì giờ.

- Bò đã lừa vào bãi nhốt hết rồi - Eden đưa tay chỉ các chuồng nhốt. - Chừng nào ông chuẩn bị xong là chúng tôi cho lừa bò lên xe ngay.

- Chỉ một lát là xong - Ông ta nói rồi cài mạnh số xe.

Eden nhảy xuống đất, bước nhích lui đợi cho cả hai chiếc xe có kéo toa rờ moóc đi qua xong, cô mới đi theo. Đúng như lời ông ta nói, chỉ mấy phút sau ông ta đã cho đuôi toa xe rờ moóc áp vào cầu trượt để lừa bò lên.

Bob Waters và Al Bender cưỡi ngựa chạy vào con đường có hàng rào hai bên để vào chuồng bò. Kincade để con ngựa thảo nguyên buộc ở ngoài, anh nhảy xuống đất. Khi hai người cưỡi ngựa ở tư thế sẵn sàng, anh mở then cài cánh cửa chuồng bò thứ nhất ra, rồi mở rộng cửa, kéo bít kín lối đi, và chỉ để một con đường đến cầu trượt thôi. Hai người cưỡi ngựa cho ngựa chạy vào chuồng bò, họ xua bò đi. Hai người khác đứng ở hai bên cầu trượt để giữ cho bò theo đường dốc vào toa xe.

Kincade đứng ở cổng chuồng, đưa tay cho bò đi lên dốc. Hai người cưỡi ngựa xua ở phía sau, những con bò lông đỏ bèn chen chúc nhau leo lối đi để đến cầu trượt, chúng kêu rống hoảng

loạn lên. Con bò đầu tiên bắt đầu nện vó chân lên nền ván của dốc dẫn đến cầu trượt. Khi nó đến cửa để vào toa xe, nó dừng lại và cố quay lui.

Trong lúc thú vật và người đang làm ồn ào, thì bỗng có tiếng nổ vang lên. Kincade giật mình, đưa mắt nhìn cầu trượt để xem có phải tấm ván nào gãy không. Ngay lúc ấy, một tiếng nổ khác lại vang lên. Lần này thì không ai còn nghi ngờ gì nữa về tiếng nổ. Mọi người đều biết ngay đấy là tiếng súng cỡ lớn.

- Cái quái gì... - Tiếng rửa của Al Bender chưa dứt thì một tiếng nổ thứ ba đã vang lên cắt ngang lời ông ta, và tiếp theo là viên đạn đâm ngay vào mép vành xe của chiếc xe tải.

- Chó thật ! - một người cười ngựa khác la lên. – Có người bắn vào chúng ta.

Để tìm chỗ núp, cả hai người cười ngựa cho ngựa chạy đi và hai người ở trên cầu trượt bị bắn đạn vút trên đầu, họ liền nhảy xuống bãi nhốt bò. Lại một tiếng nổ khác vang lên và viên đạn đâm vào một vỏ xe.

Kincade ngồi thụp xuống, len lỏi giữa đàn bò hỗn loạn chạy quanh. Khi anh đến được chỗ của Bob Waters thì một vỏ xe khác bị bắn thủng. Kincade chưa kịp thở, thì là một viên đạn khác đâm mạnh vào thân xe.

Người tài xế la lên phàn nàn:

- Thằng chó bắn thủng nhiều lỗ vào cabin rồi !

- Hắn ở đâu ? Anh có thấy hắn không ? - Kincade hỏi, anh đứng núp sau con ngựa của Waters.

Đẩy cặp kính lên trên sống mũi, rồi cố nhú cặp mắt bị mờ hôi chảy vào cay sè, anh ta nói:

- Chắc là ở trên triền núi kia. Ở đấy là nơi cao nhất mà thôi. – Anh ta hất đầu chỉ về phía sườn đồi đá mòn nhô cao lên chỉ cách chỗ họ một đoạn ngắn.

Kincade cúi người xuống nhìn qua cổ con ngựa và anh thấy ánh sáng mặt trời phản chiếu lại từ một nòng súng. Đằng sau anh, giọng Vince la lên:

- Eden. Trời đất ơi, ngồi xuống !

Kincade quay lại, thấy Eden đang ngồi gần một con ngựa đã được đóng yên cương ở ngoài bãi quầy ngựa.

- Em làm cái quái gì thế ? – Vince lại la lên khi Eden lôi khẩu súng ra khỏi bao, giật giây cương tháo ngựa ra, rồi nắm giá yên, phốc lên mình ngựa. – Em đi đâu thế ?

Cô không đáp, cho ngựa chạy ra khỏi bãi nhốt rồi thúc ngựa phi nước đại. Kincade biết ngay cô đi đâu và lý do tại sao.

- Đồ điên ! – Anh nói, rồi chạy nhanh đến hàng rào.

Anh nhảy qua hàng rào, tháo con ngựa ra, nhảy lên. Vừa xuất phát, Kincade đã cho ngựa phi hết tốc lực. Anh thấy Eden chạy vòng đến phía đằng xa triền núi, anh khen thầm cô đã tinh ý không chạy thẳng lên ngọn đồi. Anh bèn cho ngựa chạy thẳng đến để chặn cô lại.

Vì chăm chú để ý đến tên bắn súng đâu đó trên đỉnh đồi, nên cô không nghe tiếng ngựa của Kincade cho đến khi anh đến gần. Cô cố thúc ngựa chạy nhanh hơn, nhưng chậm mất rồi.

Kincade cúi người xuống đưa tay nắm dây cương của cô, rồi kéo mạnh cả hai ngựa cho dừng lại tức thì.

- Cô làm cái quái gì thế ? – Con ngựa thảo nguyên vùng vắng bực tức vừa khi một tiếng nổ nữa vang lên.

Eden ngẩng đầu nhìn vào nơi có tiếng nổ rồi nhìn Kincade. Ngoài vẻ giận dữ ra trông cô có vẻ man rợ và thất vọng.

- Thả ngựa tôi ra. – Cô giật sợi giây cương, cố kéo ra khỏi tay anh.

Mặc dù hai con ngựa vùng vằng bực bội, nhưng Kincade vẫn cố nắm chặt sợi dây cương của cô. Anh đáp:

- Khi nào cô bình tĩnh tôi mới thả. Cô không thể lên trên ấy được đâu. - Bỗng anh thấy nòng súng chĩa vào người anh. Cô lên đạn vào ổ. Nòng súng chĩa vào người và tiếng lên đạn làm anh sợ khiếp.

- Tránh lối cho tôi đi. - Giọng cô lạnh lùng, chắc nịch và cương quyết.

Kincade thả dây cương ra, bỗng anh nhớ lại những chuyện anh đã biết về cô, anh bèn chộp lấy cơ may này để ngăn cô. Anh nói:

- Nếu không thì cô làm gì ? – Anh nhìn vào ánh mắt cô đang chăm chăm nhìn anh. – Cô sẽ bắn tôi chứ gì ? Chắc chuyện ấy không khó. Cô đã từng giết người rồi. Người ta thường nói giết người lần thứ hai bao giờ cũng dễ dàng hơn.

Bỗng mặt cô tái đi, hai mắt lộ vẻ đau đớn. Anh không ngờ những lời nhạo báng của mình lại làm cho cô đau đớn đến thế. Nhưng lời nói đã giúp anh đạt được điều anh mong muốn.

Kincade thừa cơ giật lấy khẩu súng lỏng lẻo trên tay cô.

Sợi dây cương ngựa cô đã được thả ra, cô bèn quất ngựa chạy nước đại lên đồi. Kincade đuổi theo.

Trước khi con ngựa thảo nguyên chân cẳng dài thông dừng lại, anh đã nhảy xuống đất. Nhưng tìm quanh, anh vẫn không thấy có ai cả ngoài Eden. Cô đã nhảy xuống đất, tìm kiếm khắp nơi. Nhìn ra xa hơn, Kincade thấy một người cỡi ngựa đang chạy về phía ngọn đồi bên kia. Vừa lúc ấy Eden cũng thấy hấn, cô liền chộp lấy dây cương ngựa, nhảy lên.

- Nó chạy khỏi rồi.

- Nó thoát rồi trừ phi cô có cách nào đặc biệt mới theo được nó.

Trước khi hấn ta biến mất ngọn đồi, Kincade nhận ra được hai màu đen trắng trên người hấn. Có lẽ chiếc áo vét. Tên quản đốc của DePard đã mặc chiếc áo vét có vết lỗ chỗ vào tối thứ Bảy trước ở khách sạn Starr. Một sự trùng hợp ư ? Kincade không tin thế.

Anh quay lại quan sát khắp đỉnh đồi. Một tảng đá mòn nằm gần bên mép đồi, là chỗ vừa ẩn mình kín đáo vừa thuận tiện để quan sát các bãi nhốt bò ở dưới. Một vạt cỏ dưới chân tảng đá bị rạp xuống và trên mặt đất có vết chân người còn mới.

Anh nói:

- Chắc là nó ngồi ở đây. Tôi không thấy vỏ đạn rơi rớt lại, nhưng chắc là nó lấy đi hết rồi.

Khi không nghe trả lời, Kincade quay lại nhìn cô. Thái độ cô cứng đờ, tỏ ra cô hết sức tức giận. Anh chỉ nhìn cô một bên nên không thấy hết vẻ mặt của cô. Anh nhìn khẩu súng trên tay: khẩu súng của cô.

- Đây - Anh đưa khẩu súng cho cô.

Cô nắm lấy khẩu súng mà không nói một tiếng nào, rồi tống mạnh vào bao súng ở yên ngựa. Anh nghĩ là đã biết được lý do khiến cho cô giận dữ. Anh bèn nói:

- Có lẽ cô giận vì tôi đã nói về chuyện cô giết người. Tôi chỉ nói thế để ngăn cô lại. Tôi xin lỗi. Cô quay phắt người về phía anh, cặp mắt đen nẩy lửa.

- Tôi đuổi anh.

Quá kinh ngạc, Kincade bèn nổi giận, đốp lại:

- Tôi phạm lỗi quái gì ?

- Anh nghe rồi đấy, tôi đuổi anh. Anh về thu dọn đồ đạc và cút đi.

- Tôi không đi đâu hết, - anh đáp lại với giọng gay gắt như cô đã nói với anh. – Tôi cứ ở lại trại

Đình này.

- Không, anh không được. – Cô hết sức giận dữ. – Anh bị đuổi ! Anh có hiểu không ? Tôi không cần anh ở đây. Tôi không muốn anh ở đây nữa.

- Tại sao ? – Anh phản công lại. – Vì cô là phụ nữ và tôi đã làm cho cô thấy mình là phụ nữ ư ? Tôi đã làm cho cô ham muốn như bao phụ nữ phải không ?

- Không !

- Láo. – Anh nắm hai vai cô, kéo mạnh cô một cách thô bạo áp sát vào mình anh áp miệng anh vào miệng cô.

Cô quyết liệt phản ứng lại, cô đá, đánh, uốn vặn người để cố thoát ra khỏi tay anh. Nhưng sự chống cự của cô tiêu tan hết khi cơn giận của cô biến thành trạng thái gần như là cơn nóng nảy chột bùng lên rồi tan biến đi. Nỗi ham muốn, lòng khao khát bùng lên rất ác liệt, mạnh mẽ. Cô muốn buông xuôi theo dục tính trong người và đành đứng yên.

Thoát ra khỏi đôi môi nóng bỏng của anh, Eden cúi đầu xuống, run run, gồng mình trước mấy ngón tay kỳ quái đang lồng vào mái tóc cô và cố hất đầu cô ra phía sau. Khi đã được như thế, khi cô chỉ cảm thấy bàn tay anh ấm áp thoa lên lưng cô và đôi môi anh vừa lướt trên trán cô vừa lẩm bầm gọi tên cô, cô bèn vùng ra khỏi anh và vội vã đi về phía con ngựa.

Hai chân vẫn run run, Eden leo lên lưng ngựa, giật cương cho ngựa chạy xuống đồi, thận trọng không nhìn Kincade. Vừa khi xuống đến chân đồi, nỗi đau đón ban đầu dịu lại và dần dần cô lấy lại phong thái cũ.

Tiếng vó ngựa vang lên trên sỏi đá ở phía sau cô. Eden giả vờ không để ý đến, cô cho ngựa chạy về phía nhóm người ít ỏi đang tụ lại gần chiếc xe tải thứ hai đậu cách chiếc đầu gần bãi nhốt bò một quãng ngắn.

- Em có sao không ? – Vince bước đến đón cô, nắm dây cương giữ đầu ngựa cho Eden bước xuống.

- Dĩ nhiên là không sao. – Cô nhận thấy các người làm đều cặp mắt nhìn xuống đất, người thì ngọ nguậy hai chân, kẻ thì khạc nhổ.

- Em nghĩ gì mà lại cỡi ngựa lên tận trên ấy ? - Vince hỏi, gã thấy tức giận vì nhận ra cô không bị hề hấn gì cả.

- Hẳn thôi bắn rồi phải không ? – Cô quan sát xem chiếc xe tải để định mức độ thiệt hại ra sao. Bánh trước bên trái bị thủng xẹp, một thanh niên khoảng 19 tuổi đang đi quanh toa chở hàng, tay cầm thanh sắt thử vô xe để kiểm tra các bánh khác.

- Ai thế ? Em có thấy hấn không ? - Vince hỏi.

- Chỉ biết một gã đàn ông bỏ chạy.

Có tiếng da yên ngựa kêu do có người nâng bổng yên lên, tiếp theo có tiếng chân đi ủng bước sào sạo trên đất sỏi. Kincade đến phía sau cô, Eden chăm chú nhìn người chủ xe vận tải đang rải chân bước về phía cô, mặt mày ông ta cau có giận dữ.

- Tôi đã dùng điện thoại của cô để gọi cảnh sát trưởng. – Ông ta đưa ngón tay cái chỉ về phía ngôi nhà. - Họ sẽ phái ngay người tới đây.

Eden đã quá biết ông cảnh sát trưởng rồi, cô không tin Lot Williams vội vã đến đâu. Ông ta với Công tước DePard là anh em chú bác. Thế nào ông ta cũng nghi chuyện này là do DePard gây ra, giống như cô đã nghi vậy. Hơn thế nữa, chắc ông ta lại còn thầm khen hành động của DePard nữa là đằng khác.

- Thiệt hại như thế nào ? – Cô cố quên chuyện súng bắn đi.

- Xem ra có khoảng 6 cái vỏ, cả hai xe bị xẹp, và cái thắng này đã làm quá, bắn thủng một lỗ ở máy điều nhiệt.

Ông ta cau có nhìn chiếc xe tải gần chỗ họ đứng, nói tiếp:

- Tôi phải hạ toa chở hàng xuống để kéo về nhà.

- Còn chiếc kia thì sao ?

- Phải tháo bánh ở chiếc kia để ráp vào chiếc này.

- Phải mất bao lâu mới xong ?

- Khoảng hai giờ.

- Tôi sẽ cho người của tôi phụ ông một tay, - Cô nói. - Chúng ta làm xong sớm chừng nào thì việc chuyên chở càng sớm chừng nấy.

- Không chở bằng xe tôi nữa. - ông ta đáp. - Tôi không muốn bị người ta bắn vào xe tôi nữa.

- Tên bắn tỉa đã chạy rồi. Tôi thấy hắn chạy đi rồi.

- Đúng thế, nhưng theo chỗ tôi biết, thế nào hắn cũng núp ở đâu đó trên đường đi. Tôi không dám liều chở bò của cô đi nữa, vì tôi sợ cả xe lẫn người sẽ bị ăn đạn của nó, không dám liều vì thắng ấy sẽ rình đâu đó với súng trên tay để chống lại cô.

Eden cảm thấy lòng bắn loạn, lo sợ. Cô cố dần lòng, giữ thái độ thản nhiên, bề ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng thì hoang mang. Cô bèn lên tiếng cãi lại:

- Nhưng ông đã thoả thuận...

- Đó là chuyện trước khi tôi phát hiện ai là kẻ thù của cô, - ông ta cắt ngang lời cô, vẻ tức giận, căm thù. - Cô không cho tôi biết chuyện này, nhưng sau khi có vụ bắn tỉa này, người làm của cô đã cho tôi biết hết.

Cô lại nghe tiếng chân xủi trên mặt đất và tiếng khạc nhổ. Eden muốn năn nỉ lão chủ xe xét lại cho hoàn cảnh, nhưng lòng kiêu hãnh không cho phép cô làm thế.

- Ông Jones, tôi không ngờ ông lại khiếp nhược đến thế. - Cô nói, cố hạ nhục để xem ông ta có đổi ý chẳng.

Ông ta thẹn đỏ mặt, nhưng vẫn không đổi ý.

- Cô muốn nói gì thì nói, nhưng viên đạn có thể dễ đâm thủng thùng xăng lắm. Có lẽ tôi không xử đẹp đây, nhưng tôi thấy rõ chuyện này rồi. Cô thuê người khác đi.

- Tốt thôi. - Cô quay đi, thái độ cóc cần. Cô ra lệnh cho mấy người làm: - Deke, Al, Bob, mấy người hãy đến giúp ông Jones thay mấy bánh xe để ông ấy có thể ra về.

Họ quay mặt đi, lý nhí vâng dạ rồi từ từ tản ra, người thì đến chiếc xe tải đậu bên bãi nhốt bò, người thì đến chiếc xe chở hàng bị hư hại nằm gần bên họ.

Vince trù mếu đặt vòng tay lên vai cô. Gã nói:

- Anh xin lỗi, em gái à. - Giọng nói dịu dàng của gã đã làm cho cô hoàn toàn thất vọng. Cô đã chuẩn bị rất kỹ càng, đã làm việc liên miên, và đã gần thành công. Thế mà cuối cùng lại xảy ra có sự như thế này. Bỗng hai mắt cô mờ đi vì nước mắt. Cô nghe gã nói tiếp: - Thật ra anh tưởng lần này em đánh được DePard đấy chứ.

DePard. Chỉ nghe nhắc đến tên DePard là mắt cô đã ráo hoảnh và cơn giận lại bùng lên.

Cô quay người lại:

- Không ai biết tôi chuyên chở bò đi sáng nay hết. Tại sao hắn lại biết được ?

Trễ quá rồi. Cô đã thấy Kincade đang đứng gần đấy.

- Có lẽ có người báo cho lão ta biết. - Kincade nói rồi cố tình nhìn vào Vince, đoạn anh ta quay sang dẫn con ngựa vào chuồng.

Nhưng chính thái độ Vince nhìn anh, chính vẻ căng thẳng và ánh mắt giận dữ của gã đã khiến cho Eden nghi ngờ.

- Anh ta nói thế là sao ?

- Thăng cha ấy là kẻ gây rối. Em đừng để ý hần. – Nhưng khi gã quay lại, gã tránh không nhìn vào mặt Eden.

- Tối thứ Bảy anh có ra phố, - cô nhắc lại – Có DePard ở đấy phải không ?

- Chắc có lão ở đấy. Mà sao ?

Cô nhận thấy giọng gã có vẻ giận hờn, nhưng cô tảng lờ không để ý đến. Cô hỏi:

- Anh có nói chuyện với lão ta không ? Anh có nói cho ai nghe chuyện chúng ta chuyên chở bò hôm nay không ?

- Chắc có. Có lẽ anh có nói. - Vince trở nên căm giận. – Có lẽ anh tự hào về tài năng của em và anh muốn làm cho DePard phải bẽ mặt.

- Đáng ra anh phải đợi cho đến khi xong việc rồi hãy ba hoa mới đúng. – Cô tức giận nói.

- Làm sao anh ngờ được hần lại làm một chuyện như thế này ? – Gã cất cao giọng cãi lại.

- Anh phải nghĩ đến chuyện ấy chứ. Anh phải biết hần luôn luôn tìm cách để phá em chứ. - Eden nói lớn, giọng đầy thất vọng. - Lạy Chúa, chắc anh biết rất khó tìm ra người giúp chúng ta chứ, nhất là chuyện hôm nay được lan truyền khắp vùng ?

- Bộ em nghĩ là anh không biết à ? Bộ em nghĩ là anh không ân hận à ? Anh quá giận mình khi thăng khùng trên đồi nã súng vào chúng ta. Mẹ kiếp, Eden à. – Gã nắm chặt hai vai cô, ánh mắt đau khổ. – Khi em chạy lên trên đồi, em đã làm anh quá lo sợ. Nếu có gì xảy ra cho em, chắc anh không bao giờ tha thứ cho mình được. Anh biết chuyện này xảy ra đều do lỗi của anh.

- Thôi. – Cô không thể nào tin vào chuyện hối lỗi của gã được. Không tin được, trong khi cô còn có bao nhiêu vấn đề khó khăn trước mắt.

Bỗng Vince bỏ hai tay xuống rồi bỏ đi. Cô định gọi gã lại, nhưng rồi cô kiềm chế được ý định bất thần ấy. Con chó chăn bò già cà mũi vào cánh tay cô. Cô đưa tay xuống lạng lẽ gỡ sau tai nó, đoạn cô vươn thẳng người lên. Cô lấy dây cương leo lên lưng ngựa chạy về lại bãi nhốt bò.

Gần một giờ sau khi vụ bắn xảy ra, xe của cảnh sát mới chạy vào sân trại. Eden đang đứng ở bãi nhốt thú, cô đưa mắt nhìn, khi ấy chiếc bánh xe bị bắn thủng cuối cùng vừa được tháo ra khỏi chiếc xe có toa chở hàng. Xe cảnh sát đậu ở giữa hai chiếc xe tải, nhưng phải đợi đến một phút sau, cửa xe mới mở ra và một sĩ quan bận đồng phục bước ra.

Eden nhận ra ngay viên cảnh sát trưởng địa phương, người cao và gầy tên Lot Williams, nhưng cô không bước đến để gặp ông ta. Ông ta dừng một lát, kéo cao chiếc quần ủi đường ly thẳng băng, rồi mới quay đầu nhìn khắp nơi một lượt. Nhìn xong, ông ta mới từ từ bước đến bãi nhốt thú, bước đi chững chạc, chậm rãi với vẻ oai vệ hống hách. Mái tóc thò ra dưới vành mũ cảnh sát chải lẳng lẳng đã ngả màu xám bạc, mái tóc xám bạc từ khi ông ta mới được ba mươi tuổi. Năm nay thì ông ta có lẽ đã ngoài năm mươi. Khuôn mặt loắt choắt thật giống như lòng dạ ti tiện của ông, và những đường nhăn hằn sâu trên mặt ông ta đã biểu lộ những thành kiến vốn có của ông.

Người chủ xe, Jones, đi đến gặp ông ta. Eden vẫn đứng tại chỗ, cô nhìn hai người nói chuyện với nhau. Jones nói nhiều hơn cả, ông ta vừa nói vừa huơ tay múa chân chỉ chỗ vào hai chiếc xe vận tải có kéo theo toa chở hàng, chỉ bãi nhốt thú, chỉ mấy bánh xe bị thủng rồi chỉ lên sườn đồi.

Ông cảnh sát trưởng lắng nghe với vẻ bình thản lạ lùng, thật khác xa với cảnh ông ta đã nổi trận

lôi đình với Eden vào cái đêm xa xôi năm nào khi ông ta bước vào nhà bếp sau cái chết của Jeff. Lúc ấy cô đang ngồi ở bàn ăn, khiếp đảm và đau đớn vì những cảnh tượng hãi hùng cứ hiện rõ trước mặt cô. Chốc chốc, ánh đèn từ chiếc xe cứu thương và xe cảnh sát lại chiếu qua cửa sổ nhà bếp làm cho cảnh tượng lúc ấy thêm rùng rợn.

Mặc dù cô đã kể hết sự tình cho Lot Williams nghe rồi, nhưng ông ta cứ yêu cầu cô kể lại. Lần đầu đã khó khăn rồi, lần hai lại càng khó khăn hơn. Ông ta cứ chặn cô lại, hỏi thêm chi tiết này chi tiết nọ mãi không thôi.

Eden không nhớ nổi cô đã kể lại cho ông ta nghe bao nhiêu lần nữa. Cô chỉ nhớ cách ông ta bóp méo những điều cô nói, cách ông ta chế nhạo cô và cho những điều cô nói không đúng sự thật. Đối với ông ta, áo rách của cô, những vết xước và bầm tím trên da thịt cô không có nghĩa lý gì. Cuối cùng cô đã choáng váng ngất xỉu.

- Đừng làm trò nữa. - Giọng ông ta nanh nọc, khinh bỉ. - Nước mắt của cô không có ảnh hưởng gì với tôi đâu.

Ông nội cô đứng ở cửa sổ bất động và nín thinh. Vince ở trong phòng khách. Cô mới 17 tuổi, khiếp đảm vì một mình đối mặt với Lot Williams.

Một lúc sau khi xe cứu thương chở thi thể của Jeff đi rồi, ông cảnh sát trưởng mới tiến hành công việc với cô. Ông ta không cho cô thay cái áo rách tả tơi, ông lôi cô đứng lên, vặn hai tay ra phía sau, còng hai cổ tay lại.

Eden bất giác thoa hai cổ tay nơi chiếc còng đã làm cô đau đớn vào cái đêm hôm ấy. Cảm giác đau đớn vẫn như còn mới gần đây, cũng như nỗi nhục nhã giết người vẫn còn ám ảnh lấy cô lúc Williams dẫn cô đi ra, hai tay bị còng sau lưng, không thể nào kéo lại hai vạt áo rách phía trước cho kín để tránh khỏi mắt mọi người nhìn vào. May thay lúc ấy Vince chạy ra quàng quanh người cô chiếc áo khoác bằng vải bông chéo, và vội vàng gài hai nút áo trước cho cô.

- Rồi sẽ yên ổn thôi, em gái à, - anh cô nói khi người cảnh sát trưởng đẩy cô vào ngồi ở ghế sau xe. - Họ không cầm tù em đâu. Em sẽ ra về ngay thôi.

Ra về ngay hoá ra phải mất đến 48 giờ đồng hồ.

Cứ mỗi lần thấy Lot Williams, cô lại thấy những chuyện xảy ra vào đêm ấy. Nhưng bây giờ cô không còn 17 tuổi nữa. Cô không sợ sệt, không bối rối nữa. Khi cảnh sát trưởng Lot Williams bước đến phía cô, Eden nhìn thẳng vào đôi mắt sắc như dao của ông ta mà không hề nao núng.

- Ông Jones cho tôi biết sáng nay có kẻ đã bắn vào xe tải của ông ta, - ông cảnh sát trưởng nói.

- Đúng thế.

Ông ta nhìn lên ngọn đồi rồi hỏi:

- Có phải kẻ ấy bắn từ trên ấy xuống không ?

- Đúng. - Eden nhận thấy Lot không mang theo sổ ghi chép. Ông ta không ghi chép gì hết.

Ông ta quay qua nhìn cô và nói tiếp:

- Tôi biết cô đã xách súng đuổi theo hắn ta.

- Tôi đã giữ khẩu súng ấy. - Kincade xuất hiện bên cạnh cô, anh đang dùng cái khăn tay để lau nhót trên tay. - Tôi đã tước súng của cô ấy.

Ông ta quay qua Kincade, nhìn anh một hồi lâu.

- Mà anh là ai ?

- Là Kincade. - Anh đẩy cái mũ ra phía sau đầu. - Tôi làm việc cho cô Rossiter.

- Tôi không hề thấy anh quanh đây.

- Có lẽ vì tôi không hề đi loanh quanh.

Ông ta không chú ý nhìn anh nữa và hỏi trống:

- Khi cô lên đỉnh đồi, cô trông thấy gì ?

- Chúng tôi thấy một người cỡi ngựa chạy đi. - Eden đáp.

- Hẳn ta ra sao ? Cô có thể miêu tả cho tôi biết được không ?

- Vóc người trung bình, - Kincade nói xen vào. - Hẳn đội cái mũ xẫm, có lẽ màu nâu thì đúng hơn, mặc cái sơ mi len màu xẫm, khoác ngoài cái áo vét cùng màu và mặc quần da cưỡi ngựa. Hẳn cưỡi con ngựa màu hồng.

Lot Williams nhìn anh chăm chú. Ông ta hỏi:

- Nếu anh gặp lại người ấy, anh có nhận ra không ?

Kincade lắc đầu.

- Tôi không nhìn thấy mặt hẳn.

Ông cảnh sát trưởng gật đầu, quay nhìn lên sườn đồi.

- Anh có theo dõi thấy có gì trên ấy không ?

- Có chứ, - Kincade đáp – Nhưng không có vỏ đạn.

- Tôi phải lên xem thử sao, - Lot miễn cưỡng nói, rồi nhìn Eden. – Tôi muốn mượn một con ngựa.

- Ông có thể dùng con ngựa màu hung kia kìa, - Cô chỉ con ngựa có lông màu trắng trên cổ chân, buộc ở thanh ngang hàng rào.

Ông ta gật đầu và bước đến chỗ con ngựa. Eden biết ông ta phải đi điều tra cho có hình thức.

Kincade uể oải cất tiếng nhận xét:

- Tôi thấy một cảnh sát trưởng giỏi không đời nào đi tìm kiếm một chuyện rắc rối như thế này.

Eden quay lại nhìn anh, cô giận dữ và bực tức nói với anh:

- Nếu anh đừng xen vào, chắc tôi đã lên đến đỉnh đồi trước khi Sheehan chạy đi xa.

- Cô biết hẳn ta là ai à ?

- Tôi biết ai đã bắn. Ông cảnh sát trưởng cũng biết. Nhưng tôi không chứng minh được. – Cô đột ngột quay gót bỏ đi.

Anh chàng quản bò Bob Waters đứng gần sau chiếc xe tải, giương mắt nhìn cái bánh xe cuối cùng được lắp vào. Kincade đến đứng với anh ta, anh châm xì gà hút.

- Ông cảnh sát trưởng không có vẻ gì hăng hái hết nhỉ ?- Anh vừa nói vừa đưa mắt chăm chú nhìn điều thuốc giữa hai ngón tay.

- Không. – Waters đáp rồi ngừng một lát mới nói thêm: - Tôi không ngạc nhiên về điều này vì ông ta là anh em họ với DePard mà.

Kincade nhướn cao mày:

- Thế là mọi việc chắc sẽ dẹp hết.

- Đúng. – Waters đáp, môi anh cong lên với vẻ bực bội chứ không phải hài hước.

Đến trưa thì ông Jones leo lên cabin cho xe nổ máy. Chiếc xe rời khỏi bãi nhốt bò và chạy ra đường, bỏ lại chiếc xe tải đã tháo bánh.

Ở nhà bếp, lão đầu bếp đánh cái keng hình tam giác để báo giờ ăn, lão cứ đánh mãi một hồi vì sợ tiếng xe ồn không làm cho mọi người nghe được. Kincade leo lên lưng ngựa, anh cầm lấy dây cương của con ngựa màu hung để dẫn nó về lán, trong khi đó những người làm lạng lẽ đi về hướng nhà bếp. Eden đứng cạnh chiếc xe cảnh sát, trao đổi những lời cuối cùng với ông cảnh sát trưởng.

Nhưng Kincade lại chăm chú để ý đến anh trai của cô đang đứng đợi nơi cổng. Vince Rossiter có vẻ căng thẳng, nôn nóng, gã đứng không yên. Eden bước lui, nhưng không thềm đưa tay vẫy chào khi xe của cảnh sát trưởng từ từ chạy đi, cô bước qua cổng.

- Hắn đã nói gì thế ? - Vince hỏi, gã không đọc được điều gì trên gương mặt của cô hết.

- Hắn nói sẽ điều tra việc này. - Eden nói nhưng giọng cô tỏ ra không tin tưởng gì hết.

- Hắn còn nói tôi cứ yên chí, và nếu có gì rắc rối nữa thì cứ gọi cho hắn.

- Thế thôi à ?

- Thế thôi.

- Nhưng em không nói với hắn vụ này có DePard đằng sau à ?

Cô nhìn chiếc xe cảnh sát chạy đi, miệng mím lại với vẻ mĩa mai.

- Khởi cần nói. Trước khi đến đây, hắn đã biết hết rồi. Tôi thấy đây là lý do khiến hắn đến đây mà không cử người phụ tá đến, để đề phòng trường hợp có bằng chứng gì cụ thể cho thấy DePard là chủ mưu.

- Chắc hắn sẽ nói cho DePard biết chứ ? - Vince chau mày buồn bã.

- Nếu hắn có nói thì cũng để cho lão ta biết không có gì liên quan giữa lão ta với vụ nổ súng này cả.

- Nhưng hắn phải biết là lần này DePard đã đi quá xa, - Vince cố cãi - Đạn bắn ra loạn xạ có thể trúng người lẫn chứ. Có thể gây chết người mà.

- Tôi tin là ông cảnh sát trưởng sẽ xem chuyện này như một sự cố rủi ro xảy ra mà thôi. – Cô không kèm chế được câu nói gay gắt buột ra khỏi miệng mình. Eden biết giả đò là vì cô cảm thấy mình bị thất bại nào nề. Cô không thể chấp nhận mình thua được. Cô sẽ không chịu thua. Cô bước đến cánh cửa che, - Tôi phải đi chiên một ít thịt để ăn trưa. – Cô mở cửa ra và nhìn lui vì không nghe tiếng bước chân của gã đi theo. Vince vẫn còn đứng ở mép cổng, nhăn nhó nhìn đám bụi do chiếc xe cảnh sát làm tung lên. - Ổn chứ anh Vince ?

- Cái gì ? – Gã hơi quay người lại, rồi thần thờ gật đầu. – À, vâng ổn cả. Thế được rồi.

Để cho gã đứng một mình rầu rĩ. Eden đi vào nhà. Khi đến bếp, cô móc mũ lên lưng ghế. Đứng yên một chút, cô uể oải đưa tay vuốt tóc, cúi đầu rồi bỗng cô ngẩng đầu lên và vươn vai, hít vào một hơi thật lâu.

Bên ngoài có tiếng xe nổ máy. Eden nhìn qua cửa sổ nhà bếp, cô thấy chiếc xe của Vince vọt đi, bụi đất và đá sỏi tung bay đầy trời. Bỗng cô ganh tỵ với cách đi xả hơi cho bớt giận của người anh trai. Nhưng mà làm thế cũng chẳng giải quyết được gì.

Buông mình xuống ghế, Eden chống hai cùi tay lên mặt bàn, đưa ngay ngón tay chà xát vào thái dương cho hạ bớt căng thẳng. Tiếng xe của Vince chưa tan hết thì cô đã nghe tiếng ủng nện thình thịch trên sàn gỗ ở cổng trước. Có tiếng gõ lách cách ở cánh cửa bật, Eden xô ghế đứng lên để ra xem ai gõ cửa.

Chương 13

Kincade vào khu nhà ở của người làm để rửa ráy, rồi đi thẳng xuống bếp ăn của trại. Bob Waters và Al Bender đã ngồi vào bàn ăn, đang ngấu nghiến ăn khi Kincade bước vào. Anh bước đến ngồi xuống cái ghế dài bằng gỗ bên cạnh Waters, lấy muổng múc một đĩa đầy mì ống, rồi chan nước sốt thịt béo ngậy vào. Anh nhìn hai chỗ còn trống, hỏi:

- Hart và Connors đâu rồi ?

- Có lẽ lên nhà lớn để lãnh tiền công rồi. - Bob Waters đáp rồi xúc một muổng mì ống đưa vào mồm và chấm bánh mì vào nước thịt mỡ.

- Họ không đi làm nữa à ? - Kincade ngạc nhiên ngẩng đầu hỏi.

- Ủ. - Al Bender ngồi bên kia bàn cười toe toét nhìn anh. Sáng nay đạn bay mù trời, khiến họ thấy làm việc ở đây nguy hiểm cho tánh mạng, nên họ nghỉ.

Chiếc xe tải nhỏ chạy ra khỏi sân trại.

- Nghe như tiếng xe của Hart ra đi. - Bob Waters nói và lại đưa nĩa xóc vào tô mì đầy sợi đầy ụ.

- Tôi chắc hai anh sẽ ở lại. - Kincade nhìn hai người, vẻ mặt sừng sốt.

- Tại sao không ? Đồ ăn ngon như thế này. - Al Bender đáp mắt long lanh.

Bob Waters đưa tay bung tách cà phê lên, anh nói:

- Tôi là hậu duệ của một dân tộc đã chiến đấu cho kẻ bị áp bức. Tinh thần này đã thấm sâu vào máu của tôi rồi.

- Còn anh thì sao ? - Bender hỏi.

Kincade nhớ một câu thơ của Shakespeare, anh đọc ra:

- "Tôi là một loài đĩa đói, tôi sẽ đeo cứng không nhả ra."

Kincade gõ nhẹ lên cánh cửa bật và đứng đợi. Không có tiếng chân người đến gần hay tiếng người mời anh vào. Anh thấy bối rối, bèn gõ lại và lắng nghe. Nhưng bên trong chỉ phát ra tiếng giấy lật sột soạt mà thôi.

Anh định gõ cửa lại, nhưng bỗng đổi ý, cứ đi xộc vào. Anh nhìn quanh, phòng khách vắng hoe. Có tiếng thở dài xuất phát từ nhà bếp. Kincade bước qua cửa, thản nhiên nện chân thành thịch trên nền nhà.

Eden ngồi ở bàn, đang tra cứu bộ niên giám điện thoại ở Trang Vàng. Một chồng giấy để bên cạnh, ở tờ trên hết anh thấy một danh sách gồm ba cái tên với số điện thoại. Trên cái khăn ở góc bàn, một cái bánh xăng uých kẹp pho mát đông lạnh mới ăn được một nửa còn bỏ dở ở đấy. Bên cạnh cái khăn, ly sữa còn nguyên vẹn.

Eden hoàn toàn không để ý đến sự hiện diện của anh, quá bận bịu công việc đến độ không chú ý đến cái gì hết. Cảnh tượng trước mắt khiến anh giữ im lặng, chỉ đưa mắt nhìn tay cô nắm chặt cây bút rồi nhìn lên mặt cô. Cô trông buồn chán, lo âu. Nỗi buồn lo hiện rõ trên đôi mắt bối rối và trên đôi môi mím chặt.

Kincade chưa khi nào thấy Eden Rossiter như thế này. Anh không thấy nét giận dữ chóng tan mà anh thường gặp nơi cô. Trước mắt, cô có vẻ là người đàn bà đang chiến đấu vô vọng để sống còn. Mà chỉ chiến đấu một mình.

Trong thời gian ngắn ngủi anh biết Eden, cô đã gọi cho anh sự hiếu kỳ lẫn quan tâm, nhưng chủ yếu là lòng khao khát. Bây giờ trông thấy cô như thế này, lòng anh nổi lên ý thức bệnh vực. Tình cảm này quả là mới mẻ, và anh không mấy vui.

Cô hít vào một hơi thất sau và ngẩng đầu lên, thấy Kincade, cô vô cùng sừng sốt. Cô kinh ngạc một hồi mới bỏ bút xuống, ngả người ra sau, gấp cuốn niên giám lại và đứng dậy.

- Anh cần gì?

Kincade kinh ngạc trước thái độ thay đổi đột ngột của cô. Niềm tự hào của cô hiện ra trên nét mặt bình tĩnh lạnh lùng, như thứ vũ khí để giữ mọi người xa cách và đồng thời là tấm chắn che giấu tình cảm của mình.

- Tôi biết Connors và Hart đã bỏ đi rồi. - Anh bước đến đứng trước mặt cô và chỉ cách mất tấc. - Tôi vẫn còn bị đuổi chứ?

Vì cô là người có óc thực tế, cho nên cô không nói những gì mình muốn nói, thành ra cô hỏi lại anh:

- Anh có thật còn muốn ở lại đây không? - Rồi không để cho anh trả lời, cô nói tiếp: - Tôi không bảo đảm vụ bắn tỉa sáng nay là chuyện đã được chấm dứt. Thật thế, có khả năng chuyện như thế này sẽ tái diễn đấy. Mà lần sau có thể có người sẽ bị ăn đạn. Biết đâu người đó là anh.

- Cô sẽ cứu chữa tôi sống lại được chứ? - Mắt anh tinh nghịch nhìn cô.
Eden cảm thấy lòng xao xuyến. Nhưng cô cố dằn lòng, cố xua đuổi tình cảm ấy đi, cô thấy giận anh và giận mình.

- Đây không phải là một chuyện đùa cợt.
- Thật tình cô muốn tôi làm gì? - Anh chậm rãi hỏi. - Thôi việc và bỏ đi như Hart và Connors ư?
- Tôi muốn anh hiểu rõ tình hình ở đây.
- Tôi hiểu rất rõ ngay khi mới gặp cô, - Kincade đáp với thái độ hơi bỡn cợt. - DePard đang ra tay hủy diệt cô. Hẳn có gần đạt được kỳ vọng không?
Câu hỏi của anh cần được trả lời thành thật, cô đáp:
- Nếu tôi không đem bỏ đi bán được.. thì rất gần.
- Cô vẫn có thể bán đi và bắt đầu lập nghiệp ở đâu đó.
Cô thở ra với vẻ ghê tởm rồi lớn tiếng nói:
- Đó là cách giải quyết thường tình. - Vẻ mặt châm biếm, ánh mắt long lanh tức giận. - Nếu có người quấy rầy anh, gây khó dễ cho công việc làm ăn của anh, thì anh cứ bỏ đi kiếm công việc làm ở nơi khác. Hàng xóm làm anh bức bối, quấy nhiễu anh, làm cho anh thấy khó ở, dĩ nhiên đây là lý do khiến anh bán hết để ra đi. Thỏa hiệp nhau, an ủi nhau, nhượng bộ nhau, bỏ qua cho nhau, đó là phương pháp sống mới của người Mỹ. Nếu hoàn cảnh căng quá thì cứ bỏ đi. Xin lỗi, trường hợp này sẽ không xảy đến cho tôi đâu. Tôi tin vào việc chống trả của tôi.
- Tôi nghĩ là Depard đang tính đến chuyện này, - Kincade chậm rãi nói, đáng trầm ngâm. - Tôi tin là hẳn muốn hại cô đấy.
Cô nhìn anh một hồi lâu, ngẫm nghĩ rồi gật đầu đáp:
- Đúng hẳn sẽ làm thế. Vì tôi không chịu khoan nhượng.
Kincade cũng không muốn thấy Eden khoan nhượng. Anh không muốn thấy cô phải quỳ gối, lòng tự hào bị tổn thương, ý chí bị sút mẻ. Chỉ nghĩ đến việc cô khoan nhượng thôi là đủ làm cho anh nổi giận rồi.

Chuông điện thoại reo lạnh lạnh, gay gắt làm cho cả hai người giật mình. Eden quay đi để trả lời điện thoại.

- Trại Đình đây. - Cô quay qua nhìn Kincade... - Vâng... - Nét mặt cô có vẻ hơi bối rối. Lại một lần nữa cô định nói, nhưng rồi cô nhìn điện thoại và cúp máy. Cô quay qua Kincade, thái độ có vẻ ngạc nhiên và bàng hoàng. - Điện thoại cho anh đấy.
- Cho tôi ?
- Vâng. Người đầu bếp ở Khách sạn Starr gọi anh. Anh ta nhờ tôi nhắn cho anh. Anh ta nói anh đã để mất cái gì đấy và nhắn anh nên đến mà lấy lại, vì anh ta không biết cái ấy sẽ còn ở đấy bao lâu nữa. Anh ta nói về cái gì thế? - Cô nhìn anh với vẻ hiểu kỳ.
- Chắc là con dao bỏ túi của tôi đấy, - anh nói láo. Vì anh đang cảm thấy con dao nặng trĩu một bên đùi anh. - Trên cán dao có khắc tên tôi, đó là món quà tặng của cha tôi. Tôi đã để mất hai hôm nay rồi. Tôi phải đi lấy lại đã, - anh nói xong, bèn quay đi.

Còn lại một mình đứng trong nhà bếp, Eden thấy căn phòng trống trải làm sao khi không có Kincade, dù sự hiện diện của anh đã làm gián đoạn công việc của cô, cô cảm thấy sự yên lặng nặng nề làm sao. Dĩ nhiên đây chỉ là một sự rối loạn tinh thần mà thôi. Không còn gì nữa.

- Ông DePard, ông đến đây quá chậm...
Nghe giọng của Vince Rossiter, Sắt Rỉ vội chạy đến hai cánh cửa bật thông từ nhà bếp sang phòng đánh bạc. Anh lấy mũ ra rồi khẽ kéo cánh cửa hé hé, nó vang lên một tiếng cách nhỏ. Sắt Rỉ áp mặt vào cánh cửa, nhìn qua khe hở, xoay mặt cho đến lúc thấy được Vince Rossiter. DePard có mặt với gã. Lão nói gì đấy với gã, nhưng nhỏ quá, Sắt Rỉ không nghe được vì cái giọng say mềm lè nhè của Tanya Tucker phát ra từ chiếc máy hát tự động.

- Ông đừng bời cút vào mặt tôi như thế chứ. - Vince hất hai tay của Depard đang để trên vai của gã xuống. - Ông biết lý do tại sao tôi quá nản rồi chứ.
DePard gật đầu, nói lời an ủi gã, rồi ra dấu chỉ đến góc đằng xa căn phòng. Vince ngần ngại một chút rồi đi theo lão. Trong nhà bếp, Sắt Rỉ lại nhích người thay đổi vị trí để có thể thấy rõ hai người.

Một giây sau, anh cảm thấy có một bàn tay đặt mạnh lên vai anh, anh gần như hồn lìa khỏi xác. Quay người lại, anh thấy Kincade đứng sau lưng.

- Anh làm tôi sợ hết hồn, - anh ta lẩm bẩm trách.

- Tôi thấy chiếc xe của Vince Rossiter đậu bên ngoài, - Kincade nói thì thầm, mắt nhìn vào cửa.

- Có gì không?

- Rossiter vác mạng đến đây khoảng một giờ rồi, hẳn nhờ Starr gọi DePard đến đây. DePard mới vào đây. - Sắt Rỉ lại nhìn qua cửa. Chúng đang ngồi ở cái bàn đằng góc kia kìa. Rossiter có vẻ giận dữ.

- Có nguyên do khiến nó giận. - Kincade vừa chuyển mình để có thể nhìn thấy hai người, vừa kể sơ lược cho Sắt Rỉ nghe vụ bắn tĩa sáng nay, DePard và Rossiter vẫn nói chuyện với nhau, DePard thì bình tĩnh, còn Rossiter tỏ ra giận dữ nhiều. Cái máy hát ồn ào, cho nên Kincade nghe tiếng được tiếng mất, không hiểu hết nội dung câu chuyện của hai người.

- Có gì không? - Sắt Rỉ nhón chân cổ nhìn vào.

Kincade lắc đầu.

- Tôi không biết.

Mấy phút sau, cái máy hát im bật, anh nghe rõ giọng Rossiter cất lên:

- ... lần này đi quá xa rồi đấy. Tôi muốn ông dừng lại.

- Tôi muốn biết ngày đàn bò đi bán, - DePard đáp.

- Còn hoãn.

- Đối với tôi, không ngại thời gian.

- Mẹ kiếp, ông DePard này, tôi báo ông biết, nếu em tôi bị gì, nếu em tôi chỉ bị một vết xước thôi, thì ông phải trả giá đấy.

DePard hài lòng ra mặt, lão đứng dậy, so vai nói:

- Rossiter, tôi khuyên anh một điều. Đừng hăm dọa những chuyện anh không làm nổi.

Rossiter vội vã nhượng bộ:

- Ông biết tôi và Jeff rất thân nhau. Anh ấy...

DePard cắt ngang lời gã:

- Anh dùng đường lối ấy quá nhiều lần rồi. Xưa rồi, Rossiter. Quá xưa rồi!

Vince tái mặt khi nghe lão xẵng giọng như thế, gã ngồi yên trên ghế khi DePard bước ra ngoài. Gã ngồi thế một hồi lâu, đầu cúi xuống, trông có vẻ khổ sở, hai bàn tay nắm chặt lại. Cuối cùng gã ngồi thẳng người lên, lấy tay lau mặt. Kincade hầu như trông thấy mồ hôi rịn ra trên người gã. Nhiệt độ trong phòng đánh bạc có gắn máy lạnh này chưa đầy 10 độ F. Trong điều kiện nhiệt độ như thế này mà toát mồ hôi là chỉ vì quá mà sợ thôi.

Kincade nghe thấy tiếng Vince gọi Roy rót cho gã một ly unction ky. Anh bước lui, buông cánh cửa cho nó đóng lại.

- Nghe ra thì chắc DePard không sử dụng được hắc, - Sắt Rỉ nêu nhận xét.

- Đúng là DePard đã sử dụng hắc, - Kincade đính chính. - Tôi tin là Rossiter đã cung cấp tin tức của em gái hắc cho lão ta. Tôi biết chắc là hắc đã nói cho DePard biết kế hoạch và thời gian chuyên chở bò sáng nay.

Sắt Rỉ nhíu mày phân vân. Anh ta nói:

- Vince Rossiter nói cho lão ta biết kế hoạch của em gái hắc rồi lại đến đây, gọi lão ta đến, nói huyền thuyên rằng hắc không muốn em gái hắc bị hắc hắc gì à? Thật chả có nghĩa lý gì hết. Hắc về phe với em hắc hay là chống lại cô ta?

- Có lẽ cả hai. - Kincade cũng hiểu sơ sài không hơn gì Sắt Rỉ. - Có lần cô ta nói với tôi là anh trai cô cố thuyết phục cô bán trại đi. Nếu bán thì hắc sẽ được chia một nửa, chắc số tiền cũng khá lớn đấy.

Sắt Rỉ suy ngẫm về chuyện la lũng này.

- Tôi thấy, chắc hắc tưởng nếu DePard gây khó khăn cho Eden, thì thế nào cô ta cũng chịu nghe theo lời hắc mà bán trại đi. Chỉ có điều là DePard đã hành động quá đáng ngoài sức tưởng tượng của hắc.

- Có thể như thế đấy. - Thế nhưng Kincade vẫn nghĩ rằng toàn bộ câu chuyện không phải chỉ có thế. - Tôi thấy đã đến lúc tôi xuất hiện rồi. - Anh lôi con dao nhỏ trong túi ra. - Đây, Cứ nói là anh tìm được con dao này trong phòng vệ sinh nam vào tối thứ bảy. May thay là trên cán dao có khắc tên tôi, nếu không thì chắc anh không biết con dao là của ai.

Sắt Rỉ cầm lấy con dao, rồi cười toe toét:

- Anh đã dựng lên chuyện này để ra đây chứ gì?
- Phải thế thôi. Tôi có tin nhắn đến mà.
- Phải thưởng cho tôi chứ?
- Đến lúc thuận tiện, tôi sẽ thết anh một ly bia.
- Được rồi, đợi lúc bò biết bay.
Kincade cười khúc khích rồi bước ra ngoài qua cửa sau. Con đường sau nhà vắng tanh. Đường phố cũng thế. Anh đi vòng ra phía trước rồi bước vào quán.
Vince đứng ủ rũ bên quầy rượu, đang uống bia để "chữa lửa", rượu uych ky đã uống sạch. Trông gã xơ xác, ủ dột, đau khổ. Khi Kincade bước vào thì gã quay đầu nhìn ra cửa. Gã giật mình, đứng thẳng người lên.
- Anh làm gì ở đây? - Vince hỏi, thái độ trông rất buồn bã.
- Tôi định hỏi anh như thế đấy. - Kincade đi thẳng đến quầy rượu rồi nói với Roy: - Tôi đến để lấy cây dao con.
Anh chàng rót nước nhún đôi vai gầy gò, đáp:
- Tôi chả biết gì đến ba chuyện ấy.
Từ trong bếp vọng ra tiếng âm âm và tiếng bình ấm va nhau lách cách. Kincade nói:
- Anh chàng đầu bếp của anh có gọi đến trại, nhắc cho tôi biết anh ta đã tìm thấy cây dao của tôi. Nhờ anh xuống bếp hỏi thử xem sao?
- Anh ta không hề nói cho tôi biết về chuyện này. - Roy lầu bầu trong miệng rồi đi đến hai cánh cửa bật.
Kincade chống một cùi tay lên mặt quầy bằng gỗ đào hoa bị trầy vệt nhiều chỗ, rồi quay qua nhìn mặt Vince, gã lại cúi đầu trên ly bia. Anh nói:
- Tôi thấy DePard ra khỏi đây khi tôi mới đến. - Anh không thấy lão, nhưng anh tin là Rossiter không biết ất giáp gì hết. - Anh có nói chuyện với lão ta, phải không?
- Nếu tôi có nói thì cũng chẳng mắc mớ gì đến anh. - Vince nuốt một ngụm bia khác.
- Có phải anh cũng định bỏ trốn đi?
- Tôi không hiểu anh đang nói cái gì. - Vince lắc lắc ly bia, đưa mắt nhìn bọt bia sủi quanh mép ly.
- Connors và Hart đã bỏ đi rồi. Tôi chắc là họ không yên tâm khi thấy đạn bay vù vù sáng nay. Tôi nghĩ anh cũng chạy đi như thế.
- Chạy đi để cho em gái tôi đương đầu với DePard một mình à? - Vince tỏ ra căm tức vì bị xúc phạm, một hành động đáng khen.
- Chắc không phải là lần đầu chứ? - Kincade hỏi, rồi anh dăm dăm nhìn khuôn mặt tái mét của Vince Rossiter. Gã vội vã nhìn vào ly bia. Vince cố đánh trống lảng, gã lái sang chuyện khác.
- Tôi không biết anh là loại người gì mà lại cho rằng tôi...
Cửa bếp bật mở, Roy lê bước đi ra. Vince liếc mắt nhìn anh ta rồi im bật.
- Cái này phải không? - Roy để con dao xếp lên quầy.
- Đúng cái này. - Khi Kincade đưa tay lấy, Roy nắm lại.
- Phải thưởng đã chứ?
Kincade lắc đầu vui đùa với gã, rồi lấy ra mấy tờ giấy bạc ném lên quầy.
- Rót hai ly rồi đem một ly xuống cho anh đầu bếp. Khi gặp anh ta, nhắc cho anh ta nhớ lời trong Kinh thánh có dạy rằng: Đời sống Đạo Hạnh chính là phần thưởng rồi đấy.
Roy cười khịt khịt rồi chụm đầu hai cái ly với nhau dưới vòi bia. Gã rót đầy một ly đẩy đến cho Kincade rồi đem ly thứ hai xuống bếp.
Vince lạnh lùng liếc nhìn anh. Gã nói:
- Có nhiều bàn còn trống đấy. Anh mang bia đến tìm một bàn mà ngồi.
- Không, cảm ơn. - Kincade tỉnh bơ tựa người vào quầy, bung ly bia lên uống.
- Tại sao anh cứ theo tôi mãi thế? - Vince có vẻ bối rối - Anh là ai vậy?
Kincade cười, nâng ly bia sủi bọt lên, không nhìn vào Rossiter, anh đáp:
- Có lẽ là lương tâm của anh.
- Đừng nói loanh quanh mà hãy nói toạc ra đi. Tôi đã làm gì anh phải không?
- Không làm gì hết, hoàn toàn không làm gì hết.
- Thế thì đừng theo tôi làm gì. Mà tốt hơn hết là anh nên làm theo Connors và Hart, nên xéo đi.
Chúng tôi gặp nhiều chuyện khó khăn lắm rồi, không cần những gây rối như anh làm việc cho

chúng tôi.

Vince đứng dậy chăm bẵm bỏ đi ra cửa.

Kincade nhìn cánh cửa đóng lại sau lưng gã. Anh uống hết bia trong ly, để lại tiền thối trên quầy rồi đi ra cửa theo gã. Anh lái xe chạy theo đám bụi xe của Rossiter trở về trại. Đến trại, Kincade tránh lối đi của chiếc xe màu xanh trắng, anh lái xe vào thẳng khu nhà ở của người làm, cho xe đậu gần nhà bếp. Anh leo ra khỏi cabin.

- Anh ra phở phải không? - Lão đầu bếp có chân vòng kiềng đứng trong góc lán của đầu bếp, nắm cái chảo chiên thịt trên tay.

- Phải.

Hai mắt lão nheo nheo nhìn Kincade với vẻ hy vọng.

- Anh có mang về một ít uych ky đấy chứ?

- Không. Thật đáng tiếc.

Jack Hoang Đã cầu nhàu vì bất bình.

- Thật xấu hổ. - Lão nói lầm bầm và ném miếng thịt mỡ xuống đất.

* * *

DePard về đến trại Kim Cương D đúng lúc Sheehen lái chiếc xe có kéo theo toa xe chở ngựa trở về. Lão bóp còi rồi nghiêng người ra cửa xe, la lớn với Sheehan:

- Làm xong việc, lên nhà gấp gấp tôi nhé.

Sheehan vẫy tay trả lời đã nghe rõ.

Khi hấn vào phòng làm việc của trại thì lão ta đang ngồi uống rượu chờ. Lão cụng ly với Sheehan rồi nói:

- Uống mừng công việc thành công rực rỡ.

- Tôi chắc ông đã nghe hết công việc diễn tiến ra sao rồi.

Sheehan nói, vừa nâng ly lên uống.

- Lot Williams gọi điện đến, - Lão dừng lại để xem đồng hồ, - cũng sớm hơn một giờ rồi. Cả hai xe tải đều bị thiệt hại. Một chiếc không chạy được và tên chủ xe không chịu chở bỏ cho nó nữa. Sau ngày hôm nay, nó sẽ không tìm ra người bằng lòng chuyên chở đâu - cho dù nó có bằng lòng trả tiền cho họ nhiều đến mấy đi nữa.

- Những phát đạn là những lời nhẩn nhủ mọi người rất phổ biến và rõ ràng, - Sheehan uống một hớp lớn uych ky.

- Chắc chắc là sẽ như thế rồi. - DePard cười, ra vẻ sung sướng trước sự việc này. - Những phát đạn sẽ làm cho Vince thức tỉnh. Tôi vừa gặp hấn ở quán Starr.

- Hấn muốn cái gì ?

- Thực ra thì hấn chả muốn cái gì. Hấn chỉ làm ồn lên về chuyện đảm bảo bình an vô sự cho em gái hấn, - DePard nhún vai tỏ ý cóc cần ý kiến này.

- Rồi thế nào hấn cũng thuyết phục em hấn rời khỏi đây.

- Tôi đã nói với hấn như thế đấy. À, còn chuyện này nữa, hấn lo lắng về chuyện em gái hấn đã biết hấn cung cấp tin cho chúng ta. Tôi đã thu xếp để anh gặp hấn vào chiều thứ sáu ở Suối Đèo Mộc chạy dọc theo đường ranh phía Tây của chúng ta.

- Tôi nhớ, - Sheehan hứa.

Chương 14

Ánh nắng mặt trời chói chang gay gắt nướng khô cả đất đai và mọi vật. Nếu có một cơn gió nhẹ thì chắc Kincade cũng không thấy mát được và dù chiếc bóng tí tẹo của cái tháp gỗ trên máy xay gió chiếu lên người anh vẫn không thấy đỡ đi chút nào.

Cởi trần, Kincade ráp lại cái trục mới ở nhà máy xay gió, mồ hôi chảy ra ướt đầm cả người. Al Bender mặt mày đỏ au, giữ cái trục đứng yên để cho Kincade đóng lại cái chốt cuối cùng vào cần trục.

Đã bốn ngày trôi qua kể từ sau vụ bắn tỉa. Bốn ngày với nhiều công việc phải làm, tất cả mọi người trong trại đều phải chú tâm vào làm. Và anh đã làm từ công việc hàn gò, thú y cho đến thợ máy và đủ thứ.

Làm xong, Kincade đứng xích người lui, lấy lưng bàn tay có đeo gang lau mồ hôi.

- Chắc là máy hoạt động được rồi đấy

Anh đứng thẳng người lên trời nắng nóng làm anh mất sức.

- Tôi hy vọng bây giờ máy hoạt động được rồi

Al lấy khăn quàng cổ lau mặt trông ông già đến 50 là ít.

Kincade chỉ cười không thành tiếng để đáp lại, anh ném cái kèm vặn đinh ốc vào thùng đồ nghề và tháo gang tay liệng vào đống lùn. Bình nước cách nhiệt để dưới bóng im bên cạnh cái bể nước, Kincade lấy lên lắc xem còn nước bao nhiêu rồi dốc ngược tu một hơi còn hơn nửa mới đưa cho Al.

Cái nóng thật ghê người, Al nói rồi dốc ngược bình lên uống còn lại một ít ông cho chảy lên gương mặt đỏ gay.

- Amen

Kincade nói, rồi lôi cái áo trên cái giá gỗ lau mồ hôi khắp cổ, ngực, bụng, lau sơ hai nách rồi ném cái áo lại trên trụ gỗ có hình chữ thập. Khi quay lại anh thấy Al đang nhìn cái sẹo chạy dài từ dưới bụng lên một bên lồng ngực.

- Cái sẹo ghê nhỉ - Al lên tiếng - Làm sao anh có cái sẹo thế?

- Bò Tốt đấy - Kincade đẩy cái mũ ra sau, vành mũ che bớt ánh nắng mặt trời.

- Sừng húc à? - Al đoán hỏi.

- Bị móng chân dẫm lên, tôi lẫn người tránh chỉ chạm mất một tích tắc - Kincade xoa bàn tay lên cái sẹo đã sáu năm.

Anh không nhớ lần cỡi con bò tốt có tên Chín Một Một ấy ngắn ngủi bao nhiêu, anh không nhớ đã để mình rơi như thế nào, không nhớ con bò bị đánh rơi bên phải hay bên trái. Nhưng anh chỉ nhớ bị nó hất nhào qua vai, anh té nhào xuống đất đầu đến chết người được, nhưng khủng khiếp nhất là lúc anh mở mắt ra nhìn nó. Và bây giờ cảnh ấy vẫn còn hiện rất rõ trước mắt anh như một tấm ảnh còn mới nguyên. Từng chi tiết một đám đông khán giả ở rạp xiếc dừng lại trình diễn vào chiều Chủ Nhật hôm ấy, cảnh họ hốt hoảng trước tình hình xảy ra, cảnh những người chăn bò bao quanh anh, những chú hê chạy vào để làm con bò bỏ lơ anh đi, cảnh con bò tốt màu xám cong lưng lại ngay trên người anh cái đầu ngẩng lên với dòng nước dãi chảy quanh miệng và mấy móng chân trước chẻ hai đang nhắm vào anh đập xuống hết sức nguy hiểm đến tính mạng.

- Khi con bò đập xuống, tôi cảm thấy chẳng khác nào một con dao khủng khiếp đang cắt toạc người tôi ra, Kincade nhắc lại - Tôi mặc cái áo hoàn toàn mới, không cần nói anh cũng biết cái áo rách tan hết. Tôi nhớ khi ấy tôi bị gãy hai cái xương sườn.

- Khi ấy à? - Al lấy hộp thuốc người Da Đỏ trong túi ra, ông ta nhìn Kincade dăm dăm - Tưởng như anh đã trình diễn cỡi bò tốt nhiều lần rồi thì phải, có phải vì vậy mà anh có sẹo đầy người không?

Kincade ngần ngừ một chút rồi mới xác nhận:

- Đúng là nhiều lần, sau lần té đó, tôi thường trình diễn cỡi ngựa chưa thuần không yên và ngựa chứng có yên. Tôi đã từ giã cỡi bò tốt, để cho những tay liều mạng cưỡi.

Al nhét một cục thuốc vào miệng, nhai nhóp nhép:

- Có phải anh thường thi đấu tại các đấu trường lớn ở Reno không?

Al nhìn anh hết sức chăm chú. Kincade muốn chửi thề.

- Vài lần.

- Thế là anh quá giỏi rồi, tôi có đến đây xem hai lần

Ông ta trầm ngâm nói:

- Đúng là có một lần tôi nhìn thấy một thanh niên đã thắng con ngựa hoang không đóng yên. Anh ta cũng ở Texas như anh, tôi nhớ anh ta tên là KC... KC. Harris. Một thanh niên cao lêu lêu có mái tóc màu vàng sẫm.

- Chắc tôi không biết anh ta - Anh nhìn vào mắt của Al, anh biết ông ta đã nhận ra anh - Còn ông?

Al đứng trầm ngâm một hồi rồi quay người nhổ bã thuốc ra mới đáp:

- Không. - Ông ta vo một múi thuốc khác cho vào má bên kia. - Chắc tôi cũng không biết.

Kincade cảm thấy hơi nhẹ người anh nói:

- Cảm ơn.

- Tôi đoán anh có lý do riêng của anh. - Al đợi để nghe Kincade nói lý do của mình, nhưng anh không có ý định nói ra. Anh cúi người chui dưới các thanh chống lần đến cái thang. Anh nói:

- Chúng ta xem thử máy đã hoạt động được chưa.

- Coi chừng đấy - Al khuyên khi thấy Kincade bắt đầu leo lên trên tháp máy xay gió - Gỗ khô mục dễ gãy lắm.

- Tôi thấy làm lạ là tại sao không thay quách các thứ cũ kỹ này bằng kim loại mạ kền cho tốt. Anh vừa nói vừa tiếp tục leo lên, ngoại trừ có vài tấm ván long đinh kêu cọt két ra hầu hết đều còn chắc chắn.

- Có lẽ hầu như các chủ trại đều chung một lý do khi họ không cải thiện dụng cụ máy móc. Đó là thiếu tiền. - Al nói lớn cho anh nghe. - Thị trường bò ế ẩm vào thập niên 70 khiến không ai đủ tiền để nuôi.

Từ mặt đất lên tới đỉnh cao 15 mét. Kincade bước vào cái sàn gỗ bao quanh dưới mấy cánh quạt bằng thép cao gần ba tấc. Cảnh tượng sa mạc hoang vu trải dài trước mắt anh. Chìm trong bầu không khí nóng bức đến mờ mắt, ở độ cao này có gió mang hơi nóng thổi đến, thổi phần phật vào mũ Kincade. Anh đeo chặt chiếc mũ rơm hiệu Resistol xuống trên đầu, khoan khoái vì hưởng được cơn gió.

Mấy sợi dây buộc hai cánh quạt kêu lên răng rắc khi cơn gió thổi mạnh. Kincade tháo một sợi, rồi tháo sợi kia, thả hai cánh quạt ra. gió thổi vào mấy cánh quạt, chúng bắt đầu chậm chậm rồi tăng dần tốc độ.

Anh gọi lớn xuống:

- Al

- Tháo dây mấy cánh quạt rồi - Al đưa tay vẫy trả lời đã nghe.

Kincade ngồi trên sàn, gác hai ống chân dài lên mép lan can, đưa mắt nhìn ra cảnh sa mạc mênh mông toàn cây cỏ xô thơm. Vùng đất rộng chạy hàng mấy dặm về phía Nam, đây đó nổi lên những khe và suối khô nước.

Một phút sau, Al kêu lớn:

- Trông tốt rồi đấy.

- Nước đã chảy vào bể chưa?

- Bắt đầu nhỏ giọt.

- Ở đây ngắm cảnh thật tuyệt. Kincade lại đưa mắt nhìn ra cảnh bao la bát ngát.

- Anh cứ ngồi đấy mà ngắm - Al từ dưới la lớn lên - Nếu Chúa muốn người ta được ở cao như thế, chắc Ngài sẽ cho con người hai ống chân dài hơn nữa.

Bỗng Kincade chột mím cười vì anh nhìn thấy có bóng người vừa di chuyển, anh chăm chú nhìn vào người cưỡi ngựa đang tiến đến gần. Ngựa phi đều đều, vó ngựa tung lên những đám bụi nhỏ.

- Bây giờ nước trong ống chảy ra cũng khá nhiều rồi. - Al nói - Chúng ta sửa chữa như thế cũng khá hoàn hảo đấy.

- Có người cỡi ngựa từ hướng Tây đến.

Kincade nhìn kỹ đáng ngồi thẳng đơ như lính của người cỡi, anh nhận ra là ai rồi và anh khẽ nhếch mép mỉm cười.

Dưới đất Al cũng nhận thấy như anh, ông nói:

- Xem ai như cô chủ.

Đúng thế. Tiếng gió rít thổi vào các cánh quạt và tiếng răng cưa kêu răng rắc làm át tiếng trả lời của anh.

Ánh sáng mặt trời phản chiếu từ kính xe và những thanh chắn mạ kền thành những tia sáng long lanh khiến người nào ở xa cách đây hàng mấy dặm cũng thấy được chiếc xe, như họ thấy được chiếc máy xay gió vậy. Khi gần đến chỗ hai người, Eden cho ngựa chạy chậm lại. Con ngựa giống non màu hồng thuần chủng cổ vọt lên, còn muốn chạy nữa mặc dù nó chạy mấy dặm đường rồi. Nhưng nó không chống cự nổi với Eden khi cô bắt nó phải chạy nước kiệu nhỏ. Khi còn cách máy xay gió một đoạn ngắn. Eden ghì cương để cho con ngựa thở, cô nhìn Kincade đang ở trần đứng dưới ánh nắng mặt trời. Mồ hôi nhễ nhại trên làn da rám nắng, trông anh như bức tượng đồng bóng láng, bắp thịt cuộn cuộn khắp người. Vô tình tấm thân lao động lực lưỡng đó thu hút ánh mắt Eden, cô nhìn lên bộ ngực của anh, trên ngực nổi lên một đám lông rậm xoắn, hình tam giác chảy dài xuống dưới rún rồi biến mất vào dưới lưng quần jean xệ xuống dưới bụng.

Cô cảm thấy xôn xao và nhận ra đã nhiều năm nay, bây giờ là lần đầu tiên cô chú ý đến cơ thể một người đàn ông và cảm thấy lòng rung động. Người cô xốn xang bồn chồn cô muốn chấm dứt ngay tình trạng này, cô nhìn qua Al.

- Máy xay gió hoạt động ra sao rồi? - Cô hỏi rồi nhảy xuống ngựa.

Nhìn qua khoeo mắt cô thấy Kincade đưa tay lôi cái áo trên cái chống bằng gỗ mặc vào người, những bắp thịt cuộn cuộn như sóng trào.

- Chạy tốt như đồ mới vậy - Al đáp.

Cô dẫn con ngựa giống đến bên bể nước đang từ từ đầy lên

Cả hai người đàn ông đi theo cô, Kincade đi chậm hơn phía sau. Cô cảm thấy anh đang dõi mắt nhìn cô, cô tìm cách tránh đi như đã tránh mấy ngày vừa qua.

- Trên đường trở về ông nhớ ghé vào khu thần sa một chút - Cô nói trong khi con ngựa người người trên mặt nước một cách thờ ơ - Có một vài đoạn hàng rào thép gai bị hỏng ở đây. Tôi đã cố chữa lại mấy chỗ hư hỏng nhiều, nhưng tôi sợ còn nhiều chỗ chưa được vững.

- Được rồi. - Al trang trọng lấy khăn ra lau mặt đỏ au vì nắng.

Eden hài lòng vì thấy ngựa không khát, cô bèn dẫn nó đi khỏi bể nước và chuẩn bị lên yên. Cô nói tiếp:

- Khi ở đây, ông xem chừng coi có con bò nào chạy lạc không.

Ngồi trên ngựa cô nhìn xuống Al nhưng cô cũng thấy Kincade uể oải bỏ áo sơ mi vào quần jean.

- Tôi đã lừa mấy con bò một tuổi vào lại trong hàng rào nhưng có thể còn nhiều con chạy lạc ra ngoài đó.

- Chúng tôi sẽ xem kỹ - Al hứa.

Vừa lúc ấy Kincade quay mặt khỏi bộ ngực đồ sộ của cô. Không chịu nổi, anh cảm thấy người phùng phùng bốc lửa. Đau ở hai háng, anh tự hỏi không biết cô có tâm trạng như thế không. anh nhìn mặt cô và thấy nét mặt cô cũng có biểu hiện như anh.

Đồng thời anh cũng thấy trên mắt, môi cô hiện ra nét căng thẳng, một biểu hiện mà anh không bị kích thích như mọi lần trước. Anh phân vân phải chăng Vince Rossiter lại thúc ép cô bán trại. Có lẽ thế.

Cô thúc chân vào gót vào hông ngựa nó nhảy chồm lên, bốn vó làm tung đất sỏi ra đằng sau.

Al nhìn theo cô một hồi rồi nhổ bã thuốc xuống đất.

- Đi lang thang là phương pháp hay nhất để giải trí. Cưỡi ngựa dạo quanh sẽ giải quyết được nhiều vấn đề khó khăn và xin Chúa chứng giám cái lão DeParđ đã gây cho cô ta nhiều vấn đề hết sức phiền toái.

- Thằng anh cô ta mới gây khó khăn cho cô. - Kincade đang lau mồ hôi đang chảy trên cổ.

Al hừ lên một tiếng tỏ ý ghê tởm.

- Thằng Vince chẳng khác nào một con mòng tai hại đáng nguyên rủa. Nó còn tai hại hơn cả chuyện khó khăn nữa - Ông ta bước đi khỏi bể nước. - Chúng ta thu dọn đồ đạc và lên đường.

Kincade gọi Rossiter bằng nhiều danh từ nữa kia, tai hại chỉ là một trong số đó thôi. Nhưng anh không nói rõ ra mà bỏ đi đến bể, múc một bình đầy nước, còn Al thì lấy dụng cụ bỏ lên phía sau chiếc xe tải nhỏ.

Khi Kincade leo lên cabin họ cho xe chạy. Al lái xe nhồi lên nhồi xuống qua vùng đất gập ghềnh không có lối đi, khi họ đến một con suối khô nước Al cho xe chạy chậm lại rồi gài số cho chạy cả bốn bánh.

- Đấy, lão DePard lần này bao vây cô ấy quá căng - ông ta lên tiếng giọng uể oải. - Tôi thấy cô ấy dám không thoát ra được vụ thúc ép này, dám thế lắm. - Ông ta nói đầu hơi nghiêng nghiêng ra vẻ ngán ngẩm, - Không ai cho rằng cô ấy thoát ra được vụ khó khăn cuối cùng này. Ông liếc mắt nhìn Kincade - Bây giờ chắc anh đã nghe hết chuyện cô ta bắn người em của DePard rồi, thằng Jeff ấy.

- Chuyện ra sao? - Kincade hỏi lại.

Al cười giòn một lát.

- Chú em ơi, chắc chú đã biết rõ rồi.

Chiếc xe lắc lư chạy xuống bờ suối vào giữa lòng suối lổm chổm đá sỏi.

- Chuyện đáng tin ra sao phải không? chuyện cô ta giết hấn vì ghen tuông có đáng tin không chớ gì? Hay là chuyện cô ta giết người để bảo vệ danh dự mới đáng tin?

- Ông tin chuyện gì? - Kincade nhìn ông ta có vẻ muốn biết rõ hơn.

Al hạ cần số cho xe chạy qua bờ suối bên kia.

- Trước đây tôi tin vào chuyện đầu, mọi người đều tin thế. Tôi tin chắc là Jeff không gây nên những vết tím bầm trên người cô. Ông nói với về quyết đoán rồi vội giải thích thêm. - Khi ấy tôi đang làm cho DePard nhưng tôi nghe anh bạn rượu Sam Clemens nói như thế, khi ấy anh ta đang làm cho ông cụ Rossiter. Anh ấy trông thấy cụ Jed đánh cô ta rất dữ khi ông biết cô ta đã giết chết Jeff.

Hai người im lặng một hồi lâu trong khi xe đang chạy trên đầy cây xô thơm gập ghềnh. Cuối cùng ông ta nói tiếp:

- Ông cụ là người rất bình tĩnh và theo chỗ Sam biết thì đêm đó ông đã mất bình tĩnh.

- Trước đây ông có làm cho DePard, chắc ông biết rõ thằng em của lão ta hấn như thế nào?

- Thằng Jeff ư? Hấn làm việc cần mẫn, không tránh việc. Hấn cao, đẹp trai, tự phụ. Mà thằng trai 19 nào lại không thế, phải không? Hấn còn lạnh lẽo như đồ đạo tặc, hấn đến đâu là mọi người đều biết. Chúng tôi đều tự hào về chuyện này.

- Với phụ nữ hấn đối xử ra sao?

Al cười khúc khích.

- Hấn giống như lũ ngựa giống còn non động cốn thấy ngựa cái là phủ liên

- Thế à?

Al trầm ngâm một hồi rồi mới nói về mặt hơi bối rối:

- Theo tôi thì chính chuyện này mới là toàn bộ vấn đề đấy, tôi vẫn còn nhớ thằng Jeff hay ba hoa về chuyện nó ăn nằm với con gái, chuyện nó phá trinh người ta. Trong khu nhà ở của người làm thỉnh thoảng họ kể lại những chuyện rất tục tĩu nhưng... tôi không biết có đúng không. - Ông ta nhíu mày dăm dăm nhìn vào vùng đất phẳng trải dài trước tấm kính chắn gió. - Cứ theo như hấn nói thì hình như hấn coi thường phụ nữ.

- Thế thì có khả năng hấn cố tình hăm hiếp cô ấy?

Rõ ràng Al không thích nghe người ta hỏi thẳng thừng như thế nên ông đã bực tức đáp:

- Cũng có thể lắm vì người ta đã đưa hấn lên mây, phải không?

Không cần phải nói nhưng chỉ nhìn vào thái độ của Al, anh cũng không muốn tin là Jeff DePard đã muốn hăm hiếp cô. Ông ta tin một thanh niên lành mạnh có tiếng tăm thì không cần phải hiếp dâm ai.

Kincade trầm ngâm suy nghĩ về chuyện này và anh nghĩ về Al, về sự mâu thuẫn giữa niềm tin và hành động của ông ta cuối cùng anh lắc đầu

- Có gì sai trái à? - Al nhíu mày nhìn anh

- Tôi tự hỏi tại sao ông vẫn còn làm việc cho cô ấy, sau khi biết rõ mọi sự và biết những điều cô ta đã làm, ông làm cho cô ấy chắc có lý do gì khác hơn là thức ăn ngon ở đây.

Al lại nhíu mày suy nghĩ một hồi rồi mới đáp:

- Có thể những việc cô ấy làm không đúng nhưng những việc DePard làm cũng không đúng nốt.

Thôi thì mặc xác họ, tôi chỉ nghĩ dù sao cô ta cũng là đàn bà.
Đây là loại trả lời cố tính cực đoan, con đẻ của luật lệ miền Tây. Thứ luật đã bị tiêu vong trên mảnh đất này rồi, đây là lý do duy nhất đáng tin.

- Tại sao anh lại ở đây? - Al quay qua hỏi anh.

- Cũng như ông, tôi đã được dạy dỗ là đừng soi mói phụ nữ.

Khu Thần Sa nằm ở phía Tây Bắc ngôi nhà chính của trại, chia cắt với những khu khác bằng một hàng rào kẽm gai chạy thẳng đến một vùng đồi núi lởm chởm đá, mọc đầy cây đổ tùng. Al cho xe chạy dọc theo hàng rào cho đến khi tìm thấy một chỗ bị hỏng.

Hai con bò cái với bảy bê vôi vàng bỏ chạy khi nghe tiếng xe nổ rầm rầm dừng lại bên cạnh. Đây là loại bò nhỏ xác hai hông xương xẩu và có sừng lớn. Lông chúng có màu nâu nhạt chớ không đỏ sét như loại bò lai giống Hereford mà Kincade đã thấy trong trại.

Hiếu kỳ, anh bước ra khỏi xe. Mấy con bò cách xa xe một đoạn, chúng sợ bèn đứng lại quay nhìn chiếc xe và người. Kincade có cơ hội quan sát chúng đầy đủ, anh nhận ra ngay đây là giống bò lai Mehicô. Anh quay lại nói nhận xét của mình với Al.

- Đây là giống bò Carrientes.

- Đúng - Al nhìn mấy con bò rồi lấy sau xe ra một cái kèm. - Người ta thường dùng giống bò này trong các đấu trường đấu bò để lôi cuốn, hăm dọa những con bò hung dữ và để... nhưng tôi đoán chắc là anh biết rồi.

- Tôi biết quá rõ rồi, không ngờ lại thấy có ở đây.

- Cô ấy bắt đầu nuôi giống bò này năm sáu năm nay, cô mua một con đực và mười con cái. Cô ta đã gây được một đàn, bắt mấy con bò cái tơ đi, rồi mua thêm bò cái, hay là thỉnh thoảng mua thêm bò đực tơ. Bây giờ đàn bò có lẽ lên đến cả trăm con. - Ông ta bước đến chỗ hàng rào bị hư.

- Như tôi đã nói khi nay, giá bò hiện xuống thấp kinh khủng, nhưng loại bò dùng trong đấu trường vẫn bán ra rất được giá.

- Đúng vậy.

Không phải anh trả lời lấy lệ mà anh đã xác nhận một sự thật. Không giống loại bò nhảy xổm, nghề nuôi bò dùng để tiếp cứu trong các trận đấu bò thường không mấy thay đổi. Những con bê cái lớn lên rất bự và những con đực đồ sộ nặng nề, chúng dùng để can thiệp khi có biến cố xảy ra. Những nhà thầu có nhiệm vụ cung cấp bò để thay thế trong các đấu trường. Thị trường này làm ăn cao mà có ít người cung cấp nổi. Biết thế, cho nên Kincade nghĩ Eden vừa là người có óc kinh doanh, lại vừa là chủ trại giỏi.

- Cô ấy chỉ cần hai năm nữa là gây được một đàn bò khá và trại sẽ có lợi tức đáng kể. - Al nói nhưng bỗng ông ta nhún vai - Dĩ nhiên là nếu cô ấy phải tiếp tục làm ăn lâu được như thế. Xem ra khó mà lâu dài được như thế. Kincade tự nhủ, vấn đề cô ta có bán trại đi hay không cũng chẳng liên quan gì đến anh. Nhưng anh thấy không đành lòng thờ ơ lãnh đạm được, chuyện này đã làm cho anh quan tâm.

- Bây giờ anh định đứng như thế suốt ngày hay là đến giúp tôi một tay? - Al hỏi.

- Đến giúp chứ. - Kincade mang găng vào bước đến giúp ông ta.

Một giờ sau, những dây kẽm gai bị đứt đã được nối lại, hai người trở về xe, chạy theo một con đường mòn gồ ghề tối tăm để về ngôi nhà chính của trại. Dãy nhà đang còn thấp thoáng ở đằng xa thì bỗng Kincade trông thấy một người cưỡi ngựa mặc áo sơ mi xanh nhạt đang phi nước kiệu nhỏ về phía họ. Gã ta ngồi thẳng người lên.

- Trông ai như Rossiter.

- Đúng là hắn. - Al đáp rồi lên tiếng hỏi y như câu hỏi hiện ra trong đầu Kincade. - Hắn đi đâu thế không biết?

- Để hỏi xem thử - Kincade vói tay bóp hai hời còi.

Vince cho ngựa dừng lại một bên đường, đợi cho chiếc xe tải nhỏ đến ngay trước mặt. Al thò đầu ra ngoài cửa xe:

- Anh đi đâu đấy?

- Đi loanh quanh một vòng. - Vince tựa một cánh tay lên giá yên, đưa ngón tay đẩy cái mũ lên đầu ra sau. - Có lẽ đi kiểm tra hàng rào phía Đông. Mà sao, ông cần gì à?

Khi gã trông sang thấy Kincade, bắt gặp đôi mắt của anh gã bỗng biến sắc. Vẻ lo sợ hiện ra trên mặt gã như một kẻ phạm tội. Gã vội quay đầu đi để tránh đôi mắt của anh.

- Không, tôi không cần gì hết. - Al đáp, đi về trại và gặp anh đi ra nên hỏi cho biết thôi.

- Nếu thế thì hện ông lát nữa sẽ gặp lại nhau. - Vince cho ngựa lùi lại vài bước khỏi chiếc xe, rồi đi về phía đông. Gã thúc mạnh đỉnh thúc ngựa vào bụng con ngựa màu hạt dẻ nó chạy vọt lên đuôi giương cao ve vẩy.

Al nhìn theo một lát rồi lắc đầu.

- Tôi không nghĩ là hân vẫn còn ở đây.

Ông thả chân thẳng đạp lên bàn ga cho xe chạy từ từ tới trước.

- Ông nói thế là sao? - Kincade lấy làm lạ nhìn ông ta, hỏi, rồi nhìn người ngựa đang phóng nhanh về đi.

- Hân trở về trại.... e cũng gần hai tháng rồi, thường thì hân rất nóng lòng muốn ra đi ngay chớ không ở lại lâu như thế này đâu. Dĩ nhiên là lần này trại gặp nhiều khó khăn, thường thì cô chủ giải quyết chuyện khó khăn cho hân.

- Chuyện khó khăn gì thế?

- Chuyện đại loại gọi là khó khăn. - Al vừa đáp vừa cười toe toét. - Bản thân hân thích cò bạc và hân không bao giờ biết kềm chế mình khi gặp vận đen. Có nhiều người cho biết hân đã bị theo dõi khắp nơi trong tiểu bang dưới nhiều tên khác nhau.

- Cô ấy có biết chuyện này không? - Kincade bỗng nghĩ đến Eden.

Al bịt mũi khinh bỉ khi nghe hỏi. Ông ta đáp:

- Tôi muốn nói cho cô ấy biết, chắc cô ta cũng nghe nhiều người nói rồi thế nào cô ấy cũng biết hết rồi.

- Tôi không hiểu tại sao lần này hân ở nhà lâu thế?

- Tôi chịu. - Al cho xe chạy chậm khi vào sân trại.- Nhưng anh cứ tin hân đi, thế nào hân cũng xách áo quần chạy theo gương thẳng Hart và thẳng Connors cho mà xem. Thằng Rossiter không bao giờ đụng tay vào công việc của trại khi ông cụ chết. Hân cũng chẳng bao giờ chịu tự mình cỡi ngựa đi kiểm tra hàng rào đâu.

Kincade nghĩ Vince đang thực hiện một kế hoạch gì mới đây.

Vào trại Kincade ăn vội ít miếng rồi thẳng yên cương lên con ngựa hồng, cưỡi ngựa trở ra lần theo con đường Vince đã đi khi nãy.

Vào giữa chiều Kincade dừng lại trên một triền đồi thấp. Ánh mặt trời chiếu nghiêng vào lưng anh nóng bức, khiến mồ hôi vã ra trên mặt, cổ anh. Anh nhìn khắp cánh đồng cỏ xô thơm trải dài mênh mông vắng lặng ở phía dưới, cố tìm thấy dấu hiệu có đám bụi nào do ngựa làm tung lên không.

Nhìn về phái Đông Nam anh thấy có một đám, và có bóng người cưỡi ngựa đang đi. Ánh nắng mặt trời làm nổi bật lên chiếc áo sơ mi của người cưỡi, chứng tỏ đây chính là Vince. Suy tính trông đầu hướng đi của Rossiter và con đường nào tiện để chặn được gã. Kincade bèn cho con ngựa hồng chạy xuống sườn đồi.

Một con suối cắt ngang lối băng qua thung lũng, lòng suối bị khoét sâu xuống do nước chảy xói mòn chảy qua nhiều năm tháng mặc dù mưa rất hiếm hoi ở vùng đất khô cằn này.

Ở đây không khí yên tĩnh và ngọt ngào, một cơn gió nhẹ thổi xuống tận con suối làm xao động không khí lên một chút. Kincade thúc ngựa phi nhanh lên và khi đến phần con suối cạn nước chảy thẳng về hướng Đông Nam, anh cho ngựa chạy theo bờ suối.

Sau khi đi được một đoạn anh trông thấy dãy hàng rào vắt ngang qua con suối cách trước mặt anh khoảng một phần tư dặm. Những thân cây cỏ xô thơm bám vào các múi dây kẽm gai, sỏi cát do nước suối lùa đi tấp vào đấy. Anh tìm một sườn đồi thoải thoải để qua bên kia bờ suối.

Một lát sau, con ngựa tìm đường từ từ đi lên đỉnh đồi.

Ngay lúc đi khỏi con suối, Kincade liền thấy Vince. Gã đang ở tại hàng rào phân ranh giới giữa hai trại, dãy hàng rào thép gai với một người cưỡi ngựa khác. Với khoảng cách còn khá xa, Kincade không thấy rõ người kia, nhưng chiếc áo vét lỗ chỗ bằng da bò đen trắng thì không thể lầm lẫn được. Kincade cho con ngựa hồng nhắm người mà phi nước đại đến.

Vince đối diện với Matt Sheehan qua hàng rào, gã nói:

- Nhờ anh đưa lời nhắn của tôi cho DePard. - Vince cố lấy giọng của kẻ uy quyền, nghe như gã là người sai bảo kẻ khác được.

- Được, tôi sẽ chuyển. - Sheehan gật đầu.

- Mẹ kiếp, cô ta đã gọi cho bất cứ ai có xe tải nhiều hơn bốn bánh và chuyển bò đi bất cứ lúc nào. Ông ta đã bao vây nó quá đáng.

- Chắc ông ấy cho là đã đến lúc thắt chặt vòng vây hơn nữa.
Lời hắn nói như báo trước điều không hay sắp xảy đến. Vince cảm thấy toát mồ hôi lạnh, gã nói:

- Em tôi phải được an toàn, đừng đến nó là mọi giao ước coi như huỷ bỏ. Tôi xin thề như thế.
Lời hăm dọa chẳng làm cho Sheehan nao núng, hắn đáp:

- Anh đã đặt hết tiền vào canh bạc rồi Rossiter, anh không thể rút lui bài lý do không thích bài đã chia cho anh. Bỗng hắn đưa mắt nhìn qua Vince hỏi: - Ài thế?

Vince quay đầu nhìn lui, Kincade chỉ cách gã chừng năm mươi mét. Gã cho ngựa quay đầu về phía Kincade, Sheehan cho ngựa quay đầu chạy dọc theo hàng rào. Vince ghì cương chặn Kincade lại hỏi:

- Anh làm gì ở đây? - Giọng hắn nóng nảy giận dữ.
Kincade nhìn người cưỡi ngựa chạy từ từ đằng kia.

- Tôi có thể hỏi anh như thế đấy.
Vince quay đầu nhìn nhanh về phía sau, ánh mắt lộ vẻ tội lỗi nhưng khi quay lại nhìn Kincade gã vẫn tỏ thái độ tức giận.

- Tôi đi kiểm tra hàng rào và khi tôi đi làm công việc tôi không thích có người giám sát tôi.
Kincade vẫn nhìn theo người cưỡi ngựa kia, anh hỏi:

- Bạn anh là ai thế?

- Anh muốn nói anh ta à? - Rossiter quay đầu nhìn lui tỏ vẻ bất bình khó chịu.

- Anh ta làm cho trại Kim Cương D, anh ta cũng đi kiểm tra hàng rào như tôi vậy.

- Hắn mặc cái áo vét lạ đời đó chứ, trông giống cái áo của một người tôi quen biết quá.

- Có thể lắm. - Vince cổ gương gạo đáp.

Con ngựa hồng quay mũi đuổi con rồi cái trên vai ướt đầm mồ hôi của nó, con ruồi bay đi tìm chỗ khác có thể đậu được.

- Em gái của anh đã tìm được người chở bò chưa?

Câu hỏi có vẻ làm cho Vince giật mình, gã đáp:

- Chưa, mà sao?

- Có phải anh đến báo cho người của DePard biết thế không?

Lại một lần nữa Vince hết sức tức giận nhìn anh.

- Này ông, tôi yêu cầu ông nhiều lần rồi đấy nhé. Nếu tôi thấy ông lẻo đẻo theo tôi thêm lần nữa thì ông đừng trách tôi đấy, tôi xin hứa đấy.

Gã chỉ ngón tay vào Kincade để nhấn mạnh, rồi thúc đỉnh vào bụng con ngựa màu hạt dẻ để nó vọt đi.

Kincade cho ngựa giật cương chạy theo gã. Suốt đoạn đường về trại anh nhắm theo đám bụi do ngựa Rossiter tung lên mà đi.

Khi Kincade về đến chuồng ngựa thì con màu hạt dẻ đã được tháo yên cương, nó đang ngửi quanh trong bãi để tìm một chỗ tốt nghỉ ngơi. Muốn vào nhà thật nhanh, Kincade nhảy xuống ngựa ở ngay hàng rào của bãi quay, tháo yên ra khỏi lưng ướt đầm mồ hôi của con ngựa hồng rồi dẫn nó vào chuồng thả nó ra.

Yên ngựa và đồ đạc trên tay Kincade đi vào lán trại. Đến phòng cất yên cương, từ bên ngoài đầy ánh sáng mặt trời đi vào, bóng im bên trong lán càng tối hơn. Cỏ khô kêu xột xoạt dưới chân anh, tiếng đỉnh thúc ngựa leng keng vang lên trong bầu không khí tĩnh mịch.

Kincade đi chưa được mười bước anh đã nghe tiếng Rossiter vang lên:

- Mày đi theo tao lần cuối đấy nhé.

Kincade ngần ngại dừng lại cố nhìn trong bóng tối lơ mờ cho đến lúc anh thấy bóng của Vince. Gã đứng chặn cửa đi về phòng cất yên cương, hai chân dạn ra hai tay chống nạnh. Gã lớn tiếng nói:

- Bây giờ tao buộc mày phải trả lời cho tao biết tại sao mày cứ theo tao và mày là thằng quái nào?

- Mày nói nhiều quá Rossiter.

Kincade lại bước lên đi thẳng đến gã, anh cảm thấy máu sôi sục và vui mừng vì có cuộc chạm trán bất ngờ này.

- Còn mày thì không nói nhưng tao sẽ làm cho mày nói. - Vince đốp chát lại ngay.

- Thật không? - Kincade hỏi lại bốn cợt vừa đến gần gã khi mắt đã quen với bóng tối trong lán.

- Mày sẽ thấy thế nào là nói nhiều. - Vince cất tiếng nói tiếp nhưng Kincade không để cho gã nói xong lời hăm dọa, anh nhắc bổng bộ yên ngựa nặng nề lên nện vào người gã. Cái yên đánh trúng vào ngực Rossiter khiến gã kinh ngạc la lên vì đau đớn. Cú nện như trời giáng làm cho gã lão đảo bước lùi sát vào phòng cất yên cương. Kincade bước theo hắt, hai tay nắm chặt lại, máu ù ở hai mang tai, mắt nhập nhòa.

Miệng chửi rủa, Vince hất cái yên sang một bên rồi nhào vào một bên hông Kincade, hai tay ôm lấy bụng anh vật nhào cả hai xuống nền nhà. Họ ôm nhau lăn lông lốc, cùi tay, đầu gối, nắm tay đan nhau vùng vẫy.

Một cú đâm trúng ngay hăm của Kincade, làm anh lăn quay sang một bên. Được rời nhau ra anh vùng đứng lên, cảm thấy máu từ một vết rách trong miệng chảy ra. Rơm rạ bốc tung lên không, mùi cỏ khô, mùi phân, mùi da yên bốc lên nồng nặc nhưng tâm trí của Kincade bây giờ đều nhắm vào Vince. Anh lão đảo đứng thẳng người lên, xông đến gã ráng nghiêng chặt hai cánh tay vùng vẫy.

Kincade thấy gã di động, anh đâm hắt một cú bằng tay trái, Vince tránh được cú đâm trượt đi. Nhưng Rossiter dùng tay phải đâm ngang đã trúng anh, Kincade không thấy mấy cú đánh này và tiếp theo cũng không thấy mấy cú móc bằng tay trái của gã. Cú đánh trúng vào hăm anh thật mạnh khiến anh đau như ngựa đá. Anh nhào xuống lăn cù trên nền nhà đầu bụng như búa bổ. Cổ trấn tĩnh anh biết mình đã bị một cú đâm nhớ đời, đầu đau nhói nhưng anh đã quen với cảnh đau đớn như thế này rồi. Anh đã từng chịu đựng, chống chọi với những nỗi khổ đau như thế này quá nhiều lần nên anh không chịu để cho cơn đau chấm dứt cuộc đấu. Cố lắc đầu để lấy lại bình tĩnh, Kincade chống hai tay đứng dậy, mũi anh đã bay đầu mất.

Mặt Vince hiện ra lơ mờ trước mắt anh, môi mím chặt lại. Gã đâm nhanh một cú vào bụng Kincade, Kincade cố đỡ nhưng trượt. Vince đâm tiếp mắt nẩy lửa căm hờn.

Ấn đòn một hồi, Kincade mới sẵn sàng được. Khi cú đâm cuối cùng tung ra, anh úp sát vào, dùng hai tay chộp lấy Vince rồi dùng gót chân ngáng ngã. Cả hai đổ nhào xuống nền nhà và khi hai người lăn quay với nhau anh thúi vào Rossiter.

Vince cố tư từ đứng lên và trước khi gã làm chủ được đôi tay, Kincade đâm trúng gã hai cú, gã lui bước ra sau. Anh thấy Vince cũng đáng khen, anh không ngờ gã cũng có tài đâm đá lăm. Một lát sau, Kincade lại bị một cú đâm vào hăm khiến anh lão đảo ngã quỵ xuống.

Thay vì xông đến đánh tiếp, Vince dừng lại thở hổn hển:

- Đủ chưa?

Kincade nhìn lên mồ hôi giàn giụa cả hai mắt, anh hoạt động cặp hàm, vai và lắc đầu cho tỉnh táo. Anh biết anh đã bị Vince đâm cho no đòn nhưng anh chưa chịu dừng.

- Chưa đủ. - Kincade đáp giọng cương quyết.

Có tiếng ngựa hí ở bên ngoài nhưng Kincade mặc kệ, không nghe thấy gì ngoài Rossiter đứng trước mặt anh. Vươn thẳng người lên, anh cúi đầu bước tới, tung ra những cú đâm gọn và ác liệt vào bụng Vince.

Anh tiếp tục đánh liên hồi, bỗng anh tung ra một cú đòn nhử, tay phải đâm vào mặt Vince. Nhìn mặt gã Kincade biết cú đâm làm cho gã đau, nhưng anh không còn nhân nhượng gì nữa nhất là một kẻ như gã.

Anh áp sát vào gã đâm túi bụi, mặt gã bị rách ở khoé mắt, máu chảy đầm đìa. Say máu anh càng đâm mạnh hơn nữa. Vince tung nhanh cú đâm tay trái, Kincade cúi đầu tránh rồi tung cú móc tay trái trúng hăm gã. Dùng cả hai tay đánh vào đầu gã, khiến gã gập người lại rồi anh dùng cùi tay đánh vào má gã thật mạnh.

Vince đổ nhào xuống, máu me đầy người. Kincade dừng lại đau ê ẩm cả người, cảm thấy hai cánh tay nặng trĩu, hai buồng phổi nặng trĩu thở không muốn nổi.

Vince ngồi bệt xuống nền nhà, ngất ngư choáng váng không thiết đứng lên nữa. Gã đưa tay sờ vào má, một đường rách sâu hoắm và khi gã rút tay ra thì thấy máu ướm đầm cả mấy ngón tay, gã không tin nổi là máu lại ra nhiều thế này. Gã ngồi chết đờng nhìn Kincade.

- Chuyện gì thế này? - Giọng Eden vang lên bên tai cả hai người.

Chương 15

Quay gót lại, Kincade thấy Eden đứng lơ mờ ngay giữa hai cánh cửa mở rộng của lán trại, vì ánh nắng mặt trời chiếu từ sau lưng cô. Anh biết khi ấy cô thấy Rossiter đang ôm má ngồi trên nền nhà. Lần thứ hai, người cô sững ra: thế rồi cô từ từ đi qua gian nhà.

- Vince, chuyện gì xảy ra thế này? – Cô quỳ xuống bên cạnh gã. – Lạy chúa, anh bị thương nặng thế này?

Cô lôi trong túi ra một cái khăn, áp khăn vào chỗ bị rách sâu trên má gã để ngăn máu chảy. Kincade đã bình tĩnh trở lại. Hai nắm tay thông xuống hai bên hông, mấy ngón tay từ từ giãn ra. Cánh tay trái giật giật, anh đưa tay kia thoa bóp cho bớt đau.

- Tôi không sao đâu.

Vince đáp, thái độ hờn dỗi, gã đẩy tay Eden ra, nắm lấy cái khăn, nhưng cô cứ ở đấy giúp gã đứng lên. Khi cô quay về phía Kincade, cặp mắt đen lạnh lùng:

- Anh đã gây ra chuyện này?

- Cô nói đúng, tôi gây ra.

Anh không có vẻ ăn năn hối hận, mà chỉ tiếc là Eden cứ nghĩ đến việc anh đã đánh anh trai cô bị thương. Anh biết cô sẽ trách anh, và điều duy nhất anh muốn là được áp người vào cô. Mỗi khi nhìn cô là dục vọng lại nổi lên trong người anh. Có lẽ việc này mới làm tươi mát được cõi lòng anh. Hay có lẽ cứ mỗi lần nhìn cô là anh lại cứ nghĩ đến chuyện này.

Mặt cô bỗng hết sức giận dữ, cô nói:

- Tôi đuổi anh.

Lần này, Kincade không thềm cãi cọ với cô. Nhưng chính Vince đã làm cho cả hai phải ngạc nhiên, gã nói:

- Không, cứ để hấn ở lại.

- Sao? - Cô lên tiếng hỏi

Gã cắt ngang lời cô:

- Tôi không biết tại sao hấn cứ theo đuổi tôi. Nhưng tôi muốn Kincade ở đây để tôi theo dõi hấn. Tôi không muốn bị mất tăm hấn hay không biết khi nào thì hấn lại xuất hiện.

Vince lượm cái mũ lên và đi ra ngoài. Eden nhìn theo gã trán nhăn lại.

Kincade không khoan khoái mà anh cảm thấy mệt mỏi và đau đớn. Anh cẩn thận đưa lên một cánh tay, lấy tay áo lau mấy giọt máu tươi ra ở vết rách trên mắt. Anh thấy cái mũ nằm lăn trên đám rơm khô, không nhìn cô, anh bước đến lấy cái mũ lên, đập vào chân cho sạch đất và mấy cọng rơm đi.

- Đánh nhau vì chuyện gì thế? – Giọng cô bình thản kiêu hãnh. – Anh ấy mắc nợ anh phải không? Bao nhiêu?

Kincade nhìn bàn tay cô trên cánh tay anh. Bàn tay rám nắng khỏe mạnh, nhưng vẫn là bàn tay đàn bà nhỏ nhắn.

- Hấn không nợ nần gì tôi hết. Không nợ xu nào hết.

- Thế thì anh muốn cái gì nơi anh ấy?

Anh ngẩng mặt nhìn cô, chăm chú nhìn vào đôi môi cô, đôi môi mềm, mọng, hơi mở ra he hé. Lòng ham muốn lại bùng lên, còn mạnh hơn trước nữa. Nếu trước đây cô không ghét anh, thì

chắc bây giờ cô sẽ ghét anh. Nghĩ thế, anh bèn quyết thừa cơ hội để thỏa lòng mong muốn. Anh quay người bước đến gần sát người cô. Cô kinh ngạc trước hành động bất thần của anh, cô bước lùi, lùi dần cho đến lúc đụng bức vách ván của một chuồng ngựa. Kincade bước nhanh đến áp chặt người cô vào vách, hai cánh tay chặn hai bên đầu cô. Tim cô đập thành thịch. Eden không biết là mình đang mừng hay đang lo nữa.

Anh nhìn cô chăm chăm, mọi việc bỗng thay đổi, chuyển hướng hết. Anh thì thào nói:

- Cái gì làm cho cô tin chắc là tôi muốn anh cô mà không muốn cô? Lạy Chúa, anh không thể xa rời em được.

Eden thấy anh thay đổi sắc mặt. Cặp mắt anh không hắc ám vì dục vọng nữa, màu mắt của anh sẫm lại khiến cô cảm thấy hột hơi, màu mắt xanh ấm áp như màu xanh da trời Nevada giữa mùa hạ. Cô thấy người ấm áp lên.

- Đứng. – Cô nói, nhưng giọng cô không cương quyết, mà tiếng nói vừa phát ra liền bốc hơi ngay trong không khí nóng bức giữa hai người, lời nói không đến được với anh.

Nét mặt anh không thay đổi, ánh nhìn trong mắt anh vẫn thế. Vẫn cái vẻ người hùng dũng như lúc nào. Vẫn cái vẻ con đực đánh hơi con cái. Vẫn cái vẻ con báo đực đòi yêu con cái.

Cô ậm ừ gì đấy trong họng, nhưng không phải lời phản đối. Anh cúi sát áp môi vào môi cô, cảm thấy môi cô run run đáp lại. Hơi thở cô như một tiếng thở dài khoan khoái. Như là lời mời mọc anh đang cần có. Anh áp mạnh môi, mút lấy đôi môi cô vào miệng. Sau đó, anh luồn hai tay vào tóc cô, mái tóc rối bời nằm trong tay anh, anh kéo ngửa đầu cô ra để hôn được dễ dàng hơn. Nhưng vẫn chưa đủ. Anh muốn cô nhiều hơn thế nữa. Anh muốn chiếm hữu hết người cô, chiếm hữu nét mềm mại của cô và sức mạnh của cô. Cơ thể cô sát người anh, làm thỏa mãn niềm đam mê của anh. Mấy ngón tay cô luồn vào trong áo anh chứ không đẩy anh ra. Anh nghe rõ tiếng đập của trái tim cô.

Cô tự nhủ cô không muốn như thế này, cô không cần như thế này. Nói thế là láo. Nỗi đam mê cô đang thưởng thức đâu phải là vật phù du so với nỗi đam mê cô ấp ủ trong lòng. Cô muốn sờ má anh, thoa bóp anh, ôm ấp những cơ bắp to lớn cứng ngắt trên người anh, những cơ bắp mà cô đã chiêm ngưỡng khi gặp nhau ở máy xay gió. Cô buông thả theo nỗi đam mê đang bùng lên trong cô, một nỗi đam mê nóng bỏng, dữ dội.

Hai bàn tay cô níu lấy anh, sờ anh một cách dè dặt, âu yếm, đồng thời người cô căng lên, rồi cô bỗng rung mình và dịu lại, đã làm cho anh điên lên. Anh không ngờ anh lại muốn cô điên khùng như thế này. Anh loay hoay quay quắt, hung bạo sục sạo hai tay khắp người cô, ôm cứng cô vào lòng, làm cho cô cong người lại áp sát vào anh. Anh thở hồng hộc, hít lấy hơi nóng bốc ra từ da thịt cô, hít lấy hương thơm đàn bà hằm hập ngan ngát, thứ xạ hương mà đàn ông thường say mê đắm đuối.

Anh nắm áo sơ mi cô, lôi ra khỏi quần jeans rồi vén cao lên ngực. Anh luồn tay xuống dưới lớp vải trắng, sờ vào ngực cô, hai vú đầy tròn mềm mại, anh cảm thấy trái tim cô đập thành thịch trong lòng bàn tay anh.

Khi cô khuyu xuống trong lòng anh. Kincade dìu cô nằm xuống trên lớp cỏ khô của chuồng ngựa. Khi mà lòng ham muốn đang nổ bùng ra, thì người ta đâu còn nghĩ gì đến sự tinh tế và kiểu cách.

Thật chưa có khi nào như thế này hết. Tháng này qua tháng nọ, năm này qua năm khác, Eden cứ cả tin rằng, chắc sẽ không bao giờ có chuyện như thế này. Đối với nàng, không có như thế này. Sau những chuyện đã xảy ra, sẽ không bao giờ có chuyện như thế này. Thế mà bây giờ là

lần đầu tiên cô hoàn toàn ham muốn một người đàn ông, ham muốn như một phụ nữ hoàn toàn. Cô muốn yêu và được yêu.

Khi cơ thể cô đã buông thả theo nụ hôn cháy bỏng dữ dội của anh, đã cong người buông xuôi, thì nỗi lo sợ lại ào đến. Lý trí cô lại trở về. Bao nhiêu hình ảnh, âm thanh, cảm giác khác ập đến: hai bàn tay thô ráp của anh, hơi thở nặng nề của anh, người anh nặng trĩu đè lên người cô, dán người cô xuống. Bỗng nỗi lo sợ ào đến, chống lại những hình ảnh này.

Eden bèn vùng vẫy, hoảng hốt. Cô la lên:

- Không, đừng đụng đến tôi. Đừng!

Cô dùng tay chống cự. Kincade tự nhiên nắm lấy hai tay cô. Anh nói:

- Mẹ kiếp, Eden! – Anh kéo cô vào lòng, nhưng khi thấy nét mặt tái mét của cô, lưỡi anh lại thấy đắng chát. Đúng là mắt cô đang lộ vẻ hoảng hốt, như vừa rướm nước mắt lại vừa giận dữ khủng khiếp.

- Bình tĩnh đi nào! – Anh hơi nới lỏng tay ra, tức thì cô liền chống lại anh. – Thôi. Anh không làm em đau đâu.

- Thả tôi ra. – Giọng cô nghẹn ngào, khản đặc. – Tôi không muốn anh đụng vào tôi.

Anh thấy bức tức nhưng cố dần lòng lại. Anh nói:

- Anh không ép buộc phụ nữ đâu. Ngay cả những phụ nữ ban đầu đã ham muốn, anh cũng không ép. – Anh nói thế nhưng cô vẫn có vẻ không tin. – Anh sẽ để em đi, được chưa?

Cô im lặng nhìn anh. Khi anh buông cô ra, cô liền lảo đảo ra trên cỏ khô. Anh vẫn đưa hai bàn tay ra trước mặt, lòng bàn tay hướng về phía cô, mấy ngón tay xò ra như muốn nói rằng anh không muốn làm hại cô. Anh từ từ di chuyển xa ra, rồi khi đến cửa vào chuồng ngựa, anh mới đứng lên. Anh bước lui thêm bước nữa mới hạ tay xuống.

Vẫn nhìn theo anh, cô lồm cồm đứng dậy rồi vội vã nhét áo vào quần, hai tay run run. Cô nép vào bức vách ván, lần bước đi theo bức vách, mắt vẫn không rời anh.

Khi đến cuối bức vách, cô liền nhìn cái chĩa rơm dựng kín bên bức vách, rồi quay lại nhìn anh. Anh hiểu được tâm trạng của cô, chắc cô đang tính toán không biết có thể chạy đến chụp lấy cái chĩa trước khi anh chặn cô lại không. Bỗng Kincade hiểu ra tại sao sự đụng chạm của một người đàn ông, sự đam mê của đàn ông, đã làm bùng lên nỗi lo sợ trong người cô như thế.

Anh dịu dàng nói:

- Câu chuyện cô kể cho tôi nghe là đúng đấy chứ? Chuyện thằng em của Depard định hiếp cô?

Cô phản ứng một cách quyết liệt khi nghe anh nói. Cô ngẩng cao đầu, lòng kiêu hãnh đã làm cho cô đứng thẳng lưng và so hai vai lên.

- Tôi cần anh tin lắm à? – Giọng cô nghe thật gay gắt. – Tôi chẳng cần anh hay bất cứ ai thương hại tôi đâu.

- Đúng – anh đáp. – Nhưng cô đáng được kính trọng.

Mắt cô lộ vẻ kinh ngạc, rồi chuyển sang bối rối và cuối cùng thì bộc lộ lòng ghê tởm. Với thái độ biết tự chủ hết sức đáng phục, cô quay người bước nhanh ra cửa, ánh sáng mặt trời đang chiếu vào hai cánh cửa cao đang mở rộng.

Kincade vẫn giữ yên tư thế cho đến lúc cô đã ra ngoài anh cúi người nhặt cái mũ lên, phủi rơm bám trên mũ đi. Anh lại thấy tức giận, muốn chửi rửa thậm tệ. Nhưng chửi rửa và tức giận kẻ đã chết. Đó là Jeff Depard.

Eden bước ra cửa và dừng lại một chốc để phủi hết cỏ khô bám trên quần jeans của mình. Nhìn

lại vào cửa, cô hít vào một hơi thở thật đều thật sâu và cố quên đi tâm trạng hoang mang, rồi như tờ vò.

Cô lấy lại phong thái như cũ, đi vào nhà, thả cánh cửa bật cho nó tự động đóng lại đánh rầm ở phía sau lưng.

- Em phải không em gái? – Vince hỏi lớn.

- Vâng. – Giọng cô rất bình thường. Cô hài lòng khi nhận ra như thế.

- Em vào giúp anh một tay được không?

Cô nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, cô đoán gã đang ở trong ấy, rửa các vết thương. Cô đã tưởng được yên ổn một mình trong chốc lát, nhưng bây giờ thì không được rồi.

- Tôi vào đây

Gã đang cúi sát mặt vào tấm gương gắn trên cánh cửa thùng thuốc gia đình để quan sát vết rách trên má. Khi cô dừng lại trên ngưỡng cửa, gã không quay lui, cất tiếng nói:

- Em đến thật đúng lúc. Anh sợ cái vết rách này không cầm máu được. – Gã quay mặt lại, cô thấy vết rách dài và sâu. – Em thấy có cần khâu vài mũi không?

Vết thương trông gớm ghiếc, bầy nhầy, Eden thấy không cần phải khâu. Cô đáp:

- Chỉ băng lại cho cẩn thận là được rồi. – Cô nhìn quanh khắp mặt gã. Thịt nhiều nơi trên mặt bị bầm tím, sưng húp, nhưng ngoài một vết rách nhỏ gần môi, thì trông chẳng có gì đáng ngại.

- Cái gì làm cho em ở lại lâu thế? Anh cứ tưởng em đã đi theo anh ngay chứ.

Cô quay lại lấy những thứ cần thiết trong thùng cứu thương, vừa trả lời một nửa sự thực:

- Tôi muốn biết có phải anh nợ nần anh ta không.

- Hẳn nói sao?

- Hẳn nói anh không nợ một đồng xu nào hết. Ngồi xuống đi. – Cô ấn Vince ngồi xuống ghế trong toilet. – Ngồi yên nhé. Sẽ đau đấy.

- Lần em giúp anh thoát khỏi cảnh nợ nần vừa rồi là do anh đánh bạc thua, anh đã nói cho em biết rồi, - gã nhắc lại, bỗng gã co người, hít hà trong miệng vì cô bôi thuốc sát trùng vào vết thương.

- Anh nói sao tôi biết vậy thôi.

- Em nghĩ là anh lại nợ nần nữa.

- Hôm kia anh đã đánh xì phé với Depard. – Cô nhắc lại, vừa đắp thuốc sát trùng vào vết thương, rồi cẩn thận lau khô da quanh vết thương.

- Chỉ chơi với mấy người làm công quen biết. Đánh nhỏ thôi.

- Đôi lúc anh không biết khi nào thì phải thôi nữa. Vince à.

- Anh xin hứa... – Gã lên tiếng, vẻ phần nộ.

- Thôi được rồi. Ngồi yên đi. – Cô kéo hai múi thịt bị tép sát lại với nhau, rồi dán chặt băng lên. - Được rồi đấy.

Khi Vince đứng lên để nhìn vào gương, Eden bận thu dọn thuốc, đồ sát trùng, và những miếng băng dư. Cô vẫn thấy lòng nôn nao bối rối, vẫn còn bồi hồi khi nhớ lại nỗi lo sợ vừa qua.

- Em có sao không, em gái? Trông em tái mét.

Cô dừng lại một chốc, rồi đáp:

- Không có gì hết.

Nhưng khi mở cánh cửa tủ thuốc ra, cô liếc mắt nhìn vào tấm kính. Thật tình cô đã nói dối.

Kincade vào nhà bếp của trại, tay phải đỡ lấy cánh tay trái đang bị đau rần rần. Bàn tay và cổ

tay súng phồng lên nhưng mấy ngón tay vẫn hoạt động và anh vẫn quay cổ tay bình thường, chứng tỏ anh không bị gãy xương lại. Cánh tay chỉ sưng thôi, nhưng đau khủng khiếp.

Lão đầu bếp đứng quay lưng ra cửa, lão tu nước va ni trong chai. Anh lên tiếng:

- Tôi xin ít nước đá.

Lão đầu bếp giật mình quay lại, sợ sệt vội giấu cái chai dưới cánh tay trái. Lão nhìn vào mặt Kincade.

- Đánh lộn với ai đấy?

Kincade ngồi xuống bàn, tháo nút tay áo sơ mi ra. Anh nói:

- Tôi cũng cần khăn lau và vài cái bao ni lông.

- Không có uých ki đâu, - Jack Hoang Dĩ lâm bầm nói, vừa bước đến tủ lạnh để lấy nước đá. - Thật khéo xấu hổ.

Al và Bob Waters đi vào, cánh cửa bật đóng lại đánh rầm. Khi thấy Kincade, Al mở to mắt kinh ngạc.

- Cái quái gì xảy ra cho anh như thế này?

- Bị kẹp cánh tay. - Kincade uốn mấy ngón tay bắt đầu tê cứng vì sưng phù, vẻ mặt hằm hằm, môi mím chặt lại. Lão đầu bếp đang lấy đá ở tủ lạnh, tiếng nước đá cục va nhau kêu lanh canh trong cái đĩa nhôm lớn.

- Anh kẹp cánh tay thì có. Anh đụng độ với ai đấy? - Al hỏi, ông nhìn anh với vẻ hiếu kỳ.

Kincade làm ra vẻ không nghe, anh nói:

- Tôi cần đắp nước đá quanh cánh tay. Ông giúp tôi một tay được không? - Khi ấy Jack vừa để đĩa nước đá lên bàn và bỏ đi lấy bao ni lông.

- Tôi có một ít thuốc để băng bó vết thương ở bên phòng ngủ, để tôi đi lấy. - Bob Waters quay gót đi ra thật nhanh.

Thấy ánh mắt của Kincade vẫn còn giận dữ, ông Al không hỏi nữa. Nhìn anh, ông biết kẻ kia chắc phải tệ hơn, ông khỏi cần hỏi anh, rồi ông sẽ biết thôi.

Lão đầu bếp lấy ra hai cái bao ni lông. Lão vẫn cầu nhàu vì không có uých ky, vừa mở rộng hai cái bao ra để cho Al bỏ đầy nước đá vào đấy. Một bao áp dưới cánh tay và cổ tay bị sưng, bao kia Kincade giữ yên ở phía trên. Al xé tấm khăn trải bàn đã cũ ra thành nhiều dung vải, rồi buộc hai cái bao lại quanh cánh tay anh. Jack Hoang Dĩ đứng thờ ơ nhìn.

Al nhìn lão, vẻ bức bối, ông nói:

- Nếu ông không giúp thì đi rót cho chúng tôi mấy tách cà phê.

Lão đầu bếp cầu nhàu, coi thường lệnh của Al. Lão đáp:

- Ông nội tôi ngồi bên đồng lửa với nhiều thầy thuốc đại tài, xem họ làm ra những liều thuốc đắp chữa vết thương và những liều thuốc uống chữa bệnh rất có hiệu nghiệm, ông cụ lắng nghe họ nói chuyện với nhau. Anh không phải là thầy thuốc. Anh chỉ là thằng chặn bò ngây ngô.

Nói thế, nhưng lão vẫn nhẹ nhàng đi lấy bình cà phê rót hai ly cà phê đen nóng mới pha mang đến.

Al nhìn cà phê rồi có ý kiến.

- Trông cà phê đen thui như thế này, chắc đun cho nó sôi cả ngày chứ gì.

Jack Hoang Dĩ cầu nhàu đáp lại, không ai nghe rõ lão nói gì hết, rồi lão bước về quầy bếp. Lề cửa lại kêu lên cọt két. Bob Waters chen cửa bước vào, hai tay ôm một số đủ loại chai lọ, thuốc mỡ và băng. Anh ta đi đến, lần lượt để các thứ lên mặt bàn.

- Dùng thuốc xoa bóp đặc biệt này sẽ làm những vết bầm tím ấy hết đau. - Anh ta chìa ra cho

Kincade một thấu thuốc. Thuốc mỡ có màu lục nhạt phề ra quan nắp thấu. – Còn đây là thuốc thoa làm cho các bắp thịt dãn ra. Mùi thuốc hơi khó chịu, nhưng rất tốt. Còn đây là thuốc thoa ở vết rách trên mắt. – Sau chai thuốc thoa tự chế là một ống thuốc sát trùng và một cuộn băng ga cùng băng dán. – Lại còn có ít thuốc xịt đây nữa. – anh ta giới thiệu tiếp.

Al không để ý đến các thứ thuốc của anh quân bò để trên bàn. Mặt ông dán chặt đến một cái chai có hình vuông nằm trong khuỷu tay của anh ta. Cái chai rõ ràng là chai unction loại một phần năm lít. Ông ta giật cái chai ra khỏi cánh tay của Bob, đưa nó lên.

- Đây là thứ chúng ta đang cần. – Al nói và mở nắp chai ra. Ông rót một ít vào ly cà phê của Kincade, rượu chảy nghe ừng ục, rồi ông lại rót một lượng như thế vào ly của mình. - Đây là thuốc chống đau tuyệt nhất.

Jack Hoang Đã quay người lại, nhìn vào chai unction. Mắt lão sáng lên nhìn Bob Waters lão hỏi: - Chai rượu ở đâu ra thế?

Anh chàng quân bò người Palute đáp:

- Tôi không chỉ chỗ tôi giấu rượu cho ông biết đâu.

Mắt vẫn long lanh nhìn anh ta, lão Jack bước đến bàn, cầm cái chai lên, miệng nói:

- Thật khéo xấu hổ, - rồi tu hết nửa chai.

Kincade vẫn giữ yên lặng trước cảnh tượng xảy ra trước mắt, đầu óc anh quanh quẩn với những cơn đau trong người, chứ không còn để tâm trí vào một cái gì khác. Anh uống một ngụm cà phê, thấy khoan khoái, vì vừa được thưởng thức chất unction nóng bỏng trong họng, lại vừa thấy dễ chịu vì hơi lạnh đang làm dịu cánh tay đắp nước đá.

Nước đã có hiệu nghiệm phần nào. Vào giờ ăn, cánh tay bị sưng đã xẹp xuống, cơn đau dịu đi, chỉ còn giật giật mà thôi. Tay còn tê cóng và đau nhiều nơi khác, nhưng Kincade vẫn đi xuống nhà bếp của trại.

Ra đến giữa sân, anh thấy Vince đứng tựa vai vào góc ngôi nhà gỗ. Một băng dán nằm vắt trên má trái của gã. Một con mắt sưng húp lên và nhiều chỗ trên mặt bị bầm tím. Khi anh bước đến phía gã, gã lạnh lùng nhìn Kincade.

- Có ngạc nhiên khi gặp tôi không? – Vince thì thào hỏi.

- Cũng có. - Kincade nhìn những vết thương do anh gây ra.

- Tôi đã báo cho anh biết rồi, kể từ bây giờ tôi luôn luôn canh chừng anh. – Vince nhắc lại. – Vậy anh tập cho quen.

Đúng như lời gã nói, khi Kincade ăn xong bữa tối bước ra, anh thấy Vince đứng ngoài nhà bếp của trại. Những người làm khác đưa mắt nhìn cả hai người, ánh mắt ngạc nhiên, nhưng không ai nói gì hết.

Sáng hôm sau, Vince đã xuất hiện khi trời còn tờ mờ sáng. Sau khi Kincade phi ngựa đi làm nhiệm vụ, anh nhìn lui và thấy Vince lão đeo theo sau lưng anh, chỉ cách khoảng 100 mét mà thôi.

Ngày thứ hai cũng như ngày đầu, Kincade thấy Vince luôn luôn có mặt gần anh. Sáng ngày thứ ba, Kincade quyết thay đổi cách thức.

Anh cưỡi ngựa ra khỏi trại, liền đi về phía Bắc, rồi rẽ qua phía Tây, ngắm nhìn màu sắc ban mai trải dài lên mặt đất khô cằn, gập ghềnh. ánh sáng buổi mai thay đổi rất nhanh và kỳ diệu. Mấy ngôi sao mới còn đang nhấp nháy trên trời đỏ, thoắt một cái ở chân trời tối đen xuất hiện một đường ánh sáng màu tím nhạt phân ranh đất trời. Rồi thành linh những làn sóng ánh sáng dài từ phía Đông chiếu ra, phủ lên vạn vật như nước phun trào.

Khi mặt trời mọc, anh cho con ngựa màu hung phi lên một sườn đồi, thì ánh nắng đã làm lưng anh nóng lên rồi, khi ấy anh đã cách nhà trại một đoạn khá xa. Quay lại nhìn, anh thấy Vince vẫn theo anh.

Biên giới phía Tây của trại nằm sâu trong các ngọn núi hoang vu. Kincade lợi dụng địa thế vùng này khúc khuỷu gập ghềnh để thực hiện mục đích của mình, anh cố tìm ra cho được một nơi thuận tiện hơn với kế hoạch của anh. Đến gần giữa buổi sáng thì anh tìm ra được.

Một dãy đá mòn và cây đổ đã tạo thành một bức tường kiên cố trên sườn đồi, khiến cho người cưỡi ngựa khó vượt qua được. Bên kia bức tường chắn này là một dãy cỏ được che phủ bằng một hàng cây đổ từng. Anh dẫn con ngựa đi qua bức tường chắn này, rồi dừng lại quan sát có ai đến gần. Chỉ có hai người đến gần bức tường chắn, và không ai thấy được có gì nằm phía sau này hết.

Kincade dẫn cho ngựa đứng song song với bức tường. Đứng nấp như thế này, anh đợi Vince đi qua. Đứng như thế một hồi lâu, anh chỉ nghe có tiếng chân ngựa của anh dẫm trên đất và tiếng gió nhẹ ào ào thổi qua hàng cây đổ từng.

Con ngựa màu hung giống sa mạc nhận ra có tiếng động trên con đường nó vừa đi qua, nó bèn ngẩng đầu vểnh tai báo cho Kincade biết. Một lát sau, Kincade nghe có tiếng vó ngựa móng bít sắt gõ lách cách trên mặt đất đầy đá.

Kincade chăm chú lắng nghe, anh nhận ra rằng Vince Rossiter đã chọn một con đường khác trên sườn đồi để đi. Một ít đá sỏi từ sườn đồi lăn xuống trước mặt con ngựa.

Kincade nắm lấy dây cương con ngựa màu hung, bắt thịt anh cuộn cuộn nổi lên chuẩn bị tư thế.

Mũi một con ngựa hiện ra nhấp nhô trước mắt anh. Anh thúc ngựa cho chạy ra khỏi bức tường chắn thiên nhiên. Nhưng người đi ngựa không phải là Vince mà là Eden.

Cô giật mình, kìm cương lại. Đồng thời Kincade cũng làm như thế, anh tự rửa mình thậm tệ khi thấy nét lo sợ hiện ra trong mắt cô. Nét lo sợ biến mất khi cô nhận ra anh, vẻ mặt cô trở lại đề phòng cảnh giác.

- Xin lỗi. Tôi không có ý định làm cho cô kinh ngạc như thế này. – Anh nhìn mặt cô, lại say sưa với nét mặt vừa kiên cường lại vừa yếu đuối ấy. Ba ngày vừa qua, anh cố gắng hết mình để không nghĩ đến cô. Bây giờ thì anh biết lúc nào tâm trí anh cũng nghĩ về cô.

- Anh được chỉ định đi kiểm tra bể nước ở Gò Đất Đỏ mà. Vùng ấy cách đây khoảng một dặm. - Con ngựa cô cưỡi thấy cô căng thẳng, nó bực bội bước sang một bên.

- Vùng này còn mới mẻ với tôi. Tôi nghĩ là tôi cần phải đi quanh một vòng cho biết, nhân khi ra kiểm tra ở đây. – Lời giải thích nghe ra hợp lý, nhưng anh không biết cô có tin anh không. – Cô đi đâu đấy?

Cô chần chừ một hồi mới đáp. Anh nhìn sắc mặt hơi thay đổi của cô, nhìn ánh mắt có phần dịu dàng hơn. Đôi môi hé ra rồi ngậm lại. Cô nhìn vào mắt anh, ánh mắt thẳng thắn gọi lại cho anh mỗi xúc động cũ, làm sống lại lòng ham muốn mà anh đã cố xua đuổi đi.

- Tôi đi kiểm tra mấy con ngựa cái đẻ. – Eden thấy những bắp thịt trên má anh giật giật, dấu hiệu cho thấy anh đang cố che giấu lòng dục đang bùng lên mãnh liệt trong mắt anh.

Cô thấy đôi mắt anh rực lửa, và chính đôi mắt ấy đã làm cho cô bối rối. Cô đợi nổi khiếp sợ ào đến, cô đợi sự phản ứng quyết liệt như lần trước trong lán ào đến. Nhưng cô chỉ cảm thấy người ham thích lâng lâng và nuối tiếc một cách đôn đau kỳ cục.

Anh nhìn theo hướng trước mặt cô, hỏi:

- Ngựa cái ở đâu?

- Cách đây khoảng nửa dặm có một thung lũng trên cao nằm giữa các ngọn núi. Tôi thường đến đây để tìm chúng.

Ngay khi ấy, con ngựa của cô quay đầu về một đại điểm xa xa dọc sườn đồi, nó hí lên một tiếng dài. Eden quay nhìn thấy một con ngựa có người cưỡi đang hướng về một cái đèo có hình yên ngựa cách đây 200 m. Người cưỡi ngựa cho ngựa chạy khuất qua bên kia sườn đồi, nhưng Eden cũng kịp nhận ra đấy chính là Vince. Cô nhìn Kincade, rồi nhìn bức tường chắn thiên nhiên, và cô chợt hiểu.

- Thì ra anh đã tưởng tôi là Vince. – Hồi nãy cô cứ tin Kincade đã cố tình đi tìm cô, tin anh muốn gặp cô. Nghĩ đến việc lầm lẫn này, cô bỗng nổi giận. – Anh đã núp ở đây để đợi anh tôi, phải không? Tại sao thế? Anh ấy đã làm gì anh?

Kincade thoa mấy ngón tay lên quai hàm bị bầm bên phải.

- Tôi không có ý định làm chuyện này.

- Nhưng rồi anh sẽ làm, phải không? – Cô vừa gay gắt vừa tức giận. - Đúng hay sai rồi anh cũng sẽ trả miếng, và anh vẫn rình rập. Anh quyết nghiền nát anh ấy ra mới hả dạ.

- Cô đang nói về tôi... hay DePard đấy?

Cô ngẩng cao đầu kiêu hãnh và như muốn chấm dứt hẳn câu chuyện. Không có một biểu hiện tình cảm nào, ngay cả một chút dấu hiệu giận dữ cũng không còn nữa. Cô quát roi cho ngựa chạy đi. Kincade chạy theo cô, cho ngựa phi song hành với ngựa cô.

Hai người không nói với nhau tiếng nào khi họ đi qua một vùng cỏ lác đác cây đổ từng. Sau đó họ đến một đoạn đường hẹp và Kincade phải gìm cương cho ngựa chạy theo sau Eden. Hai người đi hàng một leo qua con đèo lởm chởm đá, họ vẫn im lặng và nhờ thế mà tình hình trở nên dễ chịu hơn.

Được thế là nhờ phong cảnh ở đây đã tác động đến họ, phong cảnh hoàn toàn làm cho con người mất hết sự giận dữ. Vùng đất Nevada mênh mông bát ngát này với những rặng núi lởm chởm như răng cưa và những ngọn đồi vuông vức, với những thung lũng trải dài mọc đầy cây xô thơm và những hẻm núi âm u vắng lặng không một tiếng động. Cảnh tượng ở đây đã khiến cho những ai sống nhiều thì giờ ở đây trở nên tầm tĩnh, họ không còn vội vã nữa, và hòa lòng mình vào cảnh vật trải dài đến vô tận trước mắt.

Mặc dù Kincade mới sống ở đây chỉ một thời gian ngắn, nhưng anh đã quen với cảnh vật ở đây, đã bị ảnh hưởng bởi cái nhịp điệu phi thời gian ở đây. Cưỡi ngựa qua vùng này, bốn bề vắng lặng như tờ, anh mới cảm thấy sung sướng trước cảnh không gian bao la bát ngát. Anh đưa mắt nhìn qua những đỉnh núi lởm chởm đá, trông thấy một dải đất xuôi xuôi trải dài hoang vu vắng lặng trước mắt, thế rồi anh quay mắt nhìn chăm chú vào Eden.

Hai vai cô thẳng băng trước anh, hai hông khẽ đung đưa theo nhịp chạy của con ngựa. Kincade nhìn cô, bình thản. Cô giống mảnh đất này nhiều mặt lắm, nhất là sức mạnh và tính quyết đoán. Giống như vùng đất này, ba hồi thì nóng ba hồi thì lạnh. Và cũng như mảnh đất này, cô có tính hay thay đổi.

Nhưng ngoài ra, cô còn nhiều nét đặc biệt hơn nữa. Cô yêu cuộc sống, cô không che giấu tình yêu này, và cô có lòng đam mê khao khát, mà dù kiêu hãnh cô cũng không thể đè nén được. Nỗi đam mê khao khát này Kincade đã biết.

Đối với những tâm hồn cô đơn thì thiên nhiên vô dụng; thiên nhiên không dùng được vào chức năng nào hết, không dùng vào mục đích nào được hết. Cho nên tạo hóa đã sinh cho loài người

một thứ cảm giác thiếu thốn, khiến cho họ phải luôn luôn hướng về người khác, phải nhờ đến người khác làm nhẹ nỗi đau trong lòng họ, làm thỏa mãn lòng ham muốn của họ. Đến đoạn đường rộng hơn, Kincade vô tình cho ngựa tiến lên sổng bước với vô. Mặt trời đã lên cao trên bầu trời phía Đông, ánh nắng bắt đầu gay gắt. Một cơn gió khô mang đến hương thơm của núi rừng. Ngoài tiếng dây cương kêu lách kích và tiếng vó ngựa có đóng móng sắt gõ trên đá sỏi, tất cả đều hoàn toàn im lặng.

Hai người đi vòng qua một triền núi là đến thung lũng, cái thung lũng trải dài trước mặt họ, một cánh đồng cỏ rộng nằm lọt giữa những ngọn đồi đá cao. Một con suối cung cấp nước chảy qua cánh đồng, nước suối nghe róc rách bên tai, hai bên bờ mọc hai hàng cây bông gòn và liễu. Bầy ngựa đang ở đấy. Kincade đếm được chín con, tất cả đều có ngựa con chạy theo bên cạnh, rải rác trên cánh đồng cỏ đã bị ngựa ăn còn ngấn. Anh nghe có tiếng ngựa khịt khịt từ trong đám liễu, anh thấy thêm hai con ngựa cái nữa, đứng lấp ló trong bóng im lổ chỗ dưới lá cây. Con ngựa của Eden hí lên chào mừng, một con ngựa đực tơ bốn tháng chạy ra đón họ. Đến nửa đường, con ngựa dừng lại và đứng trên hai chân sau, mấy móng trước nhỏ bé cào cào trong không khí, hai tai vểnh ra sau, đầu lúc lắc rất kỹ, như một con ngựa giống đầu đàn bảo vệ đàn ngựa của mình.

Kincade thấy rất thú vị trước cảnh tượng ấy, anh nhìn Eden:

- Tôi nghĩ là nó bảo chúng ta hãy lánh xa nó đi đấy.

Cô mỉm cười, đồng ý với ý hài hước của anh trước cảnh tượng ấy. Cô đáp:

- Tôi nghĩ anh nói đúng.

Một con ngựa cái lông vá lớn, hí gọi con ngựa con. Khi chú ngựa con cứ tiếp tục làm trò hăm dọa buồn cười, nó bèn chạy ra, những bước chân nặng nề gõ trên nền đất vang lên phá tan bầu không khí tĩnh mịch. Khi nó đến gần con ngựa con, hai tai nó vểnh ra sau. Sau đó tai nó lại vểnh lên, đầu cúi thấp, nhe răng ra, con ngựa con kêu lên hi hí rồi chạy vào bầy để được yên ổn. Con ngựa cái chạy theo con ngựa con, miệng cũng hí lên để cho con ngựa con tiếp tục chạy. Con ngựa con chạy một đoạn mới dừng lại trước mặt con ngựa mẹ, nhìn nó giống như một đứa bé hay hờn dỗi.

Cảnh tượng ấy làm cho hai người nhìn nhau bật cười. Eden đã phát hiện một sự thỏa lòng khôn tả vào sáng hôm nay, điều mà nàng chưa bao giờ cảm nhận được từ nhiều năm qua.

Khi thúc ngựa chạy đi, nét vui sướng vẫn còn vương lại trên khóe mắt cô, cô cho ngựa chạy từ từ qua đàn ngựa cái đứng rải rác trên cánh đồng. Kincade cho ngựa chạy song hàng với cô.

Con ngựa lớn đứng yên tại chỗ nhìn họ. Lông nó màu trắng điểm những đám nâu trên mông và trên cổ, con ngựa cái trông thật vững vàng với bắp thịt cuộn rần chắc. Con ngựa hất đầu, hí lên, tai vểnh ra sau, báo cho Kincade biết anh đã đến gần nó quá. Anh liền ghì cương cho ngựa chạy quanh nó, rồi dừng lại để nhìn vào cặp mắt không đều nhau của con ngựa cái, một con mắt xanh và một con mắt nâu. Anh biết con ngựa...

“Con ngựa lông vá đứng sẵn trong chuồng phóng ra để nhảy cõn, hai tai vểnh ra đằng sau, con mắt nâu láo liên nhìn mọi cử động trên và sau người nó. Clyde Hawkins nắm chặt sợi dây cương ngăn để giữ cho nó đứng yên trong chuồng phóng. Yên đã được buộc chặt, sợi dây da quanh người nó dùng để nắm khi nó nhảy chum bốn vó đã được buộc vào chỗ, thắt chặt để khỏi tuột ra, nhưng vẫn còn lỏng một tí vừa đủ cho nó khỏi nổi điên lên mà đá ngược ra sau. Tất cả đều đã sẵn sàng.

Kincade leo lên trên thanh lan can chuồng ngựa đứng dang hai chân ra ngay bên trên lưng con

ngựa và đã được đóng yên, thần kinh hết sức căng thẳng, đổ dồn tất cả sự chú ý vào bàn tay nắm dây đai da, không để ý đến đám đông đang náo nhiệt quanh anh, kể cả đến lời của người giới thiệu chương trình.

- Chuồng số hai, người cưỡi tiếp theo là K.C. Harris ở Đại Hồ, Texas. K.C hiện là người đứng đầu trong danh sách những vận động viên cưỡi ngựa chứng có yên, nhưng hôm nay anh sẽ cưỡi con ngựa cái nhảy cõn đã hai lần được mệnh danh là Ngựa Nhảy Cõn khó trị nhất trong năm, đó là Cỏ May. Thưa quý vị, xin thông báo quý vị rõ, con ngựa này là “Vận Rủi” cho nhiều người thi đấu. Hôm nay xin quý vị hãy xem vận may của K.C. ra sao.

Trong chuồng nhảy, Kincade cảm thấy hết sức căng thẳng khi anh từ từ ngồi xuống trên lưng con ngựa cái. Khi cơ thể của anh chạm vào yên ngựa, anh cảm thấy những thớ thịt sau lưng con ngựa vá gồng lên.

Chú ý cẩn thận, Kincade đặt chân vào bàn đạp, ngoài sợi dây đai hai lần thắt chặt trong tay, để bảo đảm điều khiển được con ngựa vá. Con ngựa cái quay đầu về một bên, liếc con mắt xanh nhìn anh và đám lông xám trên cổ nó trương lên như một chiếc găng tay của trẻ em.

Mạch máu đập mạnh kêu ù ù trong hai tai anh: mùi nhựa cây, mùi ngựa và mùi mồ hôi nồng nặc quanh anh. Thần kinh hết sức căng thẳng. Như mọi khi, anh cố giữ người cho thật bình tĩnh. Anh ngồi xích ra phía sau yên, để hai bàn đạp lên hai u vai ngựa, cánh tay không nắm cương đưa lên, đè cái mũ xuống cho chặt trên đầu. Thời gian trôi chậm chạp, nặng nề. Anh đã biết tiếng tăm con ngựa cái, và anh đã quyết phải cưỡi nó cho được. anh cũng biết, nếu thất bại tất là sự nghiệp của anh cũng tiêu vong. Tiếng tăm trong đấu trường luôn luôn bao gồm sự thử thách và nguy hiểm.

Kincade gạt đầu ra dấu cho mở cửa chuồng.

Con ngựa vá vạm vỡ nhảy tung lên, phóng ra khỏi chuồng như một hỏa tiễn, tấm thân nặng gần 500 kg của nó cố vùng vẫy để hất anh chàng cưỡi trên lưng nó. Đúng như thói quen của nó, con ngựa cái nhảy lên ba lần, chân đá cao lên, và Kincade cà áp hai đỉnh thúc ngựa mồn lên vai nó mỗi khi nó nhảy cõn lên. Bỗng con ngựa dừng lại đột ngột, đẩy Kincade tới sát trước bờm nó. Như một con mèo, con ngựa vá nhanh nhẹn nhảy sang hai bên, thân nó cong lơ lửng trên không.

Anh mất thăng bằng. Anh không còn nghĩ đến chuyện thúc đỉnh thúc ngựa nữa mà chỉ lo tìm cách ngồi vững trên yên ngựa. con ngựa vá vúi xuống một vai và anh tuột chân ra ngoài bàn đạp. Rồi với một cú nhảy xóc lên thật cao, nó hất Kincade bay qua cổ nó. Anh đưa hai tay ra chới với rồi té nhào xuống đất thật mạnh, cả người đè lên cánh tay trái. Có tiếng gãy vỡ phát ra, anh đau buốt tận xương.

Anh đứng lên, ôm lấy cánh tay trái, răng nghiến lại vì đau đớn. Anh nhìn quanh để tìm con ngựa. Con ngựa đã hất được người cưỡi, nó khoan khoái phi đi, lấy chân sau cố hất tung cái dây đai buộc thân mình nó ra khỏi hông”

Một người đi xe tải nhỏ chạy theo một bên con ngựa cái, đưa tay tháo chiếc dây da ra. Tức thì con ngựa vá lớn chạy nhanh quanh đấu trường rộng lớn như để chào mừng chiến thắng. Trên đường chạy về bãi nhót ngựa nằm ở phía sau các chuồng nhốt ngựa nhảy, con ngựa cái chạy qua trước mặt Kincade. Anh thấy nó liếc con mắt xanh nhìn anh, và anh đã chửi thề vì con mắt đã cười vào mặt anh.

Bây giờ con ngựa đang ở đây: cũng cái miếng vá màu nâu có hình cái găng tay trên cổ nó.

- Có cái gì không ổn à?

Kincade mãi nghĩ đến kỷ niệm năm năm về trước, anh đáp không suy nghĩ:

- Tôi biết con ngựa cái ấy. Đó là con ngựa cái thi nhảy hàng đầu của công ty Gus Holt, tên là Cỏ May. Nhưng chúng tôi thì không gọi nó tên ấy. Chúng tôi gọi nó là “Bất Thắng” vì như cô đã biết mỗi khi cô đến gần nó.

- Anh thi đấu cưỡi ngựa chuyên nghiệp à?

Anh không có ý định nói về quá khứ của mình cho cô nghe, nhưng sự đã rồi, anh buộc lòng phải nói:

- Cả đời. – Kincade tiếp tục nhìn con ngựa. – Năm lên bốn tôi đã cưỡi ngựa lần đầu, con ngựa nhỏ có tên “Bé Bọm”. Sau đó tôi chỉ muốn thi cưỡi ngựa, và cuối cùng thì tôi làm nghề này. Tôi luôn mơ ước được vào thi Chung kết Quốc gia. Gần như hai lần tôi sắp được toại nguyện.

- Cách đây năm năm tôi đã thất bại khi cưỡi con Cỏ May này đây, nó là con ngựa nhập khẩu. Nó đã hất cẳng tôi một cách dễ dàng. Khi té ngào xuống, tôi bị gãy một cánh tay và năm đó tôi đã mất hết dịp để trụ hạng.

Nhìn lại những năm tháng anh theo đoàn trình diễn nghề cưỡi ngựa hoang, anh cảm thấy những ngày tháng ấy quá xa vời với anh, như là chuyện đã xảy ra từ muôn ngàn kiếp trước. Giấc mộng trở thành nhà vô địch quốc gia cưỡi ngựa hoang không còn quyến rũ anh nữa.

- Cái gì làm cho anh bỏ nghề thi tài cưỡi ngựa hoang? Anh biết Eden đang nhìn anh, nhìn với ánh mắt hiếu kì, muốn biết về đời anh. Anh đáp:

- Tôi không còn cách nào nữa. Tôi bị gãy tay trái nhiều lần lắm rồi. – Anh cong bàn tay trái lại và cảm thấy còn đau nhức vì vừa đánh nhau với Rositer. – Không còn sức để chịu đựng nữa.

- Cho nên anh đã chuyển nghề thi cưỡi ngựa sang nghề chăn nuôi. – Eden nói, nhưng cô nói lấy lệ mà thôi, nói cho có nói.

- Có phần đúng như thế đây.

- Chắc anh sẽ không hài lòng cuộc sống như thế này lâu dài.

- Có lẽ không. Anh nhún vai, không muốn bàn thêm nữa.

Khi cô nhìn anh, cô lại đâm ra nghi ngờ. Anh có vẻ đang có một ý đồ gì đây, có một sứ mạng gì đây. Eden nhớ lại trận ẩu đả của anh với anh trai cô và nhớ những lời Vince tố cáo anh. Những lời này có đúng không. Rất nhiều khi cô thấy mình không muốn tin những lời tố cáo này là có thật, mà trong thâm tâm cô muốn tin tưởng vào anh.

Anh quay lại, nhướn mắt ngạc nhiên, hỏi:

- Tôi nghe con ngựa cái này đã bị thương trong một chuyến di chuyển và bị giết chết. Tại sao cuối cùng cô lại có nó?

- Ông Holt ký hợp đồng với tôi sau khi xảy ra tai nạn. Vết thương của con ngựa nặng không thể thi đấu trong đấu trường được, nhưng không trầm trọng lắm đến độ phải giết nó đi. Tôi trả tiền cho bác sĩ thú y và ông Holt viết giấy bán cho tôi.

- Làm sao ông ta biết cô quan tâm đến con ngựa cái?

Eden ngần ngừ một chút mới đáp:

- Tôi đã gửi nhiều gửi nhiều thư đến cho những nhà đấu thầu cung cấp ngựa hay cho các đấu trường. Tôi cho họ biết là tôi đang bắt đầu một chương trình gây giống ngựa con và yêu cầu họ ký hợp đồng với tôi để bán cho tôi những con ngựa cái bị thương tích hay đã già mà họ muốn bán.

- Một chương trình gây giống. – Anh lại đưa mắt nhìn những con ngựa rải rác trên thung lũng cao. – Cô muốn nói những con ngựa cái đẻ này là...

- Ngựa đã từng thi đấu, là ngựa chứng, thi đấu không có yên hay có yên. – Eden nói hết câu và khi thấy mắt anh sáng lên vì chú ý đến lời cô, cô cảm thấy khoan khoái phần nào.

- Tất cả chúng ta đều biết loài ngựa đều mang một số nét di truyền nào đấy. Con thì mang nét di truyền chạy nhanh, con thì mang nét di truyền dai sức, con thì nhanh nhẹn, hay là mang tính hung dữ của bò.

Kincade gật đầu, rồi nói tiếp theo dòng suy tưởng của cô:

- Và cô tin rằng cùng là ngựa, nhưng có con sinh ra để chạy, và có con lại sinh ra để nhảy chụm bốn vó lên trời. – Anh nhướn miêng cười. – Tại sao không đã chú? Tôi nghe vài người đã thử gầy giống loại thú nhảy cõn. Cô đã có kết quả gì chưa?

- Một con bốn tuổi đã thành con ngựa thiện rất tốt cho trại, còn bốn con ba tuổi thì chúng tôi đang thử xem sao vào mùa đông này.

Eden kéo cương cho ngựa cô xa khỏi mấy con ngựa cái và thúc nhẹ cho nó đi. Kincade cũng làm thế. Nhưng anh không chấm dứt câu chuyện.

- Cô dùng con ngựa đực nào để gầy giống con ngựa cái?

- Con ngựa đực trong trại tôi thôi. Tôi muốn có một con ngựa đực có khả năng nhảy cõn. Mùa xuân năm vừa rồi tôi mua cho tôi, nhưng con ngựa này chỉ là loại kéo xe. Nếu những con ngựa con do nó phối giống mà không nhảy chụm bốn vó được, chắc chúng sẽ quá to lớn và vụng về, không làm gì được cho trại hết.

- Cô phải hỏi mua con ngựa giống của Rod Boucher, con Loco Loucy. Nó là con lai giống Bỉ.

- Anh biết con ngựa ấy à? – Cô ngạc nhiên nhìn anh.

- Bất cứ dân chăn bò nào và dân thầu buôn ngựa nào cho các rạp trình diễn đấu ngựa, cũng đều biết Bucher và con ngựa giống của ông ta. Quả thật là tôi không biết ông Bucher hay là con ngựa, ai khùng hơn ai. Con ngựa đực ấy rất hung bạo, rắn chắc nhất, rất nguy hiểm đến tính mạng người ta, tôi chưa từng thấy có con nào nguy hiểm như thế. Có một lần tôi đến nhà ông Bucher để xem con ngựa. Ông ta phải cần đến bốn người thanh niên trong 20 phút mới đưa được con ngựa đực ấy vào trong chuồng nhảy bằng sắt mà ông ta đã xây để nhốt nó. Rồi mất một giờ mới đóng yên lên nó được. Khi cưỡi nó, phải dùng đến loại bịt mõm đặc biệt để nó khỏi quay đầu lui cắn vào chân người cưỡi. Con vật thật quá nguy hiểm. Không có nhà thầu nào muốn có một con ngựa như thế trong trường đua ngựa nhảy hết. Nghề cưỡi ngựa nhảy bốn vó là một môn thể thao có tính cạnh tranh. Người ta tránh để không gây nguy hiểm đến tánh mạng con người, cho nên con ngựa ấy phải dẹp sang một bên, bên trong cũng như bên ngoài đấu trường.

- Tôi không hề nghe Vince nói về chuyện này. – Eden nói nho nhỏ.

- Có lẽ anh cô còn có nhiều chuyện khác phải lo.

Eden nhìn dài dặt trước mặt. Nghề thi cưỡi ngựa là một phần đời của anh, cũng như mảnh đất này là một phần đời của cô. Bị xua đuổi ra khỏi đây, bị bắt buộc phải rời nó, chỉ được phép đứng từ xa để nhìn nó. Quả là một sự hành hạ tra tấn quá khủng khiếp không thể nào tưởng tượng nổi.

Kincade dừng lại, hỏi:

- Hồ gì thế kia?

Cô nhìn theo hướng anh chỉ, rồi mỉm cười trước cảnh mặt nước mập mờ lung linh huyền ảo ở phía Bắc. Cô đáp:

- Ảnh ảo đấy. Đó là mép phía Nam của Sa Mạc Đá Đen, chỉ là ảo ảnh thôi. Đây là lòng của một cái

hồ khô cạn, một thời thuộc vào Hồ Lahontan thời tiền sử, các hồ này phủ hết phần lớn vùng chảo lớn cách nay đã năm mươi ngàn năm. Cái hồ lớn và cần cỗi, trông đẹp một cách kỳ lạ lắm, về mùa mưa không thể qua được, còn vào các mùa khác thì lòng hồ cứng như xi măng.

- Sa Mạc Đá Đen. – Anh chau mày. – Có phải người ta đã tổ chức một cuộc đua nổi tiếng ở đây cách đây không lâu lắm phải không?

Eden gật đầu:

- Một đội ngựa đua người Anh đã tổ chức cách đây mấy năm.

- Tôi nhớ đã có đọc báo nói về chuyện này.

- Khi ra đến giữa anh mới thấy vùng này thật khủng khiếp. Cả một vùng có đường kính dài hàng nhiều dặm chỉ toàn là đất trắng cứng ngắt, không có đến một ngọn cỏ. Trong chuyến đi thám hiểm, ông Fremont đã khám phá ra vùng này và lo sợ khi phải vượt qua, thế mà có hàng trăm người di cư vượt qua vùng này để đến miền Tây.

- Vùng này rộng lớn bao nhiêu?

- Tính ra dài cũng đến 70 dặm và rộng khoảng 20 dặm. Tổng cộng gần một triệu mẫu tây.

- Còn qua phía bên kia? – Kincade hỏi để biết thêm.

- Là một dãy núi khác, và bên kia dãy núi là bình nguyên miền Tây của Oregon. Anh cứ tưởng tượng cảnh vượt qua sa mạc này bằng xe bò, rồi đứng trước dãy núi cheo leo hiểm trở, phải vượt qua núi mới đến được bình nguyên Oregon. Bây giờ đi như thế qua 100 dặm bằng xe hơi thì chỉ mất chừng hai giờ. Đi bằng xe bò, chắc phải...

Bỗng cô dừng lại, im lặng khi cô chợt nghĩ đến việc này. Cô nhìn ra cảnh ảo ảnh sa mạc và nhìn dãy núi xa xa trông nhỏ bé như những cái bóng mờ nhạt ở chân trời. Biên giới Oregon nằm ngay bên kia dãy núi ấy.

- Cái gì thế? Có gì sai trái ư?

Phải mất một hồi cô mới nghe được câu hỏi. Eden quay lại.

- Không, - Cô nói. – Không có gì sai hết. Anh phải đi kiểm tra bể nước ở Gò Đất Đỏ đi. Tôi đi kiểm tra công việc của tôi.

Cô cho ngựa quay trở về lại trại.

Chương 16

Mặt trời đã khuất dưới chân trời. Về phía tây, bầu trời chỉ còn một dải màu tím quanh chỗ mặt trời vừa lặn, khung cảnh ở đây chìm trong lớp bụi màu tía. Về cách nhà khoảng một dặm, Eden bật đèn xe tải nhỏ lên. Ánh sáng ở hai ngọn đèn yếu ớt chiếu sáng bầu trời bắt đầu mờ tối, soi rõ con đường gồ ghề chạy về nhà.

Eden nắm chặt tay lái, gồng mình trên chiếc xe nhồi lên nhồi xuống. Sau chuyến xe lái xe băng qua khắp vùng, cô thấy nóng nẩy và mệt mỏi, nhưng lại hồ hởi phấn khởi.

Ánh đèn trong nhà chiếu ra ngoài trời tối. Eden lái xe thẳng vào nhà, bước xuống. Mặc dù cơ thể đau như mệt mỏi, và các khớp xương tê cóng, nhưng khi bước qua cửa nhà, cô lại cảm thấy người nhẹ nhõm. Cô ngửi thấy mùi hành rán, cơn đói lại cồn cào ruột gan, nhắc cô nhớ lại từ

sau buổi ăn sáng đến nay cô chưa ăn cái gì nữa hết
Cô ngửi thấy mùi thơm từ nhà bếp bốc ra. Cô vui mừng khi nghe tiếng khoai hành rán kêu xèo xèo trong chảo, rồi thấy Vince đang đứng trước lò lửa, đưa cái thìa nhôm múc miếng thịt bò băm trộn hành ra một cái đĩa
Cô cất mũ, xoa tóc ra vào nói:
- Nếu anh làm cho hai người hai miếng, thì em sẽ tha thứ hết cho anh
Gã trợn mắt nhìn cô:
- Em có biết em về trễ quá không? Em đã đi đâu mất tiêu thế?
Eden muốn nói cho anh cô biết. Cô muốn nói cho Vince biết toàn bộ kế hoạch của cô. Nhưng cô không thể nào tạo cơ hội cho gã đi truyền tin đi như bữa trước nữa. Cô hỏi:
- Nói thế tức là anh không làm phần ăn của em chứ gì?
- Anh đã làm cho em một đĩa để dành rồi. Bằng lòng chưa?
Vớی dáng điệu giận dữ, Vince dỡ nắp chảo ra cho cô thấy thức ăn trong chảo
- Chắc rồi em sẽ thưởng về trễ đấy - Cô đi đến bồn rửa
- Đáng ra em phải để lại vài lời cho anh biết em đi đâu chứ. Nếu có gì xảy ra cho em, anh mới biết chỗ tìm - Gã nói, và bưng hai đĩa thức ăn đến bàn
- Anh nói đúng. Rồi em sẽ làm thế - Cô ngồi vào ghế, hai bàn tay còn ướt - Nào, em đói rồi, ăn đi đã rồi muốn nói chi thì nói
Gã im lặng, trả lời thế là đủ rồi. Eden cúi xuống ăn ngon lành. Ăn xong, cô đẩy đĩa đi, đưa tay lấy ly sữa uống dở. Cô nói:
- Ngon thật !
- Em không nói cho anh biết em đi đâu - Vince dựa người ra ghế, nhìn cô đăm đăm
- Đi đủ nơi - Cô giả vờ nhăn mặt - Còn anh, nếu anh biết ở đâu thuê được 2 người nữa thì cho em biết
- Rồi em sẽ có người
- Em không thể chờ lâu. Em định ngày mai bắt đầu thu gom bò để tránh mùa mưa
Cô lấy đĩa dơ và muống niễ chồng lại, đem đến bồn rửa
- Còn sớm mà !
- Chúng ta thiếu người. Chúng ta phải mất thời gian gấp đôi mới làm nổi.
Cô không muốn làm việc này bình thường như mọi khi. Cô muốn thu dọn toàn bộ trang trại thật nhanh và gọn trong vòng 2 tuần. DePard thế nào cũng nghĩ cô phải mất một tháng hay hơn nữa mới thu gom hết, và cô muốn lão ta cứ nghĩ như thế
- Em sẽ làm gì sau khi đã thu gom hết bò lại? Em không thể chở bò đi đâu được. DePard đã bao vây em rồi
- Khi đến cầu ấy, tôi sẽ vượt qua được - cô bỏ đĩa dơ vào bồn rửa rồi quay lại lau bàn
- Không còn cầu nào nữa đâu. DePard đã phá hết rồi. Em không còn cầu nào nữa đâu mà vượt
- Đó là ý của anh thôi.
- Anh nói đúng đấy - gã thần thờ đáp - Tại sao em không tin?
- Vì nếu tin là chấp nhận DePard thắng. Mà tôi thì không để hắn thắng. Hắn thắng thì bất công quá. Anh và mọi người đều biết thế
Câu trả lời kiên quyết của cô làm cho gã cụt hứng, gã quay nhìn đi chỗ khác. Gã nói:
- Anh biết
- Vậy thì anh hãy giúp em đi. Đừng chống lại em
Gã đứng lên khỏi ghế, đi vòng qua phía cô, nhìn cô với vẻ mặt sung sướng, giận dữ
- Hoàn cảnh của anh, anh phải thế thôi
Cô tin gã. Cô thở dài
- Em biết. Vậy tại sao chúng ta còn cãi nhau
- Vì em không nghe lời anh. Lần này anh đúng mà
Để khỏi cãi cộ với gã, cô nhìn vào cái băng trên má gã:
- Khi nào em rửa muống đĩa xong, nhắc em thay băng cho.
- Sáng nay anh vừa thay băng mới. - gã chột đưa tay lên sờ vết thương bị băng trên má
- Vết thương có bớt không? - Eden mở tủ lạnh, cất đồ gia vị vào tủ
- Bớt - Vince bước theo cô đến bồn rửa - Sáng nay anh trông thấy em với hắn. Trông hai người có vẻ thân mật

- Không hẳn - Cô chột đề phòng cả tình cảm của cô đối với Kincade lẫn sự rình mò len lút của Vince - Tôi và anh ấy chỉ cười ngửa đi kiểm tra bầu ngửa cái đẻ con

- Hình như hai người nói nhiều chuyện lắm mà. Hẳn có nói chuyện gì về anh không?

- Không - Eden thấy thật khó mà không nghĩ đến Kincade, khó mà xua đuổi những ý nghĩ về anh ra khỏi trí óc được. - Phần lớn là anh ta nói về đời mình. Anh ấy thường trở tài thi đấu trong các đấu trường cười ngửa nhà nghề cho đến khi bị nhiều thương tích mới thôi. Anh có nhớ con ngựa cái vá lớn em đã mua, con Cỏ May chứ? anh ấy đã từng cười con ấy đấy

- Hẳn cười ngựa hoang thi đấu à?

Eden thấy vẻ mặt kinh ngạc lộ rõ trong đôi mắt của Vince, cô liền quay mặt đi

- Đúng vậy. Ngoài ra, anh ta còn biết rất rõ con ngựa đực giống mà anh đã giới thiệu cho em ở Oklahoma vào mùa xuân này nữa

Cô kể tiếp đầy đủ các chi tiết về ngựa mà Kincade đã nói cho cô nghe. Nhưng Vince không còn lắng nghe nữa, gã thấy đau nhói ở bụng. Gã bỏ đi khỏi bồn rửa, tâm trí nghĩ ngợi lung tung, nhưng luôn luôn quay về với một ý nghĩ rùng rợn khả dĩ xảy đến. Gã thấy sự việc đã rành rành ra trước mắt. Mồ hôi thấm ướt lông mày gã, mồ hôi của sự lo sợ hoảng hốt.

- Vince, sao thế?

Gã giật mình, quay lại:

- Xin lỗi, em nói gì? - hai bàn tay gã nhóp nhóp. Gã chùi hai bàn tay lên ống quần

Cô hết sức ngạc nhiên nhìn gã

- Mà chuyện con ngựa đực, anh ta cũng không nghĩ đến nhiều

- Con ngựa đực, đúng rồi - Vince gật đầu, vẻ lo sợ lộ ra mặt - như anh đã nói với em, anh biết hẳn không đáng để cho em mong đợi

Gã rón rén đi ra cửa:

- Trong nhà nóng quá, anh ra ngoài cho mát

Cô chưa kịp hỏi thêm điều gì thì gã đã bỏ ra ngoài

Ra ngoài, gã dừng lại ở cửa trước, thở hổn hển. Chiếc xe tải mạ kền của gã phản chiếu ánh sáng từ trong nhà chiếu ra. Khi gã thọc tay vào túi để tìm chìa khoá, một tiếng nói phát ra từ bóng tối :

- Sắp đi đâu à, Rossiter?

Gã chết điếng cả người, quá lo sợ, như sắp gặp điều hiểm nguy. Gã ngửi thấy mùi thuốc xì gà thơm và trông thấy điều thuốc cháy đỏ trong bóng tối như một con mắt đỏ lòm. Kincade, tức là K.C. Harris từ bóng tối bước vào vùng ánh sáng do đèn trong nhà chiếu ra

Vince nhìn vào mặt anh, hai gò má cao, quai hàm sắc nét. Chính khuôn mặt ấy, khuôn mặt giống Marcie như đúc. Anh ta cũng có cặp mắt xanh nhạt và mái tóc vàng hoe. Tại sao gã lại không thấy được nhỉ?

- Mà muốn gì? - gã ghen ngào hỏi

Kincade bình thần gầy gầy tàn thuốc xuống đất rồi nói:

- Tao đã thấy đã đến lúc nhắc cho mày biết người đang theo mày

Vince không đợi nghe thêm gì nữa. Gã quay gót đi vào trong nhà, vào thẳng phòng khách. Gã bước đến cửa sổ cạnh tủ để súng và nhìn ra ngoài. Kincade đang đứng trong bóng tối như một khối đen vũng chãi. Vince bước lui khỏi cửa sổ rồi áp một tay vào miệng, cắn lấy môi trong. Quá hoang mang và lo âu, gã đi khỏi cửa sổ, lồng mấy ngón tay vào tóc. Gã chống một tay vào tủ súng khóa kín. Vince nhìn một hồi lâu vào những khẩu súng mà Eden đã mang khi đuổi theo tên quản đốc của DePard vào hôm xảy ra vụ bắn tỉa trên sườn đồi. Nhiều phút nữa trôi qua, gã cứ nhìn vào khẩu súng, sắc mặt gã từ từ bình tĩnh lại. Gã đứng thẳng người, quay lại và bước ra khỏi phòng

Khi đi ra cửa chính, gã nói với Eden:

- Anh ra khách sạn Starr uống ly bia

- Nếu anh gặp ai đang cần việc ở đây, mời họ về đây nhé.

- Được rồi

Chìa khoá trong tay, Vince đi ra cửa. Gã không hề nhìn về phía điều xì gà đang cháy đỏ, mà đi thẳng ra chiếc xe tải, rồi leo lên chỗ ngồi của tài xế. Mở công tắc, máy nổ ầm ầm. Gã cho xe lùi ra khỏi sân nhà rồi chạy ra đường

Chạy trên đường mòn khoảng một dặm, gã thấy trong gương kiếng chiếu hậu hiện lên ánh sáng

của hai ngọn đèn trước của một chiếc xe. Vince mỉm cười, lầm bầm nói :

- Tốt thôi. Mà cứ lẽo đẽo theo tao đi

Khi Vince bước vào khách sạn Lucky Starr, trong phòng có khoảng năm sáu người khách, toàn là dân địa phương cả. Từ chiếc máy hát tự động phát ra tiếng dương cầm khàn khàn chơi nhạc Jazz đệm cho tiếng hát của Mickey Gilley ca ngợi sắc đẹp của các thiếu nữ thời cận đại Joy đứng ở quầy rượu trông thấy Vince, y nói gì đấy với Starr. Chị ta quay ra, chiếc áo màu lục có nhiều nếp xếp đùng đưa theo cử động của chị

- Kìa, ông Cao, Lớn, Đẹp trai đấy phải không? - chị nói rồi ra chào đón gã - Thật quá ngạc nhiên đêm nay lại thấy anh.

- Tôi thấy ở đây có lẽ cần không khí sinh động lên - Vince cố giữ vẻ bình tĩnh, gã nói rồi cười với chị

- Có lẽ cần phải thế đấy, nhưng làm sao để đổi mới đây? - Starr đáp, chị dừng lại một lát, nhìn vào mặt gã, chau mày ra vẻ ngạc nhiên - Có chuyện gì xảy ra cho anh à?

Vince ngần ngừ rồi nói láo một cách tài tình:

- Chuyện muốn thuở mà chị. Thằng chồng ghen tuông về nhà thỉnh thoảng, mà nhà lại không có cửa sau

Chị cất tiếng cười một chút, giọng khàn khàn:

- Vince, anh là tay nói dối tuyệt vời. Tôi không tin anh lại chịu để cho nó đánh vào mặt anh như thế. Hay là có chuyện gì xảy ra?

- Không sao - gã quay đầu nhìn ra cửa, mặt lại có vẻ nôn nóng. Kincade có thể bước vào đây bất cứ lúc nào. Gã quay lại nói tiếp - Tôi nhờ bà giúp tôi một việc, bà Starr - Gã quàng tay lên vai chị, dẫn chị đi đến quầy rượu

- Nhờ cái gì? - chị niềm nở hỏi

- Nhấn giúp DePard cho tôi với. Nói với ông ấy tôi cần gặp Sheehan vào ngày mốt ở đồ Khe Đại Bàng. Anh ta nên có mặt ở đấy đúng 10 giờ. Tôi khó mà lên đi được lắm, và tôi không có thì giờ để đợi anh ta. Được không?

- Được ! - Starr gật đầu, thái độ ngạc nhiên - Nhưng tại sao anh không gọi thẳng cho ông DePard?

- Tôi không có thì giờ để giải thích. Bà giúp được không? Việc này quan trọng lắm.

- Tôi sẽ làm giúp anh.

- Tôi biết có thể tin tưởng ở bà - Vince nháy mắt và siết mạnh vai chị ta, đoạn đến cầu thang lầu lối lên phòng làm việc của chị ở tầng hai - Bây giờ bà nên đi gọi ông ta giúp tôi đi.

Cánh cửa trước bật mở, Kincade bước vào. Cặp mắt sắc sảo của Starr thấy những vết bầm tím trên mặt Kincade như trên mặt Vince, chị nhìn gã, nói :

- Trông thế đủ rõ anh cũng đấm đá khá đấy chứ.

- Một hay hai quả gì đấy - gã cười

Chị ta bước đến cầu thang, cất tiếng chào Kincade khi gặp anh trên đường đi. Vince có vẻ thoải mái, tự tin, gã gọi Roy rót một ly bia. Gã vẫn giữ nụ cười trên môi khi Kincade bước đến tựa người lên mặt quầy cách chỗ gã khoảng một mét

- Roy, rót cho ông này một ly, tôi trả tiền - Vince cười nói vừa chỉ ra dấu vào Kincade, trong khi ấy cánh cửa bật thông xuống nhà bếp bật ra kêu đánh cách một tiếng và Sắt Rỉ ghé mắt nhìn ra. Khi anh thấy Kincade ở quầy rượu với Vince, anh thả hai cánh cửa đóng lại.

- Tôi thích uống tiền của tôi thôi - Kincade đáp

- Tuỳ anh ! - Vince đưa ly bia về phía Kincade, chào mĩa mai, nhếch mép cười - Hãy uống đi. Sẽ mất đến sáu tuần hay nhiều hơn nữa anh mới có dịp uống lại được.

- Ô, tại sao thế?

Kincade đẩy tiền đến cho Roy khi anh chàng rót rượu để ly bia trước mặt anh

- Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu thu gom bò tránh mùa mưa

Roy nghe được, anh ta nhả mồm ngạc nhiên hỏi :

- Sớm thế?

- Chúng tôi có ít người nên cần phải làm lâu ngày hơn - Vince giải thích - Nếu anh biết có ai cần việc làm, giới thiệu họ đến với chúng tôi

Roy lăm bắm trong miệng rồi lê chân đi

Vince quay nghiêng người chống cùi tay lên quầy để nhìn vào mặt Kincade

- Này, tôi đã bắt đầu quen cảnh anh lơ đãng theo bên tôi rồi đấy. Bây giờ chuyện này không làm tôi khó chịu nữa

- Hồi này hình như anh có vẻ bối rối khó chịu lắm mà.

- Ai lại không thế? anh làm tôi hết hồn.

Vince cười thoải mái. Kincade thấy gai con mắt quá

- Thật thế ư? Vì thế mà anh chạy đi khỏi nhà phải không?

- Quên chùm chìa khoá. Tôi phải đi lấy. - Vince dừng một lát - Tôi nói thật đấy. Tối nay, Eden đã lên lớp tôi về thái độ cư xử của tôi. Theo cô ấy, DePard đã làm cho chúng tôi lo lắng, nên tôi không thù nghịch với anh làm gì. Cô ấy nói đúng đấy.

Gã sờ vết thương có dán băng trên má:

- Có lẽ do cái này mà ra. Mà đằng nào thì anh chắc cũng thế thôi, tôi sẽ quên hết chuyện này thôi

- Nếu không được như thế thì sao? - Kincade thách thức, anh hoàn toàn không tin gì vào gã hết.

- Với tôi thì không có gì khó khăn - Vince nhún nhẹ một vai ra vẻ cóc cần - Tôi có kinh nghiệm từ lâu là không cãi lý với một người mãi miết quyết trả thù làm gì. Nếu anh không tin tôi thì cứ nói chuyện với DePard đi. Bản thân tôi, tôi không thù hằn ai hết. Chỉ tổ mất sức mà thôi.

- Nếu được thế thì tâm hồn thoải mái rồi.

- Tôi không thể bày tỏ cho ai biết được chuyện này - Vince nhìn thoáng qua vai anh rồi đứng thẳng người lên - Bà Starr, bà đã gọi điện thoại rồi chứ?

- Rồi !

Hai người nhìn nhau khiến cho Kincade nghĩ rằng họ đã trao đổi một vài tin tức bí mật. Sự nghi ngờ lại càng tăng lên khi anh thấy nụ cười của Rossiter có vẻ khoan khoái

Vince quay qua một nhóm đàn ông đang ngồi ở bàn uống rượu

- Ê, Hoague, chúng ta gây một sòng xì phé nhé? Đêm nay tôi thấy tôi may mắn đây.

Người chủ tiệm bán xăng tròn mình quay như một cái thùng rượu, nhóm thân hình bồ tượng ra khỏi ghế ngồi. Hắn nói :

- Nếu anh may như cái đêm thứ bảy ấy, thì chắc tiền đều lọt vào túi tôi hết - Hắn vỗ vào một người khác - này, Murphy.. đi ném tiền qua cửa sổ chút chơi.

Mấy phút sau, một bàn xì phé 4 người sát phạt nhau. Kincade ngồi lại quầy rượu, bình thản uống bia. Khi Starr bung cái khay không đi qua, anh quay mắt nhìn chị ta. Chị đưa cái khay cho Roy rồi quay lại nhìn Kincade

- Buổi tối êm đềm - anh nói

- Tôi thấy không êm đềm chút nào - chị thủng thỉnh bước đến chỗ anh đứng, bước đi chậm chậm như con mèo - Anh làm cho trại Đình phải không?

- Phải có việc mà làm chứ?

- Làm ở đây là sai lầm - chị ta nói với giọng cảnh cáo

- Tôi không thấy sai lầm - Kincade quay lại nhìn bàn xì phé, tựa lưng vào quầy để uống bia

- Cô ta không thể giữ ngôi trại được đâu. DePard tin chắc như thế.

- Thì cứ để cho lão ta tin.

- Ông ta sẽ thành công

- Cũng có thể - anh lắc ly bia trong tay - tôi biết thằng anh trai của cô ta cung cấp tin tức cho DePard để bảo đảm chương trình của DePard thành công. Có phải thằng Vince nhờ bà làm liên lạc không?

- Anh thông minh đấy, Kincade à. Anh đã đoán đúng - chị ta nhếch mép cười bình thản - Bây giờ thì, nếu anh đã tố cáo tôi, tôi phải đi làm việc thôi.

Chị ta vẫn giữ nụ cười điệu luyện trên môi khi rời khỏi phòng đánh bạc, đi đến thang lầu để lên phòng làm việc ở tầng hai.

* * *

Hai giờ sau, Vince thu lấy số tiền thắng được rồi thủng thỉnh bước đến chỗ Kincade đang đứng ở quầy rượu. Gã nói :

- Tôi về đây ! - gã nháy mắt hỏi tiếp - Anh về không?

Gã khẽ cười, đưa tay vỗ lên lưng Kincade rồi đi ra cửa, hai chân hơi chệch choáng. Kincade từ từ lấy tiền trong túi ra trả tiền bia, xong anh ra về

Cảm thấy bất ổn, Kincade ra khỏi cửa liền bước sang một bên. Nhưng Vince không rình rập anh. Thế nhưng anh vẫn thận trọng, anh men theo lề đường sát bên ngôi nhà để đi đến góc khách sạn

Anh nghe có tiếng xe hơi nổ giòn, tiếng nổ ầm ầm vang lên phá tan bầu không khí tịch mịch của đêm trường. Kincade đi vòng quanh góc nhà, liền thấy chiếc xe tải nhỏ của Vince vọt ra khỏi khách sạn Starr, nhắm hướng Bắc thị trấn mà chạy. Anh nhìn theo mấy ngọn đèn sau xe đổ quách

Sắt Rỉ từ trong con đường nhỏ tối tăm hiện ra, chiếc tạp dề màu trắng dính thức ăn lem luốc. Giống Kincade, anh nhìn chiếc xe chạy đi. Anh ta hỏi :

- Chuyện ra sao rồi?
- Tôi chưa biết được - Kincade lấy xì gà ra châm hút

Sắt Rỉ nhìn vào mặt anh

- Hình như hai người đã quần nhau hai hiệp rồi?
- Hai hiệp.
- Vậy thì tôi nghe nói đúng đấy, phải không? Hẳn có đề nghị thết anh một ly không?
- Có

Sắt Rỉ lắc đầu :

- Hẳn không làm lành chứ?

Kincade đáp:

- Hẳn muốn tha thứ và quên đi.
- Có lẽ anh cũng nên cố làm như thế đi, Kincade - Sắt Rỉ góp ý, thái độ rất nghiêm túc
- Không thể được
- Marcie chắc không thích chuyện này đâu. Anh thừa biết rồi.
- Marcie quá hiền.
- Đúng, nhưng anh đừng quên là nhân nào thì quả nấy đấy, Kincade à - Sắt Rỉ cảnh giác
- Nếu thế thì thằng Rossiter sẽ chuốc lấy nhiều tai họa
- Và anh sẽ chứng kiến hẳn chuốc lấy tai họa vào thân
- Đúng thế
- Bằng cách nào? anh đã nghĩ ra chưa?
- Chưa. Nhưng sẽ có cách hợp với ý muốn của hẳn, hay là có cách làm cho hẳn kinh hoàng, có cách làm cho hẳn đau đớn ế chề. Khi tôi đã tìm ra cách, hẳn phải trả giá.
- Khi anh tìm cách làm cho ai đau đớn, thì anh sẽ là người gây tai họa
- Hẳn đáng đời phải chịu
- Thật không? - Sắt Rỉ thách đố - Anh có chắc không?
- Sắt Rỉ này, anh không làm đối ý tôi được đâu, cho nên anh đừng bỏ công nữa. Nếu anh không muốn giúp tôi, thì anh cứ trở về Oklahoma đi
- Nếu tôi cho là anh sai lầm mà tôi trở về, thì tôi đâu còn xứng là bạn bè của anh nữa. Mà anh sai lầm rồi, Kincade à. Anh sai lầm mất rồi.
- Để rồi xem.
- Anh đã hiểu sai bạn anh rồi, Kincade à. Tôi nói cho anh biết, tôi chỉ nói một lần thôi, là cho dù anh đúng hay sai, nếu anh cần, tôi vẫn ở đây với anh. Mà lạy Chúa, nếu anh cần, anh cứ gọi điện cho tôi đi, hay là anh cứ giao việc cho thằng tóc đỏ này đi. Nghe không?
- Nghe rõ rồi. - Kincade gật đầu, miệng khẽ mỉm cười
- Tốt

Sắt Rỉ bước đi, khuất trong con hẻm vào nhà.

Chương 17

Sinh hoạt trong sân trại đã làm não động không khí yên tĩnh của buổi bình minh: tiếng ủng va chạm vào bàn đạp trên lưng ngựa, tiếng da yên ngựa kêu rìn rít khi có người ngồi lên. Tiếng vó ngựa dầm lộp độp trên nền đất khô cứng, và tiếng rầm rầm lách cách của các toa xe lăn bánh chạy đi

Eden đứng riêng ra một bên để xem cảnh này, cô rất nôn nóng về việc đoàn người ngựa ra đi, nhưng cô thận trọng không để lộ vẻ nôn nóng ra ngoài. Chiếc toa xe có giường ngủ cồng kềnh chạy đến gần. Vince điều khiển toa xe này. Khi trông thấy cô, gã cho đoàn xe dừng lại, ra dấu cho cô. Cô quá bức mình khi thấy gã cứ chần chừ chậm trễ, nhưng cô vẫn bước đến bên gã, xấp bản đồ trong túi sau quần trời lên chạm vào lưng mỗi khi cô vội vã bước đi

- Anh muốn gì nữa đây? Anh làm trễ mọi người hết!

Cô nhìn quanh về phía những người cuối ngựa đang dừng lại sau toa xe có người ngủ. Kincade đứng trong số họ, nhưng cô cố làm như không thấy anh

- Tại sao em không đi xe với anh? - Vince chau mày hỏi

- Anh không nhớ cái gì hết? - Eden cố không để lộ sự tức giận ra mặt - Tối qua em đã nói với anh là em phải đem theo một số đồ dùng cần thiết nữa mà

- Thế à? em nói khi nào nhỉ?

- Sau khi anh ở quán Starr về, anh đã uống quá nhiều bia. Ngày mai em sẽ tìm anh ở Hẻm Núi Đại Lâm - Nói xong cô quay đi và đưa tay lên chào

Toa xe vọt tới. Eden quay bước đi, Kincade thấy có một xấp giấy trời ra khỏi túi quần sau, rơi xuống đất. Khi thấy cô cứ tiếp tục đi vào nhà, không thúc ngựa đến lấy xấp giấy. Anh bèn nhảy xuống ngựa

- Eden đợi chút, cô để rơi cái gì đây này.

Khi nhặt lên, Kincade thấy xấp giấy toàn là bản đồ bang Nevada. Một tấm là bản đồ vẽ các xa lộ cả toàn bang, một bản vẽ chi tiết đường sá các quận huyện và thôn xóm. Cả hai bản đều được làm dấu ở cùng một vùng và cả hai đều có đánh nhiều chữ X ở nhiều nơi, một nơi có một vòng tròn quanh một chữ X và hai nơi khác với hai chữ X lớn hơn nối nhau

- Cái gì thế này? bản đồ đến kho tàng à? - Anh nói đùa khi Eden bước lui để lấy

- Tất nhiên là không. - Cô đáp, rồi với một hành động thật bất ngờ, cô giật mạnh xấp bản đồ trên tay anh - Đây chỉ là bản đồ đường sá bình thường thôi.

- Mà cô lại mang theo người...

Có thể đây là bản đồ đường sá bình thường, nhưng thái độ của cô chứng tỏ cô không muốn anh biết ý nghĩa nhưng dấu cô ghi trên đó

- Tôi đoán là cô đã dùng bản đồ này để tìm đường đến thành phố - Tuy Kincade vẫn giữ giọng nói nhẹ nhàng, chọc gheo, nhưng có vẻ hiếu kỳ

- Anh đừng kỳ cục - Thái độ cô bỗng chồn và cặp mắt lộ vẻ tức giận. Cô nắm chặt bản đồ hơn nữa

- Tôi nhắc anh rõ, anh đừng đứng ỳ ra đấy mất thì giờ, mà hãy đi làm việc đi

Kincade ngần ngừ một chút mới nắm lấy giây cương, leo lên ngựa. Anh xem lại hai bàn đạp trên mình con ngựa thiện, rồi nhìn Eden nói:

- Nếu có gì cô không muốn để cho DePard biết, thì cô đừng nói cho anh trai cô hay

- Thật ra không biết anh nói cái gì nữa - Nói thế, nhưng trong ánh mắt cô đã thể hiện rõ vẻ lo ngại bất an

- Cô hãy cố mà biết - Kincade giật cương cho ngựa chạy nhanh đi

Họ cắm trại ở bên ngoài hẻm. Khi dựng xong trại và cắt đồ đạc vào lều xong, Kincade đi đến lều ăn tập thể. Jack Hoang Đã đã pha xong cafe. Kincade tự tay rót một tách. Cafe lạt hơn mọi khi, nhưng lại rất nóng. Kincade thổi cho nguội, anh ngồi trên cang toa xe để đợi mọi người làm cho xong việc

Vince là người cuối cùng đến đây. Al lên tiếng

- Tôi không thấy có ai sắp xếp đồ đạc lâu đến thế. Anh làm cái quái gì trong lều mà lâu thế? Bộ ngủ thêm chút buổi sáng nữa à?

Vince cười toe toét đáp:

- Bạn xem dưới nệm ngủ có đá sỏi gì không. Quý vị đều biết tính tôi mà. Tôi thích nằm êm ái thôi

Anh chàng quản bò Bob Waters bước tới

- Đến giờ ta phân công công việc rồi - Anh ta ngồi xổm xuống, trải trên mặt đất một cái bản đồ cũ kỹ về toàn khu vực, đưa mấy ngón tay chỉ rồi nói tiếp - Chúng ta chia toàn bộ vùng ra thành nhiều khu vực và tập trung vào những nơi có đồng cỏ tốt, chỉ cách nguồn nước không quá nửa ngày đi bộ. Ở các khu vực này sẽ có nhiều bò. Các anh đi từng cặp...

Kincade lên tiếng ngay:

- Tôi đi cặp với Rossiter

- Ý tôi cũng thế - Vince gật đầu nhìn anh và gương cười

Anh chàng người Paiute ngược mắt nhìn người này rồi nhìn qua người khác, cặp kính trắng trên mắt anh ta lấp lánh ánh mặt trời. Anh ta đáp:

- Các anh phải nhớ làm gì đấy nhé

- Tôi sẽ nhớ - Kincade gật đầu

- Tốt. Hai anh đến khu phía đông, hướng đến địa phận Butler - Anh ta vừa nói vừa chỉ vùng này trên bản đồ - Vùng này rộng, nhưng hầu hết đất đai bằng phẳng. Còn Al, ông và Deke đến vùng Mặt Bàn. Tôi sẽ đến vùng Suối Phun Gió. Còn ai hỏi gì nữa không? Không thấy ai trả lời, anh ta đứng lên

- Bây giờ ta lên ngựa là vừa.

Mọi người đi về ngựa của mình. Vince chần chừ để cùng đi cuối cùng với Kincade. Gã nói:

- Trước đây tôi thường nghe chỉ có người thua mới đau khổ, thế mà bây giờ lần đầu tôi thấy người thắng lại đau khổ. Chắc là anh không để ý, chứ tôi là người thua trong trận đấu vừa rồi - Gã đưa tay vỗ nhẹ lên miếng băng trên má

- Tôi thấy chứ - Kincade đáp rồi vòng dây cương lên cổ con ngựa và đưa chân vào bàn đạp

- Tôi sung sướng nghe anh nói thế - Vince thắt sợi dây da buộc quanh bụng ngựa cho chặt, đưa tay vỗ mạnh vào bụng ngựa rồi kéo mạnh dây buộc mõm ngựa. Gã khuyên Kincade: - Anh nên thắt khoá dây đai buộc bụng ngựa vài nấc nữa cho chặt

- Thế được rồi - Anh tung người lên yên ngựa

- Sợ cho cái cổ của anh thôi - Vince nhún vai ra vẻ bất cần rồi leo lên lưng ngựa

Khi ra khỏi trại, hai người phi ngựa về phía đông, đi trên một triền đồi thoải thoải đá, mặt trời chiếu thẳng vào mắt họ. Cách trại khoảng nửa dặm, họ thấy một đàn bò khoảng mười con đang ăn cỏ trên một sườn đồi kể đó, đàn bò gồm bò cái và bê sinh từ mùa đông năm trước, nay đã nặng đến 600 lbs hay hơn nữa. Khi đàn bò thấy người ngựa đến gần, chúng vểnh đuôi bỏ chạy ra khoảng đất rộng phía trước

Vince chửi thề, là lên:

- Nếu ta không lừa lại, chúng sẽ chạy xa đến hàng dặm đấy

Kincade cũng đã nghĩ thế, anh bèn thúc ngựa phóng theo. Ngựa của Vince chạy tiếp ngay sau để đuổi theo đàn bò. Khung cảnh buổi sáng bỗng trở nên sinh động với tiếng vó ngựa lộp độp, tiếng đinh thúc ngựa leng keng, tiếng cây xô thơm răng rắc, và tiếng yên cương quanh bụng ngựa kêu đều, nhịp nhàng khi chúng phóng theo đàn bò

Mặt đất đầy đá gồ ghề, dây đó nổi lên nhiều đám cây xô thơm, có đám cao hơn một mét.

Kincade cho ngựa phóng qua những đám thấp, còn những đám cao, anh cho ngựa tránh đi

Họ đã đuổi kịp đàn bò. Chỉ có cách khoảng gần 20 mét nữa thôi. Kincade quất roi khắp mình ngựa để thúc nó phi nhanh hơn

Họ lên đến đỉnh đồi, bỗng ngay trước mắt, ngay ngựa đường đi, một đám cây cao lù lù hiện ra.

Còn ngựa hồng quay qua một bên để tránh đám cây khiến cho yên ngựa trượt văng ra, hất

Kincade nhào xuống đám cây. Anh phản xạ kịp thời, lăn người qua bên phải khi rơi xuống đám cây để tránh khỏi va đập vào cánh tay trái bị thương chưa lành. Anh nhào người vào bụi cây, cành cây gãy răng rắc, đâm vào người anh

Anh nằm bất động bàng hoàng một chốc, cảm thấy gốc cây gãy đâm vào khắp nơi trên người.

Không có nơi nào bị rách toạc, không có chỗ nào đau đớn nhiều, chỉ đau sơ sơ khi té xuống thôi

Kincade lăn người, gỡ những nhánh cây xô thơm vướng vào người ra, rồi đứng lên. Áo bị rách hai chỗ, nhưng chỉ rách nhỏ thôi, và anh không bị thương tích gì. Anh nhìn quanh tìm con ngựa. Nó đứng cách đó vài mét, cái yên tuột ra treo tòn teng một bên hông nó.

Vince phi ngựa đến và đột ngột cho ngựa dừng lại. Gã lướt mắt nhìn nhanh Kincade, một nụ cười nở trên môi gã

- Tôi sẽ trở lại để xem anh còn sống không. Người ta có thể gãy cổ khi rơi như thế đấy

- Rossiter ơi, anh không dễ gì thoát khỏi tôi nổi đâu - Kincade nắm dây cương con ngựa thiện - Anh không may mắn trong chuyện này đâu

- Rồi sẽ biết - Vince cười rồi cho ngựa đuổi theo đàn bò

Kincade nhìn gã một lát mới đẩy yên ngựa lên chỗ cũ và kéo tấm chắn dưới yên ngựa cho thẳng. Anh móc bàn đạp lên giá yên và lần này anh thắt dây đai quanh bụng ngựa cho chặt mới leo lên lưng ngựa

Sau khi chạy được một dặm đường. Vince đến được trước mặt đàn bò, gã xua chúng trở lại. Khi gã vừa xua chúng lui thì Kincade đã đến tiếp sức với gã. Cả hai lừa đàn bò về hẻm núi

Đêm đó, khi hợp mặt trong lều ăn tập thể. Vince không để mất cơ hội nói cho mọi người biết Kincade đã té như thế nào

Deke lên tiếng:

- Anh không đeo được trên mình ngựa thì tệ quá. Anh phải biết sáng tạo ra phương pháp mới để cưỡi ngựa yên nằm một bên chứ

- Hay là học cách dân da đỏ đeo người một bên mình ngựa - Bob Waters phụ họa theo, mặt cọng cón lên

- Ô, quý thật! - Al lên tiếng, tay vẩy vẩy với thái độ khinh khỉnh - Những anh chàng Texas này không biết cách thắt dây đai buộc mình ngựa cho chặt. Họ cứ coi thường chuyện này. Gia do cũng vì họ bị té nhào đầu xuống đất đá quá nhiều lần rồi

Họ tiếp tục trêu ghẹo mua vui cho đến khi Kincade vào lều đi ngủ. Al nói lớn theo anh:

- Kincade, đêm nay anh vẫn ngủ trên nệm ngủ ư. Tôi cứ tưởng sau khi anh đã ném mùi êm ái trên đám cây xô thơm, thì chắc anh thích ngủ trên bụi cây chứ.

Kincade cười theo mọi người khi nghe ông ta nói bông lơn. Nhưng anh không dễ dàng gì mà quên được những vết bầm trên người khi chui người vào túi ngủ. Vừa mệt vừa đau, anh cố nhắm mắt, nhưng phải thật lâu mới chợp mắt được

Vào lúc trời chưa tờ mờ sáng, lão Jack đã nhóm lửa pha cafe, dấu hiệu sinh hoạt đầu tiên vang lên trong trại. Khi Bob Waters đi quanh để đánh thức mọi người dậy, thì mùi cafe đã bốc lên thơm ngát trong không khí mát lạnh ban mai

Như thường lệ, Vince là người cuối cùng đến lều ăn. Gã bung tách cafe trên tay đến nhập vào đám đông, Bob Waters liền vạch kế hoạch trong ngày

Vince tự đề nghị công việc

- Kincade và tôi sẽ đến Khu khe Đại Bàng. Tôi biết rất rõ ở đâu có bò trong vùng này, mà có lẽ có một số chúng ta chưa tìm ra chúng được

- Anh được như ý - Waters nói

- Kincade, hôm nay thì anh nên thắt dây nịt buộc bụng ngựa cho chặt đấy nhé - Vince cười toe toét

- Anh yên tâm đi

Ánh bình minh hé dạng ở chân trời phía đông khi mọi người đi lấy ngựa. Kincade vượt tấm chắn trên lưng ngựa cho ngay ngắn mới đóng yên lên. Anh thắt khoá đai thêm hai nấc, thì bỗng nghe tiếng Vince chửi thề ở phía bên phải. Anh hỏi:

- Có gì khó khăn à?

Vince dẫn con ngựa đi đến, tiếng một vó ngựa bị lỏng đỉnh móng kêu lanh canh không đều với các móng khác. Gã càu nhàu:

- Con ngựa khốn nạn này bị lỏng móng sắt rồi. Anh cứ đi trước một mình nhé

Deke nhắc gã:

- Đêm qua anh đã kiểm tra móng rồi mà

- Thì tôi đã kiểm tra rồi đấy chứ. Nhưng đêm qua không lỏng - Vince đáp, gã cố giữ bình tĩnh quay qua Kincade, nói tiếp: - anh cứ đi trước đến Khe Đại Bàng, tôi sẽ đi ngược lên hướng bắc rồi gặp nhau ở Ụ Đền

- Được thôi. Nhưng nhớ đừng ở đấy lâu quá - Kincade đáp - Tôi không muốn phải đi tìm anh đấy

- Đừng lo. Tôi sẽ đến đó mà. Anh cứ yên tâm đi - Gã nói, miệng cười ra vẻ bông lơn

Sau khi Kincade đi được vài phút, Vince đến toa giường ngủ, đóng lại cái đỉnh trên móng sắt con ngựa

Không khí buổi sáng thay đổi nhanh và trong như pha lê. Vùng đất hoang dã chưa được khai phá trải dài trước mắt anh, chập chờn uốn lượn nào đồi nào suối, nào khe cạn óng mượt và rải rác những con đồi thấp lè tè. Kincade cho ngựa băng qua khung cảnh này, bỗng bênh trong khoảng mông mênh bát ngát, không khí ngào ngạt hương thơm như mùi hương của loài nhỏ. Gò Đền xuất hiện ở xa xa. Kincade nhắm hướng một ngọn đồi nhô cao xanh thẫm mà cho ngựa phi đến, cho tới khi anh đến một khoảng không rộng thuộc vùng Khe Đại Bàng. Đây là vùng đã được phân công, anh bắt đầu lục soát khắp nơi để tìm bò. Vùng này xưa kia là lòng một dòng sông nhưng con suối phun trong núi cung cấp nước cho dòng sông đã khô hàng mấy thế kỷ rồi
* * *

Vince giấu con ngựa ướt đầm mồ hôi trong một lùm cây ở sau ngọn đồi, gã lục trong túi yên ngựa ra cặp ống nhòm, rồi lần mò leo lên sườn đồi. Lên đến đỉnh, gã vào ẩn mình trong một cái hố nhỏ có hình cái đĩa, loại hố do gió thổi xói mòn mà thành. Những bụi cây xô thơm nhỏ, mảnh mai phủ kín miệng hố và phủ khắp quanh mép hố cát, đủ rậm để cho gã giấu được mình, nhưng vẫn còn đủ thưa để quan sát khắp nơi mà không bị phát hiện

Gã lấy mũ xuống để một bên trên mặt đất, tháo cái khăn quàng cổ nhét vào túi quần, rồi nạp đạn vào súng, cho một viên lên nòng. Gã lại lấy ống nhòm lên, quan sát khắp vùng đồng cỏ xô thơm trải dài hai bên hẻm núi

Mồ hôi chảy ướt mặt gã, làm cay cả hai mắt. Vince lấy tay áo lau mặt, rồi lại đưa ống nhòm lên, quan sát khắp vùng. Gã vừa nhìn khắp một vòng cung thì chợt gã thấy xuất hiện một người cưỡi ngựa đang lừa ba con bò cái. Gã tập trung nhìn vào Kincade, rồi hạ ống nhòm xuống để nhìn anh bằng mắt không. Anh xa gã khoảng chưa đầy một dặm và đang đi từ từ

Gã lại nâng ống nhòm lên, xem kỹ vị trí của Kincade, cố xác định hướng anh đi đến. Vince nhìn anh thêm vài phút nữa. Chẳng bao lâu, Kincade đến gần, gã thấy không cần phải dùng đến ống nhòm nữa. Vince bỏ cặp ống nhòm lại và bao da và liếm đôi môi bỗng nhiên khô khốc. Gã lấy khẩu súng lên, thần kinh căng thẳng, lòng xao xuyến bồi hồi và rối loạn. Khi gã đưa khẩu súng lên thì mồ hôi xối xả tuôn ra cùng người
* * *

Khoảng chín giờ sáng, Kincade lừa được 3 con bò cái. Anh lừa ba con bò lông đỏ chạy phía trước, dọc theo bờ bên phải của cái khe sâu. Một ngọn đồi đá mọc đầy cây xô thơm nhô cao che tầm mắt của anh về hướng U Đền, nơi anh đã hẹn gặp Rossiter. Kincade nhìn về phía bắc, cố tìm có đám bụi nào bốc lên không, để biết chắc có Rossiter đang đến. Nhưng anh chẳng thấy gì và bắt đầu bồn chồn trong dạ

Một con đường do bò đi chạy vòng dưới chân đồi, tiếp theo là một dải đất hẹp nằm giữa khe sâu và chân ngọn đồi thấp. Kincade cho ngựa rẽ về trái, lừa mấy con bò đi theo con đường ấy. Một con thỏ tai dài từ đám cỏ nhảy lên vào chân ngựa. Con ngựa thiếu hoảng sợ, nó đổi hướng quay về phía phải. Ngay lúc ấy, Kincade nghe có tiếng súng nổ và nghe có tiếng gió vút qua bên má anh

Bản năng trời dậy trong anh, thứ bản năng ham sống. Kincade ngẩng đầu lên nhìn, anh hiểu ngay tức khắc. Tiếng súng ắt phải xuất phát từ rừng đồi gần đấy, vì trên đỉnh đồi có cây cối rậm rạp, rất thuận tiện cho làm chỗ ẩn nấp để bắn. Nhìn lên, Kincade thấy một nòng súng lấp lánh đang chĩa về phía anh, ở giữa trống trải, không gần nơi ẩn nấp, Kincade bèn thúc ngựa cho phi thẳng lên đồi, quất roi cho ngựa chạy như bay, và vừa khi ấy một tiếng nổ thứ hai vang lên, viên đạn trúng ngay tay áo của anh. Kincade cho ngựa phóng thẳng lên đỉnh đồi thẳng góc với tầm súng để tầm đạn khó trúng vào anh

Một người đàn ông bước ra khỏi bụi cây, bước tới trước để bắn cho chính xác hơn, Kincade nhận ra ngay đấy không phải là người của DePar, mà lại chính là Vince. Anh cảm thấy không phải vì bản năng sống còn thúc anh phóng tới, mà còn vì phần uất nữa

Trước khi Kincade lên đến đỉnh đồi thì Vince đã bắn thêm một phát nữa, nhưng vì quá vội vàng nên gã lại bắn trượt, tầm đạn rất xa người anh. Gã vội vã bước lui lên đạn vào nòng, vì con ngựa phóng đến rất nhanh

Từ khi anh chập chững trong nghề đấu bò, Kincade không làm công việc nhử bò đấu, nhưng anh vẫn không quên những cử động trong nghề này và không quên cách tính thời gian. Khi con ngựa đến gần ngay trước mặt Vince, Kincade phóng người ra khỏi yên, đánh mạnh vào ngực gã, khiến gã ngã nhào xuống đất. Khẩu súng trên tay gã văng ra. Do xung lượng tạo nên,

Kincade lần cù trên mặt đất

Vince trấn tĩnh rất nhanh, gã nhào vào anh, nhưng Kincade đã nhanh nhẹn co hai đầu gối lên, hất gã ngã. Khi Kincade đứng dậy được, anh chụp được khẩu súng vào tay. Anh đưa lên chĩa vào Vince. Vince nhìn khẩu súng, co người lại vì hoảng sợ, hai mắt dán vào nòng súng. Gã đã bị bay mất mũ lúc nào không biết, một nhúm tóc đen loà xoà trước mắt

Kincade cố kìm chế cơn giận, anh chế giễu nói:

- Hãy tha thứ và quên đi, mày đã nói thế phải không?

- Anh muốn tôi phải làm gì cơ chứ, Harris? Đứng yên để đợi anh ra tay hay sao?

Harris. Kincade chợt thấy mọi việc lộ ra rõ ràng:

- Mày biết tao là ai rồi đấy - Khẩu súng đột nhiên trở thành thứ hữu dụng quý giá trong tay anh, thứ đáng sợ đến chết được

- Bộ anh tưởng tôi không nhớ ra anh là ai hay sao? - Vince gương hời, nhưng gã đã mất hết thái độ can đảm, hạ mình bàu chữa - Mẹ kiếp. Tôi không làm gì để gây nên cái chết của em gái anh.

Khi tôi rời khỏi phòng khách sạn bên đường thì cô ấy vẫn còn sống

- Và khi đi, mày đã lấy hết tiền bạc của cô ấy, phải không? - Kincade nắm chặt khẩu súng trong tay, thái độ công phần. - Mày là thằng lúc nào cũng ham tiền, phải không? Mày có yêu thương gì Marcie!

- Cô ấy đã cho tôi mà - Vince cố cãi - Tôi không lấy tiền của cô ấy. Marcie cho tôi mà. Tự ý cô ấy cho. Cô ấy muốn tôi lấy tiền - Gã lại nhìn vào nòng súng - Này, tôi sẽ trả lại số tiền ấy cho anh nếu tôi có đủ. Nhưng tôi không có. Eden cần tiền và tôi đã giao hết tiền bạc cho cô ấy. Anh để cho tôi một thời gian, tôi sẽ trả lại anh. Tôi xin thề đấy.

Nghe gã thốt ra tên Marcie, nghe gã biện bạch mình vô tội, nghe gã hứa hẹn đủ điều, và hình ảnh gã đứng trước mắt anh còn sống mà Marcie thì đã chết, tất cả làm cho anh không còn kìm chế mình được nữa. Kincade dần báng súng lên vai và kéo cò. Tiếng nổ vang lên làm át cả tiếng hét thất thanh của Vince, gã chập choạng bước lui rồi ngã xuống. Không kềm chế được cơn giận, Kincade lại lên nòng viên đạn khác và kéo cò rồi lại lên đạn, lại bắn, lại lên đạn, lại bắn, anh chỉ lờ mờ thấy mỗi lần kéo cò, cơ thể Vince lại quằn quại lên. Anh tiếp tục bắn dọa cho đến khi hết đạn, cò súng gõ cách đến lần thứ hai mới thôi

Kincade hạ súng xuống, người vẫn còn run lên vì bạo lực trong người vẫn chưa dịu hết, lại thêm nỗi đau đớn còn dày vò anh. Mùi thuốc súng toả trong không khí, nồng nặc, cay sè.

Kincade hít vào một hơi thật dài, cảm thấy cổ và ngực vẫn còn đau ran

Anh đứng nhìn những vết đạn cày xới mặt đất quanh người Vince, người gã co quắp lại. Đến khi trông thấy người Vince nhúc nhích, hai bàn tay che mặt gã hạ xuống, Kincade mới nhìn đến gã đang co người run sợ nằm đấy, không hề hấn gì. Anh lại nguyên rửa

Mắt còn ngơ ngác, Vince nhìn khẩu súng, rồi nhìn Kincade

- Mày thật là đồ con hoang dơ bẩn tồi tệ - Gã nói, giọng run run vừa sợ vừa tức

- Cút đi, cút đi khỏi mắt tao kéo tao lại đấy, đánh báng súng vỡ đầu mày ra bây giờ - Kincade cao tiếng dọa.

Vince lo sợ bước lui vài bước rồi quay người loạng choạng đi xuống sườn đồi, tiếng sỏi đá lăn va vào nhau vang lên dưới bước chân gã. Kincade nghe tiếng bụi cây gãy răng rắc, tiếng xột xoạt của cây lá văng lại từ dưới chân đồi khi gã vội vã băng qua

Vừa cô đơn lạc lõng, vừa bối rối và tức giận, Kincade đưa mắt nhìn vỏ đạn rải rác trên mặt đất dưới chân anh. Trong thâm tâm anh muốn Rossiter phải chết. Ăn miếng trả miếng, dĩ oán báo oán, hận thù phải trả chứ. Anh đã có cơ hội. Đáng lẽ anh phải giết Vince, rồi lấy bằng cơ sở có để biện hộ cho mình. Nhưng khi có dịp thì anh không làm được

- Tại sao thế nhỉ?

Có tiếng ngựa thở phì phò đâu đó dưới chân đồi, tiếng thở tiếp theo tiếng xích dây cương kêu lanh canh và tiếng người ngồi mạnh lên yên ngựa. Kincade nắm hồ hững khẩu súng trên tay, anh quay đầu nhìn xuống, thấy Vince ra roi thúc ngựa phóng đi, chạy băng qua những cánh đồng cỏ

Anh tức giận nhìn gã một lần nữa rồi đến lượm cái mũ đội lên đầu. Đưa mắt nhìn quanh, Kincade thấy con ngựa ở dưới chân đồi cách anh khoảng 20 mét, sợi dây cương lỏng thòng xuống vướng vào một bụi cây. Anh định đi xuống đồi tìm ngựa thì bỗng anh dừng lại vì nghe có tiếng vó ngựa đang đến gần từ phía bên trái. Một người cưỡi ngựa mặt chiếc áo vét bằng da bò

màu đen trắng cho ngựa dừng lại ở phía bên kia cái khe. Không cần nhìn vào cái bốt trên mặt người đàn ông. Kincade cũng nhận ra hắn là ai rồi

- Tôi vừa nghe tiếng súng nổ, có chuyện gì thế? - Sheehan gọi lớn, hỏi Kincade

- Tôi gặp một con rắn

Tên quán đốc của trại Kim Cương D châu mày hoài nghi

- Phải bắn nhiều phát như thế mới giết được rắn à?

- Tôi nghĩ tôi là tay bắn súng tồi

Bỗng Kincade hiểu ra kế hoạch của Rossiter: hẹn gặp tên quán đốc của DePard núp bắn chết Kincade, rồi đổ tội cho Sheehan. Lấy chuyện chở bò vừa qua để tố cáo hắn, chắc người ta sẽ tin vào chuyện giết người này

- Rossiter không đến gặp anh đâu, Sheehan - Kincade nói với hắn - Lần này thì anh nên hài lòng vì hắn không đến

- Anh nói cái gì tôi chẳng hiểu gì hết - Sheehan thúc ngựa từ từ chạy đi

Xuống đến chân đồi, Kincade thu lại ngựa, leo lên yên. Đàn bò đã đi đâu mất từ lâu. Anh quay lại định về trại. Bỗng anh thấy đám bụi do Vince làm tung lên. Hướng di chuyển của đám bụi không tiến về phía camp trại. Vince đang đi trên con đường dẫn về nhà trong trại

Gã lại chạy đi rồi. Anh tự nhủ, thôi thì cứ để cho nó đi. Nhưng anh đã theo dấu vết nó quá xa, quá lâu. Anh không từ bỏ được

Kincade quyết theo gã, anh muốn phải kết thúc những gì anh đã bắt đầu và anh cảm thấy buồn phiền khi nhận ra lòng anh không hăng say nữa, không quyết tâm cao như trước nữa. Nhưng anh không bỏ cuộc được. Chưa bỏ được.

Chương 18

Đêm ngủ chưa đầy bốn giờ mà ngày lại làm việc quá vất vả cả thể xác lẫn tinh thần, cho nên khi dừng xe lại trong sân trại vắng vẻ, Eden cảm thấy toàn thân rã rời. Một lớp bụi dày phủ kín chiếc xe tải nhỏ, che lấp hết lớp sơn màu đỏ đã phai màu. Bụi bám cũng bám đầy lên áo quần, lên da thịt cô, làm cho cô cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. Eden xuống xe, nghĩ đến chuyện tắm vòi sen bằng nước ấm trước đã. Con chó già đứng dưới bóng im của cổng nhà, phe phẩy đuôi mừng rỡ.

Vừa mỉm cười chào nó, Eden vừa bước ra sau xe để lấy cái túi ngủ còn thừa và lều ngủ. Ôm hai cái thứ cồng kềnh trước mặt, cô định đi vào nhà. Bỗng Vince từ trong bóng cây bỗng gòn bước ra, gã đi nhanh vào nhà. Eden kinh ngạc khi thấy Vince ở trang trại, cô vội ném cái lều và cái bao ngủ trở lại vào đuôi xe.

- Vince, anh đang làm gì ở đây?

Gã nhìn cô, nhưng chân vẫn bước nhanh. Mặt gã cau có và tái mét, thái độ giận dữ, nhất là có vẻ khiếp sợ.

- Có gì thế? Có gì sai trái à? - cô bỗng thấy rõ tình hình - Có ai bị thương tích hả? Ai thế? Có nặng không?

- Không ai bị thương mới rủi chứ.

Gã nói trong hơi thở hổn hển, rồi nện mạnh chân bước lên các bậc cấp vào nhà trước cô. Thoáng một cái gã đã đến cửa chính, gã giật mạnh cửa mở ra.

Eden bước theo gã vào nhà. Cô nắm cánh tay gã, lôi mạnh quay người lại đối diện với cô.

- Nếu không có gì sai trái, thì tại sao anh lại ở đây?

- Anh đi khỏi đây, thế đấy - gã giật cánh tay ra, rồi bước lên thang lầu.

Eden cứ ngỡ gã sẽ nói cái gì đấy, nhưng không ngờ cô lại nghe chuyện này, thật như sét đánh bên tai. Cô thấy toàn bộ kế hoạch chuẩn bị chu đáo của cô tan thành mây khói. Cô chạy vội lên cầu thang theo gã.

Khi Eden bước vào phòng gã, Vince đang bỏ hết áo quần trong tủ vào cái va li mở rộng để trên giường.

- Anh chưa đi được đâu, Vince. Chúng ta đang thu gom bò mà! Mẹ kiếp, em đang cần anh mà!

- Không có anh, em vẫn làm công việc tốt đẹp - gã lấy hết đồ trong các ngăn kéo, tổng vào va li cùng áo quần.

- Lần này thì không. Anh... - Eden dừng lại, cố lấy bình tĩnh.

- Bán mẹ cái trang trại đi!

- Không! - cô trả lời rất cương quyết, giọng vang to lên.

- Mẹ kiếp, Eden, em không thấy chúng ta quá mệt rồi ư, trừ phi chúng ta bán quách cái trại đi mới khỏe được!

- Bây giờ em không bỏ đi được. Em không bỏ được!

- Anh biết em sẽ trả lời như thế rồi.

Khi gã tổng đồ đạc vào va li xong, Eden thấy gã rời mắt khỏi vali, nhìn cô một cách rất điệu nghệ. Gã rất có tài về mặt này.

- Mẹ kiếp, Vince này, em không yêu cầu anh sống hết đời ở trại Đình này. Chỉ cần anh ở hai tuần nữa thôi. Chỉ chừng ấy thôi.

- Hai tuần quá lâu - Gã đập vali lại kêu đánh tách một tiếng, rồi kéo vali ra khỏi giường.

- Tại sao anh bỏ đi một cách vội vã như thế? - Eden đi theo gã đến đầu cầu thang lầu.

- Anh không có thì giờ để giải thích, mà nếu anh có giải thích thì chắc em cũng không hiểu nổi - Gã bước nhanh xuống thang lầu, nện ủng thành thịch, đinh thúc ngựa kêu leng keng.

- Như thế là thế nào?

Cô bước xuống lầu theo gã, bây giờ thì cô đã rõ là Vince đang gặp khó khăn rồi. Mà khó khăn

mới ày hoàn toàn không phải vì cô đã gây cho gã. Ngay cả khi hai người bất đồng ý kiến, mối dây ruột thịt giữa hai anh em vẫn vững vàng.

- Eden, đừng nói gì hết

Thái độ gã mất hết kiên nhẫn, điều này khiến cho cô tin chắc là gã đã phạm lỗi gì đây

Khi gã đẩy cửa mở ra, cô tiến đến sát sau lưng gã, hỏi:

- Vince, lần này anh đã làm gì rồi?

- Không làm gì hết. Không làm quái gì hết! - giọng gay gắt, cảm hờn của gã lại càng chứng tỏ gã đang cố chạy tội.

Gã bước ra cửa, cổ sải chân bước nhanh qua khoảng đất giữa tầng cấp nhà đến chiếc xe hơi của gã. Gã giật cánh cửa bên tay lái mở ra, ném cái vali vào ca bin rồi leo lên xe

- Thật em không hiểu nổi - Eden dừng lại bên cửa xe

- Em không cần hiểu làm gì

- Thôi thì cứ cho em biết anh đi đâu - cô vừa nói vừa chạy theo một bên xe khi gã cho xe lùi lại

Vince có vẻ phân vân một chút rồi đáp:

- Anh sẽ đi Reno và ở luôn tại đấy. Sau đó... anh không biết ra sao nữa - gã trả cần số khỏi số de lui, nói tiếp - Nếu em cần đến anh, thì cứ nhắn cho Axel như những lần trước. Gã cho xe chạy đi, nhưng rồi lại nghiêng người ra khỏi cửa xe, nói lui với cô

- Mà lạy Chúa, em nhớ đừng có nói gì với Harris hết.

- Harris à?

Cô không quen biết ai có tên này cả, nhưng câu hỏi theo luồng cuống của cô đã bị tiếng xe rồi máy vọt đi làm át mất

* * *

Kincade phi ngựa nước đại vào sân trang trại. Anh dừng ngựa ở bãi nhốt ngựa và vội vã lấy đồ trên con ngựa ướt đầm mồ hôi xuống, rồi thả nó vào chuồng cùng với con ngựa của Rossiter đã ở trong ấy rồi. Anh bước nhanh vào nhà ngủ của người làm, bỗng anh nghe có tiếng xe hơi chạy ra khỏi sân nhà

Vince rồi. Chắc là hẳn rồi, anh nghĩ và vội chạy ra. Anh vừa đến khoảng trống thì thấy chiếc xe màu trắng của Rossiter vọt ra khỏi sân nhà. Eden đang đứng trong sân, quay mặt để tránh đám bụi tung lên sau xe gã. Kincade tần ngần một chút, rồi nhân cô hội này anh bước đến bên cô, hỏi:

- Lần này Vince lại đi đâu? - anh cố lấy giọng tự nhiên để hỏi

- Anh ấy nói đi Reno - cô thần thờ đáp nhỏ nhỏ, rồi bỗng người cô căng thẳng, cô nhìn anh với vẻ gay gắt - Anh làm gì ở đây?

Nhưng Kincade xem như đã thu được tin tức cần thiết ở cô rồi. Anh bỏ đi về phòng ngủ, quyết không để cho Vince dễ dãi gì chạy trốn như thế này

Eden vội vã chạy đến chặn ngang trước mặt anh. Cô nói:

- Anh có việc đi lừa bò ở ngoài kia mà.

Anh lạnh lùng nhìn cô, vẻ mặt đánh lại và dữ dằn. Bộ râu phủ kín hai má hóp, làm cho đôi mắt càng xanh thêm. Anh đáp:

- Kế hoạch đã thay đổi rồi

- Ai ra lệnh thế? - cô thấy mình đã mất bình tĩnh và cố gắng để giữ cho được bình tĩnh

- Tôi! - anh đáp rồi đi tránh cô qua một bên

Eden quay lại nhìn anh đi trên sân, bước đi dài vội vã, đỉnh thúc ngựa xúi lên từng đám bụi nhỏ. Cô quay nhìn lui, đám bụi do xe của Rossiter tung lên đã lắng dần. Cô đã hiểu phần nào các sự việc vừa xảy ra. Sự kiện đã báo cho cô biết nhiều chuyện vừa xảy ra. Nhiều chuyện mà cô không muốn xảy ra tí nào hết. Nguyên nhân chưa rõ. Nhưng cô phải tìm cho ra. Khi cô đến nhà ngủ của người làm, thì Kincade đang bước ra, tay xách cái túi vải có dây rút. Cô hỏi:

- Ông Harris, ông đuổi theo Vince phải không? - Eden biết trước câu hỏi, nên cô hỏi tiếp - Tên thật của anh là Harris, phải không?

- Đúng thế - anh đáp rồi thả cái túi xách, nắm sợi dây, bước tránh cô để đi về phía chiếc xe hơi của anh

- Anh muốn làm gì Vince? - Eden hỏi - Anh ấy đã làm gì anh?

Cô lại cố chặn anh lại, nhưng không làm anh chùn bước

- Đó là việc của tôi - anh ném cái túi xách vào sau xe, rồi tìm chìa khoá trong túi quần

- Vince là anh trai tôi. Chuyện này cũng là chuyện của tôi.

- Lần này thì không, Eden - anh nhìn cô với ánh mắt gay gắt, không nhượng bộ - Trước đây cô đã từng gỡ rối được cho anh ta, nhưng lần này cô không giúp được gì cho anh ta đâu

Anh mở cửa ở phía tay lái rồi leo lên xe. Lời nói sau cùng của anh làm cô lạnh cả người. Cô chột đứng lại khi nghe anh nói thế. Chiếc xe đã nổ máy rầm rầm và anh cho xe đi lùi khỏi khu nhà của người làm. Bỗng cô cảm thấy hết sức lo sợ cho anh trai trai cô. Cô chạy qua phía cửa bên kia xe. Cô không biết chuyện gì đã xảy ra giữa Vince và Kincade, nhưng không thành vấn đề. Cô phải giúp Vince, bảo vệ gã nếu được. Và cô không thể giúp gì gã được khi ở lại trại. Cho nên cô phải đi với Kincade, ngăn cản anh làm hại Vince

Khi chiếc xe chạy đi, cô chớp lấy tay nắm ở cửa xe, chạy theo chiếc xe mấy bước mới mở cửa xe ra được. Cô nhảy lên các bậc thềm xe, rồi chui vào trong. Kincade thấy thế bèn đạp thắng lại.

Anh nói:

- Cô làm gì thế? bước xuống! - ánh mắt của anh trông có vẻ dọa dẫm như muốn xô cô ra ngoài

- Không - Eden không nao núng, cô nhẹ nhàng khoá cánh cửa bên lại và ngồi vào ghế ngồi - Anh đuổi theo Vince. Và nếu anh tìm ra anh ấy, anh phải xử lý tôi trước, vì tôi đi với anh

- Cô thật quý quái - Kincade trả cần số vào số không rồi chồm qua chỗ cô ngồi

Eden quay người để chống lại anh, đưa hai tay đẩy anh lui. Anh không để ý đến sự chống cự của cô, anh đưa một cánh tay quàng quanh người cô, rồi kéo cô sát vào anh, làm hai cánh tay cô kẹt vào giữa hai người. Cô vùng vẫy hai tay, còn anh thì đưa một tay tìm cách mở cửa ra. Cô nghe tiếng khoá nhảy một cái tách, rồi có tiếng then cửa bung ra. Biết là không chống cự lại nổi, cô bèn thay đổi chiến thuật

- Cho dù anh có đẩy tôi ra khỏi xe, anh cũng không trốn được tôi. Tôi sẽ leo lên sau xe anh

Mặt anh cúi sát bên mặt cô. Bỗng cô nhớ lại những lần anh ở bên cô và nhớ những lần anh áp mạnh môi lên môi cô. Nhìn mặt anh, cô biết anh cũng đang nhớ đến những lần ấy và anh có vẻ không sung sướng gì hơn cô. Cô lập luận để thuyết phục anh:

- Anh chỉ có cách là trối tôi lại mới ngăn tôi được, mà nếu anh có làm thế, thì tôi cũng cương quyết sẽ chống lại đến cùng. Anh cứ nghĩ đến chuyện ấy đi, anh sẽ mất nhiều thì giờ đấy. Trối tôi xong, anh sẽ mất rất nhiều thì giờ đấy. Trối tôi xong, Vince sẽ đi được nửa đoạn đường đến Reno rồi. Dĩ nhiên chuyện này có thể không ảnh hưởng gì đến anh.

- Cô biết là có ảnh hưởng chứ? - vẻ mặt anh có vẻ cộc cằn - Nhưng nếu cô nghĩ là đi theo tôi, mọi việc sẽ thay đổi thì cô lầm rồi

Nói xong anh nhìn nhanh vào môi cô rồi mới buông cô ra và ngồi lại vào sau tay lái. Anh giật mạnh cần số, đạp ga cho xe phóng đi. Chiếc xe chồm tới, bánh xe quay rít lên, cánh cửa bên chỗ ngồi phía trước đóng không kỹ kêu lên lách cách. Eden nắm tay nắm ở cửa đóng cửa lại cho chặt, trong khi chiếc xe cứ tiếp tục tăng tốc độ. Cô ngồi lọt vào ghế ngồi, lòng run sợ, đầu óc quay cuồng

- Cô điên rồi, Eden - anh nói, nhưng vẫn chú ý đến con đường gồ ghề phía trước, hai mắt căng ra như khuôn mặt dài xương xẩu của anh - Bộ cô chưa gặp nhiều khó khăn với DePard hay sao mà lại còn muốn mang thêm nhiều khó khăn nữa do anh cô gây ra?

- DePard sẽ đợi cho đến khi tôi trở về

Hoãn lại công việc một vài ngày chẳng sao hết, nhưng việc nguy hại cho Vince hiện đang ở trước mắt. Eden nhận ra hai việc này rất khác nhau, cũng như cô nhận thấy cô không thể cho Vince đương đầu chuyện này một mình

- Anh cô không bỏ công để giúp cô đâu. Cô thừa biết thế - Kincade lái xe với tốc độ mà Eden chắc không bao giờ dám lái, mặc dù cô biết rất rõ đường đi nước bước ở đây

- Tôi biết rõ anh tôi nhiều hơn anh - cô đáp với niềm tin chắc chắn

- Thật không? - anh chế giễu - Thế thì chắc cô biết anh cô đang âm mưu với DePard để buộc cô bán trang trại chứ?

- Nếu anh ấy có làm thế thì cũng vì anh ấy tin làm thế là đúng

- Lòng tin của cô vào anh cô thật đáng khâm phục, nhưng đã đặt không đúng chỗ. Anh ta là kẻ chỉ nghĩ đến mình và những gì mình muốn. Anh ta không thèm để ý đến ai sẽ bị đau khổ khi hành động một công việc gì. Ngay cả cô, hẳn ta cũng chẳng thèm để ý

- Đó là ý kiến của anh

- Không, đó là sự thực - Kincade cãi lại - Cô nên nhận định vấn đề cho đúng. Anh cô rất bộp

chộp

Eden hết bình tĩnh

- Tại sao? Vì anh nghĩ thế phải không? - Eden nóng nảy cãi lại - Và tôi phải tin theo lời của anh phải không? Tin một kẻ hoàn toàn xa lạ đến trại tôi kiểm việc làm mà lại khai tên giả phải không? Ai đã nói láo?

- Tôi làm thế là có lý do. Mà tôi đã khai với cô tên tôi là Kincade mà. Kincade Harris

- Có phải như thế là đủ để biện hộ cho mình rồi?

- Không - anh mím môi lại, vẻ mặt cực căng thô lỗ - Không, tôi nghĩ là không

- Tại sao anh thù ghét anh tôi đến thế? anh ấy đã làm gì?

- Tôi sẽ để hẳn nói cho cô biết khi chúng ta đã bắt kịp hẳn.

Anh cho xe chậm lại để rẽ ra con đường rải sỏi, rồi lại tăng tốc độ. Nghe anh trả lời, cô cảm thấy có cái gì đẩy báo trước chuyện không hay sắp xảy đến. Cô ngồi im lặng, lo lắng nhìn ra mặt đường trước mắt. Nhưng xa xa trước mắt, không có một đám bụi nào bốc lên. Vince chắc vẫn chạy xe trước họ, nhưng cô sợ gã không chạy xe liều lĩnh được như Kincade. Chắc thế nào họ cũng đuổi kịp gã

Chỉ trong một thời gian rất ngắn, cô đã thấy nhà cửa xám xịt cũ kỹ của thị trấn Friendly vươn cao lên trên những cánh đồng cỏ xô thơm. Chỉ khi đến ngoại vi thị trấn, anh mới cho xe chạy chậm lại. Bỗng bất thần, Kincade thắng xe gấp, chiếc xe trượt một đoạn rồi dừng lại

Kincade tắt máy, lấy chìa khoá xe ra khỏi công tắc, nói với cô:

- Eden, đây là cơ hội cuối cùng cho cô, lần này cô không giúp gì cho hắn đâu. Nếu cô biết điều thì nên rời khỏi đây trước khi tôi trở lại

Không đợi cô trả lời, anh leo xuống xe, đi đến phía ngõ vào khách sạn Starr gần đấy. Khi Kincade đẩy cửa sau bước vào nhà bếp, anh thấy một cặp thịt băm đang cháy xèo xèo trên vỉ nướng

Anh bước vào, gọi lớn:

- Sắt Rỉ!

- Vâng - Sắt Rỉ đáp trong khi đang đổ cả rá thịt chiên vào cái chảo chiên thịt lớn, thịt mỡ sôi sùng sục trong chảo

- Thăng Rossiter chạy trốn rồi. Chạy về Reno - trước khi anh nói hết câu, Sắt Rỉ đã giật cái tạp dề ra - Chúng ta nhờ văn phòng khách Harrah để trao đổi tin tức

Sắt Rỉ gật đầu đồng ý

- Tôi theo anh ngay đây

Kincade chỉ cần nghe trả lời thế thôi

* * *

Eden thấy Kincade biết mất vào lối đi nằm phía sau khách sạn Lucky Starr. Anh ta đi đâu nhỉ? tại sao lại vào đấy? Cô ngồi trên xe, lòng rối bời, tai lắng nghe tiếng lách tách của máy xe nguội dần

Máy xe! cô bước ra khỏi xe, chạy vòng ra phía trước đầu máy. Không quen với kiểu xe này, cô phải mày mò mất một hồi để tìm cái then cài nắp đậy đầu máy. Cuối cùng cô tìm ra, nắp đậy đầu máy bật ra. Khi cô nâng nắp lên, hơi nóng bị hãm trong đầu máy tuôn ra. Cô bước lui một bước, rồi lại bước đến, mở cái nắp đậy bộ phận truyền điện cho bugi. Đây là chiến thuật hoãn binh mà thôi, nhằm mục đích giúp cho Vince có thêm nhiều thời gian để cao bay xa chạy. Cô không hy vọng gì ngăn chặn Kincade được

Chú ý vào công việc, Eden không nghe thấy tiếng kêu leng keng của đinh thúc ngựa khi Kincade trở ra. Một bàn tay nắm cùi tay cô, lôi mạnh ra khỏi nắp đậy xe, cô kêu lên một tiếng kinh ngạc trong cổ. Cái nắp đậy bộ phận đánh lửa vẫn còn nguyên vẹn tại chỗ, chỉ nằm nghiêng một bên mà thôi. Chỉ cần vặn thêm một vòng nữa thôi là cô đã liệng nó đi được rồi

- Giỏi đấy! - Kincade thì thảo nói, anh vặn lại cái nắp

- Chỉ vài giây nữa thôi là tôi đã mở được rồi - Eden thoa thoa cánh tay, cô vẫn còn cảm giác bàn tay anh nắm mạnh lên tay cô

- Nhưng tiếc thay cô không có đủ vài giây ấy, phải không?

Anh đóng mạnh nắp đậy máy xe xuống, xem lại then cài đã chặt chưa rồi bước đến tay lái. Eden nhanh hơn, đã leo lên cabin trước anh, anh dừng lại để tháo cặp đinh thúc ngựa và cởi chiếc quần cụt bằng da dùng để cưỡi ngựa ra. Anh ném tất cả lên ghế ngồi, ngay giữa hai người, rồi

cho xe chạy

Khi xe đã chuyển bánh, Eden nhìn lui con đường khi này

- Anh làm gì thế? anh đã đi đâu thế?

Anh ngần ngừ một chốc như suy nghĩ có nên trả lời cho cô hay không. Cuối cùng anh đáp:

- Đi báo cho người hợp tác của tôi biết Rossiter đã trốn đi

- Người hợp tác với anh à? - câu trả lời của anh đã làm cho cô phải nín thở - Anh hợp tác với cảnh sát à?

Anh mím miệng, hai khóe môi hiện lên những đường cong sâu hoắm. Anh đáp:

- Không cần thiết.

Chắc cô vui mừng khi biết Vince không bị chính quyền truy nã, nhưng việc Kincade hành động ngoài vòng pháp luật lại càng làm cho vấn đề gây căng hơn

Thị trấn nằm phía sau hai người, con đường lát sỏi chạy dài trước mặt họ, ánh nắng gay gắt nhảy múa trên nắp đậy đầu máy xe hất vào trong cabin. Kincade với tay lấy cặp kính mát để trên bảng đồng hồ xe, đeo lên mắt. Hai người im lặng không nói, không khí thật căng thẳng.

* * *

Rời khỏi thị trấn Friendly khoảng hơn một giờ, họ đến đoạn giao lộ ở Lovelock, rẽ ngã tư phân ranh giới hai bang, cho xe nhắm hướng tây nam. Ở đây còn cách Reno đến 90 dặm nữa. Eden nhìn đồng hồ chỉ tốc độ, cô thấy kim đồng hồ nhúc nhích ở mức quá giới hạn tốc độ tối đa cho phép

- Cô có biết rõ Reno không? - Kincade quay đầu qua phía cô, cặp kính mắt in bóng

- Không - tiếng rít của bánh xe trên mặt đường như nói lên được tiếng rên rỉ lo sợ trong lòng cô, mặc dù bề ngoài cô cố giữ vẻ bình tĩnh - Tôi chỉ đến đây hai lần để gặp luật sư của tôi mà thôi

- Túc là lúc cô bị kết tội giết chết em DePard phải không?

- Phải

- Thế thì lâu quá rồi

- Vụ án xảy ra cách nay đã 11, 12 năm rồi

- Bây giờ Reno đã thay đổi nhiều

- Anh đã ở đây rồi à? - Cô liếc nhanh nhìn anh. Đây là lần đầu cô nhìn sang phía anh.

Kincade nhún vai, vẻ uể oải. Anh đáp:

- Bất cứ thành phố nào có trình diễn cưỡi ngựa chứng là có mặt tôi. Nhiều lần

Nói thế tức là anh không lạ gì với thành phố này hết, nhưng cô tự nhủ chắc anh vẫn không rành thành phố này bằng Vince

- Cô biết anh cô đi đâu không?

Cô bỗng nổi giận vì cô nghĩ chắc anh tin là cô sẽ nói cho anh biết. Cô đáp:

- Tại sao tôi nói cho anh biết khi anh không chịu cho tôi biết Vince đã làm gì anh?

- Tôi đã nói rồi, cô cứ hỏi hẵn thì biết

- Tôi muốn hỏi anh. Tôi muốn nghe chuyện này theo ý của anh

- Chuyện này không có theo ý của ai hết, Eden à. Đây là một chuyện thật chua xót, đắng cay

- Chuyện thật gì thế? Vince đã làm gì thế? Anh ấy đã lấy hết tiền tiết kiệm suốt đời của ai hả?

Chắc là chuyện tiền bạc. Với Vince, thì lúc nào cũng chỉ là chuyện tiền bạc thôi.

- Lần này thì không - giọng anh lại nghe đến rợn người

Cô bán tín bán nghi, nhưng rồi cô lại lắc đầu

- Không, anh ấy dính dáng đến tiền bạc ở khắp nơi

- Hẳn đi đâu, Eden?

- Tôi không nói cho anh biết đâu

- Tôi sẽ tìm ra hẵn, Eden à - anh nói khi thấy cô không chịu trả lời - Cô có thể làm cho chuyện này khó khăn hay dễ dàng. Tùy cô chọn lựa đấy

- Tôi chọn con đường khó khăn. Cho dù có biết, tôi cũng không nói với anh

Nhưng cô biết rõ nơi Vince sẽ đến trước hết, biết gã sẽ mặc áo quần theo thời trang. Cô biết gã sẽ đến nhà của Axel Gray ở Sparks để tắm rửa

Axel Gray là chủ sòng bài cào ở Nugget, hẳn có gọi điện thoại đến cho Eden một lần. Vince đã gặp hẵn cách đây 7 năm, sau khi ông nội họ mất một thời gian ngắn. Kể từ đó, nhà của Axel đã dùng làm nơi để nhả tin mỗi khi gã bỏ đi lâu ngày. Vince gọi Axel là ân nhân của gã, gã cam

đoạn không có gì xảy ra cho gã khi gã tiếp xúc giao du với Axel. Gã tin tưởng như thế

- Không thành vấn đề. Tôi đã biết rõ hắn đi đâu rồi - Kincade nói - Anh cô là một thằng vô tích sự. Hắn sẽ đi tắm rửa sạch sẽ, rồi thay áo quần đẹp vào - Eden thấy lo sợ trong lòng, cô nghĩ Kincade đang tìm cách để moi tin tức nơi cô. - Hắn ta sẽ ở tại cái khách sạn nhỏ ven đường. Ở đấy xe hắn sẽ khó phát hiện được. Rồi hắn sẽ đến một sòng bạc trong khách sạn lớn. Kiểu người của hắn là thế đấy
- Anh vẫn không biết anh tôi ở tại khách sạn nào - cô cố giữ giọng nói rất bình tĩnh, cô không muốn Kincade nghĩ là anh đã đoán gần đúng sự thực
- Chúng tôi sẽ tìm trong từng khách sạn một cho đến khi tìm ra hắn!

Chương 19

Thành phố Reno trải dài hết cả thung lũng, lấn đến tận chân các sườn đồi của dãy núi Sierra Neneda vươn cao lồm chồm lên tận trời. Xe cộ đông nghẹt khắp các đường phố và trên các bảng quảng cáo, hình những thiếu nữ xinh tươi áo quần lòn loẹt quảng cáo các khách sạn lớn như Harrah, Bally và cửa hàng Flamingo. Xe cộ lại càng đông nghẹt không có chỗ đậu ở các khách sạn lớn có sòng bạc, nhưng tòa nhà này xây toàn đá tảng và kính vươn cao lên để ganh đua với các giếng phun rực rỡ, với ánh đèn nê-ông lấp lánh và với hoa tươi lộng lẫy.

Kincade lái xe chạy từ từ qua các khu vực trong thành phố, cố nhìn xem trong đám xe cộ đủ loại để tìm chiếc xe của Vince. Eden không còn nhớ nổi các khu đỗ xe mà họ đã đi qua nhưng không thấy xe Vince. Đi khắp nơi một vòng, Kincade lại cho xe qua vào đường phố.

Mặt trời đã lặn sau dãy Sierra, khi Kincade lái xe vào một trạm xăng và cho xe đậu sát một cây xăng tự động, thì đèn đường bắt đầu bật sáng. Không nói một tiếng, anh xuống xe, mở nắp bình xăng, cho vòi xăng vào miệng thùng đồ đầy xăng. Eden trông thấy phòng vệ sinh nữ nằm phía ngoài trạm, cô bèn bước xuống xe.

Khi cô đến gần phòng vệ sinh, bỗng Kincade bước theo nắm tay cô lại, hỏi:

- Cô đi đâu?

- Đến phòng vệ sinh, không được à?

Anh cứ nắm tay cô, gọi hỏi một người làm việc trong trạm:

- Trong phòng vệ sinh có điện thoại không?

- Không. Nhưng chúng tôi có điện thoại trong trạm.

- Cám ơn, - anh đáp rồi buông tay cô ra.

- Anh tưởng tôi đi gọi báo cho Vince biết hiện chúng ta đang ở đâu phải không?

- Đúng là tôi nghĩ thế.

- Tôi đã nói với anh là tôi không biết anh ấy ở đâu mà.

- Tôi nghĩ là cô nói dối để che chở cho hắn. Eden, hắn không đáng được cô che chở.

- Tôi không đồng ý như thế. Nhưng cho dù Vince ở đâu, thì anh cũng biết chắc bây giờ anh ấy không có mặt ở đây.

Anh nhú mày, bỗng anh nhìn lên bầu trời xanh thẫm, thở dài:

- Đúng, chắc bây giờ hẳn đã đi rồi. – Anh quay lại đi về phía cây xăng.

Cô đến phòng vệ sinh. Khi bước ra, cô thấy Kincade đang nói chuyện với người nhân viên trong trạm. Cô đợi anh ở xe, người mệt mỏi lo lắng. Thiếu ngủ, đi nhiều giờ, cả một buổi chiều căng thẳng nữa, khiến cô kiệt sức.

Khi Kincade ngồi vào tay lái, cô hỏi:

- Bây giờ làm gì ?

Anh ngẫm nghĩ một chốc mới đáp:

- Theo tôi thì anh cô có hai giải pháp: một là nằm êm xem tivi, hai là đang hội nhập vào đám đông. Tôi chắc hẳn đang hòa vào đám đông.

- Cũng có giải pháp thứ ba chứ: có thể anh ấy đã đi khỏi thành phố rồi. – Eden hi vọng Vince đã đi rồi thật.

- Cũng có thể. – Kincade dứt chìa khóa vào ổ công tắc, mở máy, tiếng xe lại nổ ầm ầm. – Nhưng hẳn chỉ xa ánh đèn nê-ông và cuộc sống về đêm một thời gian ngắn thôi. Trước khi rời thành phố, thế nào hẳn cũng vui chơi thỏa thích một chút đã.

Khi Eden nhìn đèn đuốc sáng trưng dọc theo đường phố, cô phải đồng ý với Kincade. Đèn nê-ông chạy dài hàng dặm đường với đủ màu sắc sặc sỡ, hồng, xanh, đỏ, trắng chen lẫn với vô số đèn tròn sáng choang. Đèn đuốc không đứng yên mà di động luôn, nhấp nháy, chạy vòng quanh, sáng lên, mờ xuống, chạy ngang chạy dọc, chạy lên chạy xuống rồi sáng trưng lên. Nổi bật lên trên hết là một hình vòng cung ánh sáng vắt ngang qua đại lộ Virginia, trên đó nổi lên hàng chữ nổi tiếng của thành phố: “Reno- Thành phố Nhỏ Vĩ đại Nhất Thế Giới”.

Kincade nhìn cô rồi đưa ngón tay chỉ vào dãy đèn sáng:

- Cô nghĩ gì về “những ngọn nến linh thiêng về đêm” này?

- Tôi nghĩ là Shakespear khi viết thế là ông muốn ám chỉ đến các vì sao.

- Thì tại vì ông ấy chưa thấy cái Thung lũng Lấp Lánh Reno mà thôi. – Anh nhếch mép cười.

Eden cười đáp lại, rồi cô nhìn ra ngoài cửa xe. Kincade cho xe vào một bãi đậu, rồi dừng lại. Hai người bước xuống xe.

Hai bên đường đông đúc người lui tới, họ đi từ sòng bạc đèn đóm sáng trưng này sang sòng bạc khác. Kincade dẫn cô vào một sòng. Cô dừng lại để nhường lối cho một cô tóc vàng cao, mặc áo dài vải xốp, đi giày cao gót, vai quàng khăn lông chồn đang bước ra.

- Ôi! Xin lỗi. – Cô ta duyên dáng bước sang một bên để tránh Eden.

Eden sượng sùng khi thấy cô tóc vàng nhìn lướt lên người cô, ánh mắt đánh giá cô, cô thấy khổ sở khi nghĩ đến đôi ủng chần bò lồi thoi, chiếc quần jeans bạc màu, cái sơ mi đàn ông trên người cô, và cô nghĩ đến đất bụi hai ngày bám trên người mình. Cô kéo thấp cái mũ xuống và hếch cằm lên để đáp lại bàn tay Kincade ấn vào hông cô để thúc cô đi vào sòng bạc.

Thoạt tiên là tiếng ồn làm cô bức mình. Đó là tiếng lách cách liên tục phát ra từ các máy đánh bạc tự động, tiếng chuông reo đình tai nhức óc, tiếng người nói không dứt, chốc chốc lại vang lên tiếng reo hò của những người thắng bạc. Từ một phòng bên cạnh vắng vắng tiếng đàn, nhưng người ta vẫn còn nghe được đôi chút.

Khi họ đi sâu phía trong sòng bạc, nhiều người chú ý đến Eden. Người đông đúc trên các lối đi giữa các dãy máy đánh bạc. Một nhóm dân chần bò mặc áo sơ mi cài nút ngọc lộng lẫy, quần jean mới toanh, và mang ủng bằng da rằn, đang chụm nhau cười đùa, một người bạn đang chửi thề cái máy đánh bạc. Bên cạnh họ, một cặp vợ chồng người Nhật còn trẻ, đang đánh ở một cái máy gần đấy, họ thì thầm với nhau và sừng sốt chỉ vào tổng số tiền được bạc hiện ra trước mắt

họ.

Kẻ thì quần jeans rách rưới có vòng xê quìn, người thì mồ hôi nhễ nhại mặc hàng xa tanh, kẻ thì đeo ngọc trên người, người lại áo dài lộng lẫy tùy cỡ tùy loại. Tóc ngắn có, tóc bạc có, tóc dài có, người này tóc vàng, kẻ kia không tóc, lại có kẻ mang tóc giả, người để râu mép, kẻ buộc tóc đuôi ngựa, có kẻ râu quai nón... tất cả đều chen chúc dưới ánh đèn sáng, như ban ngày.

Khi Kincade dừng lại ở mép ngoài khu vực đánh bạc, Eden cũng dừng lại đưa mắt nhìn khắp các bàn đánh bài đầy ắp tiền. Những ngọn đèn chùm bằng thủy tinh treo trên trần nhà đóng ván, chạy dọc theo những hàng kính soi. Chỉ có các bàn đánh bạc là không có kính soi; những bàn đánh bạc là một hệ thống trống trải, lát kính thường và độc đáo, có người của tổ chức trông coi, canh gác nghiêm ngặt đứng bên mỗi bàn. Vince đã nói cho Eden nghe như thế rồi.

Kincade quay đầu nhìn cô, ánh mắt thăm dò. Anh nói:

- Tôi biết anh cô thích xì phé. Hẳn còn thích thứ gì nữa không?

Eden nhìn bàn đánh bài cào, bắn ru lét, nhìn các khu đánh bài ba-ca-ra nằm tách biệt nhau, rồi nhìn qua các bàn đánh xúc xắc. Cô thú thật với anh:

- Theo tôi thì anh ấy thứ gì cũng thích hết

Tại một bàn xúc xắc, một thanh niên mặc áo đánh gôn màu vàng xoa xoa hai hột tào cáo trong lòng bàn tay, miệng lẩm bẩm cái gì đấy. Gã tung hai hạt xúc xắc, miệng vẫn lải nhải nói, mắt nhìn theo hai hạt tào cáo lăn trên mặt bàn, va vào mép bàn rồi đứng lại.

Gã vui sướng reo lên:

- Đúng là tám nút rồi, đúng rồi!

Một người đàn ông khác và hai người đánh thua, chửi thề tục tĩu rồi bỏ đi khỏi bàn.

Một bà già đầu chít hai cái khăn, đi qua chạm vào người Eden, người bà ta không tắm rửa, bốc ra mùi hôi nồng nặc khó chịu. Bà ta cầm một cái chai nhựa đựng đồ uống còn khoảng một phần tư chai, trông bà ta như từ lâu không thay áo quần. Bà già bước đến một máy đánh bạc bằng đồng tiền hai5 xu, bà thận trọng thả nào khe máy một đồng tiền, rồi kéo tay nắm. Các bánh xe quay lên rồi từ từ từng bánh dừng lại, không có gì hết. Vẫn tĩnh bơ, bà già chậm rãi tìm đồng xu khác, lại thả vào khe máy để tìm vận may khác.

Vận may. Tất cả là một trò may rủi, với hình thức khác nhau, tỷ lệ chấp khác nhau, luật lệ khác nhau, nhưng vẫn chỉ là trò may rủi - như tia điện xẹt lửa lên trời, một đam mê kỳ quái. Một cơn sốt trong máu, Eden thấy cơn sốt máu me cờ bạc ấy hiện ra trên mặt hầu hết các con bạc, cho dù con bạc có vẻ trầm tĩnh hay là căng thẳng, thất vọng hay tự tin.

Cô cảm thấy trò đánh bạc lây sang cô, kích thích cô, cám dỗ cô đến thử vận may của mình. Ném xúc xắc thử một lần xem sao. Kéo tay nắm ở máy đánh bạc một lần thử xem. Quả bóng bạc ở bàn ru lét nhảy nhót trên các nan hoa của bánh xe, rồi cuối cùng lăn vào một con số màu đen, và hàng ngàn người thay nhau thử vận may.

Chắc Vince đang ở một nơi như ở đây, trong một sòng bạc như thế này. Cuối cùng cô đã hiểu sự cám dỗ của các sòng bạc. Vince đã ở Reno: anh ấy đã bị thành phố này cám dỗ.

Eden bỗng cảm thấy nôn nóng, nhìn quanh đám đông để cố tìm ra Vince trước khi Kincade thấy được gã.

Họ tìm kiếm từ sòng bạc này sang sòng bạc khác, đi từ chỗ này đến chỗ khác, cho đến lúc mệt phờ người. Ánh sáng đèn đã biến đêm thành ngày, không có đồng hồ, và máy đánh bạc tự động quay lên lách cách liên tục tạo ra một không khí phi thời gian, khiến cho người ta mất hướng. Kincade quay về lại khách sạn Harrah và anh luôn luôn phải xem chừng Eden có đi theo mình

không, bỗng anh nguyền rủa mình. Cô tỏ ra đang lơ đãng, anh đã dành quá nhiều thì giờ để canh chừng cô, không đủ thì giờ để tìm Rossiter.

Nhưng cô đang đi ngay sau lưng anh, vành mũ rộng kéo trập xuống che lấy mắt cô, mái tóc đen xõa xuống hai vai trên chiếc áo sơ mi đàn ông, chiếc áo mỏng manh để lộ các đường nét trên người cô. Đã nhiều lần anh chợt để ý đến những đường nét lồ lộ dưới lớp áo trên người cô. Vừa mệt vừa giận, Kincade cố nén cơn thở dài, dừng lại trước cánh cửa vô ra mấy bước để nhìn lướt vào phòng đánh bạc. Khi không thấy Vince, anh quay lại bước về phía bàn làm việc của khách sạn.

- Anh đi đâu thế? – Eden hỏi.

- Đi xem thử có tin nhắn của Sắt Rỉ không?

- Sắt Rỉ. Sắt Rỉ là ai thế?

- Người hợp tác với tôi.

- Anh ấy cũng ở Reno à?

- Ở đâu đó. – Anh gật đầu

Eden không nói lời nào nữa, nhưng Kincade biết câu trả lời của anh đã làm cho cô lo lắng vì có thêm một người nữa đang đi tìm anh cô, cũng như anh biết cô hy vọng thể nào cô cũng can thiệp được khi anh tìm ra Vince.

Đến bàn đăng ký, Kincade nhận ra một khuôn mặt quen thuộc đứng sau quầy, anh đi qua những nhân viên khách sạn, đến thẳng trước mặt một người đàn ông trẻ tuổi trung niên mang kính, mày cau lại như đang suy nghĩ điều gì. Anh chào,

- Xin chào ông Kink. Rất mừng được gặp lại ông.

Người đàn ông ngơ ngợ nhìn anh, rồi toét miệng cười.

- Kia ông Harris. Tôi không nhận ra ông. Xem như ông lái xe từ xa đến thì phải. Chắc ông muốn ở cái buồng ông thường ở chứ gì. – Ông ta định gọi một người nhân viên.

- Không. Bây giờ thì chưa. – Kincade chặn ông ta lại - Ông có tin gì nhắn cho tôi không?

- Chắc không có. Để tôi xem lại thử. – Ông ta bước vào phòng sau.

Kincade quay người qua một bên, tựa cùi tay lên mặt bàn đưa mắt nhìn người qua lại. Anh liếc mắt thấy Eden cũng đứng với tư thế như anh, tựa người lên mặt quầy.

- Chắc anh thường ở lại đây. – Cô lên tiếng.

- Mỗi khi tôi đến Reno.

- Tôi chắc có nhiều người ở lại đây. Tôi tự hỏi chẳng nhân viên nào ở đây nhớ hết họ. – Cô không hỏi lý do tại sao người nhân viên lại nhớ được Kincade.

- Ông ta có đứa con trai 9 tuổi, nó muốn khi lớn lên sẽ làm nghề chăn bò. Tôi đã thu xếp cho gia đình ông ta ngồi dãy ghế trước để xem các trận đấu cưỡi ngựa hoang suốt một năm trời.

- Chơi đẹp đấy.

- Việc ấy dễ thôi.

Có tiếng chân người quản lý trực đêm quay lại. Kincade quay lại phía quầy.

- Rất tiếc, ông Harris. Không có lời nhắn nào cả.

- Cám ơn. – Anh quay đi, vừa nói. - Nhờ ông nói lại với Matt tôi có lời hỏi thăm nhé.

- Tôi sẽ nói - Người đàn ông hứa, rồi vừa cười vừa nói tiếp – Ông nên đến xem cách nó điều khiển chiếc xe lăn mới. Nó gọi chiếc xe lăn là con Mỹ Miều vì nó cho là con ngựa hay của nó. Ông ta cười, đưa tay chào khi Kincade theo con đường tắt để sang phòng đánh bạc. Eden đi theo anh. Cô lẩm bẩm:

- Xe lăn! không nghe anh nói cậu bé bị tàn tật.

- Vì chuyện này không quan trọng.

- Ít ra anh cũng nên mũi lòng chứ.

- Tôi không mũi lòng nếu biết anh cô hiện ở đâu. – anh cương quyết nói huých toẹt ra. Anh đi chậm lại để xuống cầu thang ngắn sang phòng đánh bạc.

Xuống bậc thang thứ hai, cô vấp chân chúi người tới trước. Kincade nắm tay cô kịp, không thì cô đã té nhào xuống rồi. Cô đứng nép vào người anh một chốc, và anh cảm thấy cơ thể cô mềm mại áp vào người mình. Người cô tỏa mùi cỏ xô thơm, mùi đất và mùi đàn bà, anh nắm chặt lấy cô. Bỗng cô nhích người lui.

Một người phụ nữ khác dừng lại nhìn cô, hỏi:

- Cô không sao chứ, thưa cô?

- Không sao, chỉ... chỉ mệt thôi. – Eden vẫy tay từ chối mọi sự giúp đỡ của họ. Nhưng anh thấy nét mệt mỏi hiện ra trên gương mặt cô, mắt cô lơ dờ vì kiệt sức, mặc dù cố hết sức giữ bình tĩnh. – Mà, mấy giờ rồi?

Người phụ nữ nhìn đồng hồ tay, đáp:

- Quá hai giờ rồi!

- Đã quá hai giờ sáng à? – Eden nhìn bà ta kinh ngạc.

- Ở đây thì còn nói đến giờ giấc làm gì, hả? – Bà ta đáp, rồi cười và quàng quả bước đi vì có một con bạc ở máy đánh bạc gọi.

Eden ấn một bàn tay lên bụng:

- Hèn chi tôi đói meo.

Cô nói thế vì nhận ra mình đói chứ không phải than vãn, nhưng Kincade lại bực bội nhớ lại khi anh nắm lấy cô, anh thấy cô run run, thì ra cô run vì đói chứ không phải run vì anh giữ chặt cô vào lòng. Anh nôn nóng nhìn vào sòng bạc đông đúc. Anh muốn đi tìm Rossiter mà. Vì thế anh mới có mặt ở đây.

Thế nhưng, anh nắm tay cô, đẩy cô đi về phía nhà hàng ăn:

- Đến đây. Ta kiếm cái gì ăn cái đã.

Cô tiếp viên mời họ vào một buồng trống. Vừa vào, Eden vội lấy mũ ra ném lên cái ghế bên cạnh, buồng một tiếng thở dài mệt mỏi. Cô đưa tay ra vuốt óc lên khỏi mặt, rồi lật nhanh tờ thực đơn ra xem.

- Món ăn ngon lành quá. – cô lẩm bẩm nói.

Kincade ngược mắt khỏi tờ thực đơn trên tay anh, nhìn cô. Lúc này, anh thấy nét mặt cô có phần bớt căng thẳng, nhưng sự căng thẳng có vẻ dồn xuống mấy ngón tay nắm tờ thực đơn, dồn xuống các bắp thịt căng ra ở cổ và xuống đôi vai cứng ngắt của cô. Anh nghĩ chắc là do DePard đã gây nên cho cô lắm chuyện lo buồn, và bây giờ lại đến lượt anh cô gây nên. Anh phân vân không biết Eden sẽ chịu đựng được bao lâu nữa mới ngã quy đây.

Một cô bồi bàn đến gần, hỏi:

- Trong lúc quý vị xem thực đơn, tôi mang đến cái gì để uống chứ?

- Hai ly bia. – Kincade đáp.

- Tôi muốn uống cà phê. – Eden nói, nhưng cô bồi bàn đã đi xa.

- Cô đã quá căng thẳng rồi. Ăn xong hãy uống cà phê. – Kincade nói. – Bia sẽ làm cho cô thư giãn ra.

- Tôi không cần thư giãn. – Cô đáp, nhưng chỉ là nói vậy thôi.

Cô bồi bàn trở lại với hai ly bia, lấy món gọi rồi bỏ đi. Kincade quá khát, anh uống một hơi thật dài. Eden cũng làm như thế rồi bỏ ly xuống, hai tay ôm quanh cái ly.

Cô nhìn anh, ánh mắt thẳng thắn bình thản:

- Anh làm gì Vince khi đã gặp anh ấy?

Anh nhìn mấy ngón tay cô ôm quanh ly bia.

- Gặp rồi hăng hay. – Kincade đưa ly bia lên uống một hơi nữa. Lần này anh không cảm thấy ngon như lần đầu.

- Anh đừng... - Eden dừng lại, có vẻ như không thể nói hết câu.

Anh nhướn mày, miệng cười châm biếm.

- Đừng giết hẳn chứ gì? Giết người là phạm luật mà! – Anh không muốn nói cho cô biết anh đã có cơ hội để giết gã mà anh không làm. Sẽ có nhiều cách, nhiều biện pháp.

- Đừng! – Cô chỉ nói có thế, cảm hếch lên, so vai, có ý sẵn sàng chống lại anh nếu anh hại Vince.

Kincade âm thầm ngưỡng mộ lòng chung thủy của cô đối với người anh trai. Cô có phẩm chất kiên định, có lòng tự hào cao cả và ý chí sắt đá mà Vince không có.

Kincade không thể hứa hẹn gì với Eden được, anh không nói năng gì. Người bồi bàn đem thức ăn đến, hai người lặng lẽ ăn. Ăn xong, Kincade đẩy đĩa sang một bên, ngồi nhìn Eden ăn hết phần ăn. Khi cô ăn xong, anh thấy ly bia của cô cũng cạn hết.

- Đỡ hơn chưa? – Anh hỏi,

- Tôi cảm thấy no quá không đi được. – Mà lại quá mệt nữa, Eden muốn nói thêm như thế, vì cô cảm thấy cô ăn no quá không nhúc nhích nổi.

Cô bồi bàn đến thu dọn đĩa dơ, cô ta hỏi:

- Quý vị dùng tráng miệng gì?

- Tôi chỉ uống cà phê thôi. – Eden đáp.

- Cho hai cà phê. – Kincade nói, rồi lấy xì gà ra hút.

- Có hai tách ngay - Cô bồi bàn vui vẻ nói rồi bước đi, tránh ba người khách khác do cô tiếp viên mời vào và ngồi ở cái bàn đối diện trong buồng.

Eden ngược mắt nhìn mấy người khách mới vào, họ kéo ghế và thu xếp để có chỗ cho một anh chặn bò ngồi trên xe lăn, chiếc mũ để trong lòng chân, cái chân phải bị băng bột từ ngón chân đến háng. Cậu ta nhìn quanh căn buồng rồi nhìn chăm chú vào Kincade, mắt nhú lại.

- K.C. đây phải không? - Cậu ta ngờ ngợ hỏi rồi bỗng một nụ cười nở ra trên mặt cậu. – Đúng là K.C. rồi, đúng là lão tướng đây rồi. Anh mạnh khỏe chứ?

Kincade xin lỗi rồi bước qua bàn bên cạnh.

- Khỏe, chào Điều Hâu. Chú mày chắc không tệ chứ. Mà sao thế này? – Anh ta ra dấu chỉ cái chân băng bột.

- Con ngựa mắc dịch đã té lên người tôi làm gãy chân. - Cậu ta thoa bàn tay lên cái chân bị thương – Hugh Hazlett có con ngựa giống tơ có cơ trở thành ngựa hay kẻo lắm. Con ngựa dễ bảo trong một thời gian rồi không biết sao nó trở chứng. Sau đó, cưỡi nó như cưỡi một con ngựa hoang ở Kansas. Tôi nghĩ chắc là vì lẽ đó mà ông ta thuê tôi huấn luyện nó cho thuần. Có lẽ ông ta tin tưởng một người cưỡi ngựa hoang như tôi có thể cưỡi nó được. Thì ra ông ta nghĩ sai. Anh muốn xem chi phiếu trả viện phí thì tôi cho anh xem.

Chàng thanh niên có biệt danh là Điều Hâu nói xong dừng lại một chốc mới hỏi đến anh. - Còn anh thì sao? Vừa rồi tôi nghe anh bị té ở San Antonio phải vào bệnh viện. Lại gãy tay trái hả?

Kincade gật đầu.

- Bác sĩ phải giải phẫu sắp lại xương cho khớp. - Anh co giãn mấy ngón ở tay trái để chúng tỏ tay anh vẫn còn hoạt động được.

- Tin tôi đi, khi nào thời tiết thay đổi anh mới biết - người thanh niên khúc khích - mà này, anh có nghe gì về Bud Tyler không ?

- Không

Khi câu chuyện ở bàn bên cạnh chuyển sang những người Eden không biết, cô không lắng nghe nữa. Cô bời bèn để cà phê trước mặt cô. Cô bưng lên hóp một hóp, nhưng nóng quá không uống được. Eden để tách xuống cho nguội, cô ngồi tựa người vào góc buồng, lọt vào giữa hai mép gối êm ái hai bên cho thoải mái. Mắt cô cay sè vì thiếu ngủ. Cô nhắm mắt lại, chỉ một lát thôi. Sau khi nói chuyện một hồi nữa, Kincade về lại chỗ ngồi, anh gặp cô hầu bàn đang cầm bình cà phê trên tay. Cô ta ngoảnh đầu nhìn Eden, nói nhỏ với anh:

- Tội nghiệp cô gái, cô ta buồn ngủ hết nổi

Anh nhìn Eden, nhận thấy lời cô hầu bàn nói là đúng. Eden nằm chèo queo ngủ trong góc buồng, mặt bình thản, đầu nghiêng về một bên với tư thế mà Kincade đoán thế nào khi tỉnh dậy cô cũng bị tê cứng. Trông cô bé nhỏ yếu đuối, do quá mệt mỏi mà ra, như anh đã nhìn thấy hồi nãy. Trước hình ảnh ấy, anh không thể nào làm ngơ được. Anh dặn cô hầu bàn :

- Nếu cô ấy dậy, nhờ cô nói tôi sẽ quay về ngay nhé

- Được rồi !

Nhưng khi anh quay về, cô vẫn còn ngủ. Anh phải thức cô dậy

- Eden, Eden, dậy đi

- Cái... - cô choáng váng cả người, phải cố gắng lắm mới tỉnh được. Cổ cô đau như. Cô đưa tay xoa bóp chỗ đau, nhưng bàn tay nặng trĩu. Cô cảm thấy có tay ai lôi cô ngồi thẳng lên. Mặc dù còn ngái ngủ, nhưng cô cũng biết hai bàn tay ấy là của Kincade - Cô cố ngồi lên, rồi hỏi - Ta đi đâu ?

- Ta gọi bây giờ là đêm - Giọng anh cất lên như từ một nơi nào xa xôi. Cô phải cố gắng lắm mới nghe được, nhưng nghe tiếng được tiếng mất - Tôi đã đăng ký phòng ngủ cho chúng ta.

- Tốt

Cô biết hai người đang ở trong nhà hàng ăn, nhưng cô chẳng thấy gì hết. Hai mí mắt cô nặng trĩu. Cô không mở ra được. Vì bia rồi. Đáng ra cô không nên uống bia khi bụng đói. Cô nghĩ ra điều này khi bước chân chập choạng ra khỏi nhà hàng, Kincade phải đỡ cô đi

- Tôi đi được mà ! - Cô cầu nhàu, giọng ngái ngủ

- Chắc chắn là cô đi được - anh châm biếm đáp

Khi đến thang máy thì cô lại ngủ gục, anh thấy đầu cô tựa vào hốc cổ anh. Khi anh dìu cô vào phòng, anh có một cảm giác dịu dàng lâng lâng thật khó tả. Không thể dùng từ không tự vệ được mỗi khi anh ở bên cô. Nhưng bây giờ là thế đấy, khuôn mặt cô dịu dàng, không chút giả tạo

Kincade bước qua phòng khách, đi thẳng vào phòng thứ hai trong căn hộ. Anh dùng khuỷu tay bật đèn lên. Chiếc giường ngủ lớn choáng hết cả căn phòng, chăn mền xếp gọn ghẽ. Hai cái gối dài căn phòng sắp ngay ngắn ở đầu giường, để cho cô ngồi ở mép. Anh nín cô lại để cho cô khỏi ngã lăn ra giường

- Nào, ngồi yên đi Eden, tôi còn tháo ủng cho cô đã chứ

Cô nói lầm bầm như nghe lời anh, rồi chống cả hai tay để giữ thẳng người. Kincade quỳ xuống để lôi ủng và vớ ra. Hai bàn chân cô nhỏ nhắn mịn màng và xương cốt mảnh mai. Anh lôi ra

một chiếc vớ, đặt bàn chân cô xuống nền nhà, mấy ngón tay anh lướt trên lòng bàn chân hõm sâu của cô.

Khi anh định đứng lên, chợt thấy áo sơ mi của cô bung nút. Anh sững người một lát, nhìn cái nịt vú giản dị màu trắng cô mặc lót dưới áo, lớp vải căng lên trên bộ ngực đầy đặn của cô. Anh cảm thấy người nóng lên, cổ họng nghẹn lại. Khi hai tay cô tự nhiên kéo mở dây kéo ở quần jeans ra thì anh muốn văng tục, nhưng anh cố kềm mình lại. Anh bất cần biết mắt cô vẫn còn nhắm hay là cô nửa tỉnh nửa mê. Anh biết lòng dục trong anh bùng lên hành hạ anh.

Vừa kéo dây kéo mở quần ra, cô vừa lảm bảm nói

- Vince, không biết có khi nào em mệt như thế này không?

“Lạy Chúa, cô tưởng anh là anh trai của cô”. Kincade đang ở bên cô, không nên nói cho cô biết sự thật làm gì. Anh nắm hai ống quần lôi mạnh ra, đẩy ngửa cô ra tấm nệm, cô hít hà khoan khoái.

Anh lôi nhanh hai lần, cái quần jeans bắn tuột ra nằm xuống nền nhà cùng với đôi ủng và cặp vớ. Anh đỡ người cô lên, lôi cái áo ra khỏi hai cánh tay mềm mại ẻo lả, rồi mới để cô nằm xuống, đắp chăn lên, nhưng trước khi làm thế, anh không quên nhìn vào cái quần lót bằng vải trắng và nhìn hai ống chân thon thả, bắp thịt rắn chắc. Cô liền lăn người sang một bên, rúc mặt vào một cái gối.

Tránh không nhìn cô, Kincade bước đến cánh cửa sổ dài bằng kính nguyên tấm, anh kéo màn ngăn ánh đèn nê-ông sáng choang bên ngoài chiếu vào. Anh vội vã sải chân bước qua phòng, mắt nhìn vào đồng áo quần dơ trên nền nhà. Anh tắt đèn rồi bước ra ngoài.

Khi Kincade đi lung sục khắp các sông bạc trở về, bình minh đã bắt đầu lộ dạng ở đỉnh những ngọn núi phía Đông. Anh mở khóa cửa căn hộ bước vào, một tay xách cái túi xách có dây rút, tay kia xách cái bao mua hàng, ngần ngừ một lát, anh nhìn qua cửa phòng Eden, rồi để cái bao hàng lên một cái ghế ở phòng khách, và đi thẳng đến phòng ngủ rộng hơn trong căn hộ, bước chân nặng nề vì mệt nhọc.

Anh thả cái túi xách có dây rút trên tấm thảm dày màu xám sẫm. Cái túi xách rơi đánh thịch, nhưng anh không để ý đến và bật đèn ngủ lên. Cố không suy nghĩ gì hết, Kincade bước sang phòng tắm bên cạnh, mở vòi sen ra, cởi bỏ hết áo quần bám đầy bụi và mồ hôi, kiểm tra nhiệt độ trong nước, rồi bước vào dưới vòi sen nước phun xối xả.

Anh có thói quen thoa xà phòng vào rồi đứng dưới vòi nước, để cho nước tẩy hết mồ hôi trên da thịt, làm cho các bắp thịt co lại. Hơi nước bốc lên dày đặc như sương mù bao lấy người anh, cô lập anh với mọi vật trong một hồi lâu.

Bước ra khỏi vòi sen, Kincade lau khô người rồi quấn cái khăn quanh hông và bước đến bồn rửa. Trên mặt quầy lát đá cẩm thạch có sẵn một cây dao cạo. Anh cạo bộ râu hàm hai ngày không cạo, hàm ria mép vẫn còn ướt, không thèm nhìn đến cặp mắt đỏ dừ mệt mỏi đang nhìn lại anh từ tấm gương soi ẩm hơi nước. Cạo xong, anh tắm nước lên mặt và bôi nước hoa sát trùng, nước hoa của khách sạn. Nhưng anh thấy cả tắm rửa lẫn cạo râu cũng không làm cho anh lấy lại sinh lực.

Anh trở về phòng ngủ, lôi trong cái túi xách bằng vải bạt ra một bộ áo quần sạch. Anh cầm áo quần trên tay một chốc, nhìn mấy tấm chăn bằng xa tanh óng ánh dưới ánh đèn giường ngủ. Anh cần phải ngủ vài tiếng đồng hồ. Nghĩ thế, anh bèn để áo quần sang một bên, leo lên giường. Khi anh chui vào giữa những tấm chăn, nằm thẳng người ra, anh cảm thấy vải xa tanh mát rượi trên da thịt anh. Anh nhắm mắt, cố quên Eden đang nằm ngủ ở phòng bên kia.

Nhưng khi ngủ, anh lại nằm mơ cô đang nằm bên cạnh anh trong giường, tay anh lướt trên da thịt cô, trật cái nịt vú giản dị màu trắng ra, úp bàn tay lên cặp vú đầy đặn, miệng hôn khắp bụng cô, hít mùi thơm da thịt nồng ấm của cô. Mấy ngón tay cô lồng vào tóc anh, người cong lại, hơi thở hỗn hển đứt đoạn khi anh đặt môi lên môi cô, cơ thể cứng đờ ra vì khoái cảm lên đến tột độ.

Chương 20

Anh mở mắt ra, rồi lại nhắm mắt lại để tránh luồng ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ, bức màn chắn cửa sổ anh đã vô tình không kéo lại. Định ninh là ánh sáng mặt trời đã đánh thức anh dậy, anh lặn người nhìn vào chiếc đồng hồ hiện số để ở bàn ngủ. Thiếu mất mấy phút là 10 giờ sáng

Kincade hoàn toàn tỉnh ngủ, anh ngồi dậy, đưa hai chân ra khỏi giường. Bỗng anh nghe có tiếng khóc, tiếng khóc tức tưởi phát ra từ phòng của Eden, tiếng khóc nức nở hoảng sợ. Chợt anh nhận ra không phải ánh sáng mặt trời thức anh dậy

Anh vội mặc quần có nhãn hiệu Levi's vào và sang xem thử. Khi bước vào trong phòng tối, Kincade thấy lò mờ hình cô đang trần trỗ trên giường, cổ phát ra những tiếng ú ớ khàn khàn kỳ lạ. Anh bèn gọi:

- Eden!

Khi không thấy cô lên tiếng trả lời, anh đến bên giường bật đèn lên

Cô quay đầu không nhìn anh, hai cánh tay giang ra cứng ngắt, mấy ngón tay bấu lấy tấm chăn nhàu nhò, trông cô có vẻ như đau đớn lắm. Chỉ khi anh sờ tay vào má cô để xem cô có sốt không, thấy má ẩm ướt đầm nước mắt, anh mới biết là cô còn đang ngủ

- Eden, thức dậy! - anh lắc nhẹ vai cô, và khi cô không nhúc nhích, anh lay mạnh hơn - Thức dậy đi!

Hai mắt cô mở to, tròn vo khiếp đảm, nhìn anh mà không thấy anh, vừa co người nhích ra xa anh. Anh vẫn dịu dàng nói với cô, nói lỏng tay ra và cố nói cho cô yên tâm đừng sợ. Kinh nghiệm cho anh biết, anh đừng đến gần cô quá, mặc dù anh rất muốn. Dần dần ánh mắt cô bớt hoảng hốt

- Cô mơ thấy ác mộng - Anh cầm tay cô nói nho nhỏ. Bàn tay cô run run trong tay anh. Cô nắm chặt mấy ngón tay anh một thoáng, chỉ một thoáng thôi, rồi rút tay lại. Anh nói tiếp - Tôi đi lấy nước cho cô

Anh ra ngoài, Eden nhẹ nhàng co hai đầu gối lên tận ngực và tựa trán lên đó, tấm chăn quấn quanh người. Cô hít thở những hơi dài, sâu, để ruột gan bớt cồn cào và để tinh thần bớt lo sợ. Cô nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm. Rồi tiếng nước hết chảy và có tiếng bước chân đến gần giường cô

- Uống nước đi

- Cám ơn - cô lấy ly nước trên tay anh, rồi ôm cả hai bàn tay quanh ly nước cho vững. Eden không nhìn anh. Bây giờ không nhìn được. Chưa được. Cô muốn anh đi ra, để cô một mình, để cô có thì giờ tĩnh táo cái đã

Nhưng khi anh ngồi xuống giường, cô lại muốn quay sang nhìn anh, nhích lại gần anh để được yên ổn

- Nói tôi nghe đi, Eden

- Như anh đã nói, chỉ là giấc mơ mà thôi - mắt cô vẫn nhìn chăm chăm ly nước

- Nhưng là ác mộng - mấy ngón tay anh vuốt má cô, vén mấy sợi tóc loà xoà ra sau. Cô nhắm

mắt khi anh đụng vào người cô - Cô cần nói cho tôi biết về ác mộng. Tôi nghe cô đây

- Tôi không cần ai nghe hết - cô nhất quyết không nói
- Khi nào cô nói xong thì tôi mới đi

Cô hợp một ngum nước. Nước lạnh nhạt nhẽo và không làm cho cổ cô bớt khô. Cô đáp:

- Tôi nằm mơ thấy cái đêm Jeff chết. Đây, tôi nói rồi đây. Bây giờ anh đi đi

Không nói một tiếng, anh lấy cái ly trên tay cô để lên bàn ngủ, rồi im lặng kéo cô vào lòng. Cô chống cự, nhích người lui, nhưng anh không để ý đến, cứ ấn đầu cô vào vai anh

Kincade không nói một lời an ủi nào hay tỏ ý thông cảm với tâm trạng của cô, anh biết thế nào cô cũng chống lại. Cho nên anh chỉ vuốt tóc cô. Hơi thở cô vừa như thở dài vừa như tấm tức khóc

- Tại sao anh lại muốn biết - cô hỏi, nhưng trong câu hỏi đã hàm ý từ chối, giọng cô nghe vô vọng vì chán nản và thất bại
- Tôi muốn nghe. Chuyện gì đã xảy ra trong đêm ấy

Eden không bao giờ muốn nói đến chuyện này. Thật quá gây căng và quá đau đớn cho cô. Thế nhưng hai mắt cô lại nhắm nghiền, đầu cô vẫn tựa vào vai anh, cô bắt đầu kể cho anh nghe

- Em mới 17 tuổi. Jeff lớn hơn, cùng tuổi với Vince. Hai người là bạn bè với nhau. Học xong trung học. Jeff vào đại học. Em có gặp hắn ta vài lần mỗi khi hắn về nhà. Vince thường đến đón em ở trường và Jeff đi với anh ấy. Em không biết rõ hắn. Nghĩ là em chỉ là em gái của Vince thôi, Jeff không để ý đến em cho đến... mùa xuân năm ấy. Hắn thường nói chuyện với em, quàng tay quanh vai em, nhìn em với ánh mắt chú ý và cũng có vẻ thỉnh thích

Khi kể lại chuyện cũ, Eden trông như có vẻ như mới 17 tuổi, thơ ngây và nhẹ dạ:

- Các cô gái khác bèn ghen vì hắn chú ý đến em. Hắn đẹp trai, vận động viên sáng giá ở đại học. Ngoài ra, hắn lại là em nhà DePard

Kincade tiếp tục vuốt ve tóc cô. Anh nói:

- Theo anh thì dòng họ DePard không phải là oai

Eden ngẩng đầu lui, cô nhìn anh nhếch mép cười khinh bạc, rồi lại cúi xuống tựa vào vai anh. Anh không thể nói gì làm cho cô sung sướng hơn. Cô cố nín cười, giữ bình tĩnh để nhớ lại cảnh xảy ra vào đêm ấy, rồi kể tiếp:

- Nghĩ lại thì cũng đúng thế thật. Nhưng vào một hôm thứ năm, sau khi học về, Vince nói với em Jeff muốn em đi chơi với hắn vào tối thứ bảy. Em không được phép đi chơi với ai hết. Cho nên, em nói cho Vince biết là ông nội không muốn em hẹn hò với ai. Vince trả lời rằng anh ấy có thể lên dẫn em đi, chuyện này rất dễ đối với anh ấy. Anh ấy biết em rất lo khi đi chơi với Jeff. Anh ấy đề nghị, nếu em lo sợ chuyện này, thì anh có thể tổ chức đi hai cặp, anh đem theo Rebecca Daunder. Cuối cùng em bằng lòng
- Tóm lại là Vince đã tổ chức cho em gặp Jeff - đây là một bằng cớ cụ thể để Kincade buộc tội gã, nhưng anh thận trọng không nói toạc ra

Bỗng Eden cần nhúc nhích, lòng bồn chồn khiến cô ngồi thẳng lên, nhích lui qua phía bên trong giường. Cô lòi theo tấm chăn trải giường, quần quanh người rồi đứng lên trông như kiểu ăn mặc của người da đỏ. Cô nói tiếp:

- Chính em quyết định trốn khỏi nhà để gặp Jeff. Vince không hối thúc em. Nếu có xảy ra như thế này thì có lẽ cũng vì em thấy Jeff DePard xinh trai và nổi tiếng, em muốn đi với hắn thật
- Cô đi đâu?

Eden bước đến cửa sổ, thò một tay ra khỏi tấm chăn quần quanh người, vén hé màn của một tí và nhìn ra ngoài, mặt trời đã lên cao, chiếu sáng, màu xanh trên bầu trời biến mất. Xe cô tấp nập trên đường phố, người qua lại đông đúc trên vỉa hè, nhưng ít hơn đêm qua nhiều

- Cách trang trại về phía nam 7 dặm, trên đường vào thị trấn, có một số hồ nước do giếng nước nóng tạo nên. Trải qua nhiều năm tháng, số hồ này có nhiều tên, nhưng mọi người cứ thích gọi nó là Hồ Giếng Phun

Cô dừng lại hít vào một hơi dài, có vẻ xúc động rồi kể tiếp:

- Bọn em tổ chức để Jeff chở cô bồ của Vince đến Giếng Phun vào lúc 9 giờ tối - cô nhìn mông lung ra ánh mặt trời, không muốn quay vào trong bóng tối của căn phòng. Bóng tối làm cho ký ức quá phũ phàng - Jeff và Rebecca đã có mặt ở đây khi em và Vince đến. Em nhớ đêm hôn ấy trời thật đẹp, yên tĩnh và không lạnh lắm. Sáo đầy trời, vô số kể...

Xe của Vince tắt hết đèn đóm cho kín đáo, những vì sao lấp lánh trên bầu trời như vô vàn mảnh

kim cương gắn trên nền nhung. Eden nôn nóng chờ Vince đến với cô để cô đến với hai người đang đứng chờ ở bên đồng lửa nhỏ. Cô nghe những tiếng động nhỏ nhất trong bầu trống khí yên tĩnh của sa mạc: đó là tiếng nước chảy róc rách trong các hồ do Giếng Phun tạo nên ở bên kia, tiếng của nổ lách tách trong bếp lửa, và tiếng tim cô đập thình thịch

- Sẵn sàng chưa? - tiếng Vince cất lên, gã cười rạng rỡ với cô. Cô gật đầu, rồi đưa tay vuốt hết số tóc lòa xòa hai bên mang tai. Cô hỏi:

- Trông em có được không?

Cô đã vén hết tóc ra sau rồi lấy lược cài lại để trông cho có vẻ già dặn hơn và có kinh nghiệm hơn. Cô không muốn Jeff nghĩ là cô chưa từng có bồ bịch hen hò

- Em sẽ làm cho hấn điên lên đấy, em gái à, - Vince nháy mắt đáp

Vince nắm tay cô dẫn đi đến rìa mặt đá phẳng trải rộng tạo thành một cái hồ đá cao. Ánh lửa vàng vọt nhảy nhót vui tươi giữa rìa đá, quanh đấy mặt đá đen thui vì than của những lần cắm trại trước. Ánh sáng lung linh soi rõ hai tấm chân trên mặt đá phẳng. Một thùng ướp lạnh hai màu đỏ trắng để giữa hai tấm chân, một cái radio cassette xách tay và hộp băng để trên thùng ướp lạnh. Quanh đấy, cả một chồng băng cassette chọn lọc

Eden chỉ nhìn lướt qua, rồi mắt cô đổ dồn vào người thanh niên cao, hai vai rộng, đứng quay lưng lại phía đồng lửa. Cô cảm thấy ánh mắt của Jeff đang nhìn cô, ánh mắt như hai cánh tay vô hình vươn đến phía cô, trong khi cô đang chững chạc bước đến phía gã. Thật bồi hồi lo sợ, nhưng hấp dẫn

Cô nhìn sang cô gái đứng bên cạnh gã, mái tóc bạch kim rối bù vì cô ta cố ý làm như thế theo mẫu quảng cáo trong các tạp chí. Rebecca Saunder lớn hơn Eden hai tuổi, cô ta đã làm việc ở Reno gần một năm, rồi bố cô bệnh nặng, cô phải về nhà săn sóc bố cùng các em trai em gái còn nhỏ

Rebecca mặc chiếc quần Jeans đen quá chặt, Eden nghĩ chắc cô ta không tài nào mặc thế mà cười ngượng được. Chiếc áo thun trên người cô cũng chật ních, còn cái áo vét lại rộng thốn thện để lộ rất rõ bộ ngực không mặc nịt vú của cô ta

Vince lên tiếng chào trước

- Xin chào. Chúng tôi đến rồi. Chắc các bạn không đợi lâu

- Lâu đủ thì giờ nhóm xong bếp lửa - Jeff đáp, giọng gã trầm ấm khiến cho Eden thấy bồn chồn hốt hoảng. Cô mừng vì có mặt Vince ở đấy để nói chuyện. Bỗng nhiên cô không biết nói gì, ứng xử ra sao, hay làm gì.

- Đúng vậy - Rebecca phụ họa theo - Jeff đến đón tôi sớm và chúng tôi còn dừng lại ăn nữa. Chúng tôi đã vui chơi dọc đường, đến đây trễ giờ đấy

- Đúng, công tước mời một số bạn bè trong đảng đến ăn cơm tối nay. Tôi bèn lánh mặt để cho họ bàn về những chuyện nóng hổi và vạch kế hoạch vận động tranh cử - Jeff nói - cho nên tôi gọi Rebecca và hẹn đến đón cô ấy sớm hơn kế hoạch đã định - nói xong gã nhìn qua Eden - xin chào, Eden

- Chào Jeff - giọng cô như hụt hơi, mà cô có phần hụt hơi thật

- Vâng, xin chào Eden - Rebecca chào theo gã, miệng mỉm cười bí ẩn

Eden bối rối tự hỏi mình đã làm gì khiến cho Rebecca không ưa. Nhưng cô không có thì giờ để nghĩ đến nữa, vì Jeff đã lên tiếng làm cho cô chú ý đến gã

- Đêm nay trông em thật tuyệt vời

- Cám ơn anh - Vừa đáp cô vừa đưa tay sờ cái cổ áo rộng có thêu trên chiếc áo trắng với vẻ hơi tự hào. Cái cổ áo may có nhiều nếp nhăn như gợn sóng, trông giản dị mộc mạc có hình trái tim. Đây là cái áo đẹp nhất của cô, nó giản dị làm vừa lòng ông nội cô, nhưng lại trang nhã hợp với cô

Đêm nay cô đã lo âu suy nghĩ nhiều khi chọn mặc áo này. Tủ áo quần của cô rất đơn sơ ít ỏi, chỉ gồm áo quần đi học và áo quần làm việc trang trại. Vince khuyên cô mặc quần Jeans nhưng cô mặc quần Jeans hằng ngày suốt rồi. Cô không muốn mặc nó vào ngày hẹn hò đầu tiên. Cho nên cô quyết định mặc áo này, thêm cái váy đầm xoa có in hoa và đi dép da

Jeff chìa tay ra. Eden đến gần gần ngừng rồi để tay mình vào tay gã. Gã nhìn bàn tay một lát rồi nhìn cô, gã nói:

- Tay em lạnh quá

- Đúng - cô biết vì quá nôn nao cho nên bàn tay cô lạnh ngắt, hình như lưỡi cô cũng cứng lại

luôn

- Anh đề nghị nắm tay em trong tay anh cho ấm

- Hay là em hơ tay bên lửa cho ấm cũng được

Gã cười khúc khích. Cô nói thế nghe có được không? Cô đã trả lời vì quá lo sợ, muốn đáp cho thật đông dài

Gã quay lại, vẫn nắm tay cô, dẫn cô đến bên bếp lửa

- Vince, có bia trong thùng lạnh. Lấy mà uống - nói xong, gã quay qua nhìn Eden hỏi - Em uống một lon chứ?

Cô lắc đầu

- Cám ơn, bây giờ khoan uống đã

- Nếu anh uống, em có phiền lòng không? - gã đi đến thùng bia

- Tất nhiên là không - Eden ngồi lên tấm chăn, co hai chân về một bên, lấy váy phủ kín hai chân Rebecca đang đứng bên thùng ướp lạnh, cô ta dờ nấp ra khi Jeff bước tới. Cô ta đưa cho Vince một lon rồi nói:

- Anh may đấy. Chỉ còn đủ cho anh một lon. Jeff và tôi đã uống hết trên đường đi đến đây. Phải không Jeff? - cô ta nhìn gã, cười bí ẩn, rồi lấy ra một lon khác, đưa cho gã

- Đàn ông phải uống cho đã khát

- Đàn bà cũng thế

Hai người trao đổi nhau hình như có bí ẩn gì đấy, nhưng Eden không để ý làm gì. Cô nghe họ mở lon bia đánh tách và tiếng bọt bia xì ra, cô cố làm ngơ không ngó đến

Jeff bước lại ngồi bên cạnh cô trên tấm chăn. Cô cố nghĩ ra điều gì để nói với gã

- Khi nào anh đi học lại?

- Có lẽ thứ ba - gã uống một ngụm bia - còn tùy

- Tùy cái gì?

- Tùy tôi có định bỏ học một vài buổi không

- Ta nghe vài bản nhạc nhé - Rebecca cài cuộn băng cassette vào máy - tôi thấy thích nhảy

Nhạc trỗi lên, cô ta mở lớn âm lượng, nhạc kích động oang oang vang lên trong đêm tối. Cô ta nhìn chăm chăm vào Jeff. Khi thấy gã không nhúc nhích, Rebecca nắm tay Vince, lôi gã đứng lên để nhảy với cô ta

Tiếng nhạc mở to làm cho họ không thể nói chuyện được. Eden phải la lớn mới nghe. Vì vậy cô ngồi nhìn hai người nhảy ở ngoài vùng sáng lờ mờ của đồng lửa, mắt cô chốc chốc lại nhìn

Rebecca, cô ta nhảy theo tiếng nhạc, uốn éo vặn vẹo trông thật uyển chuyển. Ông nội cô sẽ gọi nhảy nhót như thế này là lố lăng. Eden thừa nhận có lố lăng thật đấy, nhưng cũng đẹp

Cô nhìn qua Jeff, thấy gã ta cũng đang nhìn Rebecca. Cô không trách gã. Nhưng đồng thời cô cảm thấy mình bị xúc phạm

Bản nhạc chấm dứt. Trong thời gian ngắn ngủi thay băng khác, Eden cười, cô thật thà hỏi Jeff:

- Cô ấy nhảy giỏi đấy chứ?

Jeff nhún một vai, làm ra vẻ thờ ơ, gã đáp:

- Em mà thích loại khiêu vũ này ư?

Eden nghĩ gã thích. Gã không hề rời mắt khỏi Rebecca trong suốt thời gian cô ta nhảy bản tiếp theo cho đến khi chấm dứt. Đoạn, gã nghiêng người ghét sát tai Eden, hỏi:

- Em muốn nhảy không?

Cô khẽ lắc đầu, đáp

- Em không nhảy được như thế

Gã cười toe toét, nghiêng người sát hơn:

- Anh không nghĩ là em sẽ nhảy như thế - Gã bước đến máy cassette, đổi băng. Một điệu nhạc trữ tình du dương êm dịu trỗi lên ở loa kép. Gã bước lui về phía Eden, đưa tay ra nắm tay cô. Cô lúng túng để cho gã lôi đứng lên

- Em báo cho anh biết là em nhảy tồi lắm đấy nhé! - cô nói khi gã đưa tay đặt vào hông cô

- Anh nghĩ là vì em ít thực hành thôi

- Lo học ở trường, làm bài ở nhà, rồi làm việc lật vật trong nhà, em không có nhiều thì giờ rảnh rỗi

- Anh không ngờ ông nội em lại bó buộc giờ giấc của em đến thế

- Đúng

- Nhưng thực ra nhảy không có gì khó khăn hết - gã lần tay ra sau lưng cô, kéo cô vào sát hơn - Cứ tự nhiên để cho cơ thể em lắc lư theo điệu nhạc thôi

Cô dẫm chân lên chân gã

- Anh không chỉ cho em biết chân phải làm gì

- A, rồi, bí mật mà. Em chỉ đứng yên một chỗ là được, nhúc nhích hai bàn chân làm như đang di chuyển vậy

- Thế được ư? - Eden sung sướng nhìn gã, khen nịnh gã, một chuyện mà cô chưa bao giờ làm

- Được chứ

Sau nhiều bước thử theo điệu nhạc, Eden hài lòng ra mặt phương pháp gã chỉ dẫn. Cô thấy phấn khởi, tự tin, còn gã thì thả bàn tay cô ra, sờ diềm裳裳 ten may quanh cổ áo của cô

- Anh thích cái áo của em - gã vuốt mấy ngón tay xuống, vải áo mịn màng giữa mấy kẽ ngón tay, lưng bàn tay gã lướt trên vú cô - Vải này gọi là vải gì?

Gã tiếp tục lướt mấy ngón tay lên xuống trên ngực cô, mỗi lần như thế gã lại lấy bàn tay cả vào vú cô, làm cho cô bị kích thích mê mẩn. Cô sợ không dám nói gì hết, sợ gã dừng tay lại

Thế nhưng cô vẫn cố trả lời câu hỏi của gã

- Vải có lỗ thêu

- Vải có lỗ thêu - gã mân mê hình thêu quanh một lỗ trên cổ áo cô - Anh thích vải này. Nhất là trên người em - gã rời mắt khỏi chỗ vải thêu nhìn lên mặt cô, lộ vẻ thích thú

- Em rất thích cái áo này

Gã thả cổ áo ra, lại nắm chặt tay cô, lật ngửa ra áp sát vào người gã cho đến khi giữa hai người không còn khoảng hở

- Bây giờ tay em ấm rồi - gã nói thì thào

Khắp người cô nóng ran lên. Cô cảm thấy mặt mình đỏ, phải cúi mặt xuống để che giấu sự thẹn thùng. Bỗng thành linh Eden cảm thấy má gã áp vào tóc cô

- Tóc em thơm quá

- Do nước hoa đấy. Vince cho em nước hoa này vào dịp Giáng Sinh

- Em có xúc sau tai không? - gã cúi đầu xuống để xem cô có xúc như lời gã hỏi không, hơi thở của gã phả lên tai lên cổ cô. Cô run run vì khoái cảm. Cô nhắm mắt lại, cổ kháng cự cơn yếu lòng đang xâm chiếm hết toàn thân cô

- Tên của loại nước hoa là gì? - vừa hỏi gã vừa chạm môi vào cô, khiến cô lại càng mê mẩn thêm

Eden thở không ra hơi, chỉ để óc suy nghĩ thôi

- "Emmeraude" (Ngọc Lục Bảo) - cô đáp thì thào sau khi đã cố nhớ được tên chai nước hoa

- Nước hoa này sinh chuyện cho đàn ông ấy - gã cà miêng quanh má cô

- Thật thế ư? - Cô hy vọng thật như thế, vì gã đang sinh chuyện cho cô

- Hừm. Mùi nước hoa làm cho đàn ông muốn biết người xúc nó có thơm tho như nó không

Miệng gã tiếng vào khoé môi của cô. Bàng hoàng vì hứng khởi, cô quay đầu để đón môi gã. Gã liền ngậm lấy môi cô. Đây không phải là nụ hôn đầu tiên của cô. Khi cô mới 15 tuổi, thằng Buddy D Angelo thường đi với cô từ lớp này sang lớp khác. Một lần nó chặn cô lại ở cầu thang vắng vẻ để hôn cô. Thực ra thì nó chỉ áp môi nó vào môi cô thôi. Chứ không phải như thế nào, nóng hổi mà ẩm ướt, vừa lo sợ lại vừa mê mẩn. Cô cố ra sức thi đua theo gã, uốn môi cả miệng đến huyệt hơi

Jeff cứ hôn tới hôn lui, nhích ra để thở để rồi hôn tiếp, ngẫu nhiên ngoạm lấy môi cô một cách thèm thuồng say đắm. Bỗng Eden nhận thấy tiếng nhạc chấm dứt và hai người đã đứng yên không nhảy nhót gì hết tự bao giờ

Cô hoảng hốt nhích người lui, lo lắng nhìn về phía Vince. Jeff nắm cầm cô quay mặt cô về phía gã. Gã nói:

- Em đừng lo cho anh ấy. Anh của em bận việc rồi, không để ý gì đâu

Quả thật vậy. Liếc mắt, cô thấy Rebecca ôm chầm lấy Vince, còn anh cô thì áp mũi vào cổ cô ta. Nhưng Eden quá ngượng ngùng không đáp lại nụ hôn nồng nhiệt sau đó của Jeff được nữa. Khi môi gã cứ mon men áp vào môi cô, cô bèn tránh đi

Một bản nhạc tình khác, chậm rãi, mơ màng lại trỗi lên trong đêm, và Jeff lại đứng đưa làm như đang theo điệu nhạc, gã quay sang nhìn vào mặt cô, hôn phớt lên mắt cô, lên mũi và lên thái dương cô. Eden cố chặn gã lại. Lối gợi cảm mới mẻ quá và khêu gợi quá

Bản nhạc chấm dứt, bản nhạc khác lại vang lên, lần này tiếng nhạc đậm đặc ồn ào, Jeff lăm bắm

trong miệng một cách bức tức, gã bước nhanh đến máy cassette, tắt đi. Rebecca cười, giọng khàn khàn nho nhỏ. Cô ta cất tiếng thích thú nói:

- Lạy chúa, không có gì làm cho người ta bức bối hơn là khi nghe nhạc dở. Jeff, lấy lon bia khác trong thùng lạnh gần bên đó luôn

Không có cơ thể của Jeff bên mình. Eden cảm thấy lạnh. Cô bỗng run run, bèn vòng hai tay trước ngực, một phần cho khỏi lạnh, một phần cho bớt thấy trống trải

Vince nhìn cô hỏi:

- Lạnh à?

- Hơi hơi

- Em nên đến bên bếp lửa hơ cho ấm - gã đưa tay lấy một nhánh cây khô, cời than cho lửa đỏ bùng lên

Eden bước đến bên đồng lửa, đưa hai tay trên ngọn lửa. Khi Jeff đến bên cô, cô cảm thấy khó chịu chứ không như hồi nãy, cô không hiểu lý do tại sao. Cô thấy cần phải nói rõ phản ứng của mình cho gã biết

- Em thấy trời trở lạnh hơn

- Anh biết có cách khác nữa để sưởi ấm

Cô sợ sệt hỏi gã:

- Cách gì?

- Ngâm người thoải mái trong hồ nước nóng một lúc

- Ý kiến thật tuyệt, Jeff! - Mắt Rebecca sáng lên - chúng ta làm thế đi

- Em không làm được đâu. Em không mang theo áo tắm - Eden nói không mang theo tức là cô xác nhận mình không có

- Đừng ngớ ngẩn - Rebecca châm chọc - cô không cần mặc đồ tắm. Đâu phải đi tắm mát - cô ta vừa nói vừa cởi áo vét ra, vui vẻ ném về phía Jeff. Cái áo rơi xuống dưới chân Jeff - Jeff, anh đến chứ? kẻ đến sau là diên dấy

Cô ta đi về phía hồ nước, vừa đi vừa cởi cái áo thun cụt tay ra. Ánh lửa soi rõ tấm lưng trần màu ngà của cô ta

Vince cười toe toét với Jeff, gã nói:

- Mình đến với cô ấy - Nói xong, gã đi theo Rebecca

Eden ngượng ngùng nhìn theo họ cho đến lúc cô thấy Rebecca cởi quần Jeans ra. Bỗng cô quay mặt đi, trở lại nhìn vào mặt Jeff. Cô cố xua đuổi tiếng nước vẩy trong hồ, cố xua đuổi tiếng thì thào của Vince và tiếng cười ồ ồ của Rebecca

Rebecca gọi với đến với Jeff

- Jeff, rồi anh đừng có tiếc đấy!

Eden quay mặt đi chỗ khác, cô sượng sùng nói:

- Nếu anh thích, anh cứ đến đấy với họ

- Anh không thích - gã đáp, rồi nắm bàn tay cô, dẫn cô đi khỏi đồng lửa - đến đây ngồi với anh

Gã lôi cô ngồi xuống bên gã trên tấm chăn, tựa lưng vào thùng ướp lạnh, kéo cô dựa nghiêng vào vòng tay gã. Cô cố lấy bình tĩnh, thư thả ngồi sát vào gã, nhưng không được. Cô ngập ngừng liếc mắt nhìn về phía hồ, Jeff nói:

- Em đừng lo, họ không thấy chúng ta đâu

- Không phải thế

- Phải mà! - gã vuốt tay lên tóc cô. Thành linh gã tháo cái lược trên tóc cô ra. Cô đưa tay chặn lại - không. Anh thích thấy tóc em xoã quanh mặt - Gã tháo thêm cái lược khác rồi ném cả hai sang một bên - Ấy, thế tuyệt hơn

Gã luồn tay vào trong mái tóc cô. Gã lấy ngón cái và ngón trỏ vuốt quanh quai hàm cô, vuốt vòng một đường xuống cằm rồi vuốt vòng lên miệng cô

Gã dùng ngón tay banh miệng cô ra. Eden cảm thấy đầu ngón tay gã ấn vào răng cô, cô bèn cắn nhẹ lên ngón tay, hai hàm răng mum nhẹ nhẹ lên da gã. Cô không để ý đến cặp mắt gã bỗng tối sầm lại hay là cổ họng gã phát ra tiếng rên nho nhỏ. Gã rút tay ra rồi áp miệng xuống môi cô. Nụ hôn quá thô bạo khiến cô không cảm thấy thích thú. Cô chỉ sung sướng khi gã nhả miệng cô ra khỏi môi cô và áp vào hốc cổ cô, khi ấy cô mới cảm thấy người mê mê trở lại

Rồi môi gã lại ngấu nghiến hôn môi cô, miệng cô mở ra, ướt đầm, gã lại áp môi vào cổ cô để cắn nhẹ, hít hà. Hai tay gã thoa khắp lưng khắp vai cô, thoa xuống lưng xuống hông, có lúc bầu

vúi thềm thường ham muốn, có lúc lại dịu dàng kích thích. Mỗi lần cô định chủ động phần mình, thì gã lại nhảy sang hôn hít sờ soạng chỗ khác

Nhưng không sao, Eden thích hôn gã. Cô có thể hôn hít như thế cả đêm mà không biết chán. Chỉ có điều là cô quá tham lam, tham lam và buồn bực vì cô không biết làm gì, không biết xoay xở ra sao

- Em thè lưỡi ra - Jeff rít lên qua đôi môi gã. Khi thấy cô ngần ngừ, gã nhắc lại - Thè lưỡi ra cho anh

Cô thận trọng thè lưỡi ra. Khi thấy lưỡi gã ướt át liếm vào lưỡi cô, cô bèn thụt lưỡi vào rồi rúc mặt vào áo gã. Gã cắn nhẹ tai cô, thè lưỡi liếm trong lỗ tai, làm cho cô rùng mình. Bàn tay nằm sau eo cô, chuyển ra phía trước, lướt lên lồng ngực, lên phía mép ngoài dưới vú

- Đứng anh - cô đẩy bàn tay xuống khi nghe có tiếng cười phát ra từ hồ đá

- Đứng để ý đến họ - Gã lẩm bẩm nói

- Em không thể làm thế được

Gã chửi thề rồi kéo tóc cô cho cô ngẩng đầu lên và áp môi hôn mạnh rất thô bạo cho đến khi cô tỏ ý chống lại gã mới hôn nhẹ nhàng hơn

Sau đó ít phút, Eden nghe có tiếng nói thì thảo và tiếng chân sũng nước bước trên mặt đá. Cô vùng ra khỏi tay gã, nói nhỏ

- Chắc hai người ấy đến đây đây

Cô vội vàng ngồi dậy, nhét cái áo bị tuột ra lại vào lưng váy và cố vuốt những nếp xếp trên váy bị nhàu nhò cho phẳng. Khi tiếng chân bước đến gần hơn, cô vuốt lại tóc, cố sửa lại cho ngay thẳng phần nào

Rebecca là người đầu tiên đến gần đồng lửa, chiếc áo thun cụt tay dán vào lớp da còn ướt. Cô ta ngồi bên đồng lửa cho ấm để mang giày vào. Cô ta hất đầu, làm văng những giọt nước trong không khí, rồi nói:

- Trời, thật tuyệt vời. Hai người đã để mất dịp vui chơi thoải thích - Nhưng khi cô ta nheo mắt nhìn đến Eden thì thái độ giấu cợt của cô ta biến mất, vẻ mặt trở nên đánh đá và có vẻ giận dữ, cô ta nói nhỏ nhỏ - Hay là có lẽ cô đã vui ở đây rồi

Vince bước đến bên đồng lửa, anh ta đã mặc áo quần đầy đủ

- Mới bước ra khỏi nước, lạnh thật. Này Rebecca này, đến đây sưởi ấm cho anh với, Jeff, cậu uống hết bia rồi à?

- Còn vài lon trong ấy

- Em không uống nữa, - Rebecca đáp, cô ta đã mang giày xong, lấy cái áo vét là đứng lên. - Khuya rồi. Em phải về nhà để xem bố em có khỏe không. Sẵn sàng chưa, Jeff? - Cô ta nhìn vào mặt gã, thái độ thách thức, cái áo vắt trên vai

- Ế, cái gì thế này? - Vince chạy mày, - Nếu em muốn về, anh đưa về nhà cho

- Anh khỏi phải đưa. Nhà em chỉ cách trại Kim Cương D có hai dặm. Lại nằm ngay trên đường về của Jeff

Vince bước đến sau lưng cô ta, thoa thoa lên hai vai cô

- Này cưng, anh cũng đi qua nhà em mà

- Vince chở em về được đấy, - Jeff lên tiếng, - Eden và anh ở lại hôm chút, thu dọn đồ đạc và dập tắt lửa, - gã nói thêm, uể oải nhìn cô ta rồi lại quay qua nhìn Vince - Mình sẽ chở Eden về trại cho. Cô ấy chỉ chỗ cho mình thả xuống được mà

- Thế thì ổn rồi. Ta đi thôi. - Vince đẩy Rebecca về phía xe, cô tay quay mặt hậm hực nhìn Jeff và Eden rồi vùng vằng bước đi

Sau khi chiếc xe hơi đã biến mất vào con đường mòn gồ ghề dẫn ra đường chính, Jeff đứng lên bước đến thùng ướp lạnh

- Em không đối ý, uống lon bia à? Anh của em đã đi rồi

- Không, em không muốn uống - Eden tưởng họ chuẩn bị để về, cô định đứng dậy, nhưng Jeff mở lon bia xong lại đến tấm chăn, dưỡn người nằm dài chống trên một khuỷu tay, cô cảm thấy hai mắt gã đang nhìn cô, không có ý gì muốn ra về hết. Hai người im lặng một hồi lâu, không khí nặng nề khó chịu

- Hình như Rebecca không vui khi ra về

- Chắc em không ngạc nhiên - Jeff châm biếm - Cô ấy đã hy vọng buổi tối diễn ra khác kia. Cô ta lằm

- Chị ấy muốn anh đưa về, phải không?

- Muốn nhiều thứ nữa - gã đáp

Nhưng không nói nhiều đến các thứ ấy. Không cần phải nói nhiều về các thứ này, và Eden cũng không nghĩ đến làm gì. Cô nhìn ánh đèn xe hơi của Vince mãi cho đến khi nó mất hút trong ánh đèn của thị trấn cách đó 20 dặm

- Anh im lặng quá - cô ngại ngừng lên tiếng, không thể kéo dài sự im lặng lâu hơn nữa - Anh đang nghĩ gì thế?

- Nghĩ đến em - Gã đưa tay vuốt mấy ngón tay trên cánh tay cô

- Cũng lạ thật - Cô gượng cười nhìn gã. - Em ngạc nhiên không thấy anh buồn ngủ

- Anh không nghĩ đến chuyện ngủ, mà nghĩ đến chuyện hai ta bên nhau

Bỗng cô cảm thấy bất an. Cô ước gì Vince không bỏ đi. Khi có mặt anh ấy ở đây, cô cảm thấy yên ổn hơn. Eden lại tự nhủ: mình thật kỳ cục. Hiện giờ cô đang hoàn toàn bình an mà

Cô bèn đứng lên, nói:

- Em xếp chẵn lại trong khi anh uống hết lon bia

Cô từ từ xếp chẵn lại, biết gã đang chăm chú nhìn cô làm. Khi xếp lại vuông vức gọn gàng, cô đem cái chẵn đến để trên thùng ướp lạnh. Cô thấy Jeff không nhúc nhích khỏi chỗ ngồi bèn đi lượm những cái lon bia rỗng nằm rải rác quanh đấy. Cô sắp 5 cái lon trên cánh tay rồi hỏi

- Anh có cái bao hay cái gì để bỏ những thứ này vào không?

- Em cứ mang hết đến đây - Gã đứng dậy

Eden đi đến bên gã. Gã lấy hai cái lon, rồi ném xuống sườn đồi. Trước khi cô cản được gã, gã đã ném hết luôn

- Tại sao anh lại làm thế?

- Thì anh liệng chúng đi, không phải sao?

Cô quay đi khỏi gã với vẻ bất bình ra mặt

- Em đi lấy chẵn và máy hát đem đến xe anh

- Tại sao thế?

Cô quay lại cau mày nhìn gã

- Em tưởng anh muốn thu dọn đồ đạc lên xe trước khi anh chở em về nhà?

- Sao vội thế? Cam đoan với em là anh không vội về như thế đâu. - Khi thấy cô không đáp, gã đưa một ngón tay cầm cô lên - Có vấn đề gì thế? Em vẫn còn bức bối vì chuyện mấy lon bia à?

Em đừng để chuyện này làm hỏng việc chứ?

Nghe gã nói thế, cô nhận thấy mình đã hành động quá đáng. Đêm nay là một đêm đặc biệt mà, một đêm quá đặc biệt, không nên để cho nó hỏng đi chỉ vì chuyện gã đã vô ý hành động như thế

- Dĩ nhiên là không - Cô bót giận và mỉm cười xin lỗi

- Tốt - Miệng gã cong lên nhưng hai mắt vẫn nhìn cô nãy lửa - Anh mở nhạc và chúng ta nhảy lại

Dĩ nhiên là gã được cô đồng ý, gã lục lọi đồng băng cát-xét tìm cho được băng nhạc gã thích. Gã bỏ vào máy. Trong nháy mắt, một điệu nhạc êm dịu trỗi lên nho nhỏ

Miễn cưỡng, Eden để cho Jeff dìu đi trong vòng tay gã, hai cơ thể ôm sát vào nhau. Miệng gã lướt lên tóc, lên má cô. Cô ngửi thấy mùi bia trong hơi thở của gã. Hồi nãy, cô cũng đã ngửi thấy mùi bia khi nhảy với gã rồi, nhưng lần này cô cảm thấy khó chịu. Cô quay mặt đi, nhắm mắt lại trong khi gã cứ tiếp tục sục mãi vào cổ cô để tìm cảm giác, nhưng cô không thấy khoái như lần trước.

Rất nhiều lần, đôi môi ham hố của gã áp lên môi cô. Cô để yên cho gã hôn mà không đáp lại một cách nhiệt tình. Nụ hôn dễ chịu nhưng cũng khó chịu. Cô vừa thích lại vừa không thích. Có gì sai trái ư? Cô ép người sát vào gã, bản nhạc này hết, bản khác lại trỗi lên

Gã nhích người vào trong, đưa tay ôm lấy mặt cô, nâng lên để nhìn vào mặt cô, ánh mắt trằm trập, gã hỏi

- Chúng ta tắt lửa đi thì em nghĩ sao? - Eden nhìn đồng lửa nhỏ đang cháy bập bùng, tai nghe gã nói tiếp - Đừng làm bộ làm tịch, - gã nói về nồn nóng - Em thừa biết không phải anh đề cập đến ngọn lửa

Gã bước lên hai bước ngăn rồi kéo cô lăn xuống trên tấm chẵn với gã. Cô muốn phản đối nhưng nói không ra lời. Cô biết mình không tự chủ được. Lúc ấy, cô không biết phải làm gì nữa

Khi gã áp môi vào môi cô, Eden cố đẩy gã ra, nhưng gã đè lên người cô quá nặng. Người gã quá

nặng, quá khỏe, cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi

- Kìa Jeff... - Cô lên tiếng phản đối, nhưng vừa mở môi là gã đã chuôi lưỡi vào miệng cô

Cô bắt đầu run sợ, liền tìm cách chống lại. Nhưng sự chống trả của cô hình như càng làm tăng thêm lửa dục trong người gã, gã càng đẩy mạnh lưỡi sâu thêm vào. Hơi thở của gã nặng nề hơn, cô thấy người gã càng đè nặng lên làm cô hụt hơi. Cô bắt đầu ngộp thở

Thế rồi môi gã nhích ra, gã nói lỏng người ra một chút cho cô thở. Cô thở hồng hộc, cố dần cơn khóc bật ra, nỗi kinh hoàng làm cho cô yếu người đi

Gã đặt tay lên vú cô

- Vú em thật bự - Gã nói thì thào, vừa cúi đầu xuống để nhìn vào ngực cô. - Hai núm vú em săn cứng như đá - Gã nắm một đầu vú giữa ngón cái và ngón trỏ, cô cảm thấy gã bóp mạnh qua hai lớp áo và nịt vú

- Đừng anh! - Eden kéo tay gã ra, nhưng tay gã khỏe quá, cô không dễ gì đẩy ra được

- Em chớ lo. - Gã lại cúi sát vào mặt cô, ánh mắt long lên dâm dật - Không ai thấy đâu. Không có ai cách đây hàng dặm đường hết

Lời gã khiến cô thấy lạnh người. Gã nói đúng. Không có ai hết. Không có ai giúp cô hết. Nỗi lo sợ lại bùng mạnh trong lòng cô, cô bèn đẩy mạnh gã ra thật nhanh rồi lẩn người sang một bên tránh khỏi người gã

Hành động đột ngột của cô làm gã kinh ngạc. Cô đã vùng ra được. Nhưng bàn tay gã vẫn còn nắm chặt lớp vải áo trên ngực cô. Khi cố vùng ra, bỗng cô nghe tiếng vải rách toạc. Nỗi điên lên, cô quay người lại để gỡ mấy ngón tay gã đang níu chặt cô

- Cái áo của tôi! - Giọng cô run lên vì cảm giận. - Anh đã làm rách áo tôi

Đây là cái áo đẹp cô ưa nhất

- Nhưng em đâu cần áo nữa

Trễ quá rồi, tay gã đã nắm vào nút áo cô rồi

- Cởi áo ra

Gã đã cởi xong hai hạt, khi gã sắp cởi đến hạt thứ ba thì cô liền đưa tay chặn lại

- Không! - Cô phản ứng thật nhanh, thật quyết liệt

Để đáp lại, gã liền nắm hai vạt áo trước giật tung ra, nút đứt văng đi và áo rách thêm. Gã bắt cần để ý đến tiếng kêu thất thanh khiếp hãi của cô, đã lỏng hai tay vào dưới nịt vú. Khi tay gỡ sờ đến hai vú của cô, Eden liền cố nhích người lui nằm co quắp lại. Gã thừa cơ lật ngửa cô ra trên tấm chăn, đưa chân chèn cô lại rồi áp miệng vào vú trái của cô

Nỗi điên lên, cô đẩy mặt gã ra, cố hất gã đi, nhưng không được, cô bèn giật tóc gã. Gã toát mồ hôi

- Đồ chó cái! - Gã nắm hai tay cô đưa lên quá đầu, kiềm hai cổ tay lại với nhau và nắm chặt trong một tay. - Mày đừng giả vờ mày không ham. - Gã cúi sát mặt xuống mặt cô, tay sờ xuống dưới bụng cô. - Tao nhớ cái điệu mày áp vào người tao mà. Mày cũng ham chứ? Tay gã chuôi vào háng cô dù cô đã co hai chân lên để che chở. Gã đưa tay hất chân cô ra. Mặt đá dưới lưng cô gồ ghề khó chịu. Gã lại áp môi vào vú cô, gã cắn gã mút loạn xạ như thể làm cho cô nổi hứng mà khỏi chống lại

- Không, không, không! - Eden la lên liên hồi để chống lại hành động của gã, cô uốn người vùng vẫy dưới người gã, mình cô cong lại rồi nẩy lên, cố đẩy gã ra

Máu chảy mạnh trong hai tai, hơi thở thốn thức dồn dập vì kinh hoàng. Cô lắc đầu quày quật, vừa sợ vừa thất vọng

Nhìn qua màn nước mắt, cô thấy cánh tay gã dang qua đầu cô để nắm chặt hai cổ tay cô. Cô ngẩng đầu lên, cố vặn người nhích đầu đến gần cánh tay gã, cổ đau như vì rắng hết sức. Khi thấy đầu đã sát vào tay gã, cô nhe răng cắn mạnh vào chỗ đầy thịt của gã

Gã la lên đau đớn, thả hai cổ tay cô ra

- Đồ chó cái, mày cắn tao à

Cô nghe gã rít lên vì đau đớn, tức giận gã quất mạnh lưng bàn tay vào mặt cô làm rách một đường môi, đầu cô đập mạnh vào mặt đá có phủ tấm chăn. Hai tai cô ù lên, cô thấy môi cô có vị máu mặn mặn. Máu của chính mình. Trong lúc cô đang quá bàng hoàng chưa kịp phản ứng lại thì gã lại đánh tiếp cô, đánh rất tàn bạo nhằm khuất phục cô. Vừa đánh gã vừa cất giọng chửi bới cô rất tục tĩu

Đánh cô một hồi, gã đưa tay lôi váy cô kéo lên. Cô cảm thấy hơi lạnh ban đêm lùa vào da thịt cô,

rồi máy ngón tay gã bắt lấy quần lót cô, móng tay gã cào lên da thịt cô

- Không! - Cô hét lên hoảng sợ, cương quyết chống lại hành vi đọa lạc này, chống lại hành vi ức hiếp khủng khiếp này. Cô dấm liên hồi vào vai gã, nhưng chẳng thấm vào đâu. Jeff miệng chửi thề, tay cố bắt lấy hai nắm dấm như mưa vào gã, nhưng một quả dấm trúng mũi gã. Gã bắt được nắm tay, mắt nhắm lại vì quả dấm làm cho gã khá đau. Sinh lực trong người bỗng bùng lên, Eden đẩy gã văng ra khỏi cô, cố vùng ra khỏi gã. Nhưng gã chụp được áo cô, cố kéo cô lại. Lần này thì Eden chẳng để ý đến áo rách nữa, cô vùng ra

Cô vùng đứng lên, tấm chăn trơn trượt dưới chân cô. Thừa cơ hội, cô nhìn lui thấy Jeff đang đứng đây, máu chảy ở lỗ mũi

- Đồ chó cái, bắt được ta sẽ giết mày cho coi

Cô tin gã sẽ làm thế. Cô nín khóc, dấm đầu chạy. Cô phải chạy trốn, ý định chạy trốn nảy ra trong óc cô. Chiếc xe hơi. Nếu cô chạy đến được chiếc xe tải nhỏ của Jeff, cô sẽ có cơ chạy trốn được

Kincade vẫn ngồi yên trên mép giường, người nghiêng góc về phía Eden. Cô đứng ở cửa sổ, mắt nhìn ra chốn xa xăm bên ngoài. Mặt cô rất bình thản, và ngay cả giọng nói của cô cũng trầm đều tự nhiên. Nhưng dưới lớp chăn gấp khúc nhiều chỗ vẫn quanh người, cơ thể cô cứng đờ bất động, máy ngón tay bắt chặt tấm màn cửa nặng nề phủ xuống trông tưởng bực ra

- Thật là một cơn ác mộng - Eden thì thào nói - Jeff đuổi theo em. Thế nhưng em càng cố chạy, hai chân em hình như càng di chuyển chậm lại và chiếc xe hơi hình như xa lắc xa lơ. Khi em đến được chiếc xe, em quá lo sợ, người run rẩy bầy, em lóng ngóng cầm được tay nắm ở cửa xe và vừa leo lên được xe, khóa cửa lại, thì Jeff cũng vừa cầm lấy tay nắm xe. Em nghe hấn giật mạnh cửa, em liền lần qua khóa cửa bên chỗ ngồi trước, rồi bắt đầu tìm chìa khóa xe: sau tấm che ánh nắng, dưới tấm lót chân, trong gạt tàn thuốc. Bỗng Jeff gõ tay lên cửa xe. Em nhìn ra, thấy hấn cười, đung đưa chùm chìa khóa trong tay. Nụ cười ma quái kinh khủng

Bỗng Kincade thấy cô thoáng rung mình. Anh biết cơn giận lại vùng lên và cô cố kiềm chế cơn giận trong người xuống

- Khi em thấy hấn tra chìa khóa vào ổ khóa cửa xe, em hoảng hồn lên, vội leo qua phía cửa ở bên kia. Em nghĩ nếu em thoát ra được cửa bên chỗ khách ngồi trước khi hấn mở được cửa ra, thì... Nhưng hấn đã níu được chân em. Em đá liên hồi vào hấn, nhưng hấn không thả ra. Hấn kéo em qua chỗ ngồi, nói với em những chuyện dơ bẩn, những chuyện mà hấn dọa sẽ làm với em. Thế rồi khi...

Giọng cô run run rồi dừng lại, nhắm mắt như muốn quên đi những chuyện xảy ra tiếp đó. Máy ngón tay bắt chặt vào tấm màn nặng

Kincade đợi, để cho cô có thì giờ trấn tĩnh lại rồi kể tiếp. Nhưng ngay sau khi đã mở mắt ra, cô vẫn giữ im lặng. Kincade bình tĩnh hỏi để thúc cô nói

- Jeff có súng trên xe phải không? Súng dài hay súng ngắn? - Nghe hỏi, cô ngẩng đầu lên. Eden nhìn anh một chốc rồi quay lui nhìn ra cửa sổ

Sau một hồi cô mới đáp

- Súng dài. Hấn có hai khẩu treo trên giá ở cửa sau ca bin xe

Cô thả tấm màn rồi quay đi khỏi cửa sổ. Trong phòng tối om trở lại, anh nhìn không rõ mặt cô. Khi cô cất tiếng hỏi lại, giọng cô không còn tự nhiên nữa. Kincade nghĩ đây là thứ ngôn ngữ cô thường sử dụng lâu nay

- Em không nhớ em đã chụp lấy khẩu súng ra sao. Em không nhớ em đã kéo cò nữa. Em chỉ nhớ cái điệu Jeff cười khi hấn nhìn thấy khẩu súng, rồi tiếng nổ và vẻ hoảng hốt hiện ra trên mặt Jeff

- Em không còn cách lựa chọn nào nữa, Eden à

- Đúng, không có cách lựa chọn nào nữa. - Cô đồng ý đáp, đầu lắc nhẹ, vẻ bối rối - Viên đạn trúng vào ngực hấn, hấn không chết, nhưng... hấn cần giúp đỡ và cần gấp. Em cố làm cho máu bớt chảy

Edin nhìn xuống hai tay, mừng tượng nhớ lại cảnh máu ấm ướt, ấm dính lên người cô, nhớ lại mùi máu đặc biệt, và nghĩ đến việc hấn sẽ chết, không tin cô sẽ cứu được hấn. Cô hít vào một hơi thở thật dài

- Nhưng rồi em cũng xoay sở đưa Jeff lên xe. Em nghĩ là khi người ta quá sợ, người ta có thể làm những việc mà bình thường người ta không tài nào làm được. Ra thị trấn thì quá xa nhưng

đến trại Đình thì chỉ có bảy dặm. Em chưa bao giờ thấy mình lái xe bảy dặm mà lại dài đến như thế...

Dãy nhà của trang trại lù lù hiện ra thành những khối đen sì vững chãi trước ánh đèn xe hơi. Ngôi nhà chính tối om, không có đến một ngọn đèn. Cô giữ cho khỏi nấc lên vì sung sướng, Eden nhấn mạnh một hồi còi dài, rồi bấm tiếp từng hồi còi ngắn, ngắt khoảng để kêu cứu. Khi cô cho xe chạy chậm lại và dừng ngay trước cửa nhà, thì đèn trong nhà bật sáng lên. Cô nhấn còi thêm một lần nữa rồi tắt máy xe, vẫn để đèn trước xe sáng. Cô lo âu nhìn Jeff vẫn nằm yên trên chỗ ngồi, đoạn cô nhảy xuống xe, chạy vào nhà.

Vừa đặt chân lên các tầng cấp vào nhà thì ông nội cô xuất hiện trước cửa, hấp tấp kéo lại dây treo quần cho ngay ngắn trên áo lót, mái tóc hoa râm bù xù trước trán.

Khi trông thấy Eden, lão nhăn mặt hỏi:

- Mày làm cái quái gì ngoài này thế? Mày ra ngoài này làm gì? Tao cứ tưởng mày ngủ trong phòng mày rồi chứ?

Cô không trả lời ông mà hốt hoảng nói:

- Ông gọi ngay bác sĩ và xe cứu thương. Hấn đã bị bắn...

- Ai bị bắn? Thằng Vince à? - Lão bước qua mặt cô đi ra xe.

- Không phải Vince - Eden chạy theo lão, đến kẹp vừa khi lão mở cửa xe nhìn vào cabin, ngọn đèn nhỏ ở công tơ mét trên xe soi rõ khuôn mặt nhợt nhạt bất động của Jeff và máu đã đen bám khắp phần trước áo sơ mi của hắn... - Chính là...

- Thằng DePard. Em trai út của Công Tước - lão nhìn nhanh Eden, cặp lông mày sâu róm nhíu lại thành một đường thẳng. Đoạn ông cụ cúi khom thân hình dài thồng xuống, leo nửa người vào cabin.

Khi lão cúi người nhìn vào gã, Eden nói:

- Hấn ra máu nhiều. Cháu đã cố làm cho máu cầm lại, nhưng...

Ông Jed bước ra khỏi xe, quay lại, mặt hoảng hốt, thất vọng. Lão nói:

- Hấn chết rồi.

- Không! - Điếng cả người, Eden lắc đầu, không muốn tin như thế - Ông lầm rồi. Chắc ông lầm rồi. Hấn còn sống, cháu cam đoan hấn còn sống!

Cô điên cuồng lao vào xe, nhưng ông nội cô đã giữ cô lại, kéo cô đi khỏi xe, lão lập lại:

- Hấn chết rồi, Eden.

- Không! - Cô bật khóc nức nở...

Chương 21

- Em gần như điên lên - Eden xác nhận - Em cứ gào la hét. Ông nội em đánh em hai lần. Em đã nổi điên - cô nói để bênh vực cho hành động của ông nội cô.

- Và có người đã trông thấy ông nội em đánh em - Kincade lắc đầu, anh nhận thấy chuyện tai hại này đã có ẩn chứa nhiều yếu tố vô tội - chính vì thế mà có tin loan ra là ông nội em đánh em thật tàn bạo để chứng tỏ rằng Jeff đã có hành vi cưỡng hiếp em.

- Dạ - Eden gật đầu - Khi em bình tĩnh trở lại, ông nội em hỏi chuyện gì đã xảy ra, em nói cho ông biết Jeff định hiếp em. Ông muốn biết lý do tại sao em lại đến gặp Jeff...

Mới hỏi xong thì Vince từ trong nhà bước ra. Ông nội bảo anh ấy dẫn em vào nhà.

- Thì ra Vince đã về nhà rồi?

Cô ngần ngừ một chốc mới gật đầu đáp:

- Vâng. Vince về nhà trước em vài phút. Anh ấy và Rebecca gây lộn nhau, cho nên anh đưa thẳng cô ấy về, rồi anh về nhà. Sau đó, ông cảnh sát trưởng và người phụ tá đến, rồi xe cứu thương đến. Lão Lot bèn thẩm vấn em..

- Lúc ấy Lot Williams đã làm cảnh sát trưởng rồi à?

- Làm rồi. Lão cứ bảo em kể hoài kể mãi chuyện đã xảy ra - Eden lắc đầu, cô kể lại chuyện lão ta cố bóp méo sự thật, muốn làm cho sự kiện xảy ra khác đi, muốn mọi việc xảy ra đều do lỗi của cô, chính cô đã tạo ra cái chết của Jeff, chính cô cố ý giết chết Jeff

- Em không có luật sư đại diện à? Lão ta có nói cho em biết là em có quyền có luật sư đại diện không?

- Có, lão có nói. Nhưng em nghĩ em không cần luật sư, cho nên khi ông nội em bảo em trả lời các câu hỏi của lão ta, em trả lời. Đây không phải là một vụ giết người, em không biết lão ta nghĩ sao mà lại nói thế

- Nhưng lão ta nói em đã giết người

- Mọi người đều nói thế. Công Tước DePard cũng tin chắc như thế

- Không phải mọi người đều tin thế. Hội thẩm đoàn tin em mà

- Đúng thế - Nụ cười châm biếm nở trên môi cô một hồi lâu

- Chuyện đã xong rồi, Eden !

- Chưa đâu ! - cô thở dài - DePard không chịu để yên chuyện. Lão ta muốn em phải trả giá, muốn mãi

Cô thoa bàn tay lên cánh tay đang giữ tấm chăn trơn, da trên cánh tay nổi ốc khi nhớ đến tay của Jeff đặt lên người cô. Cô lại cảm thấy người nhóp nhép dơ bẩn, nhóp như vào cái đêm hôm ấy

- Em cần đi tắm vòi sen

Cô bước vào phòng tắm kế đấy. Kincade nhìn cánh cửa buồng tắm đóng lại. Anh nghe tiếng khoá cửa kêu cách, và đứng yên một hồi lâu. Anh nghĩ chắc còn có nhiều chuyện khác nữa ngoài chuyện Eden đã kể cho anh nghe, nhưng cứ đợi đấy đã. Anh đi đến cửa sổ, kéo tấm màn mở ra để cho ánh mặt trời lùa vào phòng

Anh nhìn xuống dòng xe cô chạy dưới đường phố. Vince chắc ở đâu đó ngoài phố, nhưng đây là lần đầu tiên trong khoảng thời gian dài, khá dài. Vince không làm anh bận tâm. Mà chính Eden mới làm cho anh bận tâm. Anh đã tự nhủ, anh không nên lo lắng gì đến chuyện xảy ra cho cô, nhưng không được, muộn quá rồi. Anh đã quan tâm đến cô rồi

Cửa buồng tắm đóng lại làm cho tiếng nước tuôn ra ở vòi sen nghe nhỏ đi, không ào ào mà chỉ xeo xeo nho nhỏ. Nghe tiếng nước chảy, Kincade bỗng hình dung ra cảnh Eden đứng dưới các tia nước vòi sen, hai tay đưa cao, mặt ngẩng hứng lấy làn nước đang phun xuống khắp người cô

Anh mím môi lại, vẻ căng thẳng, hần học, bắp thịt ở hàm ở má giật giật. Anh bực bội quay đi khỏi cửa sổ, bước ra cửa, trước khi ra, anh dừng lại lượm lấy số áo quần dơ trên nền nhà

Mười phút sau, anh không nghe có tiếng nước chảy ở vòi sen nữa. Kincade mặc áo quần chỉnh tề, áo sơ mi sạch sẽ bỏ vào quần Jeans, miệng ngậm xì gà. Một làn khói xanh cuộn cuộn bay lên ở đầu điều thuốc. Khi anh từ từ thả bộ đi quanh trong phòng khách của căn hộ, nhờ tắm tắm bằng vải nhung mịn màng, nên không nghe tiếng ủng nện trên nền nhà

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến anh dừng lại. Anh vội bước đến cái bàn làm việc nhắc ống nghe lên. Giọng của Sắt Rỉ cất lên ở đầu dây bên kia:

- Chào, Kincade đây hả, tôi đây. Có gì may mắn không?

- Không, còn anh?

- Cũng như anh. Tôi đã hỏi nhiều nơi. Tôi nghĩ con mồi của ta là khách thường xuyên của thành phố này, vì có người biết rõ hần. Tôi tin chắc như thế

Kincade cố nghĩ xem ai lại biết hần. Nhưng nghĩ không ra

- Người ấy là ai? Chúng ta có thể tìm ra hần được không?

- Hần là một tay làm nghề đánh bài cào ở khách sạn Nugget, hần làm ca đêm. Tên hần là Max, hay đại loại như thế. Hần cao gần 1m8, người mảnh khảnh... nặng khoảng 70 ký, tóc đen, rẽ đường ngôi ở giữa, chải lảng mượt ra sau. Hần để bộ râu cá chốt dài. Cô bồi bàn ở quán cốc tây nói chúng ta sẽ dễ dàng nhận ra hần lắm. Chỉ nhìn ai giống tài tử Snidely Whiplash là chính hần đấy

- Thế thì dễ. Có lẽ quá dễ - Kincade để điều xì gà xuống cái gạt tàn, rồi ghi vắn tắt vài hàng lên tập giấy ghi chép do khách sạn cung cấp

- Đúng, tôi thấy thế. Nhưng không có gì bảo đảm Vince đã tiếp xúc với thằng cha này khi hần vào thành phố. Đấy, cho nên vẫn không có gì chắc chắn là Vince đang còn ở Reno

- Tôi có linh cảm hắn còn ở đây
- Rồi sẽ biết. Tôi đã gọi điện đến các khách sạn ở nội thành có, dọc đường ngoại thành có, chỉ trừ khu phố anh ở. Hắn không đăng ký vào khách sạn ở đấy đâu, ít ra thì hắn cũng không đăng ký tên thật của hắn
- Điều đó không làm tôi ngạc nhiên
- Tôi cũng thế - Sắt Rỉ đáp - Cho nên tôi có kế hoạch đến Nugget vào ca đêm, để xem Vince có đến tiếp xúc với thằng cha Max này không
- Tôi sẽ đến gặp anh ở đấy
- Nếu tôi là anh, thì tôi không làm thế. Thế nào Vince cũng đề phòng anh, nhưng hắn không ngờ tới. Tôi tính như thế này, nếu hắn không có mặt ở Nugget, có lẽ tôi sẽ nhờ bạn hắn cho tôi số điện thoại nơi hắn đang ở. Hy vọng như thế này hắn sẽ chẳng nghi ngờ gì hết
Kincade đành phải bằng lòng
- Có lẽ như thế là hay nhất
- Tôi nghĩ thế. Vậy anh cứ ở tại khách sạn đi, nếu tôi tìm ra manh mối, tôi sẽ báo cho anh ngay
- Tốt quá
- Bây giờ tôi phải đi ngủ khoảng hai giờ - Sắt Rỉ nói rồi cho Kincade biết số điện thoại ở khách sạn bên vệ đường nơi anh đang ở - Hẹn nói chuyện với anh sau. Hãy cẩn thận đấy
- Anh cũng thế - Kincade gác máy
- Điện thoại của người hợp tác với anh phải không?
Anh quay lại. Eden đứng trên ngưỡng cửa phòng ngủ, tóc vẫn còn ướt, chiếc áo choàng bằng vải hoa của khách sạn bỏ quanh người, mặt mày đã kỳ cọ sạch sẽ, tươi rói. Anh đáp:
- Cửa Sắt Rỉ - Kincade xé tờ giấy có ghi chép, xếp lại, bỏ vào túi trên áo sơ mi
- Anh ấy đã tìm ra Vince rồi à? - Cô vẫn đứng yên bất động, vẻ mặt căng thẳng. Thái độ của cô cho Kincade biết rằng cô cũng tin anh trai cô vẫn còn ở tại Reno
- Chưa - anh nhìn cô chăm chú một hồi lâu, rồi hỏi - Em có biết có ai tên Max không?
- Max à? - cô lặp lại với vẻ như cô biết người này có tầm quan trọng ghê lắm
- Đúng, tên Max
- Không, em không biết tên này. Có phải Vince quan với người này không? - cô nghẹo đầu về một bên, hỏi
Kincade cười
- Eden, anh không thích chơi xì phé với em. Thỉnh thoảng em đừng để lộ chân tướng ra nhé
Nhưng chính việc cô không để lộ phản ứng hiện ra mặt mới làm cho anh phân vân. Phải chăng cô không biết ai tên Max này, tại sao cô lại dấu giếm?
- Em không biết anh nói cái gì hết
- Thật không biết à? - anh nhướn mày hỏi, vẻ thích thú
- Không, em... - cô dừng lại vì có tiếng gõ cửa
- Nhân viên phục vụ đây - có tiếng nói ở bên ngoài
- Anh đã gọi mang thức ăn sáng lên. Anh nghĩ chắc là em đói rồi - Kincade bước ra cửa
Một người bồi bàn mặc vét tông trắng đẩy chiếc xe thức ăn vào phòng
- Xin chào ông Harris. Thật sung sướng gặp lại ông ở đây. Xin chúc ông một ngày vui chơi tuyệt vời - Anh ta trông thấy Eden ở ngưỡng cửa, cười tươi chào cô - Xin chào bà - cô gật đầu đáp lại vừa tay lên nắm chặt hai tà áo khoác trên ngực gần cổ - Ông muốn tôi để thức ăn ở đâu, ông Harris?
- Để trên ấy cho tiện - Kincade chỉ một chỗ rộng rãi gần bàn làm việc
- Dạ - anh ta gật đầu rồi đẩy chiếc xe đến đấy với hai bàn tay lành nghề, anh bồi dọn bàn ra, sắp xếp ngay ngắn các thứ trên bàn rồi lấy thức ăn nóng hổi trong lò ở dưới cái xe đẩy ra. Mùi thịt chiên giòn, mùi cà phê mới pha, mùi bánh mì nướng thơm ngát cả phòng khách.
- Ông cần tôi rót cà phê ra không, thưa ông Harris?
- Chúng tôi làm lấy được rồi - Kincade ký vào tờ hoá đơn rồi đưa lại cho anh ta - cảm ơn anh
- Không sao. Khi nào ông bà dùng xong xin cứ gọi cho biết, chúng tôi sẽ lên dọn dẹp sạch sẽ ngay - anh bồi đi ra phía cửa - Chúc ông bà ngon miệng
Kincade khoá cửa, quay vào. Eden vẫn đứng ở ngưỡng cửa phòng ngủ. Anh nói :
- Nên đến ăn kéo nguội - Nói xong, anh kéo ghế ngồi xuống
Eden bước đến, ngồi vào chỗ, đưa mắt nhìn khắp đồ đạc trên bàn, để ý đến cái khăn bàn trắng,

ly tách có chân bằng thủy tinh, lọ rắc tiêu muốn cá nhân, và một bình thấp bằng thủy tinh với một đóa hoa hồng và một cành lá non

Cô đưa tay sờ cánh hồng nhưng, hỏi anh :

- Khi anh gọi mang bữa ăn lên phòng, họ thường bày biện như thế này à?
- Ở những khách sạn sang họ mới làm - anh thờ ơ đưa mắt nhìn qua bàn, cố nhìn vẻ ngạc nhiên trong đôi mắt cô. Anh đã sống quá nhiều năm tại các khách sạn. Cho nên những thứ sang trọng như thế này đối với anh không lạ lùng gì, không làm anh ngạc nhiên
- Tuyệt quá - cô mở cái khăn màu hoa cà ra và trải lên đùi
- Đúng thế - Kincade cắt trứng tráng. Mùi gia vị bốc lên thơm ngát. Mùi thơm nhắc anh nghĩ đến Eden, bề ngoài cô dịu dàng xinh đẹp, bên trong lại ấm áp bất ngờ. Sau khi thấy cô ăn một miếng, anh hỏi - Trứng tráng ngon không?
- Rất ngon. Mà anh nói đúng... em đói meo
- Anh nghĩ chắc thế nào em cũng đói meo. Vì anh cũng đói

Khi thấy cô chỉ gật đầu không nói năng gì, Kincade cũng giữ im lặng một hồi để ăn cho dịu bớt cơn đói, rồi mới nói tiếp

- Em muốn kể tiếp cho anh nghe chuyện xảy ra không?
- Kể tiếp à? - Eden giật mình khi nghe anh hỏi, cô nhìn lên
- Ừ, kể tiếp cho hết. Theo như em kể thì không có bằng chứng gì cụ thể để buộc em tội sát nhân được. Nghi ngờ không đủ. Mà phải có gì hơn nữa mới buộc tội được

Kincade phết mứt dâu lên một lát bánh mì nướng và đưa cho cô

- Có Rebecca Sander đấy - cô đáp, rồi giải thích thêm - một phụ tá cảnh sát trưởng đã thấy Jeff đi với cô ta vào đêm ấy. Thì ra Rebecca đã làm cho mọi người, kể cả bố cô ta, tin rằng đêm ấy cô ta đã cặp bồ với Jeff, chứ không phải Vince. Và khi cảnh sát trưởng hỏi đến cô ta, cô ta cũng nói như thế. Sau khi cô biết Jeff đã chết, cô ta đã rêu rao rằng Vince và em đã nhảy vào phá đám họ.... và em đã đau khổ, ghen tuông vì Jeff đi với cô ta. Cô ta đã tuyên bố là Jeff đã năn nỉ cô ta để cho Vince chở cô ta về nhà để hấn an ủi em
- Và khi Vince nói khác đi, cảnh sát trưởng quả quyết anh ta nói láo để che chở cho em -

Kincade nói

- Rebecca được mọi người tin - Eden xé một miếng bánh mì đưa lên miệng ăn - dù sao thì em nghĩ là người ta muốn tin cô ấy
- Vậy thì chuyện gì đã xảy ra? Có phải cuối cùng Rebecca nói khác đi?
- Anh đùa sao? - Lần đầu tiên Eden tỏ thái độ gay gắt - cô ta thấy bám vào chuyện cô đã nói sẽ có lợi cho cô ta vô cùng

Kincade nhăn mặt vào:

- Em nói thế nghĩa là sao?
- Em muốn nói sau một tháng kể từ ngày Jeff chết, bố của Rebecca đã giải phẫu nhiều lần, tiền việc phí đều do DePard chi trả. Sau đó một thời gian ngắn, nhà cửa của họ được sơn quét sửa sang lại, con cái trong nhà có áo quần mới để đi học, và Rebecca có một chiếc xe hơi mới, lớn, để đưa bố cô ta lui tới bác sĩ kiểm tra tình trạng sức khỏe và chữa chạy, tất cả tiền bạc đều nhờ cả vào DePard. Cô ta đã tìm ra được mỏ bạc, cô ta quyết khai thác đến cùng mà - Eden dùng nĩa xóc trứng - Cho dù cô ta có muốn, cô ta cũng không thể nói sự thực được. Câu chuyện đã đi quá xa rồi - cô lắc đầu khi nhớ lại chuyện cũ và cố giữ bình tĩnh khỏi phải rùn lên - nếu cô ta làm chứng chống lại em ở toà thì bây giờ có lẽ em đã ở tù rồi
- Cô ấy không làm chứng à?
- Không. Cô ta chết trong một tai nạn xe hơi hai tháng trước ngày em ra toà
- Chuyện gì đã xảy ra khi em gặp riêng với DePard?

Cô để rơi cái nĩa xuống đĩa kêu một tiếng keng:

- Làm sao anh biết được chuyện này
- Anh chỉ suy luận thôi - Kincade bung cái bình thủy đựng cà phê lên rót ra hai tách cho hai người - Anh nghĩ nếu anh là DePard, còn em bị tố đã giết em trai anh và ông cảnh sát trưởng lại là em họ của anh, thì thế nào anh cũng yêu cầu gặp mặt tay đôi với em
- Lão ta làm thế thật - Eden xác nhận - Ngay buổi sáng sau khi Jeff chết, trong khi em còn ở trong tù

Trong phòng giam nhỏ chỉ có độc một ngọn đèn tròn lơ lửng trên cái lồng dây thép chiếu ra

ánh sáng vàng vọt khắp phòng. Eden đi quanh mãi trong căn phòng tù túng chật hẹp này từ khi cô bị nhốt vào đây và nguy hiểm thay là tâm trí cô đã gần vượt qua mức độ bình thường. Bây giờ thì cô ngồi xuống, tréo hai chân vào nhau, giữa chiếc giường thô, hai tay ôm chặt lấy eo. Người đàn bà ở phòng giam bên cạnh rên lên ầm ĩ, chỉ ta đã rên gần suốt đêm mỗi khi không mưa hay là la hét những câu tục tĩu vào mặt nhân viên canh gác. Chị ta bớt đau nhiều giờ rồi, nhưng mùi bệnh hoạn vẫn còn phảng phất trong không khí.

Trong khung cảnh xa lạ của nhà tù, ồn ào, và cơn ác mộng vừa xảy ra cho cô, không tài nào cô chợp mắt cho được. Eden mệt mỏi, lo sợ, thần kinh căng thẳng tột độ. Bây giờ là lần đầu tiên hai hàng lệ trào trên mi cô, cô nhấp nháy cho nước mắt chảy đi.

Có tiếng then cài cửa kêu lách cách, tiếng then mở ra làm cho Eden rùng mình tưởng chừng như một luồng điện cao thế đang chạy qua người cô. Nửa mừng nửa sợ, cô đưa mắt nhìn cánh cửa chắn ngang giữa cách phòng giam với các phòng làm việc trong nhà tù. Cánh cửa sắt nặng nề mở ra. Lot Williams bước vào, tiếng đến phòng giam của cô, bước chân vang lên như âm thanh vang của điềm xấu. Không nói một tiếng, ông ta tra chìa khoá vào cửa phòng giam của cô.

Lập tức cô bước xuống giường hỏi:

- Tôi được tha hay không? Bây giờ tôi về nhà được chứ?
- Ở yên đây - ông ta ra lệnh và Eden dừng lại ngay khi nghe giọng gay gắt của ông ta. Thấy thế ông ta lấy làm hài lòng, mở cửa phòng giam ra dấu cho cô bước tới - Cô có khách.

Cô mỉm cười khoan khoái, nói:

- Ông nội tôi phải không? chắc ông tôi đến đem tôi về nhà.

Williams nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng như bảo cô im đi.

- Đi theo tôi.

Ông ta nắm cánh tay trên của cô đẩy cô bước đi trước. Khoá cửa xong, ông ta dẫn cô đi dọc theo mấy dãy hành lang, rồi giật tay cô dừng lại trước một cánh cửa không có bảng ghi gì hết. Vẫn nắm chặt cánh tay cô, ông ta xoay người quay nắm cửa, đẩy cửa mở vào phía trong.

- Vào đây - ông ta nói rồi đẩy cô vào trong.

Ánh mặt trời tràn ngập cả căn phòng, ánh sáng chói chang làm cô chói mắt sau nhiều giờ ngồi trong phòng giam tối tăm. Cô nghiêng mặt tránh ánh mặt trời và lấy tay che bớt ánh sáng chiếu vào mắt, vừa liếc mắt nhìn thấy một cái bàn giấy bằng gỗ lớn và một cái ghế ở phía sau không có người ngồi.

- Tôi đợi ở ngoài, khi nào xong, hãy cho tôi biết - ông cảnh sát trưởng nói.

Eden cứ tưởng ông ta nói với cô, cho nên khi nghe tiếng cửa đóng, cô liền nhìn lui. Rồi bỗng cô ngửi thấy mùi nước hoa đàn ông thơm phức, cô quay người lại và cô hoảng hốt khi thấy công tước DePard.

Lão ta nhìn trả cô. Mặt DePard hằn lên những nét đau đớn, cặp mắt lão ta tối sầm phần uất. Lão đứng bất động gần một góc bàn. Eden cảm thấy ánh mắt của lão ta đầy hận thù đang hằn học hướng vào cô.

- Mời ngồi, cô Rossiter - lão chìa một bàn tay, lòng bàn tay ngửa lên bàn, chỉ một cái ghế gỗ có lưng dựa thẳng.

Cô không muốn gặp mặt lão ta, cô muốn bỏ chạy. Nhưng cô buộc phải bước đến ghế, ngồi xuống, mười ngón tay đan nhau để trước bụng.

Cô biết DePard rất đau đớn vì cái chết của Jeff, cho nên cô thấy cần phải nói cái gì đấy.

- Tôi... tôi rất lấy làm tiếc - cô lên tiếng.
- Cô đừng nuối tiếc cái gì hết. Đừng tiếc chút nào hết! - công tước đáp nhanh.

Cơn giận dữ vì đau đớn trong lòng lão bùng ra. Lão cố gắng hết sức chỉ cho cô thấy một xấp giấy để trên bàn.

- Cảnh sát trưởng Williams đã cho tôi đọc lời khai rất hấp dẫn của cô về vụ việc xảy ra đêm qua - Lão nhìn tờ giấy có ghi chép trên tay rồi lại nhìn cô.

Cô ước chi mình nhỏ bé lại để thu mình trốn vào một xó xỉnh nào đấy cho đến khi tất cả chuyện này trôi qua. Lạy Chúa, xin Chúa phù hộ, cô không muốn trả lời lão DePard dựa tờ giấy có ghi chép lên, chỉ vào và nói tiếp.

- Chắc cô vì quá dao động mà khai như thế này. Thật dễ hiểu khi thấy cô khai sai vấn đề vì chắc cô đã quá sợ, quá kinh hoàng. Nay cô Rossiter, tôi biết cô đã khai không đúng sự thực.

Cô kinh hoàng đến nghẹn cả họng, nhưng cô vẫn cố đáp:

- Ông nói thế là sao? Ai nói với ông như thế?

- Ông cảnh sát trưởng đã nói chuyện với Rebecca Saunders. Chính cô ấy mới là người cặp bồ với Jeff đêm qua, chứ không phải cô

- Không, cô ấy cặp bồ với anh tôi. Đúng là Jeff đã đón cô ấy, nhưng...

- Thôi, cô ấy không có lý do gì để nói dối, còn cô thì chắc chắn cô là người nói dối. Vì thế cô đã dựng đứng câu chuyện láo khoét này lên, cho rằng em trai tôi đã cô hãm hiếp cô

- Anh ta làm thế thật đấy - Eden khẳng khái cãi lại - anh ta đánh tôi, đè tôi xuống và cố...

- Thật là láo khoét tồi tệ - Lão hét lên giận dữ, hai bàn tay to tướng bậm lại hai bên hông - Jeff không đời nào xúc phạm đến phụ nữ. Mọi người đều biết thế - lão cố giữ bình tĩnh - Nói thật cho cô biết, bất cứ phụ nữ nào cũng đều muốn nằm ngửa giang chân ra cho em tôi hết, Jeff biết rõ như thế. Nó cần gì phải hãm hiếp ai

- Nhưng hắn đã hiếp tôi - Eden cảm thấy hoàn toàn bất lực, cô cố gắng hết mình để khỏi phải bật khóc - Ông không biết sao? tôi đâu muốn hắn chết. Tôi đã cố cứu hắn. Tôi có làm sao có người giúp tôi để cứu hắn

- Nhưng cô đã thất bại, Jeff đã chết - DePard đáp, cộc cằn và gay gắt - Tất cả mọi chuyện luyên tiếu và ân hận trên cõi đời này đều không làm cho nó sống lại được. Nhưng nếu cô thật tình lấy làm luyến tiếc cho việc cô đã làm, thì xin cô đừng huỷ hoại danh tiếng của nó vì những lời láo khoét của cô

- Lời tôi nói không phải láo

- Láo đấy, tôi có thể chứng minh cho cô thấy. Nếu cô cứ khẳng khái nói láo bĩ ối, thì chính cô là người sẽ bị tai họa. Cô có hiểu tôi không?

Khi kể chuyện, đôi mắt của Eden đăm đăm nhìn vào quá khứ xa xăm, bỗng trở lên sinh động, cô quay sang nhìn Kincade, rồi đột nhiên nhìn đi chỗ khác. Cô lại nói tiếp:

- Giọng nói của lão ta nói càng lúc càng to, mặt của lão ta càng lúc càng trở nên giận dữ. Sau khi thấy em không bằng lòng, lão lại càng lên án, lạnh mạt em, dọa dẫm, kịch liệt hơn nữa. Em liền la lại, nói với lão rằng lão đừng nghĩ mình giàu có và quyết thể mà có thể mua chuộc được em và hãm dọa em. Em còn nói đến nhiều chuyện khác nữa do lão ý giàu có và quyền thế. Em mới 17 tuổi, bị áp chế... và lúc bấy giờ em thấy em lý tưởng một cách kinh khủng. Em nghĩ là sự thật sẽ bào chữa cho em

- Trong một xã hội lý tưởng mới có chuyện như thế - Kincade vừa bung tách cà phê lên miệng vừa nói

- Thế thì xã hội này không lý tưởng sao? - Eden chưa chát độp lại rồi cô thở dài - dù sao thì sau khi ông cảnh sát trưởng dẫn em về lại phòng giam, em chỉ còn biết khóc ngất cho đến khi ngủ thiếp đi. Mấy giờ sau, khi em đứng dậy, thì câu chuyện đã được tung ra ngoài

- Và không cần nói, DePard đã rút lui lời đề nghị

- Đúng, nhớ lại. Em thấy đáng ra em nên chấp nhận chuyện đó thì hơn. Nếu em chấp nhận, chắc em sẽ thoát khỏi cảnh bị chửi bới nguyên rủa và khỏi mang tiếng tằm không hay ở toà án. Chắc em sẽ được sống tự do chứ không bị DePard thường xuyên quấy rầy mỗi khi có chuyện này chuyện nọ... như là...

Cô không nói tiếp hết câu

- Từ thâm tâm, anh có cảm giác là em thực sự không ân hận việc em không chấp nhận ý kiến của lão

- Đúng, em không ân hận thật. Nói láo làm cho ta khó sống - Cô để khăn ăn lên bàn - bữa ăn thật ngon. Xin lỗi anh, em cần đi sấy tóc cho khô và mặc lại quần áo

Khi cô bước đi, Kincade cũng đứng dậy. Anh đứng yên trong lúc cô bước qua phòng. Khi cô biến mất trong phòng ngủ, anh bước đến ghế dựa, lấy bao hàng anh đã để đó từ trước, rồi bước đến phía cửa

Vừa lúc anh đến cửa, cô mở cửa ra

- Áo quần của em đâu?

- Áo quần dơ hết rồi, anh đã mang đi giặt ủi. Sáu giờ tối nay họ sẽ đem đến. Trong lúc chờ đợi, em mặc tạm đồ này - Anh đưa cái bao đựng hàng cho cô - anh đã đoán kích cỡ của em, nhưng anh tin sẽ vừa đấy. Nếu có gì không vừa, anh đi đổi lại cho

- Anh mua quần áo cho em à? - Cô tỏ ra quá ngạc nhiên

- Anh nghĩ chắc em không muốn ngồi nhà suốt buổi chiều với cái áo ngủ ấy - anh trả lời với nụ

cười trêu chọc trên môi - Thôi, đi mặc thử đi, xem có vừa không

Mười lăm phút sau, Eden bước ra khỏi phòng ngủ, trông rất yếu điệu duyên dáng. Chiếc áo dài Kincade chọn mua bằng vải dệt kim đơn giản, màu xanh da trời, có thắt lưng giữa eo, hai ống tay áo lật lên và phần váy ở dưới thì xòe rộng ra

- Trông ra sao? - cô đứng trước mặt anh

Kincade đưa mắt ngắm nhìn thành quả của mình. Anh đáp:

- Áo đẹp mà người lại xinh. Em cảm thấy thế nào?

- Khác anh - Eden cảm thấy mặc áo này cô trông yếu điệu, yếu đuối. Cô cảm thấy không thích lắm - Thực tế là em không mặc áo dài mang giày cao gót kể từ khi... - Cô thận trọng không nói hết câu

- Từ khi xảy ra vụ án đúng không? - Kincade đoán hỏi

- Đúng - cô đưa tay vuốt trước áo với dáng điệu ngưng ngưng - Tại sao anh lại mua áo dài? tại sao anh không mua quần Jeans hay quần lao động với áo cụt

- Có ba lý do. Mua áo dài, anh khỏi lo về chiều dài, chiếc thắt lưng sẽ điều chỉnh được kích cỡ, và lý do cuối cùng là hoàn toàn vì anh ích kỷ. Khi một phụ nữ có cặp chân đẹp như em mà che trong quần Jeans thì thật có tội

Nếu Eden là loại người hay cá thẹn thì bây giờ Kincade chắc sẽ thấy hai má cô ửng hồng ngay. Và quả vậy, má cô ửng hồng, trông cô lại càng lúng túng và lo âu

Kincade cầm mũ lên, hỏi:

- Ta sẵn sàng đi rồi chứ?

Eden không đáp, chỉ việc bước theo anh. Cô nói:

- Em chắc chúng ta lại đi khắp các sông bài để tìm Vince

- Sắt Rỉ làm công việc ấy. Anh trai em sẽ canh chừng anh, nhưng không canh chừng anh ấy. Anh tính chúng ta đi dạo mát một vòng chơi.

Chương 22

Hai người đi bên nhau ra khỏi khách sạn, liền gặp một cơn gió xoáy nổi lên. Cơn gió thổi tung gấu áo của Eden lên, lồng vào trong, muốn hất cả váy lên mặt cô. Eden vội vàng kéo váy xuống. Cơn gió quét lên mặt đường phố, nghịch ngợm đùa giỡn. Eden liếc mắt nhìn Kincade, cô thấy ánh mắt anh sáng lên tinh nghịch, thản nhiên. Cô bèn lên tiếng công kích việc chọn áo của anh:

- Khi em mặc quần jeans thì chuyện như thế này không bao giờ xảy ra.
- Tội nghiệp chưa! – anh nói lẽ nhè rồi mở cửa xe cho cô.

Cô cười đáp lại, vẻ ngạc nhiên. Ngạc nhiên vì cô không ngờ cô lại vui chơi thoải mái với Kincade được như thế này. Đã quá lâu, cô không được sống vui vẻ với ai ngoài Vince. Eden không muốn tìm xem căn kẽ lý do tại sao cô lại thấy mình thoải mái khi đi với Kincade như thế này. Có thể giây phút vui chơi không lâu lắm, cho nên cô muốn thừa cơ để vui thích. Kincade lái xe đến một công viên của thành phố chỉ cách trung tâm Reno một đoạn ngắn và anh đi thẳng đến một khu vực trong công viên có xe quay cho thiếu niên chơi. Vé nằm trong tay, anh dẫn Eden đến khu ngựa gỗ quay.

Nhờ anh đã tạo được nhiều tiến bộ đáng kể về mặt tình cảm, cho nên Eden không phản đối khi anh nâng cô lên ngồi trên một con ngựa gỗ quay. Hai người quay quanh, âm nhạc trong máy ghi âm phát ra vui tươi quanh họ. Sau đó, họ ăn kẹo kéo và cười vang vì đường phai phẩm hồng dính vào tay vào mặt họ. Họ nhìn những em bé ngồi với tư thế thật buồn cười và có một thanh niên mắt tròn xoe lên rất kỳ cục khi đi xe lửa tí hon chạy trong công viên lần đầu tiên. Sau đó, họ xách những bao bắp rang đi đến hồ để cho vịt ăn.

Kincade dành hết thì giờ để nhìn Eden. Những con vịt bu quanh cô, vỗ cánh, miệng kêu cạp cạp đòi ăn. Eden cười trước sự tham ăn của chúng, cô tung bắp cho chúng ăn, bảo đảm cho những con rụt rè tụt lại đằng sau cũng nhận được phần ăn hậu hĩ và cô quỳ xuống để cho những con dạn dĩ ăn ngay trong tay cô.

Anh nhìn nụ cười trên môi cô, nhìn vẻ vô tư tự nhiên trên mặt cô. Chính anh đã tạo nên hình ảnh này. Nhiều thứ tình cảm nảy nở trong lòng anh. Tự hào có, và ham muốn có.

Khi Eden vét hết những hạt bắp cuối cùng trong đáy bao, thì Kincade cho biết bao anh cũng hết.

- Xin lỗi các chú, hết sạch rồi. – Cô đứng thẳng người lên, xếp cái bao lại. – Các chú phải đợi có người khác rộng lượng hơn đến cho ăn.

Lũ vịt liền cúi đầu tìm kiếm dưới đất để xem có những hạt nào vung vãi mà chúng đã bỏ sót không. Eden quay qua Kincade, phía sau cô, ánh mặt trời chiếu lên mặt hồ phẳng lặng, cô nói:

- Những con quỳ tham ăn phải không?
- Lại còn ồn ào nữa chứ. – Kincade vừa nói vừa nhìn bầy vịt lạch bạch chạy đến một cậu bé tóc vàng bốn tuổi cầm một bao bắp trên tay, miệng kêu cạp cạp vang lên.
- Rất ồn - Eden đồng ý - Nhưng vẫn vui.
- Đúng thế

Nhưng Kincade biết anh không thích trò chơi này với cùng nguyên nhân như cô. Khi hai người đi khỏi hồ, gót giày cao của cô lún vào đất mềm khiến cô lảo đảo mất thăng bằng. Trước khi cô gượng lại được thì anh đã chụp lấy cô, lôi cô vào người anh.

Eden nắm hai vai anh cho khỏi té, cô nhìn lên và nụ cười vụt tắt trên môi khi thấy anh đang nhìn mình. Cô cảm thấy trái tim đập thình thịch trong lồng ngực mình. Khi hai tay anh trượt ra sau lưng cô thì miệng anh cũng cạ phớt lên khóe môi cô. Eden quay đầu để cho miệng anh trượt lên má, lòng cô rạo rực, vừa lo sợ vừa ham muốn.

- Em thơm ngon như kẹo kéo vậy. – Anh lướt nhẹ đôi môi trên tai cô, cảm thấy cô rung mình và mấy ngón tay cô bấu chặt vào áo anh. Anh khẽ gọi:

- Eden!

Cô buộc lòng phải nhìn anh. Cô có thói quen là dám nhìn thẳng vào mọi việc chứ không chạy trốn. Đầu đó sau lưng họ có tiếng cười khúc khích khoái trá của một em bé, nhưng tiếng cười nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Anh đưa tay vuốt ve dọc sau lưng cô.

- Anh không làm em đau đâu.

Anh cười, còn cô thì lặng cả người, tim đập mạnh, hụt hơi khi anh nghiêng người áp môi lên môi cô. Khi anh khẽ dành cô hé môi ra, cô thường thức được vị đường, khói thuốc và hơi ấm nơi anh. Dịu dàng. Bảo đảm là cô không bị ép buộc vì võ lực, vì năn nỉ. Nhưng cô đã run run vì dục vọng trong người gây nên, lòng dục mà cô đã cố đè sâu xuống tận đáy lòng.

Kincade cứ đeo đẳng mãi lòng đam mê cô. Cô cần cái gì đấy nhiều hơn lòng dục, và anh cho cô cái gì đó nhiều hơn.

Anh cẩn nhẹ vào môi dưới của cô, vuốt tay sau lưng cô, khiến cô càng lúc càng run nhiều hơn. Nhưng anh là con người biết kiềm chế mình, cho nên anh nhích người lui, ánh mắt vẫn còn rực lửa vì đam mê.

- Sẵn sàng đi chứ?

Cô nhấp nháy mắt kinh ngạc hỏi lại:

- Sao?

Anh vội hôn lướt lên môi cô, cố hôn thật nhẹ.

- Anh không biết là em đã muốn đi khỏi đây chưa... đi đâu đấy chơi.

- Ô! – Trông cô như vừa hết cơn nghiện ma túy, Eden nghĩ. Đúng là một cơn nghiện. Cô đáp -

Thì đi, nếu anh muốn đi.

- Tốt. – Nói xong, Kincade bước lui, nắm nhẹ tay cô dẫn cô trở lại xe hơi.

Mặt trời đã trượt dần xuống dưới ngọn Peavine, Kincade theo con đường phía sau chạy ngoằn ngoèo êm ả qua các chân đồi. Anh đã quyết định vui chơi trọn ngày cùng Eden để cho cô quên hết những kỷ niệm không vui lúc sáng. Anh không cần phải đặt ra vấn đề che chở và an ủi nữa, cũng như anh không cần đặt vấn đề anh đã xua đuổi hết hình ảnh Vince Rossiter ra khỏi tâm trí anh chưa.

Con đường dẫn đến một công viên khác ở vùng ngoại ô, tại đây người ta có thể nhìn được toàn thể thành phố. Để xe vào bãi đậu, hai người bước xuống một sườn đồi chỉ cách đấy khoảng một mét. Kincade trải ra một tấm chăn của dân da đỏ mà anh đã mang theo trên xe, anh dịu cô ngồi xuống trên tấm chăn, rồi duỗi người nằm bên cạnh cô, ngắt một cọng cỏ đưa vào miệng nhai ở phần cuối.

- Cảnh tuyệt quá! – Eden nhìn cảnh nhà cửa, cao ốc trải rộng trên thành phố.

- Reno nằm dưới chân em đấy.

Eden thừa cơ hai người im lặng một hồi để nhìn anh. Anh tựa mình trên một cùi tay, hai chân dài dang ra phía trước. Nổi bật trên là da rám nắng như đồng, một đường sẹo tai tái trắng, vắt chéo trên thái dương.

Anh đắm chiêu nhìn xuống thành phố, vẻ lặng lẽ chăm chú như nhiều lần cô đã thấy trước đó. Nhiều lúc cô có cảm tưởng trong anh có hai người khác nhau. Có lúc anh rất dịu dàng, chậm chọc, rồi sau đó anh lại lạnh lùng sắt đá. Cô thấy mình muốn biết thêm về anh. Đây là tính hiếu kỳ nguy hiểm. nhưng không thể dừng lại được.

- Kincade này, anh ở đâu?

- Texas. – Anh lăn cọng cỏ vào khoe môi.

Cô cười vì thấy câu trả lời quá chung chung. Cô bèn hỏi tiếp:

- Ở đâu tại Texas?

- Rất nhiều nơi khác nhau. Có lẽ nhiều hơn nửa tá nếu anh có thì giờ để kể ra. – Anh hơi chუმ môi lại. – Anh ra đời ở Waco, đi học mẫu giáo ở Marillo. Sau đó hình như gia đình anh chuyển đến Sweetwater. Bố anh làm việc trong nhiều trại chăn nuôi, khi thì làm thuê, khi thì quản đốc, khi thì quản lý gia súc. Ông rời chỗ này quy chỗ khác để có lương cao hơn, rồi lại rời qua chỗ khác để có thì giờ làm việc ít hơn, hay là qua chỗ khác để có quyền lợi khá hơn. Đừng nghĩ thế là sai cho anh, - anh liếc nhanh sang cô vừa nói. – Anh không ngại gì chuyện di chuyển hết. Thực tế là anh thích có ngựa mới để cưỡi, có vùng đất mới để khám phá, có bạn bè mới để vui chơi. Khi nào bố anh không tìm ra việc ở một vùng có trường trung học, thì bọn anh phải bỏ

học. Thế nhưng, phần lớn, gia đình anh đều chăm lo cho Marcie.

- Marcie là em gái anh, - Eden đoán nói. - Em cam đoan cô ấy là một tay cưỡi ngựa nhảy rào cừ khôi. Thế cô ấy có theo anh đến các nơi tổ chức thi tài cưỡi ngựa không?

- Marcie không thích ngựa. - Kincade lấy cọng cỏ ra khỏi miệng, ngồi lên, co hai chân lại và tựa hai cánh tay lên hai đầu gối, rồi bứt cọng cỏ ra từng mảnh. - Ngay khi còn bé cô ấy đã sợ ngựa rồi. Cô ấy thường chọn hai cách: hoặc là đi bộ hoặc là đi xe đạp. Nó không thích đến gần ngựa nữa, nhất là sau khi... - Bỗng anh ngậm chặt miệng lại, hai khóe môi trề ra trông thật kỳ quặc.

- Sau cái gì?

Anh cau có nhìn cô, rồi quay ném cọng cỏ đi.

- Nó bị té nặng khi mới lên tám và chân trái bị tàn tật. Lỗi ấy do anh.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Anh bèn kể dông dài:

- Khi ấy gia đình anh đang sống ở ngoại ô vùng Giếng Phun Lớn trong một ngôi nhà cũ kỹ tại Bar Six, bố anh đang làm việc tại đây. Hôm ấy là một ngày tháng chín nóng nực ở Texas. Khi đi học về, Marcie và anh đi ra con suối cách nhà hai dặm để tung nước chơi cho mát. Cô ấy đi xe đạp còn anh cưỡi con ngựa thiến màu hồng mà ông quản đốc đã cho phép cưỡi. Con ngựa tên Rocky. Nhưng bọn anh đã ham vui chơi nô đùa đến nỗi quên cả thời gian. Bỗng mặt trời chiếu súp xuống thật nhanh. Bọn anh đã được dặn là phải về trước khi trời tối. Bố mẹ anh đã rất nghiêm khắc đưa ra điều lệ này. Marcie và anh đều biết nếu bất tuân thì sẽ gặp nhiều rắc rối. Bọn anh vội vàng xách giày xách áo chạy gấp. Đến khi thấy chiếc xe đạp của Marcie bị xẹp bánh mới lo quỳnh lên. Nó muốn dắt xe về nhà, còn anh thì muốn nó cưỡi ngựa chung với anh. Hai anh em cãi nhau. Anh gọi nó là đồ mèo nhút nhát, là gà choai nhát gan sợ ngựa, nhưng cũng chẳng giúp gì được. Nó cố thuyết phục anh về nhà một mình, nhưng anh biết nếu anh để nó một mình ngoài đêm tối thì thế nào cũng bị lăm chuyên. Cuối cùng anh khuyên nó cưỡi ngựa về nhà với anh, nhưng nó ra điều kiện là anh không được đi nhanh lắm.

- Anh hứa không đi nhanh lắm. - Kincade lặp lại câu nói với giọng gay gắt vì ân hận. - Lời hứa như nước đổ lá môn, - miệng anh mím lại vẻ chua cay. - Em nghĩ sao về chuyện những thằng to đầu hành hạ em út để mua vui?

- Em không biết, nhưng chuyện ấy có thật. - Eden đáp vì cô có kinh nghiệm của chính mình. Ông anh cả Vince của cô còn lâu mới thành thiên thần của cô được. - Chồng ghẹo em nhỏ là trò vui của đám anh trai mà. Chúng không chủ tâm ác ý... mà chỉ đùa chơi thôi.

Kincade gật đầu.

- Anh chỉ muốn dọa Marcie một chút thôi, chỉ thế thôi. Khi nó la lên bảo anh dừng lại thì anh lại thúc con Rocky chạy nhanh hơn. Anh không ngờ Marcie lại cả gan buông tay khỏi cái giá yên để chụp lấy dây cương. Rủi thay là nó chỉ nắm được một sợi, nhưng nó vẫn giật đầu con ngựa rất mạnh và rất nhanh, đến nỗi cả hai anh em đều té nhào xuống mà anh không kịp nhận nó đã làm gì. Anh văng ra khỏi ngựa trước khi nhào xuống đất, nhưng Marcie thì bị đè dưới mình ngựa.

- Chính vì thế mà cô ấy bị gãy chân.

- Bị gãy vui nhiều mảnh. Đúng là thế đấy. - Anh đưa tay bốc lên một nắm cát to hạt gần bên mép tấm chăn. - Hầu hết đất đai ở trang trại đều như thế này. Chắc cô ấy té xuống đất bị đè lên cát sỏi như thế này nên mới ra nông nỗi như thế. Nhưng bọn anh nhào xuống ở một vùng đồi thoải thoải có ít đá. Chân của nó bị nghiền nát giữa thân hình con ngựa nặng nửa tấn và lớp đá cứng ngắt.

Anh bấm chặt nắm cát trong tay, ngược mắt nhìn lên bầu trời, cặp mắt ươn ướt. Anh nói tiếp:

- Trước ngày hôm ấy, anh không biết sợ sệt là gì hết... không sợ té ngã, không sợ đau đớn, không run sợ. Sau khi đã hoàn hồn sau cú té, anh đến xem cô ấy có bình yên không. Con ngựa đã đứng dậy, nhưng Marcie thì vẫn nằm yên bất động. Anh nhìn vào cái chân của nó và thấy rõ. Đúng là thằng du côn, há? - Anh tự trách mắng mình.

- Kincade! - Cô đặt một bàn tay lên cánh tay anh, muốn an ủi anh, để làm cho anh nhẹ bớt đau đớn.

- Anh biết nó cần giúp đỡ, nhưng anh không thể bỏ nó mà đi. Anh bị rách tét vài nơi, cho nên anh lấy cái khăn lau máu trên người, rồi buộc vào giá yên và vỗ ngựa cho nó chạy về nhà.

- Thế là thông minh!

Kincade nhún vai tỏ ý bất bình như không muốn nhận lời khen. Anh đáp:

- Khi người ta nhìn thấy bọn anh thì trời đã tối mịt. Anh không nhớ là bao lâu sau đó xe cứu thương mới đến. Hay là không nhớ Marcie phải trải qua không biết bao nhiêu cuộc giải phẫu mới xong. Cô ấy vào ra bệnh viện suốt ba năm liền. Bác sĩ nói cô ấy may mắn lắm cũng phải đi khắp khiêng nặng.

- Anh là con trai thì khác.

- Đúng, bởi thế mới đáng ân hận. – Kincade ném nắm cát xuống đất, chùi hai tay cho sạch rồi đứng lên, đưa tay cho cô. – Chúng ta đi ăn tối chứ? Kẹo kéo dâu no được!

- Chắc chắn rồi.

Dù anh không nói ra nhưng cô biết quá rõ ràng: chuyện em gái anh như thế là được xếp lại, không nhắc tới nữa. Bây giờ hay là về sau.

Không khí trong phòng ăn gợi cho người ta nhớ đến San Francisco, đồ gỗ nặng nề, đèn chùm long lánh, và bàn ăn riêng biệt, Eden và Kincade ăn thịt bò rán vừa nghe một nhạc sĩ hạc cầm chơi những bản nhạc trữ tình du dương. Họ nói đủ thứ chuyện và không đá động đến các đề tài nghiêm trọng, có khả năng gây xúc cảm có liên quan đến Vince.

Người bồi bàn dọn dẹp bát đĩa xong, quay lại, lấy chai rượu vang gần hết lên và quay qua Eden. Cô lấy tay che miệng lý lại, ly cô còn một nửa rượu vang màu đỏ thắm. Cô nói:

- Tôi đủ rồi, cảm ơn.

Anh bồi bàn bèn rót hết rượu trong chai vào ly của Kincade.

- Thừa ngài dùng gì nữa không? Cô- nhắc nhé?

Kincade lắc đầu:

- Anh tính tiền thôi.

- Dạ có ngay. – Anh bồi bàn nhẹ cúi đầu chào rồi đi vào trong, mang theo cái chai không.

Kincade lấy điều xì gà trong túi, đoạn anh ngần ngừ, nhìn Eden, hỏi:

- Em có phiền không?

- Không phiền gì hết. – Cô cười cho phép và bưng ly rượu lên.

Anh dứt điều thuốc vào môi quẹt một que diêm, đưa ngọn lửa vào đầu điều thuốc, hút. Anh nhả khói thơm ngát lên không, đưa mắt nhìn Eden, không khí trong phòng im lặng.

Anh đèn cầy lung linh chiếu vào mặt cô, soi rõ hai má hơi hóp của cô. Cô cầm ly rượu vang trong hai tay, nhìn chòng chọc vào ly ra chiều suy nghĩ lung lắm.

- Sao bỗng nhiên em im lặng lâu như thế? – Kincade nói - Có gì sai trái không?

Cô hơi giật mình ngược mắt nhìn anh, lắc đầu, gượng cười đáp:

- Em chỉ suy nghĩ thôi.

- Suy nghĩ cái gì?

- Đáng lẽ hôm qua em đã tham gia công việc với nhóm ở Hẻm Đại Lâm. Có lẽ họ sẽ lo sợ có điều gì xảy ra cho em.

Eden không nhắc đến Vince và Kincade, nhưng cô đã cân nhắc kỹ mới không nhắc đến hai người. Cô nói tiếp:

- Em muốn có phương tiện gì nhắn cho họ biết là mọi việc đều ổn thỏa cả.

Kincade định nhắc cô nhớ là đáng ra cô không nên đi với anh mới phải, nhưng anh không muốn đá động đến Vince, dù là gián tiếp. Cho nên anh nói sang vấn đề khác.

- Em đã nghĩ ra cách để đánh lừa DePard, phải không?

- Em không biết anh muốn nói gì. – Nhưng cô có vẻ hơi gượng gạo.

Anh cười.

- Theo anh thì em biết đấy!

- Ấy, anh sai rồi. Có bằng chứng gì để anh nói thế!

- Mấy tấm bản đồ. Em mang theo bản đồ trong túi là có lý do. Này em, em có ý định làm gì với mấy tấm bản đồ ấy?

Khi thấy cô ngần ngừ, anh đoán ra lý do khiến cô lo sợ

- Em đừng lo anh sẽ nói điều gì cho DePard biết, Eden à. Chính anh trai em không muốn em đem bò ra chợ bán, chứ không phải anh. Anh ta nghĩ, nếu em không bán bò được, em buộc lòng phải bán trại. Và nếu Vince muốn thế, thì anh quyết ra sức làm cho hẳn không đạt được mong muốn.

- Em biết. – Cô ngần ngừ một hồi lâu, rồi thú thực với anh. – Em “đã có” kế hoạch. – Cô nhấn mạnh thì quá khứ. – Nhưng vì anh và Vince đi rồi, chắc em khó mà thực hiện được. Khó được,

trừ phi em phải thuê thêm nhiều người nữa.

- Kế hoạch gì thế? – Anh lấy làm lạ hỏi.

Cô vuốt một ngón tay trên miệng ly rượu, nhếch miệng cười.

- Tự em đem bò đi bán.

- Em sẽ thuê xe chuyên chở ở đâu?

- Em không dùng xe tải để chuyên chở. – Cô nghiêng người tới trước, ánh đèn cầy chiếu vào mặt cô. – Em sẽ lừa bò đến các chuồng buôn bán bò ở bên kia biên giới, trong lãnh địa Oregon.

- Lừa bò đi. – Kincade hạ điều xì gà xuống, anh đã hiểu được vấn đề - Nhờ bản đồ. Em xem đường sá trên bản đồ.

- Nước là vấn đề gay cấn nhất. Em phải bảo đảm là sau một ngày lừa bò đi, phải có nước cho chúng uống. Thế đấy.

- Tại sao lại đến Oregon? Winemucca gần hơn.

- Nhưng đến đây phải đi qua trại Kim Cương D. DePard chắc sẽ không để cho em đi qua. Em loại luôn Lovalock, Reno và những trạm bán đấu giá ở California, vì những nơi này cũng gặp phải điều kiện tương tự. Mà điều nguy hiểm nhất là tin tức lọt đến tai DePard, lão ta sẽ tìm cách ngăn chặn em ngay. Còn con đường lên phía Bắc thì toàn đồng không mông quạnh, không có cư dân, không có phố xá, chỉ có hai trại chăn nuôi mà ranh giới giữa các trại này với con đường em chọn lừa bò đi, xa đến 10 dặm. Chỉ có một xa lộ cách biên giới vài dặm, mà trên xa lộ này lại hầu như không có xe cộ chạy mấy. Em đã đứng đấy một giờ mà chỉ có một chiếc xe tải nhỏ chạy qua thôi. Họa là chúng ta quá rủi ro mới có người thấy được chúng ta.

Kincade gật đầu:

- Có thể được đấy.

- Em thấy được lắm chứ. – Eden thở dài, mặt có vẻ chán nản. - Việc này phải cần đến 6 người cưỡi ngựa lừa bò. Bây giờ em chỉ có 4, kể cả em nữa đấy, em sợ chắc không làm nổi.

- Chuyện thuê thêm người chắc không khó.

- Hy vọng thế.

- Việc lừa bò sẽ mất bao lâu? – Kincade hỏi khi người bồi bàn đem phiếu tính tiền đến.

- Mười ngày, khoảng chừng ấy.

- DePard thế nào cũng nghi khi lão không thấy em hay người làm của em có mặt quanh trại trong một thời gian lâu như thế. – Kincade xem số tiền, rồi nhét mấy tờ giấy bạc vào trong cái cặp da cùng với tờ giấy tính tiền bữa ăn.

- Chắc lão không nghi đâu. Kế hoạch thế mới hay chứ. Thời gian thu gom bò tránh mùa mưa chúng ta thường mất 6 tuần. Lần này em có kế hoạch làm sơ lược hơn, nghĩa là ta chỉ rà soát những nơi có nước và có đồng cỏ tốt để thu gom số lượng bò nhiều nhất ở đấy, và bỏ qua các chỗ khác. Làm thế chúng ta có thể để mất đến một trăm con hay có thể nhiều hơn nữa, nhưng chúng ta chỉ làm trong vòng ba tuần thôi. Nếu chúng ta dùng vùng giếng Sayer ở bên mép Sa Mạc Đá Đen làm điểm tập trung, thì chúng ta có thể nghỉ một ngày ở đấy, rồi ngay đêm đó lừa bò qua Sa Mạc Đá Đen. Cách này thì không ai thấy được dấu vết bụi bặm bốc lên khi chúng ta bắt đầu lừa bò lên hướng Bắc.

- Em cần phải dành thì giờ để suy tính cho kỹ vấn đề này.

Kincade nói xong, anh gảy tàn thuốc rồi đứng lên, đi vòng qua bên kia bàn, kéo ghế cho cô đứng lên.

- Em sẽ cố suy nghĩ kỹ. – Cô đứng dậy và cứ để yên cho anh để tay lên lưng mình dẫn ra phía cửa. - Nếu chúng ta thực hiện kế hoạch thành công, hy vọng chúng ta sẽ trở về trước khi DePard biết được chúng ta đã đi. Em chỉ mong sao thấy được mặt lão ta khi lão nhận ra được chuyện em đã làm.

- Mỗi hận thù rửa được êm ái, đúng không? – Kincade cúi xuống nhìn cô, cười.

Eden lắc đầu đáp:

- Mỗi hận thù đã hóa đá trái tim người mắc phải, làm sao nói đến chuyện êm ái?

Anh nhướn mày thắc mắc, hỏi lại cô:

- Của Shakespeare à?

- Không, của Eden Rossiter.

Cô đợi thấy nụ cười hay lời khen của anh. Nhưng cô chỉ được đáp lại bằng sự im lặng. Chỉ giải thích được thái độ này bằng một giải pháp thôi. Đó là chuyện của Vince.

Chương 23

Trong thời gian trở về khách sạn, Kincade kể chuyện những ngày đua tài cưỡi ngựa cho Eden nghe, cô rất thích thú. Anh không còn giữ thái độ trầm lặng khó chịu như khi còn trong nhà hàng ăn uống nữa, chung quanh cô bây giờ toàn ánh đèn sáng choang, nê-ông sáng nhấp nháy. Không còn không khí thù hận khi anh mở miệng chuyện trò với cô.

Khi Kincade mở cửa căn hộ, anh bước lui nhường cô vào trước, Eden lại cảm thấy thư thái vô cùng. Vào phòng, cô bắt đầu cảm thấy luyến tiếc giây phút thanh thản bên anh rồi sẽ không còn nữa. Cô biết thế nào hai người cũng sẽ có chuyện xích mích với nhau về Vince.

Một cặp giá móc áo quần bằng thép móc cái áo sơ mi mới giặt sạch và chiếc quần jeans xanh ủi hồ thẳng bằng treo trên nắm cửa phòng ngủ cô. Thấy thế, cô đưa tay vuốt chiếc áo dài dệt kim mềm mại anh đã mua cho cô. Cô quay lại khi anh vừa đóng xong cửa

- Em rất sung sướng được ăn bữa cơm tối và suốt cả buổi chiều – Cô vừa nói vừa cười, mặt hân hoan vui sướng vì biết đây là những giây phút ngắn ngủi cô được hưởng hạnh phúc.

Anh thấy chìa khóa lên bàn rồi nhìn cô:

- Anh cũng sung sướng vì anh đã làm cho em sung sướng

Cô chưa kịp bước đến thì anh đã để hai tay lên vai cô, vuốt hai tay xuống trên cánh tay cô rất dịu dàng làm cho cô bủn rủn cả người. Rồi rất tự nhiên, anh đan mấy ngón tay anh vào mấy ngón tay cô.

- Anh nên xem trên bàn có tin nhắn gì không chứ?

- Không cần, đèn nhắn tin trên điện thoại không đỏ. Chắc không có ai gọi đâu – Anh nân một bàn tay cô lên hôn, rồi nâng bàn tay kia lên

Cánh tay cô nóng ran lên rất nhanh. Eden thấy mặt cô giả vờ như mình cóc cần, một mặt cô chống lại thái độ giả vờ đó

- Có thể đèn không được sáng lắm, phải không?

- Cũng có thể, để rồi anh xem sao.

Anh cầm lấy bàn tay của cô, tay kia vuốt tóc cô ra sau, mấy ngón tay lướt trên da thịt cô. Kincade cảm thấy như có điện giật nhưng anh không biết về phía cô hay anh

- Không!

- Không cái gì?

Anh áp bàn tay lên sau cổ cô. Cô điếng người khi anh làm thế, cô vẫn đứng yên. Kincade nhìn xuống đôi môi cô hé mở mấp máy, mềm mại và đầy đặn rất khêu gợi. Cho dù anh không thèm khát đi nữa anh cũng muốn thưởng thức đôi môi ấy.

Khi môi anh thì thảo trên môi cô, tim cô như muốn thót lại. Eden biết làm thế không hay nên cô quay đi

- Kincade, em không giống các phụ nữ khác đâu

- Đúng, em hoàn toàn không giống họ - Anh tự nhiên vuốt ngón tay dọc theo cổ cô, thái độ dịu dàng làm cho cô an tâm, mặc dù môi anh đã làm cho cô hết sức luống cuống.

- Anh nên nhớ là bây giờ em không thể cho anh cái anh muốn

- Vậy thì anh chỉ nhận cái em có thể cho anh thôi

Khi anh cúi hôn cô, Eden thở dài. Tiếng thở dài nghe như vừa thất vọng và vừa cảm thấy kỳ diệu. Một thoáng, chỉ một thoáng thôi, cô chấp nhận áp người vào anh, hé môi ra. Đoạn cô nhích người lui và quay đi

- Em không thể cho được. Không được đâu!

- Vì Jeff phải không? – Một lần nữa Kincade vuốt ve vai cô – Anh biết chuyện này từ lâu trước khi nghe em kể sáng nay – Cô quay người lại, như anh mong muốn – Anh biết không có gì xóa

tan được chuyện ấy trong ký ức em Eden ạ. Hay là không có gì làm giảm bớt sự lo sợ trong lòng em. Nhưng không phải hoàn toàn như thế giữa nam và nữ đâu – Anh dừng lại một chốc mới nói tiếp - Không phải hoàn toàn như thế đâu

Anh mơn trớn vuốt ve gương mặt cô, rồi áp mu bàn tay lên má cô. Eden nhắm mắt lại để hưởng cảm giác êm ái khi mấy ngón tay anh lướt trên da thịt cô, cô cảm thấy mê mê ngây ngất

- Em sợ thật – Cô xác nhận với anh

- Anh cũng sợ

Cô mở mắt ra:

- Tại sao anh cũng sợ?

- Bởi vì em nổi tiếng – Anh lồng mấy ngón tay vào tóc cô – Vì chuyện nổi tiếng – Anh lại kéo cô sát vào, thoa nhẹ lên người cô, cố nghĩ đến sự dịu dàng của cô hơn là sức mạnh của cô – Anh thấy em không tránh khỏi nỗi lo sợ ngay giờ phút đầu tiên anh thấy em trên đường phố. Có lẽ không tránh khỏi lo sợ ngay từ ban đầu kia. Suốt nhiều năm trời, Eden không chịu chấp nhận cô nhớ cái gì, cô không chịu chấp nhận cô muốn có một cái gì đó nơi người đàn ông. Mãi cho đến ngày Kincade xuất hiện và đánh thức tình cảm của cô dậy. Cô muốn có sự hiện diện của anh cho dù chỉ một lần rồi thôi

Miệng anh cà trên môi cô, hôn thật nhẹ nhàng, hôn rồi lại nghỉ, nghỉ rồi lại hôn. Kincade thấy vẻ mặt cô bối rối, và khi anh chạm môi vào môi cô, mắt cô lại hiện rõ vẻ thèm thuồng. Nhưng anh không để lòng dục hướng dẫn anh, không để cho lòng dục khiến anh vội vàng chiếm hữu. Lần này thì không, không thể đối với Eden. Đêm nay cần phải khéo léo và kiên nhẫn.

Anh đã sử dụng tốt biện pháp này. Khi anh ôm cô, cô như đã sẵn sàng đợi anh vuốt ve, đợi anh khám phá. Hai bàn tay cô lướt trên người anh, e dè di chuyển lên vai anh, vuốt ra sau lưng anh, luồn xuống dưới áo sơ mi để lần vào da thịt anh.

Eden nghe anh thở hổn hển khi tay cô sờ vào da thịt trần của anh. Nụ hôn của anh trở nên nóng bỏng. Anh nói thì thầm cái gì đó nhưng cô chẳng nghe rõ. Cô không ngờ anh lại quá bình tĩnh để từ từ cởi áo cô ra và đủ bình tĩnh đưa tay mơn trớn vuốt ve cô. Cái áo dài rơi nằm một đống dưới chân cô, tiếng áo rơi xột xoạt hòa với tiếng máu chảy ù ù trong hai tai cô.

Anh đèn đu đủ trong căn phòng chiếu lên ngực cô, da thịt cô nổi bật lên dưới ánh đèn.

Kincade thấy lòng dục bùng lên dữ dội nhưng anh cố kiềm chế sự bột chộp đến nỗi cổ họng anh nghẹn lại khi nhìn vào người cô, quá hung hăng đến nỗi các bắp thịt trên người anh run lên khi anh bế cô lên trong tay.

Anh không mang Eden vào buồng ngủ của cô, vì ở đây cô đã nằm mơ thấy lại cơn chấn động vào đêm hôm ấy cách nay nhiều năm. Anh bế cô vào phòng anh, nơi không có cơn ác mộng ấy hành hạ. Anh để cô nằm trên giường, cởi hết áo quần mình ra và nằm với cô

Anh thấy cô có vẻ căng thẳng và lo lắng, bèn lăn người cô lên trên mình anh, dành cho cô vị trí chủ động. Khi anh đưa tay vén tóc cô khỏi mặt, anh cố giữ ý tứ không muốn làm cho cô sợ sệt hoảng hốt

- Nếu anh làm cái gì em không thích, em cứ nói, anh sẽ ngưng lại ngay – Anh thì thầm vào tai cô

- Nhưng nếu em muốn anh làm gì, em cũng cứ nói, được không?

- Được – Cô đáp, nhưng cô lại nhìn vào mặt anh, cố tìm xem anh có đáng cho cô tin không.

- Nếu em hôn trả anh thì tuyệt lắm – Kincade đề nghị

Với vẻ dè dặt lo âu, cô chầm chậm áp môi vào môi anh. Kincade đón lấy nụ hôn nóng bỏng. Cô nghe được tiếng thở dài run rẩy của mình khi biết nỗi đam mê chạy rần rần khắp toàn thân, cảm thấy người cô lâng lâng êm ái, và biết rằng những điều trước đây cô đã tưởng không còn nữa.

Có nhận thì cũng phải có cho. Nhưng cô không thấy có gì là hung bạo hết, không có gì đau đớn hết. Cô chỉ thấy tay anh vuốt ve êm ái, chỉ thấy môi anh ấm áp dịu dàng. Ngay khi đôi môi anh áp lên vú cô và người cô cong lên, Eden cũng chỉ cảm thấy hoan lạc mà thôi.

Môi anh lại đặt lên môi cô, dụ dỗ cô hé môi ra, thuyết phục cô đưa lưỡi ra hòa nhịp với lưỡi anh. Cảm xúc thật mới mẻ, thế nhưng lại quen thuộc. Cơ thể anh cọ xát với cơ thể cô, áp sát nhau, trượt lên nhau, những hành động này không làm cho cô hoảng hốt như cô đã lo sợ. Khi anh sờ vào những nơi mà trước đây không bao giờ có người đàn ông nào được phép đụng đến, cô không còn nghĩ là xúc phạm nữa.

Chẳng bao lâu sau, không phải chỉ còn cảm giác mà thôi, mà là sự cảm nhận căng thẳng đau

đón kinh khủng. Da cô nóng ran lên đến độ không khí mát lạnh của máy điều hòa nhiệt độ tỏa ra cũng không làm dịu đi được. Hơi nóng dồn lại, chùng chất lên, ép sâu vào người cô. Quả là đau đón tốt độ nhưng không phải như cô tưởng. Cô thấy bất lực, cô thấy không khi nào lại đau đón như thế này, không khi nào lại đau đón như thế này trong vòng tay của đàn ông nữa. Cô chống lại cơn đau mặc dù cô đã bất lực. Cô bấu chặt mười ngón tay xuống khăn trải giường. Kincade từ từ thoa tay lên đùi cô, thấy từng thớ thịt trên chân cô run rẩy. Cô nóng hầm hập, đúng như anh đã tiên đoán. Cô chỉ chống cự một lúc thoáng thôi. Anh nhìn mặt cô thấy nét đau đón hiện rõ trên mặt cô cùng với sự rắng sức, thế rồi giây phút không mấy thú vị xảy đến. Khi anh trượt vào trong cô, quả là một cơn sốc. Và lúc cô ôm chầm lấy người anh thì bỗng nhiên cả hai đều tham lam ham hố.

Eden nằm yên trong hai cánh tay anh, cảm thấy dư vị của cơn khoái cảm còn vương vất êm ái trong cô. Người cô hồi hộp, gọi lại cho cô những sự việc xảy ra. Đau thật đấy nhưng sung sướng vô cùng. Anh đã làm cho cô những chuyện mà trước đây cô cứ nghĩ là chẳng thích thú gì. Cô muốn cười và ôm nôi sung sướng vào lòng như một thành quả. Cô cảm thấy toàn thân ấm áp và an lành. Nhưng cho dù lòng cô có hân hoan sung sướng đến mấy thì cô cũng phải tự nhủ để ghi nhớ rằng coi trọng tình cảm này quá sẽ là một sai lầm. Những gì xảy ra giữa họ chỉ là bản năng tự nhiên mà thôi. Nếu xem hành động này khác đi thì sẽ là điên, cô phải cẩn thận đề phòng mới được.

Kincade phân vân không biết Eden có biết cô như thế nào không. Cô nằm trần truồng, một chân gác lên anh, da dẻ ấm áp sau trận mây mưa say đắm, tóc xỏa quanh gối. Nhồm nghiêng người tựa lên một cùi tay, anh nhìn mặt cô. Anh muốn biết cô nghĩ gì, cô cảm thấy ra sao. Thế nhưng anh lại hỏi

- Anh đã làm em đau à?

- Không, dĩ nhiên là không – Thái độ vội vã trả lời chứng tỏ cô đang khó chịu

Anh cảm thấy cô đang bối rối. Anh không muốn để cô phải khó chịu với tình thế này, hay với anh. Anh nằm xuống lại trên gối, lập tức cô định rời khỏi anh.

- Không, em đừng đi – Kincade ôm cô lại và hôn lên tóc cô – Đây là cảnh nam nữ nằm chung với nhau trên giường, hoàn toàn bằng lòng nhau, và nàng nói với chàng rằng chàng là người tình tuyệt vời xiết bao

Khi thấy cô vẫn nằm yên, anh ghé đầu sang nhìn cô

- Sao?

Anh hỏi với vẻ hài hước chứ không phải cao ngạo

Cô thấy ánh mắt anh chăm chọc và nhận ra anh đang cố làm dịu những tình cảm lúng túng trong cô đi. Thường khi gặp những tình huống không hay, lòng tự hào trong cô lại nổi lên, bây giờ cô đang như thế.

- Anh là một người tình tuyệt vời – Cô đáp, giọng làm ra vẻ bị bó buộc với hy vọng nói lên để bớt ngượng ngùng

Kincade cười khúc khích và nằm nghiêng quay mặt về cô:

- Lời khen ngượng ngập của em như chửi vào mặt anh

Anh mỉm cười vén lên một chùm tóc cài sau tai cô, rồi vuốt tay lên má cô. Tay anh dừng lại nơi cằm vừa đưa mu ngón cái áp lên môi dưới cô. Nụ cười trên môi anh tắt đi, ánh mắt lại căng thẳng, anh nói nhỏ:

- Eden, em là người tình tuyệt vời!

Bỗng cô cảm thấy tức ngực khi thấy mình rất tha thiết muốn tin vào lời anh

- Hấp dẫn, can đảm, tham lam và xinh đẹp. Đẹp lạ thường!

Vui thay là cô lại cảm thấy êm ả khi anh chọc ghẹo cô. Cô lại đâm ra cũng muốn chọc lại anh, cô hỏi:

- Bây giờ anh có cần em vuốt ve cái tôi trong anh không?

- Không phải cái tôi của anh – Anh cười toe toét rồi nhích lại gần cô hơn, cà môi lên môi cô – Không thể như thế được, phải không? – Anh chống lại ý ấy – Anh muốn lại nhanh quá...

- Phải – Cô thì thào đáp, lòng cảm thấy rạo rực trở lại

- Eden em, tình yêu không phải bao giờ cũng dịu dàng đâu

Mặc dù đã nghe anh báo trước, cô vẫn không chuẩn bị để đón nụ hôn của anh. Nụ hôn không vồ vập, không hối hả mà nóng hổi, nồng cháy. Hoàn toàn gọi dục. Hơi nóng tràn ngập người cô,

tiếp theo là hai bàn tay của Kincade. Cô buông thả mình cho hơi ấm, cho anh Lâu sau đó, khi hai người nắm tay chân quấn lấy nhau, Kincade mới biết mình đang ôm chặt cô vào lòng. Anh biết chắc chắn như thế và điều đó làm cho anh thấy ấm áp như ngọn đèn vàng bên trong cửa sổ vào một đêm giông tố bão bùng. Anh không tìm kiếm cảnh này, thậm chí anh cũng không có ý nghĩ mong muốn có cảnh này nữa.

Nhưng anh thấy đêm nay anh không muốn chấm dứt cảnh này. Anh cũng không biết rồi đây sự thể sẽ ra sao. Anh vuốt tóc cô rồi nói:

- Eden, anh đã gặp gỡ nhiều phụ nữ nhưng em nhớ cho là anh chưa bao giờ được như thế này, không phụ nữ nào làm cho anh sung sướng như thế này cả.
- Anh khỏi cần phải nói như thế - Cô nằm yên lặng, rất yên lặng trong vòng tay anh.
- Anh biết anh không cần phải nói em yêu à. Nhưng anh muốn nói, em có hiểu không? – Anh cà cầm lên đầu cô – Anh không muốn em nghĩ rằng đây cũng chỉ là thời gian vui chơi của anh như bao nhiêu lần khác
- Phải chăng khác nhau ở chỗ anh đề một cô gái nằm xuống dịu dàng không? – Eden chầm biếm hỏi, cô đau đớn và ước sao anh đừng nói gì nữa. Nếu anh đừng biểu lộ tình cảm ra, chắc cô sẽ thấy dễ chịu hơn

Liền sau đó, cô nằm ngửa người ra, hai cánh tay xuôi thẳng trên nệm. Kincade chồm người lên, mặt anh tối sầm lại vì tức giận và hết kiên nhẫn, anh nói

- Mẹ kiếp, anh nói nghiêm túc mà!

Chuông điện thoại reo, anh chửi thề lần nữa, nhẹ hơn nhưng lời lẽ lại gay gắt hơn. Anh buông cô ra, lăn người đi, đưa hai chân xuống giường vùng đứng dậy. Ngay trước khi nhắc điện thoại lên, Kincade đã biết đây là cú điện thoại anh lo ngại nhất

Eden cũng vậy. Cô nhìn tấm lưng anh chẳng chịt những cơ bắp rắn chắc khỏe mạnh của anh. Tự thâm tâm, cô muốn đưa tay vuốt ve những bắp thịt ấy, muốn đưa tay quàng lên vai anh, áp người ôm chặt lấy anh

- Đợi một chút – Kincade nói trong điện thoại và bật ngọn đèn ngủ lên – Đợi tôi lấy bút ghi chép đã

Eden bước xuống khỏi phía bên kia giường, vào phòng tắm

- Rồi, nói đi

Rửa ráy vội vàng xong, cô lấy cái áo tắm móc trên móc cửa mặc vào rồi bước ra. Cô nghe anh nói tiếp:

- Từ từ Sắt Rỉ, anh nói nhanh quá

Khi cô rời khỏi phòng anh để vào phòng cô, cô cảm thấy anh đang nhìn cô. Cô ngẩng cao đầu lên một chút, lòng tự hào trong cô nổi lên, tim cô đau nhói vì những chuyện đang chẳng đúng. Thật là điên khùng!

Eden lấy quần áo mặc nhanh vào người. Khi mang ủng xong cô nghe tiếng Kincade di chuyển quanh bên phòng kia. Cô đứng lên, sửa lại mái tóc rối bời cho ngay ngắn rồi chụp mạnh mũ lên đầu

Cô bước qua phòng khác, cảm thấy cái quần vải thô hồ cứng cọt lên da thịt. Chỉ sau một buổi chiều mặc áo dài, chiếc quần jeans xanh đã gây cho cô một cảm giác lạ lùng. Cố giữ bình tĩnh, cô đứng đợi Kincade đang ở trong phòng anh, lòng căng thẳng nôn nóng.

Anh bước ra, vừa đi vừa nhét áo sơ mi vào quần Levis. Khi thấy cô, anh dừng lại đưa mắt nhìn khắp áo sơ mi trắng và quần jeans ủi hồ tươm tất trên người cô, anh lại nhớ đến cảnh anh vuốt ve khắp người cô mới đây

Cô nhìn vào mắt anh, dạn dĩ hỏi:

- Anh biết Vince ở đâu rồi, phải không?

Mặt anh đanh lại, không còn nét dịu dàng, không còn vẻ ấm áp thân tình nữa. Anh đáp:

- Biết

Anh nhìn chòng chọc vào cô rồi hỏi

- Em biết Axel Gray chứ?
- Biết

Cô cảm thấy tội nghiệp cho Vince, lại giận tại sao anh ta còn ở lại Reno. Đáng lý ra anh ta phải bỏ đi khỏi đây, đáng ra anh ta phải cao chạy xa bay khỏi đây

- Mẹ kiếp, Eden! – Kincade nổ lớn – Tại sao em không nói cho anh biết? Đáng lý em phải nói

cho anh biết để cả hai chúng ta đều tránh khỏi... - Bỗng anh dừng lại và quay đi
“Tránh khỏi cái gì?” Eden nghĩ. Tránh khỏi nhiều cảnh đau lòng ư? Nhưng cô hài lòng khi thấy anh không nói hết câu

- Vince là anh trai của em, Kincade
Anh lại nhìn cô, ánh mắt nảy lửa:
- Em có biết là anh chẳng thiết điều này không?
Anh chụp cái mũ đội lên đầu rồi bước ra cửa, tay lục tìm chìa khóa xe trong túi quần
Trước khi anh ra đến cửa, Eden đã bước đến kịp, nắm cánh tay anh chặn lại, cô nói”
- Anh đừng đuổi theo anh ấy – Cô đề nghị chứ không xin
- Anh phải theo – Anh cương quyết trước ánh mắt lạnh lẽu yêu cầu của cô. Chỉ vì cô đã quá thương yêu anh trai cô thì anh cũng phải thương em gái anh chứ. Anh có lỗi với Marcie, đây là việc cuối cùng anh phải làm cho cô ấy.
- Đừng, anh đừng theo nữa – Eden biện bạch – Anh hãy để cho anh ấy yên. Hãy quên đi những gì anh ấy đã gây nên cho anh, cứ xem như không có gì xảy ra, bỏ đi!
- Không – Anh chỉ đáp một tiếng thôi mà sao nghe gay gắt hơn cả một tràng tiếng la hét chửi bới nữa
- Nếu chuyện hai ta vừa làm có ý nghĩa với anh, nếu anh quan tâm đến thì xin anh đừng theo anh ấy nữa. Anh hãy để cho anh ấy đi đi
- Phải chăng đó là lý do khiến em đã làm chuyện ấy với anh? – Anh nóng nảy hỏi – Phải chăng vì thế mà em ngủ với anh? Làm thế để đổi lấy việc anh không theo đuổi anh trai em nữa?
Cô tát thật mạnh vào mặt anh, tiếng tát tai vang khắp phòng như lời tuyên chiến chính thức.
Hậm hực, mắt long lanh ngấn lệ, Eden bỏ đi
- Không – Kincade nắm tay cô giật mạnh kéo cô sát vào anh, anh quàng tay quanh người cô, giữ yên cô tại chỗ. Cô vùng vằng như chỉ có cái mũ bay đi. Kincade giữ đầu cô ép vào vai anh
- Eden, chuyện xảy ra giữa hai ta rất đặc biệt – Anh nói, giọng vẫn run run vì tức giận – Không có gì hủy hoại chuyện này được hết. Em không hủy hoại mà anh cũng không!
- Bằng mọi cách, chúng ta đừng phá hủy một phút huy hoàng chứ gì? – Giọng trả lời của cô đầu mĩa mai pha lẫn nỗi đau đớn và tức giận
Khi anh để cô đứng yên trở lại, mười ngón tay anh bấu chặt hai vai cô.
- Đêm qua chúng ta đã làm tình, em không được cho chuyện đó là vì cái này cái nọ - Anh nhìn thấy mặt cô lộ vẻ ngần ngại và đau đớn – Không ai trong hai ta viện cớ ra làm gì, nhưng có viện cớ ra cũng không thay đổi được tình hình Eden ạ
- Viện cớ cũng không thay đổi được cái gì hết
- Đúng, không thay đổi được gì hết – Kincade nói lỏng hai tay – Anh phải tìm anh trai em, Eden à. Còn em, em cứ che chở cho hắn nhưng đừng ngăn chặn anh và anh cũng sẽ không cố tình ngăn chặn em, được chứ? – Anh buông cô ra và đưa tay, nói – Thỏa thuận chứ?
Eden ngần ngừ rồi nói
- Em sẽ đi với anh
- Anh không ngăn chặn em
- Thỏa thuận – Cô bắt lấy tay anh nhưng không cười với anh
Khi Kincade bước ra cửa, cô lượm mũ bước theo anh. Việc mà cả hai chắc không kéo dài được lâu, Eden tin chắc như thế. Thế nào rồi cũng xảy ra va chạm, và khi đã xảy ra, chắc những lời đao to búa lớn của Kincade về tình yêu sẽ tan thành mây khói.
Mây khói. Tất cả là thế đấy. Chỉ là nỗ lực làm mờ mắt cô, lái cô theo ước muốn của anh. Mặc dù anh là người cô để tâm chú ý đến hơn bất cứ người đàn ông nào khác. Nhưng cô không yêu anh, chắc chắn cô sẽ không yêu anh.
Đàn ông đều ích kỷ, họ luôn luôn ham muốn, tham lam dục vọng. Họ mong phụ nữ hứa hẹn, làm vừa lòng họ, hy sinh cho họ. Chẳng nào mà ham muốn dục vọng còn phù hợp với họ thì mọi việc đều tốt đẹp, nhưng nếu những thứ này không hợp với họ, họ sẽ chống lại. Phụ nữ không đời nào thắng được họ, trong cuộc đấu tranh lâu dài phụ nữ không thắng nổi họ.
Khi Kincade lái xe chạy trên đường phố, Eden liếc nhìn một bên mặt anh, cô nhớ lại tất cả những sự việc xảy ra, cố quên cố hòng cô đang đau đớn. Họ vượt qua ranh giới của thành phố ở Sparks, Kincade xem lại những điều hướng dẫn anh đã ghi vội lên giấy ở khách sạn. Đi xa thêm hai khu phố nữa, anh rẽ qua con đường khác rồi chạy đến một khu chung cư. Trong khu vực đó

xe của khu cao ốc, chỉ có độc một trụ đèn chiếu ánh sáng xuống một khoảng rộng, Kincade trông thấy chiếc xe hơi của Vince, xe của Sắt Rỉ đậu ở bên cạnh. Kincade cho xe đậu vào một khoảng trống kế bên xe của anh ta rồi mở cửa cabin xe bước xuống.

Sắt Rỉ từ trong bóng tối bước ra đón anh, mặt mới cạo râu sạch sẽ để lộ nhiều vết tàn nhang mà anh ta cố che dấu dưới bộ râu hàm. Anh ta nói:

- Phòng hắc ở tận tầng trên hết, chỗ cánh cửa sổ thứ ba kể từ bên trái. Hắc đang còn trên ấy. Mới cách đây mấy phút tôi còn thấy hắc ở bên trong cánh cửa sổ.

Eden đi vòng sau xe đúng lúc nghe được tin tức, Sắt Rỉ giật mình khi nhận ra cô. Anh ta quay qua phía Kincade như muốn hỏi. Kincade không phân trần, chỉ nói:

- Eden, đây là Walker Sắt Rỉ, một người bạn của anh. Còn đây là Eden Rossiter – Kincade đưa tay chỉ qua cô
- Chào bà – Sắt Rỉ đưa tay lên mép vành mũ. Eden chỉ gật đầu. Một lát sau, Sắt Rỉ quay qua Kincade – Anh muốn làm gì đây? Xong vào cửa luôn phải không?
- Có đường nào ra khỏi tòa nhà nữa không?
- Có hai đường. Nhưng cho dù hắc có trốn khỏi chúng ta được, hắc cũng không thể đi đâu. Tôi đã làm hỏng xe hắc rồi
- Anh thật giỏi – Kincade cười toe toét rồi ngẩng đầu nhìn lên với vẻ chăm chú khi ánh đèn trong phòng đã tắt – Hình như Rossiter đang đi xuống đây.

Anh quang sát cửa ngõ quanh khu đỗ xe và nhìn những khoảng sân bên kia bãi xe, rồi nhìn xem khu vực có nhiều bụi cây bên cạnh lối vào gần bãi xe nhất

- Xem ra không ai trong chúng ta có mang giày chạy bộ, có lẽ chúng ta nên đến đón hắc ở cửa thì hơn.
- Tôi thấy anh nói đúng đấy

Kincade nhìn Eden

- Em đến không?
- Dĩ nhiên rồi – Cô bước theo anh, mắt chú ý nhìn vào cánh cửa bên cửa tòa nhà, suy nghĩ tìm cách để báo cho Vince biết ngay sự tình

Một cặp đèn có kiểu đèn lồng gắn trên tường gạch hai bên hông cửa, chiếu ánh sáng ra vùng trước cửa. Lối đi vào nhà cổng trước và bãi đậu xe đều nằm trong bóng tối

Khi họ đến cửa, Eden nhìn thấy một hành lang rộng ở bên kia cửa kính. Vince đang bước về phía họ. Cô liền đưa tay mở cửa nhưng Kincade níu cô lại, lôi cô bước lui vào khoảng tối. Đồng thời anh gọi Sắt Rỉ coi chừng phía bên kia. Eden cố vịn tay vùng ra, cô nói:

- Tôi nghĩ là anh không được ngăn chặn tôi mà
- Bảo vệ hắc thì được, nhưng anh không để em báo tin cho hắc
- Nếu em không báo tin cho anh ấy thì làm sao em bảo vệ được? – Cô phản đối, hai mắt trân trân nhìn anh
- Vấn đề khó khăn của em là thế đấy – Anh nhìn vào cửa

Khi Vince thông dong bước ra cửa, mồm huyết sáo. Eden quá giận, cô quay lại la lớn:

- Vince coi chừng!

Gã giật mình dừng lại, mặt hướng về phía Kincade

- Đi đâu đấy hả Rossiter? – Kincade bước ra khỏi chỗ tối kéo theo Eden để làm cho Vince không để ý đến Sắt Rỉ đang từ sau một cây cao bước ra chặn cửa vào tòa nhà

Vince bước lui vào cửa nhưng đường đã bị chặn lại, gã quay người nhìn Eden

- Mà chỉ chỗ tao ở cho hắc à? Tại sao mày làm thế?
- Em không...

Kincade xen vào:

- Để dành hơi Rossiter. Cô ấy không nói gì với chúng ta hết. Cô ấy không cần phải nói. Tím mày thì khó khăn gì, mày chưa biết thế hay sao?

Vince vẫn tiếp tục lên giọng

- Mày làm gì em tao? Tao thề có Chúa, nếu mày động vào nó tao sẽ giết mày
- Mày đã cố giết tao một lần rồi, mày nhớ không?
- Anh nói thế là sao? – Eden hỏi nhưng cô chợt thấy chắc không được Kincade trả lời, bèn hỏi Vince – Vince, anh ta nói cái gì?
- Không có gì, hắc cố làm to chuyện ra đấy thôi – Vince chế giễu rồi làm ra vẻ không sợ hãi –

Thôi được rồi, mày đã tìm ra tao. Bây giờ “ông” muốn gì, “ông lớn”?

- Bây giờ... chúng ta sẽ đi một đoạn đường
- Đi đâu?
- Sao? Dĩ nhiên là chỗ mày thích – Kincade cười, nụ cười mím lạnh lùng
- Chỗ tao thích à? – Vince nhíu mày lo sợ rồi lắc đầu – Nếu tao không biết chỗ mày đem tao đến thì tao không rời khỏi đây
- Mày phải đi đến chỗ tao bảo mày đi – Kincade nói đều đều khiến cho anh lờ anh nói ra nghe như có diêm không hay
- Ô, thế sao? – Mồ hôi lấm tấm rịn ra trên trán của Vince
- Thế đấy. Chỗ mày sẽ đến không có gì xa lạ với mày đâu. Tao biết mày rất thích về lại trang trại – Kincade giả vờ không thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Eden
- Về trại à? – Vince chế giễu – Mày đùa à? Tao tắm cái địa ngục ấy. A, mà đây là trò chơi của mày phải không? – Gã từ từ gật đầu – Mày định làm khổ đời tao phải không?
- Tao không định làm khổ mày đâu Rossiter. Tin tao đi, mày không được bỏ đi dễ dàng như thế. Em gái mày đã có quyết tâm giữ trại lại, và mày phải làm việc đổ mồ hôi sôi nước mắt ra để giúp cô ấy giữ lại trại. Mày hiểu ý tao rồi chứ?
- Tao hiểu – Gã cầu nhàu đáp
- Sắt Rỉ này – Mắt Kincade vẫn dán chặt vào Vince
- Ừa
- Tôi cần một cặp mắt nữa để canh chừng chú Sam Lén này đây. Tôi biết Eden cần thêm người làm. Anh có thích công việc chăn bò không?
- Sao lại không? Tôi không biết có việc gì tốt hơn để làm nữa

Kincade liếc mắt nhìn nhanh Eden rồi hỏi:

- Cô bằng lòng thuê Sắt Rỉ không?
- Bằng lòng – Đáp thế nhưng cô vẫn không biết tính sao
- Tốt – Kincade thọc tay vào túi – Em liệu có biết đường về lại khách sạn không?
- Chắc biết – Eden nhíu mày – Mà tại sao?
- Lấy xe anh về thu xếp đồ đạc của chúng ta – Anh đưa chìa khóa cho cô - Kirb sẽ lo liệu cho anh trả phòng
- Anh sẽ làm gì?
- Sắt Rỉ và anh sẽ giúp anh trai em thu dọn đồ đạc

Khi thấy cô không đi đến xe, Kincade nói thêm

- Em đừng lo, không có chuyện gì đáng ngại xảy ra đâu trừ phi anh trai em giở chứng. Mà với hai người, anh nghĩ là chuyện ấy không xảy ra được đâu.
- Làm sao em tin là khi về đây vẫn còn anh?
- Thì em lấy xe anh mà

Kincade bước tới nắm cánh tay Rossiter quay gã lại phía cửa

- Ta lên thu dọn đồ đạc của mày, Vince, chúng ta phải đi một đoạn đường xa đấy!
- Bỏ tay ra – Vince hất tay khỏi tay anh sau khi Kincade đã đẩy gã đi tới. Sắt Rỉ mở rộng cửa, anh ta cúi người vói về hài hước và đưa tay huơ một đường làm ra điều mời Vince vào trước

Eden nhìn ba người đi dọc theo hành lang rồi nhìn chòm chìa khóa trong tay, cô đứng ngẩn ngừ thêm một lát nữa mới quay lại bước đến chiếc xe hơi của Kincade

Căn phòng trên lầu quả là loại phòng trọ tiêu biểu cho dân độc thân, đồ đạc trong phòng đủ loại tạp nham, trên tường chỉ treo toàn tranh ảnh rẻ tiền. Trên bàn cà phê trước tivi có cái thùng rác công dụng mìn sợi đã hết sạch và mấy lon bia rỗng, mấy đồng rác ùn lại dưới mấy cái ghế dựa và trong các góc phòng. Kincade không để ý đến các thứ ấy, anh đưa mắt nhìn quanh phòng rồi cuối cùng nhìn đến cái điện thoại nằm khuất một nửa dưới tờ “Thể thao minh họa”

Vince bước ra phía ngoài phòng khách, gã nói:

- Áo quần đồ đạc của tôi để ở ngoài này
- Khoan đã, trước hết mày phải gọi điện cho tao đã – Kincade bước đến hất tờ báo sang một bên.
- Gọi điện thoại à? – Vince quay lui nhắm mắt – Gọi cho ai?
- Cho DePard. Mày có nhớ mày đã thất hẹn với Sheehan không? Chắc bây giờ DePard đang thắc

mắc không biết tại sao mày lại không đến gặp hần – Kincade nhắc ống nghe lên đưa cho gã
- Chắc giờ này lão ta ngủ rồi – Vince cự nự
- Thức hần dậy
- Mà nói gì với lão ta?
- Nói thực cho hần biết. Nói cho hần biết em gái mày chưa tìm được người chuyên chở bỏ đi bán, và vì đang bận việc thu gom bò cho nên mày không thể đến gặp hần thường xuyên được. Nhưng nếu có tin gì mới, mày sẽ tìm cách báo cho hần hay. Mày chỉ nói thế thôi
- Nếu lão ta hỏi tại sao ngày hôm kia tôi không đến gặp Sheehan thì trả lời sao?
- Thì mày nói láo với hần. Mày có tài nói láo mà – Kincade đưa điện thoại cho gã – Nào, gọi đi Vince miễn cưỡng nắm điện thoại, quay số.

Công tước DePard ngồi trên mép giường, trên người chỉ mặc toàn đồ lót như thường khi. Tay lão vẫn còn để trên máy điện thoại màu đen ở bàn ngủ. Đầu lão cúi xuống ra vẻ suy nghĩ lung lắm, mái tóc màu hạt dẻ lốm đốm bạc lấp lánh dưới ánh đèn. Lão rất ghét những cú điện thoại vào đêm khuya, những cú điện thoại như thế này làm lão nhớ lại cái đêm Jeff chết. Một lát sau, lão lại nhắc điện thoại lên bấm số gọi đến khu nhà Sheehan ở. Đến hồi chuông thứ ba, viên quản đốc mới trả lời, giọng gã còn ngái ngủ
- DePard đây – Công tước xưng tên – Vince Rossiter vừa gọi điện thoại đến cho tôi
- Rossiter à? – Gã hỏi với giọng kinh ngạc rồi nói tiếp – Lạy chúa, tại sao hần lại gọi vào giờ này? Nửa đêm rồi mà
- Biết rồi
- Hần muốn cái gì?
- Hần nói bây giờ hần mới có dịp chuẩn được. Hần cho biết thằng Kincade đeo riết kiểm tra hần, hần còn nói thằng ấy nghi ngờ Vince cung cấp cho chúng ta tin tức về các hoạt động của em gái hần. Vince lo là thằng ấy chắc đã nói gì đấy với em hần cho nên con ấy kín miệng không nói cho hần biết tí gì về các kế hoạch của nó hết.
- Hần nói có vẻ đúng sự thực đấy
- Vince muốn canh chừng một thời gian xem sao. Cho nên nếu chúng ta không nghe được tin tức gì của hần thì cũng đừng lo. Hần nói nếu hần phát hiện ra được cái gì mới mẻ quan trọng thì hần mới tiếp xúc với chúng ta.
Lão Công tước đưa mấy ngón tay cào lên tóc, vuốt lại mấy mớ tóc bạc thô tháp bù xù trong lúc ngủ
- Ông có tin hần không? – Sheehan hỏi
- Hần nói nghe cũng phải đấy – Lão Công tước xác nhận, giọng có vẻ hậm hực – Nhưng cũng có điều không đáng tin lắm
- Điều gì?
- Tôi không biết. Chỉ là linh cảm như vậy thôi, tôi chưa nắm được cái gì cụ thể
- Theo ông thì chúng ta nên làm gì?
- Cứ chờ xem sao đã. Phải căng mắt mà nhìn, căng tai mà nghe thôi. Sáng mai gọi báo cho tôi biết anh đã tìm ra được cái gì, nếu có
- Tuân lệnh ông – Sheehan đáp
DePard cắt máy

Khi Eden lái xe vào bãi đậu thì Kincade và Vince đang ở phía sau chiếc xe của Vince. Nấp đây đầu máy xe Vince dorr cao lên và Walker Sắt Rỉ đang cúi đầu xuống dưới nắp thùng mày mò sửa cái gì trong máy. Eden đỗ xe bên cạnh, tắt máy rồi bước ra ngoài
- Đồ đạc của anh sau thùng xe – Cô nói với Kincade
- Tốt!
Sắt Rỉ sập mạnh nắp thùng xe xuống, đưa hai tay lau mạnh trên nắp để xem then đã cài chặt chưa rồi thông thả đến với họ, lau hai bàn tay dính đầy nhớt trên một miếng giẻ
- Bây giờ thì xe chạy tốt rồi
Kincade gạt đầu rồi nhìn Vince
- Mày lái xe mày theo tao, nhưng đừng lồi thối đấy. Sắt Rỉ lái xe theo sau xe mày về tận trang trại đấy

Vince đưa mắt nhìn chiếc xe của Walker Sắt Rỉ với vẻ khinh khi, gã nói:

- Anh nghĩ chiếc xe cà tàng này của anh ta theo kịp xe tôi sao?
- Mà đừng xét theo bề ngoài Rossiter – Kincade khuyên – Xe anh ấy máy tuyệt lắm, anh ta dư sức vượt xe mà

Anh vẫy tay ra hiệu cho Eden bước vào xe anh

- Lên xe đi thôi
- Khoan đã – Vince chống lại – Tại sao cô ấy lại đi với anh?
- Vì tao bảo thế

Hai mươi phút sau, ba chiếc xe tải nhỏ trên đường liên bang hướng về phía đông, ánh sáng của thành phố Reno sáng rực một khoảng bầu trời phía sau họ. Từ khi rời khỏi khu khách sạn, Eden không nói với Kincade lời nào. Cuối cùng đến đoạn đường này, cô mới lên tiếng hỏi:

- Tại sao anh làm công việc này?
- Công việc gì?
- Đem Vince về trang trại
- Em nghe anh ta nói rồi chứ: anh ta ghét trang trại. Đem anh ta về tức là bỏ tù anh ta
- Thực thế ư? – Cô cố giữ giọng bình thản
- Anh ước sao chỉ có thế - Kincade lẩm bẩm cố giữ bình tĩnh – Anh ước sao em đừng xen vào việc này, nhưng em cứ xen vào. Anh không thể để cho anh trai em ra đi mang theo tội lỗi của hắn, nhưng anh cũng không muốn làm em đau khổ

Đây là vấn đề khó khăn, Kincade không muốn nhắc lại sự căm ghét cùng cực ấy nữa. Anh đã hết gay gắt về chuyện này. Khi anh nhìn đến Vince là anh lại nghĩ đến Eden, chứ không nghĩ đến Marcie. Một sự kiện làm cho anh thấy mình có lỗi lớn

- Gây ồn ào thì phiền lắm, phải không? – Anh thở dài - Nếu anh gây ồn lên thì anh thật khốn, mà nếu không thì cũng khốn

Vô tình anh đưa tay nắm tay cô, đan mấy ngón tay vào với mấy ngón tay cô. Đèn trước xe chiếu thẳng ánh sáng vào đêm đen, chập lại làm một tạo thành một vùng ánh sáng duy nhất di động qua hàng trăm dặm đường trước mắt họ.

Chương 24

Khoảng gần trưa ngày hôm sau, bốn người cưỡi ngựa đến chỗ cắm trại ở Hẻm Đại Lãm. Jack Hoang Dã chạy ra đón họ, lắc lư trên cặp chân vòng kiềng, mái tóc bạc dài đung đưa trên hai vai lão.

- Cô đi đâu mất tiêu quá không thấy đến? – Lão cự nự Eden và nắm dây cương ngựa cho cô nhảy xuống - Mọi người cứ sợ lần này cô không về nữa, sợ có lẽ DePard đã hại cô rồi.
- Khi bò biết bay chuyện này mới xảy ra – Cô móc bàn đạp lên giá yên, nơi khoá dây nịt quanh bụng ngựa một nấc cho ngựa dễ thở.
- Tôi đã thấy bò biết bay rồi đấy. Bôn con đấy. Tôi đã thấy tận mắt rồi.
- Thôi, bác say rồi phải không? - Vince châm biếm hỏi.

Lão đầu bếp phần nộ hít vào một hơi rồi đáp:

- Tôi không say. Hôm ấy, tôi tỉnh táo như cha cố, cái hôm người ta chở bốn con bò cái tơ đắt giá trên trục thẳng. Tôi thấy chiếc máy bay cất cánh chở theo bốn con bò. Thế là chúng bay.
- Bác ấy chỉ trích anh đấy, Rossiter - Sắt Rỉ cười toe toét.

- Chỉ trích cái quái gì? Chiếc máy bay, chứ đâu phải bò! Bò ra sao? – Jack Hoang Dã lập luận. – Chúng không ở trên mặt đất. Máy bay bay. Bò trong máy bay. Thế là bò bay. – Nói xong, lão cười một tràng, tin chắc lập luận của mình không thể bác bỏ được. Đoạn lão quay qua nhìn Sắt Rỉ - Anh là ai?

- Đây là anh Walker Sắt Rỉ, một người làm mới. Anh ấy mới ký hợp đồng - Eden nắm lại dây cương ngựa. – Đây là ông đầu bếp của chúng ta. Mọi người gọi ông ta là Jack Hoang Dã.

- Xin chào - Sắt Rỉ đưa tay chạm vào vành mũ để chào.

Lão đầu bếp cầu nhàu theo kiểu dân da đỏ còn hoang dã nhất, rồi chăm chú nhìn mặt đầy tàn nhan của Sắt Rỉ:

- Tên da đỏ của anh chắc phải là Đa Vết?

- Sai bét rồi. Tôi không có tên da đỏ - Sắt Rỉ chau mày nhìn lão đầu bếp, lấy làm lạ tại sao lão ta lại có ý nghĩ ấy.

- Bây giờ thì anh có tên ấy đấy. – Lão tuyên bố. Bỗng lão lo lắng nhìn qua Eden - Cô có mang đồ tiếp tế ra đây không?

- Trên lưng con ngựa thồ. – Cô chỉ ngón cái về phía con ngựa do Kincade dẫn theo.

Lão chụp lấy sợi dây trên tay Kincade rồi giật sợi giây, miệng huýt nho nhỏ như để cho con ngựa bớt sợ. Con ngựa duỗi cao cổ kháng cự lấy lệ rồi nện chân bước đi. Lão dẫn con ngựa đến Eden rồi lão dừng lại, đưa tay vuốt nhẹ lên gói hàng bọc trong vải bạt.

- Cô có mang theo va ni chứ? – Lão nhìn cô – Chúng ta sắp hết rồi.

Cô cười:

- Bác đừng lo. Bác có nhiều trong ấy.

- Thế thì tuyệt cú mèo rồi. – Lão đáp lại rồi nheo một mắt quan sát cô chăm chăm - Trông cô khác đi.

- Bác muốn nói tôi có vẻ bơ phờ đi chứ gì.

- Không bơ phờ. Mà khác đi. Cô đi mất một thời gian khá lâu. Cô đã thay đổi.

Cô nhìn lão với ánh mắt hơi bức mình, đoạn cô quay qua nhìn Kincade. Cô thôi cười, môi mím lại:

- Này ông già, mắt bác tầm bậy rồi – Cô quay lại, dẫn con ngựa đi về phía toa xe làm nhà bếp.

- Mắt tôi là mắt đại bàng mà. Xa gần gì thấy hết. Thấy đủ thứ. – Lão lẻo đẻo đi theo cô, rồi dẫn theo con ngựa thồ - Mắt tôi thấy cả bụi bám vào cô khi cô ở bên kia thung lũng.

- Thôi đủ rồi! - Eden quay phắt người nhìn lão. – Dem các thứ tiếp tế ấy lên toa mà tháo ra.

Lão đầu bếp bỏ đi, miệng cầu nhàu:

- Không nể nang gì người già, thật quá xấu hổ!

Vince bước theo lão:

- Bác có cái thứ nước đen đắng mà bác gọi là cà phê đấy không? Tôi xin một ly.

Kincade dẫn con ngựa đi ngang qua, dừng lại bên cô, đưa mắt nhìn theo lão nhà bếp:

- Em biết lão ta uống nước cất va ni chứ?

- Chúng ta khó kiếm được người đầu bếp nào mà không nghiện rượu. Ít ra uống va ni lão cũng còn tỉnh táo để nấu nướng. Còn nếu không uống va ni, lão sẽ uống rượu rồi say tuý lúy cả tuần.

Bob Waters cười ngựa đi đến:

- Cô đi đâu? Bọn tôi cứ sợ có gì xảy ra cho cô. Tôi không ngờ cô lại kéo về được cả Kincade lẫn Vince. Cái gì làm cho cô về trễ quá thế?

- Xin lỗi, khó nói cho anh biết tại sao chúng ta trễ nải công việc được. Tôi có thuê thêm người.

Anh ấy là Walker Sắt Rỉ - Cô hắt đầu về phía Sắt Rỉ – Còn đây là Bob Waters, quản lý bò. Anh ấy sẽ phân công việc cho anh.

Bob hỏi

- Anh ta có biết trường hợp của DePard không?

Eden gật đầu đáp:

- Chúng tôi uống nhanh cà phê rồi lên yên ngay. Anh có thể vào uống với chúng tôi và cho chúng tôi biết những khu vực nào cần phải lừa bò. Tôi sẽ đi với anh. Chúng ta cần phải kiểm tra lại nhiều việc.

Cô đã trở lại cương vị cô chủ, đúng nghĩa của nó. Một công việc, Kincade nhận ra thế. Người phụ nữ cười những hành động ngốc nghếch của anh, cười đùa khi cưỡi ngựa gỗ quay, cười khi liếm kẹo kéo dính trên mấy ngón tay, vui sướng khi cho vịt ăn, và làm tình nồng cháy với anh nay đã khép kín lại.

Chưa đầy 30 phút sau, họ lên ngựa đi lòng sục bò khắp các ngọn đồi. Lại bắt tay vào những công việc như mọi ngày khác. Vùng dậy khỏi giường khi trời còn tối mờ, sao khuya còn nhấp nháy đầy trời, họ lết đến toà nhà bếp để rửa ráy vội vàng, và cạo râu nếu họ còn sức, rồi uống tách cà phê đầu tiên là điều cần thiết nhất.

Sau khi đã ăn bữa điểm tâm no nê, họ lên ngựa vào lúc trời vừa rạng sáng, cưỡi ngựa ra đi trước khi vàng dương lộ dạng ở chân trời. Suốt ngày họ tìm bò xua ra khỏi các ngọn đồi, lục lọi trong các hẻm núi, lừa chúng qua các cánh đồng có cỏ thơm, tập trung về chỗ cắm trại vào lúc xế chiều. Ở đây, họ làm công việc xếp loại, tách ra những con tơ mập mạp đóng nhãn vào để đem bán, những con bò đực tơ thì thiến đi, những con đau yếu thì thuốc thang bồi dưỡng cho chúng, những con bò cái già thì khám chúng có thai hay không.

Rồi đến giai đoạn chọn lựa ngựa dự bị để cưỡi vào hôm sau, xem chúng có đau ốm thương tật gì không, hay là phải đóng móng lại nếu cần. Sau một ngày bắt buộc phải làm suốt 16 giờ liền, khi về đến lều ăn tập thể ở toà nhà bếp thì họ mệt rũ rời. Đêm nào cũng thế, nếu không có bữa ăn nóng hổi chờ họ thì chắc họ mệt quá không nấu nổi thức ăn cho mình nữa. Chỉ thay đổi nếp sống này khi họ dời trại đi trong vòng ba hay bốn ngày để cắm trại ở chỗ khác.

Chỉ có Vince là người kêu ca mà thôi, thế nhưng mỗi khi ở gần Kincade thì gã bót càu nhàu đi. Tuy nhiên, mỗi khi nhìn Kincade, ánh mắt gã cũng đầy hận thù căm tức. Gã không dám gây rối vì luôn luôn có Kincade và Sắt Rỉ canh chừng. Gã không dám, vì Kincade rất để ý đề phòng gã. Ngày qua ngày, anh thấy càng ít nghĩ đến Vince mà càng nghĩ nhiều đến Eden. Cô đóng vai bà chủ không hề xao lãng một giây phút nào. Cô làm việc nhiều hơn là ra lệnh, cô quyết làm gương.

Và muốn đẩy mạnh công việc thu gom bò cho nhanh trong thời gian kỷ lục thì cô phải làm việc nhiều hơn. Cô là người đầu tiên thức dậy vào buổi sáng, đầu tiên đến lều ăn tập thể, là người đầu tiên đến dắt ngựa, đầu tiên lên yên, và là người về chỗ cắm trại sau cùng, là người xuống ngựa sau cùng trong ngày, người cuối cùng chọn ngựa cho ngày mai, người cuối cùng ngồi vào bàn ăn và cuối cùng đi ngủ.

Kincade thấy Eden làm việc đến phờ người, tự lực, bỏ qua hết mọi việc chi phối đến mình, làm việc này xong là bắt qua việc khác, cho nên những người khác không thể làm giảm công việc của mình được.

Kincade hẳn đã tự khâm phục mình khi anh không thấy tức giận vì cô đã cư xử với anh bình thường. Trong ánh mắt, thái độ đó hay là lời nói, cô không tỏ ra xem anh khác với tất cả những

người khác trong trại. Cô cư xử với anh như mọi người. Không thân thiện hơn mà cũng không lạnh lùng hơn.

Anh tự nhủ thế là tốt. Nhìn chung thì thế có lẽ tốt nhất. Nhưng càng lâu, anh lại càng đâm ra khó chịu. Sau tuần thứ hai anh thấy quá đủ rồi.

Ánh bình minh vừa xua tan bóng tối, Kincade đóng yên lên mình con ngựa màu hung. Xa xa đằng kia hàng rào, anh nghe có tiếng da yên kêu cọt két vì có người leo lên yên ngựa. Kincade nhìn đến chỗ phát ra tiếng kêu, anh nhìn Eden đang cưỡi ngựa đi ra khỏi dãy hàng rào.

Với tay xuống dưới con ngựa màu hung, anh nắm sợi dây da buộc quanh lưng ngựa, kéo luồn vào móc khoá. Tay vừa khoá dây nịt, Kincade nhìn theo Eden cưỡi ngựa ra gặp Bob Waters để hội ý, con chó chăn bò già chạy theo.

Cô mặc cái áo vét ngắn bằng bông vải thô để khỏi lạnh khi trời còn sớm. Mái tóc đen thò ra dưới vành mũ phủ xuống lưng che khuất cả gáy. Cô ngồi thẳng trên lưng ngựa, trông mảnh mai nhưng rắn rỏi, bộ mã bề ngoài có vẻ rất oai vệ.

Nhưng Kincade thừa biết đằng sau bộ mặt lạnh lùng ấy, cô là một phụ nữ sống động, một phụ nữ biết cười đùa, yêu thương và căm giận hết mình. Anh biết dưới lớp áo quần đàn ông thẳng đuột ấy là những đường eo tròn trịa, đầy đặn, và anh quyết sẽ không để cho cô quên các thứ này. Anh hạ bàn đạp xuống, nắm dây cương chuẩn bị lên ngựa.

Bên cạnh anh, Al Bender mệt mỏi leo lên yên ngựa, giật cương cho con ngựa đến gặp Eden.

Kincade nhảy lên con ngựa màu hung, thúc ngựa ra chặn Al lại. Anh nói:

- Sáng nay tôi đi với Eden.

Al nhìn Kincade, cặp mắt sùng húp vì mất ngủ.

- Cô ấy nói thế à? – Ông ta hỏi, vẻ như không tin được trí nhớ của mình.

- Không, chính tôi nói.

Al nhún vai:

- Thế thì hợp với tôi rồi. Tôi có thể nghỉ ngơi đôi chút, còn anh, khi anh đi với cô ấy, chắc cô ta không căng với anh đâu.

Eden thấy hai người trao đổi với nhau. Khi Kincade thúc ngựa về phía cô, cô chú ý thấy thái độ quả quyết của anh hiện ra trên quai hàm, và ánh mắt anh nhìn làm cho cô bối rối. Sáng nay cạo râu, anh đã lỡ tay cắt một đường trên má. Cô ngửi thấy mùi xà phòng trên da thịt anh. Bỗng cô cảm thấy ham muốn, lo sợ, thích thú lại ân hận. Cô cố làm ra vẻ không trông thấy hai người.

- Hôm nay anh đi với em - Anh nói với cô – Al sẽ đi với Sắt Rỉ và Vince.

Anh có vẻ chuẩn bị để tranh luận với cô, nhưng cô không để cho anh có dịp này. Cô đáp:

- Tốt thôi. Nếu anh đã chuẩn bị xong, ta đi.

Cô phi ngựa ra phía vùng trống mênh mông, con ngựa phi đều đều. Con chó chạy theo bên cạnh ngựa cô. Tiếng yên ngựa kêu cọt két bên tai, cô biết Kincade đang phi theo cô. Họ nhắm hướng phía mặt trời mọc trên xứ Nevada đang toả ra ánh lửa vàng. Sau khi đi được một đoạn, cô nói:

- Trong hẻm núi rộng ở dưới chân Đỉnh Thợ Giày có một hồ nước thiên nhiên. Mùa này hồi năm ngoái tôi thấy có nước. Hôm qua tôi thấy có vài con đường mòn dẫn đến vùng ấy. Chúng ta đến đây xem sao trước đã.

- Anh nhất trí thôi - Kincade đáp, rồi im lặng một hồi mới nói tiếp - Vậy em định tính sao đây?

- Tính chuyện gì?

- Chuyện chúng ta.

- Không có chúng ta - Cô đáp giọng nghe rất bình thản.

- Thật ư? – Anh cố kiềm chế mình. Nhưng cơn giận đã phùng phùng hiện ra trên mặt anh - Anh có cảm giác như thời gian chúng ta cùng ở Reno, giờ phút chúng ta yêu nhau, chưa bao giờ xảy ra.

- Dĩ nhiên là giây phút ấy đã xảy ra - Eden đáp, cố sức giữ cho giọng nói nhẹ nhàng - Đây chỉ là thời gian nghỉ giải lao. Bây giờ thì hết rồi.

- Thời gian nghỉ giải lao! Có phải em gọi chuyện này như thế?

- Đúng như thế đấy. Đúng như thế. – Cô nhìn anh với ánh mắt trách móc nhẹ nhàng và âm thầm tự khen mình đã đối đáp rất tuyệt - Hay là anh thất vọng vì tôi không mơ màng nghĩ đến anh, liếc mắt đưa tình về phía anh? Nếu thế thì tôi xin lỗi, được không?

- Em đừng bận tâm. Đáng ra anh phải biết em là đồ nhút nhát mới phải.

Cô kìm cương ngựa dừng lại:

- Tôi không phải như thế.

Anh cho ngựa quay quanh, lui lại bên cô. Khi anh dừng ngựa thì đầu gối hai người cọ sát với nhau, tay anh sát bên giá yên ngựa của cô, anh nắm dây cương ngựa cô.

- Em là đồ nhát gan đáng thương hại.

Eden hăng hái cãi lại:

- Nói láo! Láo trơ trẽn - Giọng cô vang lên giận dữ, cô bặm tay và cố giữ bình tĩnh. – Tôi công nhận tôi đã kể cho anh nghe nhiều chuyện về đời tôi nhiều hơn bất kỳ một người nào hết. Thậm chí Vince cũng chỉ biết lồm bồm một ít thôi. Nhưng không phải vì thế mà anh có quyền xét đoán tôi. Còn chuyện ngủ với tôi, anh không có quyền sỉ nhục tôi. Tôi không thêm muốn có quan hệ tình ái với anh hay với bất cứ ai. Có phải như thế là xúc phạm đến anh? Có phải tôi là người chấm dứt, chứ không phải anh?

- Không – Anh cúi người tới gần hơn, làm cho cô nhìn kỹ vào anh, thấy anh đang gần cô và đang tức giận - Việc em cho chuyện xảy ra giữa chúng ta chỉ là một trò vui chơi trong đêm đã làm cho anh bị xúc phạm.

Mặt cô tái đi, rồi bỗng đỏ trở lại rất nhanh, làm hai má cô nóng phùng lên:

- Chuyện đó có diễn ra trong một đêm, hai đêm, hay là hàng chục đêm thì cũng thế thôi, có sao không? - Eden nổi nóng lên để che giấu sự xấu hổ chợt đến khi nghe nói đến sự thật.

- Đồ mắc dịch!

Anh nhảy xuống ngựa và lôi mạnh cô xuống đất, cô không kịp chống cự lại. Con chó chăn bò già ngồi yên nhìn hai người.

Hai con ngựa giật mình bước nhích khỏi chỗ hai người quăn nhau. Eden vùng vằng chống lại để thoát khỏi vòng tay anh, cô dùng hai bàn tay, hai khuỷu tay, đầu gối và cả bàn chân để chống lại, càng vùng vằng chống lại người càng nóng lên. Nhưng cơn nóng lại làm cho cô chống lại hăng hơn nữa.

Mũi chiếc ủng đá trúng vào cằm anh khiến anh thốt ra tiếng nguyên rủa. Rồi liền sau đó cả hai đều ngã nhào xuống đất. Không để cho cô kịp thoát ra, anh chồm lên người cô, đè lên cô và khoá hai cánh tay cô lại một bên.

- Có là hơn một đêm vui chơi giải trí hay không thì em biết rồi đấy - Cả anh và cô đều thở hồng hộc – Không phải vì tình dục, không phải hiếp dâm, và anh không phải là Jeff. – Cô vẫn im lặng khi nghe nói thế, quay đầu tránh ra xa, cà má lên đất cát – Nhưng đâu phải như Jeff phải không?

- Anh chậm rãi nói - Mỗi lần có người đàn ông nào đến gần, mỗi lần em bị cám dỗ, không phải

em chỉ nghĩ đến Jeff thôi phải không? Mà em nghĩ đến người nào em đã biết chứ. Từ người cha bỏ rơi em đi mà không bao giờ trở lại, cho đến thằng anh khốn nạn chỉ chường mặt về khi cần tiền, và một bọn làm thuê chỉ làm vài tháng rồi bỏ đến các nơi có đồng cỏ tốt tươi hơn.

- Tôi không biết anh nói cái gì!

- Thật không biết à? – Anh cúi mặt sát vào mặt cô, sát đến nỗi anh thấy rõ nét căng thẳng, thấy dấu hiệu phản đối và nỗi đau đớn trên mặt cô - Eden, nếu em muốn thì cứ ghét họ. Lạy Chúa chứng giám, em có quyền mà. Nhưng không chịu được nếu em xem anh như họ hay bất cứ ai.

- Cả DePard cũng không à?

Kincade cục cằn đáp:

- Chính thằng Vince. Em đã có mặt bên nó, phải không? Em quyết không giao tiếp với anh chỉ vì anh đã gây gổ với Vince, vì thế mà em cố chấm dứt với anh.

- Sao, thật thế không? – Cô thách thức, cổ dãn nước mắt.

- Giá gì chúng ta cho qua chuyện này!

- Anh là thằng điên.

- Còn em là đồ nhát gan. Em sợ sẽ biết được anh đúng hay sai không?

- Không! – Cô đã sợ ý quay đầu lui nhìn anh.

- Chứng minh đi xem – Anh áp miệng vào miệng cô, không nhẹ nhàng hay là ấm áp như trước đây mà thêm khát.

Eden không chống lại nụ hôn. Cô nằm yên thụ động, không kháng cự, hai mắt nhắm lại để cố xua đuổi cảm giác ấm áp đang lan toả trong người cô. Khi anh hậm hực không hôn nữa, cô nghĩ là thái độ tỏ ra lạnh nhạt của mình đã thành công.

- Xong rồi... em không nói như thế chứ? – Anh chế giễu.

- Nói thế... - Giọng cô nghe có vẻ chán chường.

- Không. Còn lâu mới xong em yêu ời – Anh nhếch miệng cười nhưng hai mắt vẫn hằm hằm gay gắt – Em tưởng là vì bình tĩnh mà tim em đập thành thịch như thế này à? Em tưởng hai người chia sẻ ngọt bùi với nhau rồi chia tay anh đi đường anh tôi đi đường tôi dễ dàng à? – Anh buông cổ tay cô ra, rồi lồng mấy ngón tay vào tóc cô – Anh nhất định không chịu. Mà em cũng không.

Miệng anh lại áp mạnh xuống môi cô, thêm thuồng. Eden nằm yên cứng đờ, quyết không cho mà cũng không nhận gì. Nhưng ý định ấy bỗng yếu dần trước sự hăng say cuồng nhiệt của anh. Hơi thở cô nhanh lên, môi cô mềm đi và mở ra. Kincade đưa lưỡi thăm dò, răng chạm vào kích thích.

Anh quyến rũ dụ dỗ, anh cương quyết chiếm hữu và thách thức. Đáp lại, thoát tiên cô chiều anh, nhưng hình như sự đáp lại không làm anh hài lòng.

Anh trật áo vét của cô ra, kéo áo sơ mi xuống tận hông phô bày da thịt cô. Không còn khám phá nữa mà là khai thác hưởng thụ, anh đưa hai tay sờ lên ngực cô mân mê cho đến khi hai núm vú cương cứng lên. Người nóng lên, đau nhức, cô vận vẹo người.

Ánh mặt trời buổi mai trong sáng thế mà cô lại cảm thấy mình đang bồng bênh êm ả trong đêm đen. Không khí trở nên ngọt ngào nặng nề. Mỗi lần cô hít vào phổi thì không khí lại tắt nghẹn ở cổ họng, khiến cô phải rên rỉ cho thông.

Không chịu nổi trước hành động dày vò và trêu chọc của anh, cô banh áo quần anh ra. Giữa những cơn hôn nóng bỏng, đói khát, miệng há rộng và những bàn tay sờ soạng mò mẫn vội vàng cuồng nhiệt, cả hai đều tuột áo quần ra để lót nằm.

Lần trước cô thấy lạc thú có thể biến cơ thể con người thành một khối cảm giác và ham muốn. Nhưng bây giờ khi anh đưa lưỡi vào miệng cô, cô lại thấy lạc thú dày vò cơ thể đau đớn gấp hai lần hạnh phúc. Cô điên lên bấu chặt vào anh.

Thế rồi anh ngập sâu vào trong cô, miệng ngậm miệng cô. Cô cong người lại để đón nhận anh. Mô hôi vã ra trên da thịt hai người. Cô thưởng thức chất mặn trong cô, cảm thấy nhột nhạt như những cọng cỏ xô thơm nằm dẹp dưới đất chích vào người cô.

Các bắp thịt của Kincade phồng căng lên. Anh cảm thấy hai mông cô nẩy lên để hoà đồng với hoạt động đẩy xuống của anh. Cảm giác dâng lên tột độ, tràn trề. Anh thấy những tia nắng mặt trời chiếu lên mặt cô, anh nghe tiếng áo quần xột xoạt, anh thưởng thức hơi ấm trong người cô toả ra. Niềm hoan lạc cuối cùng lên đến đỉnh cao, nổ bùng trong cơn rùng mình sáng khoái.

Tiếng rên ướt át của cô vang lên bên tai anh, anh ôm gọn lấy người cô và vòng tay thật chặt. Rồi vô tình anh đưa tay vuốt lên eo lưng cô, vuốt lên đùi cô trong lúc anh chờ đợi nhịp tim trở lại bình thường, chờ đợi hơi thở điều hoà.

Cô cựa mình nhúc nhích trong hai cánh tay anh, và anh tự động ôm chặt giữ cô nằm một bên, nhưng Eden không nhích người ra. Mấy ngón tay cô bấu lấy đám lông rậm rì trên ngực anh, đám lông màu vàng óng ánh dưới ánh nắng.

- Em nghĩ là em lại làm trò chơi cho anh – Cô thì thầm phá tan bầu không khí yên lặng giữa hai người.

- Hả? Trò chơi gì thế?

- Anh thích phạm tội lỗi xưa nhất bằng phương pháp tân kỳ nhất.

Kincade cười khúc khích khi nghe cô trích đọc thi ca. Anh nói:

- Trước đây anh cũng thường dùng câu ấy của Henri IV đấy.

- Thật sao? – Cô nghiêng đầu ra phía sau.

- Thật chứ. Chắc em sẽ rất ngạc nhiên khi thấy một thanh niên quyến rũ được một thiếu nữ chỉ bằng cách trích đọc vài câu khích lệ của Shakespeare – Anh lên giọng dạy đời với vẻ hiểu biết. – Phương pháp này thường có hiệu quả. Nhưng anh còn một câu khác thường dùng hơn nữa.

- Câu ấy như thế nào?

- Câu ấy như thế này: “ Cho anh xin cái khuy áo ở dưới cùng của em” – Anh nhú nhú lông mày làm ra vẻ trai tơ một cách tức cười.

Eden cười, khoái trá khi nghe câu thơ. Cô hỏi:

- Câu thơ trích ở tác phẩm nào?

- Chắc em không tin anh đâu, - anh nói.

Cô chống khuỷu tay nhõm người lên, hất mái tóc ra sau vai, xoã rộng như một bức màn:

- Trích tác phẩm nào?

- Trích tác phẩm: “ Thôi rồi chuyện yêu đương”.

- Anh đùa. – Cô đáp và lại cười, rồi húc đầu vào hốc vai anh.

- Anh nhớ cái ấy quá. – Anh nhẹ nhàng vuốt cánh tay cô.

- Nhớ cái gì?

- Được nghe tiếng cười của em.

Nghe anh nói. Eden chợt tỉnh lại, nhớ đến thực tế trước mắt. Cô nói:

- Nếu ta còn nằm đây nữa thì chắc mặt trời sẽ thiêu chết mất. – Cô ngồi dậy, kéo cái áo sơ mi nằm dưới lưng anh – Cho em lấy lại áo quần để mặc.

- Chuyện mặt trời thiêu đốt quả khó nói thật – Anh ngồi dậy, để cho cô lấy áo, và anh cũng lấy

áo mình.

Khi hai người mặc áo quần vào, Kincade thấy cô im lặng. Anh kéo dây kéo quần Jeans, vừa nhìn cô bỏ áo vào quần Levis rồi quay qua nhìn hai con ngựa đang gặm cỏ cách đây vài mét, có con chó anh chừng. Về mặt trông bình thản, vô sự, nhưng Kincade biết Eden đang dựng lại bức tường ngăn cách giữa anh và cô, bức tường mà anh vừa phá đổ xong. Anh lượm cái khăn quàng cổ lên đem đến đưa cô.

- Cảm ơn. – Cô lấy cái khăn mà mắt không nhìn vào anh, cô quần vào cổ, thắt lại long lỏng.

- Eden! – anh lên tiếng.

- Đừng! – Cô lắc đầu, hít vào một hơi dài rồi nhìn anh, thẳng thắn nhìn vào mắt anh. Đôi mắt cô hiện vẻ đau đớn, nhưng đồng thời cũng để lộ quyết tâm của cô – Ngay bây giờ em không cần nếp sống phức tạp như thế này nữa.

- Lại lắm chuyện rồi! Chắc em thấy anh đang làm cho đời em phức tạp chứ gì?

- Anh đừng đùa. Em nói nghiêm túc đấy. Em không thể gian dối với anh hay với bất kỳ ai được. Em đang gặp nhiều chuyện khó khăn trong việc thu gom bò và đem bò đi bán. Em phải tập trung hết sức lực vào việc này. Việc xả hơi này xem như lần cuối đấy.

- Thì anh sẽ xả hơi cho em. Cứ thế đi và anh sẽ lập thành tích cho em xem – Anh đã được thoải mái khiến anh chỉ còn biết vui thú. Chứ không nổi giận.

- Thôi dẹp, Kincade! Không có gì vui vẻ đâu.

- Anh nhất trí.

- Tốt, vậy thì anh cố nhớ cho điều này: em đang chiến đấu cật lực để chống lại DePard. Nếu em thắng, em sẽ giữ được mọi thứ em có. Em không thể mắc phải sai lầm nào hết.

- Em khỏi cần chiến đấu một mình, Eden à.

- Đây là trang trại của em, là vấn đề khó khăn của em.

- Khi em chia sẻ vấn đề khó khăn với người khác, thì chắc sẽ không đến nỗi tệ hại đâu.

Cô lắc đầu bất bình:

- Tốt hơn là không nên dựa vào ai cả ngoài sức mình.

- Sự cô đơn đáng nguyên rửa lắm. Cuộc đời vốn đã cô đơn rồi, không nên tạo thêm cô đơn nữa làm gì.

- Anh không hiểu đâu - Eden thở dài hậm hực và ân hận.

- Anh hiểu chứ không phải em nghĩ đâu. Vấn đề chủ yếu nhất là lòng tin.

- Không dễ gì tin nhau – Cô hơi hếch cằm lên.

- Em đừng đa nghi quá đáng.

- Anh có bỏ qua chuyện Vince không? – Không làm sao cô giữ được giọng nói khỏi gay gắt.

- Không, anh không có ý định thế. Tại sao chúng ta không để chuyện này khi nào đến thì đến? Đến lúc nào đấy, không chóng thì chày, cũng sẽ đến thôi.

- Anh không cho em cơ hội để lựa chọn – Cô lấy mũ dưới đất lên, đập phải bụi đi, để làm nhẹ bớt bụi bặm trong người.

- Lựa chọn cho đời em. Em không biết có nên tuyên bố rằng em cần có anh trong đời em hay không.

- Quá trễ rồi! – Anh đưa ngón tay nâng cằm cô lên, hông phớt lên môi cô, kêu gọi cho cô hôn lại – Anh đã nhập vào đời em rồi. Ngay chuyện anh trai em còn đấy, nhưng anh vẫn ở đây với em.

Cô cảm thấy môi anh ấm áp, êm ái, dịu dàng. Đến khi anh đã nhích lui rồi mà cô vẫn còn cảm

thấy như thế. Cô hỏi:

- Anh vẫn tiếp tục tiến hành chuyện này à? Chắc anh không bỏ qua được cho đến khi em bằng lòng với anh. Chắc em không có thì giờ để chống trả anh được. – Và cô cũng không thể nói anh từ giã ra đi vì cô cần anh giúp đỡ nếu cô mong muốn kế hoạch của cô thành công. Kincade cũng thừa biết thế - Chúng ta cứ thử theo đường lối của anh một thời gian xem sao.

- Thế mới là người yêu của anh chứ - Kincade cười nói trong khi cô quay lưng đi về phía mấy con ngựa.

Cô liền quay phắt lại tức giận:

- Em không phải là tình nhân của anh. Và trong thời gian chúng ta thử con đường của anh, chúng ta hãy làm việc nghiêm túc đứng đắn. Em không muốn anh ba hoa chuyện này với người làm trong trại. Em không muốn họ xầm xì và cười sau lưng em. Anh nghe rõ chưa?

Tất cả sự giận dữ của cô, thì ra là để che đậy lòng lo sợ gặp chuyện bối rối không hay, mà còn tệ hơn nữa là sợ người ta thiếu kính nể mình. Kincade vỡ lẽ như thế.

- Eden, anh không phải là loại người ba hoa đâu.

- Anh phải nên như thế. Còn không thì em thề với anh là em sẽ xin cái thứ đó của anh và anh không kịp ngáp nữa.

- Đúng là anh phải thế - Những đường nhăn quanh miệng anh hằn sâu xuống, vì anh cố giữ để khỏi bật ra tiếng cười.

- Khi ở gần người làm, anh không được đụng chạm đến em, anh không được đến gần em - Eden dặn.

Kincade nhướn mặt căng ra:

- Thế thì anh không được đến thăm lều của em hay sao?

- Không!

- Chúng ta không đi dạo dưới trăng được sao?

- Không.

- Anh không hôn gió em qua đồng lửa trại được à?

- Ôi, Lạy Chúa! – Cô quay gót, đưa hai bàn tay lên, rồi bước về phía hai con ngựa.

Kincade cười khúc khích, bước theo cô.

Cho dù Eden không thích nói ra đi nữa, thì rồi ra cô cũng nhận thấy khi làm việc chung với Kincade, công việc dễ dàng hơn và thì giờ qua mau hơn biết bao. Chiều ấy khi hai người về chỗ cắm trại, lùa được trên hai chục đầu bò, cơ thể đau nhừ vì mệt mỏi, nhưng cô vẫn thấy vui sướng vô cùng.

Đây là trường hợp cô chưa bao giờ gặp bất kỳ với ai, ngay cả với anh trai cô. Không phải như Vince, Kincade làm việc không nề hà, không cầu nhàu vì công việc nặng nhọc hay là nguyên rửa trời nóng bức, bụi bặm. Có một lần, Kincade đuổi theo con bò đực tơ thiếu. Khoảng nửa giờ sau, anh trở về, lùa con bò chạy phía trước, con ngựa của anh đuổi theo ướt đầm mồ hôi thở hồng hộc, anh mệt lả nhưng vẫn mỉm cười, hai mắt sáng quắc sung sướng vì đã chiến thắng. Anh không nói một lời, chỉ lùa đàn bò vào bãi quây bò, rồi quay lại phi ngựa bên cạnh cô.

Lần khác, anh dừng lại trên đỉnh một ngọn đồi để ngắm cảnh, rồi nhìn cô, lên tiếng nhận xét: “Đây là nơi đáng làm quê hương”.

Chính âm thanh giọng nói của anh, chứ không phải lời anh thốt ra, đã nói với Eden rằng anh cũng thấy vùng đất này tươi đẹp, phong phú. Đối với Vince, đây chỉ là vùng đất hoang vu vô tích sự, gã không thấy được sự giàu có ở nơi đây, không thích cảnh mênh mông bát ngát hoang

vu này.

Chỗ cắm trại đã hiện ra trước mắt, mặt trời phía trước mặt họ. Eden nghiêng mặt xuống nhìn đầu con ngựa nhấp nhô trước mắt. Cô đã quá thoả thích trước thời gian ở bên anh, thật là một sai lầm. Cô nói với anh:

- Chuyện như thế này không thể trở thành một thói quen được.

- Đúng. Không nên thật. – Câu trả lời đồng ý của anh làm cho cô kinh ngạc. Eden nghĩ thế nào anh cũng kỳ kèo cãi lại. Anh liếc mắt nhìn cô ra vẻ chọc ghẹo cô, chứng tỏ anh đã có những biện pháp khác để thực hiện ý đồ của anh. – Có lẽ có người sẽ nghĩ là giữa chúng ta đang có gì đấy, và chúng ta không thể thường xuyên làm thế phải không?

- Đúng.

Kincade cười toe toét:

- Thật đúng như Jack Hoang Dã đã nói, quá khéo xấu hổ. – Anh thúc con ngựa phi nhanh lên để lừa một con bò đi nghênh ngang ra ngoài bầy vào với đàn.

Khi họ lừa đàn bò gom được trong ngày vào chỗ cắm trại cùng với số bò đã nhốt trong bãi, dư vị của nụ cười ấy vẫn còn vương vất trên khoé môi anh. Eden liền đi tìm người quản bò.

Kincade đang nhìn theo cô thì Sắt Rỉ phi ngựa đến đứng một bên anh.

Kincade nhìn sang bạn, rồi quay đi nhìn các người khác. Anh hỏi:

- Vince đâu rồi?

- Theo lời kêu gọi của non sông - Sắt Rỉ hất đầu chỉ về phía đám bụi cây cách chỗ cắm trại một đoạn.

- Hẳn có quấy rầy gì anh không?

- Hẳn quá mệt, không nghĩ đến chuyện ấy nổi đâu. Nhưng anh thì không thể chứ? - Sắt Rỉ nói, nhìn anh.

- Thú thật là tôi thấy không tệ lắm.

Sắt Rỉ cứ nhìn mãi anh:

- Mắt tôi chắc không tin bằng mắt của lão đầu bếp, nhưng trông anh có vẻ khác. Thực vậy, anh trông có vẻ hết sức sung sướng.

- Thế ư? - Kincade cười và nhìn sang Eden.

Sắt Rỉ nhìn theo hướng nhìn của anh. Mắt anh ta mở to kinh ngạc.

- Thì ra gió thổi theo chiều ấy - Kincade xác nhận.

- Suốt hai tuần vừa qua, tôi thấy có cái gì đấy đã làm cho anh bức bối, khiến anh có vẻ buồn bã và cáu kỉnh, nhưng tôi cứ tưởng là vì chuyện của Vince - Sắt Rỉ cất mũ để gỡ đầu, rồi lại đội lên và cười toe toét - Thế thì hay rồi đấy, anh biết chứ? Kincade Harris đang yêu – Bây giờ thì Sắt Rỉ đã nhận ra những dấu hiệu của tình yêu ấy, anh đã hiểu. Nhưng bỗng anh lại thấy có vấn đề khó khăn trong vụ này – Anh định làm gì Vince?

- Làm những gì tôi đã vạch ra.

- Liệu, không anh sẽ mất cô ta đấy.

- Nếu biết cách thì không mất đâu - Kincade khẳng định, nhưng nụ cười đã tắt trên môi anh.

Chương 25

Nhiều năm về trước, tại khu giếng Sayer này có một căn nhà chòi của người thăm dò. Bây giờ thì không còn dấu vết gì về căn nhà ấy hết, mà chỉ còn lại cái giếng tự do phun nước do người ta đào lên để cung cấp nước cho cả vùng. Cỏ mọc đầy quanh giếng, nơi đất đai phì nhiêu phong phú, và ánh nắng mùa hè đã làm cho cỏ cháy xém thành màu vàng hung.

Chính ở khu giếng Sayer này, với Sa Mạc Đá Đen trải dài đến tận chân núi ở bên kia là nơi phân loại bò lần cuối cùng để đem bán, và là nơi cho bò ngủ qua đêm.

Khi ăn tối xong, Eden tự pha cho mình một tách cà phê, rồi thông thả bước đến đồng lửa đang nổ tí tách, nơi cả đoàn đang ngồi quanh nghỉ ngơi. Bên ngoài vòng người có một gốc cây đã cũ. Eden ngồi lên đó, lấy mũ xuống và uể oải lắc đầu cho tóc xổ ra.

Kincade ngồi trước đồng lửa, đối diện với cô, chống người trên một khuỷu tay, duỗi chân ra, một đầu gối co cao lên. Cô cảm thấy ánh mắt anh nhìn qua cô rồi quay đi, như chỉ là bất chợt nhìn gặp mà thôi chứ không có ý gì, nhưng trong thâm tâm cô biết trong tuần vừa qua hai người đã trao đổi nhau bằng ánh mắt.

Al Bender lắc lắc tách cafe trong tay. Ông ta nói:

- Được trở về trang trại thì tuyệt quá, tắm vòi sen một hồi, rồi mặc áo quần sạch vào. Tôi cảm thấy như mình đang mang trên người hàng chục ký đất của bang Nevada.

- Ông cũng có mùi đất nữa - Deke đùa.

Kincade lại nhìn cô, chờ đợi. Nhưng Eden không có dấu hiệu gì muốn báo cho cả đoàn biết là họ không được trở về trại vào sáng ngày mai.

Bob Waters khều củi trong bếp, ánh lửa bùng lên phản chiếu lấp lánh trong cặp kính cận tròn trên mắt anh. Anh nói:

- Chúng ta đã mất ba tuần hai ngày để hoàn tất việc thu gom bò. Nhanh thật

- Tôi thật khâm phục - Al tuyên bố - Và chúng ta lại còn lúng lúng cả một vùng rộng lớn chỉ trong vòng ba tuần thôi.

- Chúng ta còn bỏ sót nhiều đấy - Bob nhìn Eden, anh ta cảm thấy có bốn phận phải nhắc cho cô biết.

- Tôi thấy trong các vùng chúng ta bỏ sót, chắc không có bao nhiêu bò đâu - Cô lặp lại ý kiến ban đầu về lý do bỏ sót một số nơi - Vào mùa xuân, chúng ta sẽ tìm lừa ở các nơi ấy.

- Mùa mưa rồi mùa xuân, tôi chẳng thấy có gì khác biệt hết - Vince lên tiếng - Tất cả những công việc này chỉ tổ làm mất thì giờ. Tôi muốn nói là thu gom có tốt bao nhiêu đi nữa thì cũng vô ích, vì chúng ta có phương tiện gì để chở bò đi bán đâu? Chúng ta làm việc như bầy chó để chẳng có được cái gì.

Eden không nói gì để biện minh cho hành động của cô, và tất cả đều im lặng quanh đồng lửa.

Cuối cùng Bob đứng lên, hắt chút cận cafe vào đồng lửa. Tiếng xèo xèo phát ra từ đồng lửa, anh ta gay gắt nhìn Vince:

- Rossiter, Kincade giam lỏng anh là đúng đấy. Anh nói nhiều quá, chẳng ra cái quái gì hết - anh ta đi đến toa nhà bếp, định thúc ngựa kêu leng keng - Ai uống thêm cafe không?

- Uống, cho tôi một tách nữa - Al đứng dậy, bước theo anh ta.

Vince lên tiếng khá to để tỏ ra gã không thèm để ý đến nhận xét của anh quản bò:

- Bây giờ mà có bia thì thật tuyệt. Một ly bia lạnh sủi bọt mới gọi là ăn mừng được. Nhưng nếu được hai thùng thì lại càng quý hơn.

- Không - Kincade vừa nói vừa đứng dậy - Ta cần liên hoan ăn mừng bằng âm nhạc thôi.

- Nếu anh nghĩ đến cái radio pin của Jack Hoang Dã thì xin dẹp đi - Vince đáp lại anh - Ở lọt trong những ngọn đồi này, anh chẳng bắt được đài nào đâu.

- Tôi không nghĩ đến radio - Kincade trả lời, rồi nhìn bạn anh - Sắt Rỉ này, anh vẫn mang theo cái khẩu cầm bên mình đấy chứ?

- Nó giống như tấm thẻ ngân phiếu của tôi - anh cười toe toét - Không bao giờ đi đâu khỏi nhà mà tôi lại không đem theo.

- Tốt, vậy thì anh hãy khởi động đi - anh cười toe toét - Tôi thích nhảy một điệu bước đôi

Kincade bước quanh qua đồng lửa đến chỗ Bob và Al vừa bỏ đi

- Deke này, anh hãy ngồi xích lui đi. Anh đang ngồi ở giữa sàn nhảy.
- Xin lỗi - anh chàng cao bồi cao kều liền đứng lên, bước đến gần chỗ Sắt Rỉ ngồi.
Khi Kincade quay qua Eden, cô thở dài:
- Tôi cũng đang ngồi ở sàn nhảy rồi!
- Không - anh đáp, rồi không đợi để cho cô phản ứng, anh lấy cái ca trên tay cô và kéo cô đứng dậy - Em sẽ nhảy với anh. Anh không thích nhảy nhạc bước đôi một mình.
- Tôi nhảy tẹt lăm. Tôi không biết nhảy đâu - cô đáp khi anh để cái ca trên mặt gốc cây.
- Em biết cách đi chứ? - anh hỏi trong lúc Sắt Rỉ thổi kèn mấy điệu ruột để đệm.
- Dĩ nhiên là biết, nhưng ...
- Thề thì em sẽ biết cách nhảy điệu hai bước. Đơn giản thôi.
- Tôi không chắc nhảy được đâu - cô trị lại.
- Nào cô chủ, cô nhảy được thôi - Bob phụ họa vào, anh ta đã trở lại với tách cafe nóng trên tay.
Al cũng đến ở phía sau anh ta
- Kincade nói đúng đấy. Dễ thôi.
- Đúng đấy, cô chủ, cô nhảy được cho coi - Deke vỗ tay khuyến khích.
- Tôi... - Eden lắc đầu
- Thì cứ thử xem - Kincade khuyên - Em chỉ cần bước hai bước chậm rồi hai bước nhanh. Anh sẽ chỉ cách cho em nhảy trong khi Sắt Rỉ đang cố thử lại điệu anh ấy đã bỏ quên lâu ngày.
Tiếp theo là nhiều lời kêu gọi cô chủ, Eden cảm thấy người ta muốn cô nhảy không phải vì cô là chủ nhân mà là vì tình người. Nếu cô từ chối, thế nào cô cũng để mất lòng kính nể nơi họ.
- Thôi được, tôi thử xem sao.
- Đứng bên cạnh anh - Kincade kéo cô đứng vào vị trí, quàng cánh tay quanh hai vai cô và tay kia nắm bàn tay phải của cô - Bắt đầu với bàn chân phải, chúng ta sẽ đi một bước chậm, rồi thêm một bước chậm nữa, rồi hai bước nhanh. Được chứ?
- Chắc được.
- Tốt, nào chúng ta đi - Sau khoảng năm sáu lần bước thử ngon lành, Kincade dừng cô lại - Bây giờ chúng ta đi theo tiếng nhạc. Nào, Sắt Rỉ, chuẩn bị chưa?
Để đáp lời, tiếng khẩu cầm vang lên vui tươi. Kincade nắm tay cô vung vẩy theo nhịp của điệu nhạc, nhịp nhanh, rồi bắt đầu nhảy.
Họ bước quanh sàn nhảy tí hon, tiếng huýt gió và tiếng reo hò của mọi người phụ họa theo.
Dần dần điệu nhảy hai bước chậm, hai bước nhanh đã trở thành tự nhiên với Eden, cô không cần nhìn xuống chân nữa, mà bước thoải mái theo điệu nhạc.
Cánh tay của Kincade đặt lên vai cô êm ái và quen thuộc. Ép sát vào anh, cô cảm thấy hơi ấm trong người anh tỏa sang cô, cánh tay cô cạ vào lồng ngực của anh, mông của cô cọ vào bắp đùi rắn chắc của anh mỗi khi nhấc chân bước. Đây là lần gần gũi bên nhau, thân mật với nhau suốt cả tuần xa cách.
- Em đã nhảy được rồi phải không? - Cô ngược mắt nhìn anh, say sưa trong ánh mắt vừa ý hân hoan của anh.
- Em đã nhảy được rồi. Em có muốn thử điệu quay tròn không?
- Sao lại không? - cô bỗng muốn vui chơi thỏa thích.
- Cô gái chịu chơi - anh cười toe toét - Tốt, khi chúng ta nhảy xong hai bước nhanh, sẽ làm động tác quay - anh chỉ dẫn, rồi nói tiếp - Đừng lo, anh sẽ quay giúp em.
Liếc mắt nhìn, Eden thấy những bàn tay vỗ nhịp, những đôi ủng dày bụi đánh nhịp theo tiếng nhạc lạnh lạnh vui tươi. Ánh lửa bập bùng chiếu lên những khuôn mặt đàn ông, và trên những ngọn núi gần đấy, mặt trăng vừa lộ dạng.
- Sẵn sàng nhé? - Kincade hỏi. Cô ngờ ngợ gật đầu, anh cười nói - Tốt, ta bắt đầu. Chậm, chậm ... quay.
Bàn tay anh đẩy cô quanh quanh, nhưng cô bước chân đi nửa nhịp. Thế là bỗng nhiên mọi thứ lúng củng hết, nhịp, điệu, nhạc. Trong lúc vội vàng gương lại, Eden vương chân, và cô chán nản la lên khi vấp phải chân của Kincade. Cả hai đều lảo đảo sang một bên. Khi anh phá ra cười thì Eden đã gương lại được.
Cô nhìn lên, bốn mắt giao nhau thắm thiết, lộ liễu. Mặt anh sát bên mặt cô. Còn miệng anh... Cô bầu chặt áo anh, ham muốn anh. Đầu anh cúi xuống sát hơn nữa, chỉ cách mặt cô chưa đầy một ly... và có ai đấy ho hen.

Sự yên lặng làm cô rợn người. Tiếng nhạc đã tắt, chỉ còn lại tiếng củi cháy nổ lộp bộp. Bỗng Eden thấy ngượng ngùng, cô nhích người lui, nhìn nhanh những khuôn mặt đang cười ồ quanh đồng lửa.

Tất cả mọi người đều cười, trừ Vince. Gã trừng trừng nhìn họ, hai tay bấm lại hai bên hông.

- Tôi thấy thế là đủ rồi - cô cố giữ cho giọng nói nhẹ nhàng, cố giả vờ làm như không có gì xảy ra, làm như cô không gây ra cảnh tức cười cho mọi người. Lòng kiêu hãnh đã thôi thúc cô hành động như thế - Sau một ngày làm việc vất vả, tôi không còn sức lực để khiêu vũ nữa. Sự thực thì tôi thấy như thế này là đã được một đêm vui thú rồi.

Hai má cô nóng bừng. Cô muốn chạy trốn khỏi những cặp mắt am hiểu. Eden mới bước chưa được hai bước về phía lều cô thì Vince đã đến bên cô, nắm cùi tay cô, gã nói:

- Anh đi với em.

Cô không muốn đi với gã, nhưng cô muốn được tự nhiên. Vince chính là người giúp cô giữ được vẻ tự nhiên. Cô cảm thấy sự tức giận của gã lộ ra trong nắm tay của gã.

Khi đến gần lều của cô, nhưng khá xa với những người khác, Vince ghì cô dừng lại:

- Em hãy lánh xa thằng ấy! - Không phải gã cảm giác cô hay lấy tình anh em mà khuyên cô, nhưng là lệnh.

- Cái gì?

- Đừng giả bộ thơ ngây với anh. Hắn đang ve vãn em và em đang nghe lời hắn. Anh nhìn cách em nhìn hắn là anh biết em sẵn sàng mê hắn. Mọi người đều thấy hết.

- Không - cô cãi lại đơn giản như thế, vì thấy ghen ngào trong cổ.

Vince nhìn cô, mặt nhăn lại vì giận và thất vọng.

- Hắn theo ve vãn em mãi phải không? Mẹ kiếp, anh chắc là hắn ve vãn em.

- Anh nói cái gì thế?

- Lạy Chúa, hắn không ngó ngang gì đến em đâu, em gái à. Hắn chỉ lợi dụng em thôi. Hắn muốn em mê hắn để hắn dễ bề quấy rầy anh.

- Cái gì? - cô cảm thấy ngực thắt lại đau đớn.

- Hắn có tình cảm lắm hả, phải không? - Vince thách thức - Hắn giả vờ tin câu chuyện của em, làm ầm lên rằng em đang gặp phải chuyện khó khăn. Dĩ nhiên là hắn cũng tế nhị đấy. Hắn không nói thẳng ý nghĩ của hắn ra đâu. Hắn làm ra vẻ dịu dàng - gã nheo mắt nhìn cô - hắn tính cư xử với anh ra sao? Hắn có ý định làm gì? Có phải hắn nói với em giữa anh và hắn có chuyện khó khăn xảy ra, phải không? Hắn nói em đừng lo, hắn sẽ giải quyết thỏa đáng phải không? Cô không trả lời được, cô không muốn trả lời. Anh mắt tròn tròn của cô đã nói cho Vince những điều hắn muốn biết rồi.

- Mẹ kiếp! Hắn là đồ mắc dịch chết tiệt.

- Tại sao anh nói như thế? Có gì xảy ra à? Tại sao anh ta lại làm thế?

- Em không thấy à? Hắn quan tâm đến em là vì hắn muốn có một hình phạt xứng đáng dành cho anh.

- Tại sao? Này Vince, có phải anh đã gây ra chuyện gì không?

- Không có gì. Anh đã nói rồi.

Nhưng cô không bằng lòng vì thái độ không trả lời của gã:

- Chắc anh đã làm gì đấy, nếu không thì anh ta không nhất quyết gây chuyện với anh. Nào, chuyện gì thế? - cô cần biết sự thực - Vince, nói đi.

- Anh không làm gì hết. Em phải tin anh chứ. Lần này thì anh hoàn toàn không gây ra chuyện gì hết - gã định bỏ đi.

Eden chụp cánh tay gã lại:

- Không đúng thế Vince. Em không tin lời anh. Em phải biết rõ chuyện gì đã xảy ra. Tại sao lại có chuyện trừng phạt xứng đáng để làm cho em đau đớn?

- Vì em gái hắn đã tự vẫn, thế được chưa? - gã đốp lại. Cô bước lui, thả cánh tay gã ra, người thót lại khi nghe gã đáp.

- Marcie! - cô thì thào, thốt nhiên cô cảm thấy lòng đau nhói nôn nao. Cô lấy lại bình tĩnh, nhìn Vince - Tại sao? Tại cô ta tự vẫn? Có liên quan đến anh, phải không?

Gã quay mặt đi, nhưng Eden vẫn kịp trong thấy ánh mắt của gã lộ vẻ tội lỗi

- Ôi, lạy Chúa! - cô nấc lên một tiếng. Cô chuyển mình quay lưng về phía gã.

- Em, em! Chuyện không phải như em nghĩ đâu. Khi anh ở Oklahoma, anh chỉ hẹn hò với cô ấy

vài lần thôi.

Gã bầu nhẹ bàn tay lên vai cô. Cô vùng ra:

- Đừng có láo, Vince!

- Thôi được, anh đã đi với cô ấy nhiều lần.

- Tại sao? - cô quay phắt người lại - Cô ấy tàn tật mà! Cô ta không phải là mẫu người hợp với anh - cô trở nên gay gắt gò đầu đốn.

- Sao em biết được chuyện này? - gã nhìn cô với vẻ ngạc nhiên, bối rối.

- Anh không cần biết chuyện ấy. Chỉ trả lời cho tôi biết tại sao?

Gã nhìn cô chằm chằm:

- Ở công viên Remington thường có tổ chức đua ngựa. Anh có người mách nước rất giỏi chỉ cho, nhưng anh thất bại, thế là anh nợ hai người thợ đóng sách một số tiền lớn. Một người không được bình tĩnh khi anh không trả được nợ, hăm dọa sẽ làm dữ với anh. Khi xảy ra chuyện này thì có cô ấy ở đấy.

Vì công việc thu gom bò đã xong, cho nên mọi người đều ngủ cho đến lúc trời sáng. Eden đợi cho mọi người tự tập đến ăn sáng mới tuyên bố họ sẽ dẫn bò đi bán.

- Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi, xem lại trang thiết bị, và sửa chữa những thứ cần thiết - cô nói, tảng lờ không để ý đến những khuôn mặt ngạc nhiên đang nhìn cô, ngoại trừ Kincade - Đêm nay, chúng ta sẽ xuất phát vượt qua Sa Mạc Đá Đen. Trăng đầy, cho nên chúng ta sẽ dễ thấy đường đi. Nếu may mắn một chút, thì đầu tuần sau chúng ta sẽ đến được Oregon. Sau khi ăn, Bob, anh và tôi sẽ họp lại để bàn về đường sá chúng ta sẽ đi.

Cô không có ý định bàn thảo với nhiều người. Để làm công việc quan trọng này, Eden mang cafe của cô đi khỏi mọi người, tự nhủ rằng làm như thế này cô mới có cơ để không gặp Kincade. Qua những chuyện mới biết, cô chưa muốn gặp anh. Chuyện còn mới mẻ quá, nỗi đau còn âm ỉ trong người cô.

Chính Vince lại là người chạy theo cô, nắm tay chặn cô lại:

- Em nói đùa chơi đấy chứ, phải không? - Gã hỏi, vẻ mặt hậm hực, không tin.

- Tôi nói rất nghiêm túc đấy.

- Nhưng em không thể dẫn cả một đoàn bò qua một vùng rộng mênh mông bát ngát được, không thể băng qua đất đai của người khác được, đó là không kể dẫm lên đất đai của nhà nước,

- gã cãi lại - làm thế là bất hợp pháp. Muốn làm thế này, em phải xin phép.

- Có lẽ thế. Tôi quên nghĩ đến chuyện này, - cô xác nhận - Khi làm việc này tôi cứ nghĩ mình không vi phạm pháp luật, nhưng hóa ra vi phạm thật.

- Làm thế là gốc.

- Không, làm thế vì đường cùng. DePard có quá nhiều bạn bè. Hắn chỉ cần báo cho chính quyền biết là tôi hỏng việc. Tôi không nghĩ là hắn có thể nghĩ ra được kế hoạch của tôi. Nếu cùng lắm bị bắt, bị phạt thì tôi sẽ đóng tiền phạt. Nhưng trước hết là tôi phải lừa bò đi bán.

- Em đừng có điên. Hắn sẽ biết em làm gì.

- Hắn có biết cũng chỉ do anh mà thôi, - Kincade xuất hiện bên hai người - Lần này anh đừng hòng báo cho hắn biết tin tức.

Vince thất sắc, rồi hắn gượng lại, quay qua nhìn Eden:

- Anh ta biết trước việc chuyển nhượng bò này à? Em đã nói cho anh ta biết kế hoạch của em - Gã hẳn học nhìn Kincade - Vì thế mà anh đã buộc tôi gọi điện thoại cho DePard phải không?

Kincade cười lạnh lùng, mỉa mai:

- Tôi không muốn DePard khi không nhận được tin của anh, lấy làm thắc mắc, rồi sẽ tìm cách để biết rõ việc này. Như đã đề phòng, chắc hẳn sẽ nghĩ anh đang bận thu gom bò mà thôi - Anh cười một cách hả hê - Tôi đã nói với anh là giúp Eden giữ gìn trang trại mà.

Vince ngậm cam miệng, bỏ đi, vẻ tức tối vì gã đã bị chi phối, để lại Eden đứng với Kincade. Cô không muốn như thế này. Cô bèn tìm chuyện để nói.

- Em chắc những người khác cũng đều cho việc này là tối nguy hiểm vì quá mạo hiểm.

- Một ít thôi - Nụ cười nở trên môi anh trông có vẻ ấm áp - Thế nhưng anh nghĩ chuyến đi này đã kích thích tính thích phiêu lưu của mọi người. Em khỏi lo gặp rắc rối với họ.

- Tốt. Đây là điều cuối cùng em cần biết, - cô quay mình bỏ đi - Xin anh tha lỗi. Em bận nhiều việc phải làm.

Cô chui vào lều, lục tìm trong đồng đồ đạc, làm ra vẻ tìm kiếm xấp bản đồ. Cô nghe tiếng chân Kincade bước đi đã xa mới ngồi xuống, hít vào một hơi thật sâu để cho tinh thần bình tĩnh trở lại.

Mặt trăng tròn vành đã lên cao ở chân trời phía đông, làm mờ ánh sao quanh đấy. Dải Sa mạc Đá đen trải rộng khuất trong đêm tối, chỉ hiện ra lơ mờ một vùng rộng mênh mông dưới ánh trăng.

Ánh nắng mùa hè đã hút hết hơi nước trong các cánh đồng rộng, chất muối và chất kiềm trời lên mặt đất bị nắng thiêu đốt cho đến nứt nẻ ra, rắn lại, làm cho bề mặt trông như được khảm bằng loại đá hoa cương màu xám nhạt. Tiếng chân thú gõ lách cách trên các phiến đá cứng ấy vang lên trong bầu trời đêm, thêm vào tiếng ồn ào này là tiếng bò rống và tiếng da yên cút kít. Eden cưỡi ngựa chạy theo một bên đàn bò màu đỏ sậm. Đàn bò gồm những con bê tròn nạm và những con bò cái già lẫn lộn nhau để kèm nhau đi cho chắc chắn. Cô giữ cho đoàn bò di chuyển. Thỉnh thoảng, con chó già bỏ nhào đến gần một con bò quay đầu ra phía sa mạc mênh mông như có ý định phóng đi.

Phía sau có một đoạn ngắn, một con bò cái chạy ra khỏi đàn. Eden liền quay người định đuổi theo, nhưng con chó đã bám theo con bò, cắn đuôi con bò lui lại với đàn. Vào lúc cô kìm cương con ngựa quay lại, thì bỗng Kincade xuất hiện bên cạnh cô.

- Bắt đầu rồi đấy - anh nói - Có lên ruột không?

- Một ít - Nhưng sự căng thẳng hiện tại trong lòng cô có một nguyên nhân khác, sự căng thẳng không phải do công việc bắt đầu lừa bò mà ra. Eden nhìn thẳng ra phía trước và nói một cách cụt lùn - Em biết về chuyện của Marcie rồi.

Im lặng một hồi, Kincade nghi ngại hỏi:

- Có thật không?

- Cô ấy tự tử chết. Cô ấy cho Vince tiền để trả nợ đánh bạc. Nhưng khi anh ấy bỏ cô ta để đi, thì cô đã không chịu đựng được mà quyên sinh. Và anh đã trách Vince về chuyện ấy.

- Hẳn đã lấy của cô ấy nhiều thứ khác nữa ngoài tiền. Hẳn đã lấy ý chí muốn sống của cô ấy - Lời nói của anh rít ra từ kẽ răng ngậm sít hai hàm lại.

Cô biết anh đã dùng sự giận dữ để che giấu nỗi đau đớn trong lòng. Sự giận dữ cũng hiện ra trên mặt anh. Cô đáp:

- Bây giờ thì anh dùng em để trừng phạt Vince vì những gì anh ấy đã làm cho em gái anh.

Nghe lời lên án, anh quay đầu nhanh nhìn cô. Một lát sau, anh đưa tay nắm dây cương ngựa cô, giữ cho ngựa dừng lại:

- Anh đã nói với em đừng xét đoán anh qua những người em biết. Anh không phải là anh trai của em. Anh không lợi dụng phụ nữ.

Vì anh đã động chạm đến cô, cô bèn hếch cao cằm lên:

- Anh nói nghe hay đấy, nhưng anh có nghĩ là em tin anh không?

- Mẹ kiếp, đấy là sự thực.

- Không thành vấn đề. Mà vấn đề là chuyện đáng buồn kia - Cô hít vào, cố làm cho ngực nhẹ bớt

- Những việc Vince đã làm là sai rồi, nhưng những chuyện ấy không làm cho anh ta chịu trách nhiệm về cái chết của em gái anh. Vì cô ấy quyết định, vì hành động của cô ấy. Anh không thể trách anh ấy về chuyện này.

- Anh không trách cái con khỉ.

Cô cười, nụ cười buồn rầu và lặng lẽ:

- Em cứ nghĩ là chắc anh phải khác người. Nhưng anh cũng giống như DePard mà thôi. Lão ta cứ buộc em phải chịu trách nhiệm về cái chết của Jeff, như thể em là người đáng trách, vì đã tạo cơ hội cho Jeff hành hung em, như là em đã mời gọi hắn ta hiếp em, khuyến khích hắn làm như vậy. Vince không đưa cho em gái anh những viên thuốc ấy, anh ấy không để vào tay cô ta những viên thuốc ngủ. Cô ấy tự ý làm thế. Nhưng anh không chấp nhận như thế. Anh phải trị kẻ khác. Anh cho làm như thế mới rửa được nhục.

- Em chẳng hiểu cóc khô gì những điều em vừa nói hết - Anh đáp nhanh, thái độ rất dữ tợn.

- Thế ư? - Eden quắc mắt hỏi - có lẽ anh cần hỏi mình ai mới là đáng trừng phạt. Vince ư? hay là chính anh? Không phải chính vì lỗi lầm của anh mà anh không chịu nổi đấy ư? Nhưng anh không chấp nhận thế, cho nên anh đổ tất cả lỗi lầm đáng trách cho người khác. Có thể anh mới cảm thấy mình cao quý.

- Không đúng như thế.
- Không đúng ư? Cô ấy bị tàn tật vì tai nạn. Có lẽ cô ấy đã tha thứ cho anh vì lỗi của anh lâu rồi. Nhưng anh không chịu tha thứ cho anh. Bây giờ lại buộc Vince phải trả giá lỗi lầm ấy. Thế là không cao thượng. Thế là bóp méo - Cô quát mạnh roi xuống mông ngựa, thúc ngựa phi đi. Mắt rướm rướm hai hàng lệ.

Vào lúc trời tờ mờ sáng thì dải Sa Mạc Đá Đen mênh mông bát ngát rộn người đã lùi về phía sau họ, đàn bò được thả bộ tự do trong bãi quây trên một vùng có nhiều cỏ ẩm sương, chúng chực mũi xuống đất, thanh thảo gặm cỏ đã ngả màu vàng. Mùi thịt heo xông khói, mùi bánh rán và mùi cafe bốc ra từ toa nhà bếp, Kincade múc đồ ăn vào đầy đĩa rồi tìm một chỗ khuất tịch để ngồi ăn, xa cách với những người khác. Sắt Rỉ thung thính bước đến chỗ anh và ngồi xuống bên anh. Kincade không nói năng gì mà cũng không nhìn đến anh.

Sắt Rỉ vét đồ ăn trong đĩa rồi để đĩa sang một bên, hóp hai ngum cafe. Anh ta đưa mắt nhìn những ngọn đồi mọc rải rác nhiều đám cỏ xô thơm và lên tiếng:

- Trong vùng sa mạc này, âm thanh bay xa kinh khủng. Tưởng chừng như mình đang ngồi trên một con thuyền ở giữa hồ, nghe hết chuyện người ta nói trên bờ, rõ ràng như là họ đang ở bên cạnh mình vậy.

Kincade uống cafe, anh không nói gì hết.

Sắt Rỉ cười:

- Cô ta đã nặng lời với anh rồi!

- Cô ấy chẳng biết mình nói cái gì hết - giọng Kincade nghe cục cằn bực tức.

- Tôi không hiểu nổi - Sắt Rỉ nghiêng đầu về một bên, cầm đĩa đứng dậy - tôi nghĩ chắc Marcie cũng không thể nói chuyện này cho rõ ràng hơn được.

Anh ta bỏ đi, để cho Kincade nghiền ngẫm câu nói của anh. Sắt Rỉ nghĩ là bạn anh không dễ dãi gì chấp nhận lời anh một cách dễ dàng và mau mắn. Sự thật hiếm khi được người ta chấp nhận. Họ để cho bò nghỉ ngơi ăn cỏ suốt buổi sáng. Gần chiều, họ lừa bò đi thêm vài dặm nữa, đến chỗ có nước tốt hơn và cho chúng ngủ qua đêm.

Hôm sau, họ lập kế hoạch để thực hiện cho đến hết cuộc hành trình: dậy thật sớm và lên đường trước khi mặt trời mọc, lừa bò đi suốt sáng. Đến trưa họ dừng lại nghỉ ngơi khoảng hai giờ cho bò ăn cỏ để giữ sức. Rồi họ lại lên đường cho đến khi mặt trời lặn.

Sang đêm thứ hai, khi Eden đến chỗ cắm trại để tháo yên ngựa ra thì Kincade chặn cô lại. Anh nhìn cô, mặt anh có vẻ cau có lạnh lùng khó thương. Anh nói với cô:

- Anh sẽ canh bò của em cho hết đoạn đường ra chợ. Sau đó, mọi rủi ro sẽ không còn nữa.

- Theo em thì chẳng có chuyện gì đâu - Eden đáp, mặt cô cũng cau có lạnh lùng như anh.

Chương 26

Sau sáu ngày đi, họ chỉ còn một ngày tròn nữa là hoàn thành kế hoạch. Sau một giờ trưa một chút, họ ra khỏi chỗ cắm trại nghỉ trưa, như mọi khi chỉ để lại lão Jack lo thu xếp lò bệ ở toa nhà bếp và nấu nước sôi xong mới đi theo đoàn.

Kincade cưỡi ngựa lừa chung đàn với Rỉ Sắt, hai người làm việc khá thoải mái vì lỡ có con bò nào bỏ đàn chạy đi thì họ liền lừa vào ngay. Họ đang đến một vùng đồng bằng thoải thoải dưới bầu trời xanh mênh mông. Khoảng mười con linh dương có sừng chĩa ra thành nhiều nhánh đang đứng trên đỉnh đồi một ngọn đồi giương mắt nhìn đàn bò đi qua, vẻ ngạc nhiên cố hữu, đuôi giương lên vẫy vẫy...

Rời khỏi chỗ cắm trại nghỉ trưa hơn một giờ, Bob Waters từ đầu đoàn phi ngựa quay lại. Anh ta dừng lại, cho ngựa chạy song song với Kincade. Anh vừa quay mặt nhìn lui đằng sau vừa hỏi:

- Cô chủ muốn biết có dấu hiệu gì của lão Jack Hoang Đã đi theo sau ta không?

- Không – Kincade nhìn lui – Thế nào lão cũng theo kịp chúng ta thôi.

- Tôi cũng nghĩ thế nhưng tốt hơn là tôi nên quay lui xem sao. Có thể lão ấy cần người giúp sức.

- Tôi đi với anh – Kincade đáp rồi gọi lớn nói với Sắt Rỉ. – Chúng tôi quay lui tìm toa xe nhà bếp. Anh canh chừng Rossiter nhé.

Rỉ Sắt đưa tay lên vẫy để trả lời là anh đã nghe. Cả Kincade và anh quản bò phi ngựa quay lui. Khi họ đến gần chỗ cắm trại nghỉ trưa thì họ trông thấy chiếc toa xe dùng làm nhà bếp với chỉ một con ngựa đang đứng vào xe mà thôi. Con ngựa kia đã đi mất. Cả lão đầu bếp cũng không có. Kincade nhảy xuống ngựa, đến kiểm tra con ngựa đầu tiên, xem có bị què quặt gì không, rồi đi vòng quanh toa xe để xem có gì hư hỏng không. Bob Waters xem giấu vết trên đường xem lão Jack đã bỏ đi.

Bob vươn thẳng người lên, chau mày nhìn về hướng Tây:

- Tôi không phải là nhà thám tử đại tài, nhưng tôi thấy hình như lão ta đã tháo một con ngựa và cưỡi đi về hướng Tây.

- Tôi đã tìm ra lý do rồi

Kincade nhìn vào những mảnh chai đựng nước cốt va ni vỡ nằm rải rác trên mặt đất sau toa xe. Khi anh quản bò đến bên anh, Kincade nhìn cánh cửa tủ đựng thức ăn bật mở tung ra ở phía sau toa xe

- Chắc là cái chốt tủ bị gãy và nguồn va ni đổ tung ra hết khi xe lên cái dốc này.

- Tôi cá mười ăn một là lão ta đến quán rượu ở Gerlach, hay là đến chỗ nào có rượu ở ngoài ấy

- Bob Waters chửi thề nhỏ nhỏ một câu ngắn gọn - Lão lấy luôn cả cái yên ngựa mắc dịch ở trên lưng con ngựa rồi, mà chúng ta thì lại không có yên thừa để mang theo. Con Mỹ Kiều già này khoẻ đấy, – Anh ta vẫy tay chỉ con ngựa còn đứng trước toa xe. – Nhưng nó không đủ sức để kéo toa xe một mình. Chúng ta phải để toa xe lại và chỉ mang theo thực phẩm dự trữ mà thôi.

- Yên chở hàng còn ở sau này – Kincade nhớ ra - Chỉ hai ngày nữa là chúng ta đã đến Oregon rồi. Chỉ cần thức ăn ba ngày. Chúng ta chỉ chất lên ngựa thức ăn vừa đủ khi chúng ta đến đấy thôi.

- Chúng ta bắt tay ngay đi - anh quản bò nói rồi thở dài với vẻ ghê tởm. – Lão đầu bếp mắc dịch ấy nên đem về cho tôi hai chai whisky mới phải.

Khi hai người theo kịp đoàn bò, Bob Waters trình bày cho Eden nghe sự tình, rồi nói tiếp:

- Tôi đã để lại giấy tờ gắn vào toa xe cho biết chiếc xe của ai, để khi trở về chúng ta sẽ lấy lại. Tôi sợ có chủ trại nào đi qua bắt gặp, nghĩ là xe bị bỏ, rồi lấy mất.

- Nếu ta may mắn thì không ai trông thấy.

Thâm tâm Eden cũng mong như thế. Cô không muốn có ai trông thấy, họ sẽ thấy làm lạ rồi phao lên, ngay cả khi họ đã gần đến nơi rồi, cô cũng không muốn.

Đêm ấy Sắt Rỉ được chỉ định làm nhiệm vụ nấu nướng. Nhưng anh không có cái lò ga sài sang mà phải nhóm bếp lộ thiên.

- Đến giờ ăn - Vince đưa bánh nướng lên cao rồi khinh bỉ nói - Bánh quái gì lạ lùng thế này? – Cái bánh nướng ngoài thì cháy, mà bên trong bột còn sống. Bánh này, không ăn được.

Sắt Rỉ thấy mọi người vây xung quanh nhìn mình, anh nổi giận, nói:

- Nếu anh thấy làm được ngon hơn thì làm đi.

Vừa mệt vừa giận, Eden nổ:

- Vince, ngậm miệng lại và ăn đi. Không ai trong chúng ta nấu ngon hơn thế này được đâu. Mà phàn nàn thì cũng chẳng thay đổi được gì.

Vince càu nhàu một mình, gãi múc lên một thìa đậu. Cũng giống như bánh nướng, đậu nửa cháy nửa sống. Không ai thèm đến mức ăn lần hai hết.

Gần giữa buổi sáng hôm sau, họ đến xa lộ gần giáp ranh giới phía Bắc của tiểu bang. Quan sát phía trước, Eden nhìn cả hai phía, cô nhìn xa đến mấy dặm không thấy có một chiếc xe nào. Cô chỉ thấy cái mái vòm của một trạm xăng tổng hợp và một cửa hàng nhu yếu phẩm cách đây gần một dặm nằm ở mép đường.

Bob Waters phi ngựa lên, dẫn bò đi thành một hàng dài phía sau anh. Khi anh ghìm cương dừng lại bên cạnh Eden, cô liền ra lệnh:

- Đường đang rộng rãi. Chúng ta để hai người ở trên xa lộ, mỗi người ở một bên đoàn bò để đề

phòng có xe hơi chạy đến. Tôi muốn bỏ đi qua nhanh ngay. Cách đây đi về phía Bắc có một lòng chảo lớn. Chúng ta sẽ nghỉ trưa ở đây.

- Tuân lệnh. – Bob Waters lập tức quay lại cho lệnh đặc biệt của chính mình - Chúng ta cho bò qua đường ngay. Cô chủ đã quyết định. Cô ấy sẽ dẫn đường đi. Al, Kincade, tôi cần hai anh thúc những con dân đầu. Khi chúng qua đường rồi, hai anh để cho chúng đi, lên xa lộ đứng cạnh hai bên. Còn chúng ta thúc những con đi sau. Không được chậm trễ nữa. Thúc chúng chạy nhanh lên. – Anh ta ngừng lại một lát - Có ai hỏi thêm gì không? Khi không thấy ai hỏi gì, anh ta gạt đầu - Tốt, chúng ta đi chuyển.

Những con bò một tuổi dẫn đầu nghi ngại nhìn hè đường, rồi chạy qua không gây trở ngại gì. Kincade ghìm dây cương cho ngựa quay nửa vòng, rồi đứng lại trên đường cách đàn bò mấy mét, canh đoàn bò tuôn qua, đằng sau có những người khác thúc chúng.

Mặt đường chiều thẳng xuống, hơi nóng dưới mặt đường bốc lên hừng hực. Ánh nắng từ mặt đường trắng nhựa phản chiếu lên thành một lớp hơi nóng lung linh. Al đứng bên kia trông đàn bò, méo mó. Không thành hình nữa.

Vince vừa phi ngựa trên xa lộ vừa huýt gió, rồi quành lại đến gần bên Al:

- Ông Al, ông có tiền đây không?

- Có một ít, mà sao? – Al lo lắng nhìn gã.

- Cửa hàng bán nhu yếu phẩm bên đường đằng kia kìa... họ có bán bánh pizza đấy. Không biết ông sao, chứ tôi hồi sáng ăn các thứ dai dác mà Waters gọi là bánh rán, tôi chịu hết nổi, nên tôi định mua một ít bánh ngon để ăn trưa nay. Tôi chỉ có đủ tiền mua hai cái. Nếu mọi người cũng đói như tôi, tôi sẽ mua nhiều thêm cho. Ông có muốn góp vào hay không?

Al lục trong túi lấy ra hai tờ giấy bạc nhàu nhò. Ông ta đưa cho Vince:

- Đừng có tiêu. Cay lắm.

- Cảm ơn. – Vince quay ngựa rời khỏi xa lộ rồi thúc ngựa phóng đi.

Phía bên kia đàn bò, khi Kincade nhìn thấy Vince phóng ngựa đi anh đứng trên hai bàn đạp, la lớn hỏi Al:

- Rossiter đi đâu thế?

- Đi mua bánh pizza - Al hét trả lời lại.

Kincade chửi thề rồi nán lại không đuổi theo gã, vì khi ấy anh nghe có tiếng một chiếc xe hơi chạy đến ở phía sau anh. Anh nhìn lui và thấy một chiếc xe cắm trại đang từ từ dừng lại.

Một chú bé 10 tuổi thò đầu ra khỏi cửa xe.

- Kìa, bố! Một chuyến lừa bò thực sự có cả người chăn bò và các thứ.

Hết kiên nhẫn, Kincade cố nhìn những người cưỡi ngựa, mãi lâu mới thấy được Sắt Rỉ. Anh hét to lên vẫy tay cho đến khi Sắt Rỉ đưa cao tay lên đáp lại.

- Rossiter - anh la lên đưa tay chỉ người đang cưỡi ngựa phi về phía cửa hàng nhu yếu phẩm - Đuổi theo hắn đi.

Sắt Rỉ vội vàng phi ngựa đuổi theo Rossiter. Con bò cuối cùng qua khỏi xa lộ, Kincade cho ngựa theo sau, anh tin thế nào Sắt Rỉ cũng không để cho Rossiter chạy khỏi.

Ở chỗ cắm trại nghỉ trưa, đàn bò hỗn hợp toả ra trong thung lũng đầy cỏ, đoàn người tụ lại một chỗ nghỉ ngơi. Kincade nhìn lên mép thung lũng, người căng thẳng, hồi hộp, mong ngóng từng phút từng giây. Rồi anh nghe có tiếng vó ngựa. Một lát sau, Vince xuất hiện trên đỉnh đồi, tay đưa cao bốn hộp giấy đựng bánh pizza buộc lại trong một sợi giây. Sắt Rỉ phi ngựa phía sau Vince một thùng lạnh đựng bia bọt lắc lư trên yên trước mặt anh. Vince nhảy xuống ngựa.

- Bánh pizza và bia lạnh. Thế này mới gọi là ăn ngon chứ.

Deke bước đến lấy thùng bia lạnh ở Sắt Rỉ và lập tức mở nắp thùng, lấy ra một bao bia ướp lạnh.

Khi còn lại một mình với Sắt Rỉ, Kincade hỏi:

- Có vấn đề gì khó khăn không?

- Không. Khi tôi đến thì hắn đang đứng trong cửa hàng.

Kincade lấy mũ ra đưa tay vuốt tóc, mắt liếc sang Rossiter. Linh tính cho anh biết không nên tin con người này, không nên tin vào hành động bề ngoài của hắn. Eden đến với Vince, mũ cô hất ra đằng sau. Cô cười khi cố đưa tay hứng dải pho mát chảy dài từ miếng bánh trên tay đến miệng cô.

- Anh có nghĩ là hắn đã gọi điện thoại không?

Sắt Rỉ ngấm ngấm rồi đáp:

- Khi tôi đến đây thì hẳn đã gọi mua bánh pizza rồi. Có thể hẳn có đủ thì giờ để gọi điện thoại, nhưng chắc là chỉ nói thật nhanh mới được. – Anh nhìn Kincade - Anh nghĩ là hẳn gọi điện cho DePard để báo hiệu ta ở đâu à?

- Ý định của hẳn là thế đấy - anh bực tức đáp - Hẳn muốn làm thế để phá đám tôi.

- Theo anh thì chúng ta nên làm gì?

- Chỉ canh chừng hành động của DePard. Chúng ta chẳng thể làm gì hơn – Anh vỗ một tay lên vai Sắt Rỉ rồi nói tiếp - Đi đi. Đến ăn bánh uống bia kéo hết.

Chiếc Cadillac màu vàng phóng qua bãi cỏ xô thơm, làm tung lên một dải bụi sau đuôi xe trông như một tấm biểu ngữ. DePard cúi người trên tay lái, mắt đăm đăm nhìn vào các bãi nhốt thú ở ngay trước mặt lão. Khi đến gần, lão cho xe chạy chậm lại rồi đặt tay lên còi, một hồi còi dài vang lên, át cả tiếng ồn do bò rống và tiếng ra lệnh gay gắt.

Sheehan ngồi ngất ngểu trên con ngựa hồng lớn, gác một chân trên giá yên trong khi canh chừng công việc trong các bãi nhốt. Khi gã nghe tiếng còi xe hơi, gã liền giật mình quay đầu nhìn lui. Gã nhìn ra chiếc xe Cadillac, lập tức gã xoay chân thúc con ngựa thiến chạy đến đón vừa khi chiếc xe dừng lại.

DePard hạ kính cửa xuống. Nóng và bụi ủa vào. Lão nói:

- Starr vừa gọi điện thoại đến nhà - Giọng lão tức giận. – Eden Rossiter đang lừa bò đi bán. Bây giờ nó đã gần đến biên giới bang Oregon rồi.

Sheehan sững người, đoạn gã nhảy xuống ngựa. Gã gọi một nhân viên làm việc trong bãi nhốt:

- Frazier, hãy coi chừng con ngựa cho tôi. – Ra lệnh xong, gã leo lên xe và đóng mạnh cửa lại.

DePard nói vắn tắt tin mà Starr đã chuyển cho lão. Rồi gã nói tiếp :

- Đáng ra chúng ta phải tiên đoán được hành động mạo hiểm liều lĩnh như thế này của nó kia.

- Một chuyến lừa bò đi - Sheehan lặp lại, giọng nói tỏ ra là gã vẫn chưa tin được - Nó đã đến gần biên giới chưa?

- Gần, Starr chỉ nói thế. Tức là có thể cách hai dặm hoặc là hai mươi dặm. – DePard cho xe lùi, rồi chạy về phía bộ tham mưu của trại Kim Cương D - Mở máy truyền tin gọi Pete đi - Gã cúi kính ra lệnh. – Nói với hẳn chuẩn bị máy bay, đổ nguyên liệu đầy vào và cho máy nổ đi. Chúng ta sẽ đến đây - lão nhìn đồng hồ - Hai mươi phút nữa.

Bóng chiếc cây sồi hai động cơ quét trên dải Sa Mạc Đá Đen trắng hều buồn tẻ, và băng qua dãy núi lởm chởm đá granite ở bên kia sa mạc, rồi bay dọc theo thung lũng dài rộng. Để nhìn rõ, Công tước DePard cho máy bay hạ xuống thấp hơn, mắt lão luôn luôn di động, tìm tòi quan sát khắp vùng đất ở dưới để tìm cho ra dấu vết đàn bò di chuyển và những người cưỡi ngựa đi theo. Cặp kính râm kiểu quan sát viên trên mặt lão che ánh nắng chói chang của mặt trời buổi chiều.

Sheehan ngồi bên phải lão, cũng quan sát ở phía bên kia máy bay.

- Chúng ta đến xa lộ luôn đi

- Biết rồi. – DePard trả lời gắt gỏng.

- Ông đã thấy gì chưa?

- Chúng ta sẽ thấy. Chúng không thể dấu cả đàn bò nhiều như thế ở giữa một vùng trống trải như thế này được - DePard nói vừa cho máy bay qua xa lộ rồi bay nhanh tới phía trước.

- Có thể chúng ta đi sai vùng rồi, – Sheehan có ý kiến.

- Chúng ta đi cho hết đoạn này. Nếu không tìm thấy chúng, chúng ta sẽ bay rộng ra, tìm nhiều khu vực trong núi. Nhưng tôi vẫn tin là chúng theo con đường này. Đường này có thể đi nhanh hơn, mà theo nó thì phải đi cho thật nhanh. Nó định sẽ đến nơi rồi trở về trước khi tôi biết nó đi. – Lão chồm tới phía trước, chú ý nhìn một dải đen dài in trên nền màu vàng hung của cửa động cỏ vùng Cao Nguyên. – Nhìn xem, cái gì kia?

- Ở đâu? – Sheehan vươn cổ, cổ nhìn.

- Nhìn theo hướng kim đồng hồ ở khoảng giữa số 10 và số 11. – DePard xác định vị trí cho gã thấy. – Tôi cho máy bay hạ thấp chút nữa. – Lão cho đầu máy bay chúc xuống thật thấp.

- Tôi thấy rồi - Sheehan cúi mũi vào sát tấm kính chắn gió, gã nói nhanh khi thấy đàn bò. – Chính là chúng rồi.

- Xem thật kỹ kéo lằm với chủ trại khác lừa bò đi. DePard cho máy bay nghiêng một bên cánh để nhìn rõ hơn khi họ bay đến gần đàn bò, chỉ cách mặt đất khoảng chưa đầy 500 mét. Sheehan hướng ống nhòm nhìn vào những người cưỡi ngựa ở dưới.

- Đúng là Rossiter rồi. Cả Al Bender dưới ấy nữa. – Sheehan nêu đích danh - Tôi biết chắc chắn lão còn lằm cho con mẹ ấy mà.

- Bây giờ ta đã biết chắc nó ở đâu rồi, nhưng nó sẽ đi đâu? Theo tôi chỗ thấy thì nó có thể đến hai chỗ, nó sẽ đến Trại mua bán đồng bằng Miền Đông, hay là ...

- Tôi cam đoan nó đến Trại Ike Bedford - Sheehan nói, vừa đưa tay chỉ. – Nó sẽ đi theo con đường bên kia rặng núi. Nếu nó qua đèo, nó sẽ đến đấy nhanh lắm là ngày mai.

DePard bay lên cao hơn để vượt rặng núi vắt ngang, rồi bay đến một đám nhà ở bên kia núi cách khoảng 7 dặm, quanh đám nhà này có những bãi nhốt trông như hình những que diêm.

Lão cho máy bay lượn vòng quanh khu nhà, nhìn xem thật kỹ rồi đáp:

- Anh nói đúng. Thế nào chúng nó cũng đến Bedford.

- Thưa Ông DePard, thế là ông thành công rồi. – Sheehan dựa ngựa ra ghế ngồi với vẻ khoái trá ra mặt. – Ta chỉ còn thuyết phục trại Bedford từ chối không nhận mua bò của nó. Nó sẽ kẹt ở đấy. Không ai để cho bò của nó ăn cỏ lâu đâu. Ông sẽ bàn với họ để ép nó.

- Tôi biết rồi - DePard lượn quanh thêm một vòng nữa, rồi bay trở lại con đường Eden Rossiter sẽ đi. Gần đến rặng núi, lão cho bay thật thấp để quan sát khoảng hở giữa rặng đèo và con dốc dễ đi ở cạnh con đèo. – Nó sẽ mất một ngày mới qua hết rặng núi này. Nó sẽ lừa bò qua đèo -

Lão khẳng định, chấp nhận ý kiến của Sheehan hồi nãy.

Đoàn bò lại xuất hiện thành một vết đen dài trước mắt lão một đoạn gần đấy. DePard cho máy bay nhằm vào đàn bò lao xuống thấp để gây tiếng ồn cho bò sợ.

- Ông làm gì thế? – Sheehan chống lại hành động của lão khi gã thấy những người ở dưới ngẩng mặt ngó lên. – Chúng sẽ nhận ra chúng ta đấy.

- Tôi muốn cho con ấy biết - DePard cười, lão lại cho máy bay bay lên và nhằm hướng bay về trại Kim Cương D. – Anh biết bây giờ nó sẽ làm gì không?

- Làm gì?

- Nó sẽ lừa bò qua đèo ngay đêm nay để sáng mai kịp đến Trại Bedford.

- Nó cũng chẳng được xớ múi gì. Giờ này thì Trại Bedford đã nằm trong túi của ông rồi.

- Tôi biết thế - DePard cho máy bay cất cánh bay cao lên và chỉnh nút bình phi để bay cho êm, rồi lão nói tiếp - Chúng ta còn chất nổ ở nhà chứ?

Chiếc máy bay liệng thấp xuống đã làm cho đàn bò khiếp đảm, chúng chạy toán loạn. Phải mất hơn hai mươi phút mới dồn được chúng lại và làm cho chúng hết hoảng sợ. Eden đến đứng với những người chốt ở một bên đàn bò gần đấy, cô ghìm cương cho ngựa nghỉ ngơi một chút.

Chậm mất rồi, cô thấy Kincade đang đứng bên kia, Walker, Sắt Rỉ và anh trai cô. Bob Waters lên tiếng nhận xét:

- Chúng có vẻ như đã hoàn hồn lại được rồi.

- Đúng thế thì ít phút nữa chúng ta sẽ di chuyển lại - Cô lén nhìn Al Bender đang cưỡi ngựa chạy chậm chậm quanh đàn bò.

- Chính DePard ngồi trong máy bay. – Vince nhìn cô với ánh mắt như muốn nói đáng ra em phải nghe anh mới phải.

- Tôi biết. Chủ trại Kim Cương D to tướng in ở sau đuôi máy bay thì ai mà không thấy.

Kincade liếc mắt nhìn Vince, anh trầm ngâm nói:

- Tôi phân vân không biết tại sao lão ta biết rõ chỗ chúng ta nhả. Chắc anh không gọi điện thoại nhanh ở tiệm bán nhu yếu phẩm để báo cho hẩn biết chứ?

Tức tối, Vince ngồi thẳng người trên lưng ngựa, gã đáp:

- Tôi không gọi DePard.

Kincade giều cợt hỏi:

- Chúng ta có cần phân tích chứng minh cho rõ cội nguồn không?

- Cái gì làm cho anh tin chắc là chính tôi? Tại sao không nghi đấy là do lão Jack? Hay là vì giấy tờ của Bob Waters để lại ở toa xe nhà bếp?

Eden xen vào chấm dứt cuộc cãi cọ:

- Không đặt vấn đề tại sao DePard biết nữa. Càng thêm lằm chuyện mà thôi. Lão đã biết rõ rồi,

vây bây giờ ta tính chuyện đổi phỏ với lão.

- Đổi phỏ như thế nào? – Vince chế giễu hỏi.

Eden đã nghĩ đến biện pháp đổi phỏ. Thực vậy, khi cô nhận ra chiếc máy bay hai động cơ thì cô đã nghĩ đến biện pháp rồi.

- Nếu chúng ta cứ tiếp tục đi qua đèo trong đêm nay thì chúng ta có thể sẽ đến bãi thu mua trước khi DeParđ tiếp xúc được với trạm Bedford.

Vince trợn mắt nhìn cô:

- Em điên rồi sao?

- Tôi thấy chỉ có con đường này may ra mới thành công mà thôi. – Eden thấy Vince đang sửa soạn cãi lại, cô không cho gã lên tiếng, mà nói tiếp - Anh và Kincade giúp DeKe một tay chọn ngựa trù bị. – Cô hất đầu ra dấu chỉ về phía đàn ngựa phòng hồ còn đứng ngơ ngác cách đàn bò khoảng một phần tư dặm.

- Anh nghe lệnh bà chủ rồi chứ - Kincade hỏi Vince khi thấy gã cứ ngần ngừ.

Vince hần học nhìn anh rồi thúc ngựa quay đi, cho ngựa phi nhanh, Kincade theo sau gã.

- Tôi đi quanh đàn bò một vòng xem sao. – Bob Waters nói rồi thúc ngựa chạy song song theo đàn bò.

Sắt Rỉ nghiêng bộ mặt đầy tàn nhang về phía Eden, khoé môi anh lún sâu xuống như thể đang mỉm cười.

- Cô đã rảnh tay với mọi người rồi. Chắc cô cần tôi đi nốt luôn.

Nhận xét của anh ta có phần đúng. Nhưng khi nghe anh nói, cô lại cảm thấy khó chịu, cô giả vờ ra vẻ không đúng thế:

- Tôi không biết tại sao anh lại có ý nghĩ ấy.

- Kincade thường nói với tôi là thỉnh thoảng tôi hay nói tầm bậy. – Anh ta nhìn thấy miệng cô mím lại - cô không thích tôi đã động đến anh ta, phải không? Không để cho cô kịp lên tiếng phản bác, Sắt Rỉ tiếp tục - Tôi hy vọng cô nên hoà giải với anh ấy.

- Tôi không hiểu anh muốn nói cái gì.

- Ô, tôi biết cô hiểu. – Anh ta cười. – Tôi biết anh ấy đã yêu cô. Khi Marcie chết, tất cả những tình cảm tốt đẹp trong lòng anh ấy đều tiêu tan hết. Nhưng tôi thấy những tình cảm ấy lại hiện ra trong mắt anh ấy khi anh ấy nhìn cô.

Thật tình đây không phải là chuyện có thể nói thoải mái với người khác. Thế nhưng cô không muốn chấm dứt câu chuyện và bỏ đi. Cô bèn hỏi:

- Anh biết em gái anh ấy à?

- Tôi yêu Marcie từ ngày còn học trung học. Nhưng cô ấy không đáp lại tình yêu của tôi. Với cô ấy, tôi như một người anh trai mà thôi.

Eden tưởng sẽ nghe anh ta nói lên những lời gay gắt nhưng cô chỉ thấy lời anh ta tỏ ra luyến tiếc mà thôi.

- Vậy thì chắc anh ghét Vince như Kincade chứ gì?

- Không. Nhiều lần tôi muốn ghét thật. Hình như một hay hai lần gì đó - Rỉ Sắt nhìn nhận - Nhưng chớ gì cô trông thấy Marcie sung sướng biết bao khi cô ta gặp Vince. Làm sao tôi ghét được một người đàn ông có thể làm cho một phụ nữ được hạnh phúc đã chứ? Cô phải nghĩ là cô ấy yêu đời lắm - Anh ta cười khi nhớ lại chuyện cũ, và nụ cười của anh ta vẻ hài lòng.

- Nhưng... – Eden bối rối ra mặt. – Khi Vince ra đi thì anh ấy đã làm cho cô ta đau khổ lắm mà.

- Tôi biết - Sắt Rỉ gật đầu. – Tôi lại còn biết là nếu Marcie còn sống, chắc cô ấy cũng không ghét anh cô đâu. Cô ta đau khổ thật đấy nhưng không ghét anh cô đâu.

- Anh có vẻ tin chắc quá nhỉ.

- Tôi tin chắc như thế. Tôi hiểu Marcie, và tôi hiểu Kincade. Cô đã nói với anh ấy nhiều điều thật khó cho anh ấy thông cảm. Ngay khi nghe cô nói, anh ấy đã tức điên lên được. Nhưng rồi sau một thời gian suy ngẫm, anh ấy đã bình tĩnh trở lại.

- Tôi chỉ muốn anh ấy để cho anh trai tôi được yên. Tôi không quan tâm đến chuyện gì khác của anh ấy hết. – Cô không muốn bạn của Kincade có ác cảm với mình.

- Cô nói được như thế sao? - Rỉ Sắt nhìn ra xa xa. – Khi cô có người thân yêu chết đi mà cô nghĩ được những chuyện gây ra cái chết cho họ như thế này thì cũng buồn cười thật.

- Những chuyện gây ra cái chết như thế này cô phải lấy làm buồn, lấy làm ân hận mới phải chứ. Cô cần tự hỏi, phải chăng có gì đấy cô nên nói, có gì đấy cô nên làm mới phải. Thế mà chuyện

này cô lại nói như thế thì quả thật là mâu thuẫn - anh lập luận. – Marcie là cô gái bao giờ cũng trầm tĩnh và nhút nhát. Ngay trước khi bị gãy chân, cô ấy đã không dễ dàng kết bạn với ai rồi. Còn sau đó thì ... chuyện què quặt lại càng làm cô ấy ngại ngùng hơn nữa khi gặp người cô không quen biết. Tôi nghĩ là Kincade và tôi, cả hai đều có lỗi là không bảo vệ cô ấy được chu đáo.

- Chuyện dễ hiểu thôi.

- Khi cô ấy gặp anh trai cô, cô ta như đoá hồng nở rộ dưới ánh mặt trời. Tình yêu làm cho cô ta phần chần. Tình yêu mất đi khiến cô ta đau đớn ứ đọng. Tôi sẵn sàng đến để an ủi cô ấy, – Anh ta nhìn Eden, giọng ghen ngào, mắt lạnh lùng chua xót - Nếu cô ấy chỉ đưa tay ra là tôi đến với cô ấy ngay. Tôi thấy đây là điều làm cho tôi luyến tiếc nhất. Vì cô ấy không thể tự đưa tay ra được. Là vì cô ấy sợ, chắc cô hiểu rồi. Cô ấy bị đau khổ, quá đau khổ đến nỗi cô sợ đưa tay vịn bất cứ người nào. Và chính thế mà tôi nghĩ trường hợp của cô, cô cần phải đưa tay ra trước nhất. Cô hãy nhớ điều này, cô Rossiter ạ, Marcie đã không đưa tay ra mà bị thế đấy.

Anh cúi xuống giật cương cho ngựa quay đầu, chậm chậm đi vòng quanh đàn bò. Eden nhìn theo anh ta, lòng cảm thấy đau đớn.

Đàn bò như một dòng thủy triều đen dâng lên từ từ trên sườn núi. Tiếng chân thú gõ rầm rập đều đều, chốc chốc có tiếng móng trượt trên đá. Trên bầu trời chỉ có mảnh trăng non treo lơ lửng, cho nên trời tối đen, gió nhẹ thổi qua ngon đèo trước mắt họ gây se lạnh như báo trước mùa đông sắp đến.

Eden cưỡi ngựa ở phía trước đàn bò. Xa xa phía trước cô, ở đầu đàn, Bob Waters mờ mờ hiện ra dưới ánh sao. Nhìn thấy bóng anh ta nhấp nhô phía trước, Eden quên bớt nỗi mệt mỏi trong người. Toán đi đầu đã lên đến gần đỉnh đèo.

Mặt đất dưới chân ngựa đã hơi bằng phẳng, và số bò đi gần cô nhất đã có thể bắt đầu chạy nhanh, làm như chúng biết cuộc leo núi lâu dài này sắp chấm dứt vậy. Ngựa cô cũng tỏ ra hăng hái, bước nhanh hơn. Eden mỉm cười lại nhìn ra phía trước, chợt cô thấy một ánh sao băng chạy theo hình vòng cung ngang bầu trời rồi mất dạng dưới đỉnh đèo.

Bob Waters quàng ngựa lại, đưa cao cánh tay lên trời, anh ta la lên:

- Coi chừng!

Eden giật mình, cho ngựa dừng lại. Ngay lúc ấy, phát ra một tiếng nổ long trời lở đất, làm mọi người điếc cả tai. Một bên ngọn đèo, đất đá tung lên trời rơi xuống như mưa.

Con ngựa của Eden chồm thẳng lên đứng ở hai chân sau, vằn mình lại khi nghe tiếng nổ. Một hồi các tiếng nổ tiếp theo vang lên làm rung chuyển cả bầu trời và làm bắn tung lên cao từng đám đất khác. Hoảng hồn, Eden níu chặt sau lưng ngựa, cố giữ thẳng bằng khi con ngựa vùng vằng tung mình lên không trung lại. Đoàn bò chạy toán loạn đã chặn đường chạy trốn của nó. Nhiều con khác lại chen chúc vào bên nó. Đâu đó, con chó sủa vang.

Kincade ở phía bên kia đàn bò, anh thấy khuôn mặt của Eden tái mét khi con ngựa lại tung cao lên trời, rồi hạ xuống và biến mất sau đám bò đen đông đúc. Con ngựa của Eden ngã nhào xuống đất. Eden cũng đã té nhào xuống. Anh sợ khiếp cả người.

Kincade cũng rất khó điều khiển được con ngựa của mình trong lúc anh quất roi cho ngựa băng qua đám bò khiếp đảm chạy toán loạn như một dòng nước xoáy thì mắt anh vẫn dán vào chỗ Eden vừa biến mất. Trong thâm tâm, anh vẫn hy vọng, tin tưởng chẳng bao lâu nữa anh sẽ lại thấy cô hiện ra, chống lại đàn bò đang tuôn vào cô, tay vung cây roi ngựa để bò tránh đi dành cho cô một chỗ an toàn giữa bầy bò như vùng biển đen. Nhưng từng giây từng phút trôi qua cảnh này không xảy ra, anh lại càng lo thêm.

Liều mạng để đến được chỗ cô, anh cho ngựa băng qua chỗ đàn bò thưa dần, quất roi thúc đỉnh chửi thề. Băng qua được nửa đường, anh thấy con ngựa của Eden một mình chạy đi. Anh không để ý đến tiếng nổ đã hết, mà chỉ có nghe tiếng chân bò chạy rầm rầm ồn ào một cách lạ lùng, và nghe tiếng chúng chen chúc nhau. Xa xa dưới sườn đèo vẳng lên tiếng chó sủa, tiếng lá hét và tiếng huýt gió lạnh lạnh của những người cưỡi ngựa áp tải, đang cố xua bò trở lại và chặn không cho chúng chạy lung tung.

Kincade chợt thấy một người cưỡi ngựa từ sau vách núi một khúc quanh của con đèo phi xuống. Gã phi ngựa thật nhanh và ngựa chưa kịp dừng hẳn thì gã đã nhảy xuống khỏi yên. Eden nằm bất động trên mặt đất. Mặt cô tái mét trong đêm tối. Kincade đến bên cô chỉ sau người

cười ngựa kia một tích tắc đồng hồ, người ấy đang quì bên cạnh cô.
 Anh phóng ra khỏi lưng ngựa, tìm đập thành thích vì lo sợ đến chết được. Anh kêu lên:
 - Eden!
 Kincade chưa kịp quì xuống bên người có thì Vince đã quắc mắt nhìn anh, chặn anh lại:
 - Tránh ra! Anh đừng đến gần cô ấy. – Gã đỡ cô lên, cẩn thận đặt thân trên của cô đưa vào vòng tay tay gã
 - Cô ấy có ... - Kincade không nói hết câu. Anh cũng không nghe rõ tiếng trả lời nữa.
 - Chết chứ gì? - Vince hét lớn vào mặt anh. – Không! – câu trả lời thốt ra với tiếng gầm gừ dễ ghét. Đoạn, Vince nhìn vào mặt Eden, nét mặt của gã và giọng nói của gã dịu lại.
 - Không, cô ấy chỉ bất tỉnh thôi. – Vince nhìn máu dính trên bàn tay gã đỡ sau đầu cô. – Cô ấy bị va vào đầu khi nhào xuống đất. Mạch máu vẫn còn nhảy mạnh. – Gã ngẩng đầu lên nhìn vào mặt Kincade - Cô ấy vẫn còn sống. Không, cảm ơn anh.
 Kincade đứng yên đấy, muốn sờ vào Eden, muốn ôm cô, muốn tự chính mình thấy cô vẫn bình an.
 - Chính anh đã gây cho cô ấy gặp cảnh này. – Vince lên án gay gắt. – Chính anh đã khuyến khích cô ấy thực hiện việc lừa bò này. Nếu không có anh ở đây, tôi đã bảo cô ấy dẹp chuyện này rồi. Tôi có thể che chở được em tôi. Mẹ kiếp, tôi biết DePard không đời nào để cho Eden đi như thế này đâu. Chính ông ta ở trên ấy. – Gã hất đầu chỉ về phía đỉnh đèo - Chính ông ta và người của ông ta. Họ đã ném chất nổ. Thế đủ biết ông ta đã nổi điên lên ra sao rồi. Anh có biết tại sao tôi cố sức để đem em tôi ra khỏi đây không? Tại vì gần đây ông ta không muốn chỉ làm cho cô ấy sợ nữa. Mà ông ta chủ tâm làm hại cô ấy. Thế đủ biết là ông ta ghét cay, ghét đắng cô ấy đến độ nào rồi.
 Bob Waters phi ngựa đến, trông thấy Eden, lập tức nhảy xuống ngựa:
 - Cô chủ có bình an không?
 - Nó sẽ bình phục. – Vince bế Eden đứng lên - Cần đưa em tôi đến bác sĩ. Tìm ngựa giúp tôi.
 - Lấy ngựa tôi mà đi. – Bob Waters dẫn ngựa của anh ta đến cho Vince và giúp Vince đặt Eden lên lưng ngựa.
 - Để tôi... - Kincade dóm chân định bước đến phía họ.
 - Không – Vince nói lớn, xua anh tránh ra xa - Tôi không cần người nào đến với tôi hết. Anh ở đây với bò, lừa chúng đến bãi nhốt.... nếu anh làm được.
 Kincade nhìn gã ẵm Eden trong tay, cười ngựa đi.
 - Thôi. – Bob Waters đặt một bàn tay lên vai anh, rồi cất đi và nói tiếp - Chúng ta hãy lừa bò về lại hướng cũ.

Chương 27

Khi Kincade bước đến gần lối vào phòng cấp cứu của bệnh viện, ánh nắng ban mai chiếu vào cửa kính hắt ngược lại vào mặt anh làm cho anh chói mắt. Bỗng anh cảm thấy căng thẳng, bức bối bèn tông cửa bước nhanh vào. Walkers Sắt Rỉ theo sát lưng anh
 Người nữ điều dưỡng mập mạp, hai má ửng hồng ngồi sau quầy ngược mắt nhìn khi anh bước vào
 - Ông cần gì? – Chị ta chào anh, giọng niềm nở vì bốn phận nghe ra không xứng với mẫu người đôn hậu như chị
 - Tôi là Kincade Harris. Tôi đến thăm Eden Rossiter. Tôi biết cô ấy nằm ở đây
 - Anh là chàng Kincade bí mật đây ư? – Chị ta nói, mắt sáng long lanh – Khi cô ấy đến đây, cô ấy đã lầm bầm gọi tên anh mất lần, nhưng anh trai cô ấy thì hình như không biết anh là ai
 - Thế cô ấy còn ở đây chứ?

- Còn, bác sĩ đang khám cho cô ấy

Anh bỗng thấy lo, vội hỏi:

- Cô ấy khỏe chứ?

- Ô khỏe! – Người nữ điều dưỡng dịu dàng cười đáp – Chỉ bị một cục u trên đầu hơi nặng, chấn thương nhẹ và vài chỗ bầm tím thôi. Bác sĩ chỉ khám lại trước khi để cho cô ấy xuất viện. Ông ta chưa muốn để cô ấy về nhưng cô ấy nhất quyết xuất hiện cho được. Cô ấy còn bận bịu đàn bò phải lo. Mà anh đi với tôi chứ? Tôi dẫn anh đi, chắc bác sĩ không ngại đâu.

Chị ta bước ra khỏi quầy rồi đi nhanh theo hành lang rộng đến phòng cuối cùng. Chị ta mở hé cửa nhìn vào. Kincade nhìn qua đầu chị thấy được phần trên của giường bệnh và ông bác sĩ mặc bờ lu trắng, cổ đeo ống nghe. Nhưng anh không thấy Eden

- ... sẽ bị đau trong vài hôm nữa – Ông bác sĩ nói – Toa thuốc tôi cho đây sẽ giúp cô bớt nhức đầu. Cứ uống cho yên ổn, đằng nào thì cô cũng khỏe thôi

- Xin cảm ơn bác sĩ – Eden trả lời, giọng cô nghe khỏe khoắn lắm. Kincade cảm thấy người run run nhưng anh cố trấn tĩnh – Bây giờ tôi về được rồi chứ?

Ông bác sĩ cười đáp:

- Chúng tôi đâu giữ cô lại được, phải không?

- Xin lỗi bác sĩ – Người nữ điều dưỡng lên tiếng cắt ngang câu chuyện giữa họ - Bệnh nhân của ông có khách

Ông ta quay lại nhìn ra cửa, cười rồi nói:

- Cô ta hết là bệnh nhân của tôi rồi. Cô ta xuất viện rồi

Người nữ điều dưỡng đẩy rộng cánh cửa, và khi ông bác sĩ vừa bước ra thì Kincade bước vào ngay. Eden đang ngồi trên mép giường, và vừa thấy cô là lòng anh nôn nao lên như có một cơn gió chướng thổi vào mình, tràn ngập toàn thân, khơi dậy vô vàn nỗi ham muốn. Mặc dù dưới mí mắt cô hiện ra những vết mồi mết nhưng trông cô vẫn khỏe mạnh, đầy sinh lực

Vì lòng bị nỗi ham muốn dẫn xé khiến người anh đâm ra lảo đảo, Kincade phải dừng lại. Anh liếc mắt nhìn quanh thấy Vince. Mắt gã sâu hoắm vì mồi mết. Gã lơ đãng, phờ phạc chực cúi kính với mọi người.

Thấy Kincade im lặng, Eden lên tiếng:

- Anh đã lừa bỏ vào bãi hết rồi phải không?

- Không. DePard đã đến gặp chủ trạm trước rồi

- Anh đã nói với em rồi – Vince chế nhạo

Kincade tảng lờ không để ý đến gã. Anh nói:

- Trạm Bedford không chịu để cho bò của cô được lừa vào trạm mua bán của họ - Anh đưa tay vào túi trong áo vét tông, lôi ra một xấp giấy tờ - Anh sẽ mua hết bò của em. Đây là tấm ngân phiếu và giấy bán bò cho anh, em xem và ký đi

Eden lấy giấy tờ, nhìn tấm ngân phiếu rồi nhìn qua hồ sơ mua bán. Vince lên tiếng hỏi cô:

- Em không ngu ngốc khi ký giấy tờ này chứ? Làm sao em biết được tấm ngân phiếu này là thật?

- Cô ấy cứ việc gọi ngân hàng hỏi là biết thật hay giả. Họ sẽ xác nhận tôi có đủ tiền thanh toán ngay

Kincade đáp gã rồi lại nhìn cô. Khi cô nhìn lên, anh nhìn vào mắt cô và nói tiếp:

- Tôi từ già nghề thi tài cưỡi ngựa hoang với nhiều cái xương bị gãy cũng đủ chứng minh tài sản của tôi rồi

Cô nói:

- Cho tôi mượn cây bút

- Có đây – Sắt Rỉ bước tới, cây bút cầm tay, anh cười rạng rỡ như để xác minh sự thật

- Em đừng ký – Vince chống lại

- Vince, đã đến lúc anh cần phải tin người rồi đấy

Cô gõ cán bút lách cách rồi viết tên vào ô trống dành để tên, đoạn đưa hết giấy tờ lại cho Kincade. Đọc sơ dòng chữ cô viết, Kincade chuôi lại tờ giấy vào túi. Anh muốn nói với cô rất nhiều chuyện nhưng không tài nào mở miệng ra được.

Vince dọa:

- Chuyện này chẳng giải quyết được gì đâu, anh biết rồi đấy

- Sẽ giải quyết được. Eden không làm chủ đàn bò nữa mà chính tôi là chủ. Trạm Bendford

không có lý do gì để từ chối hết. Ngay cả DePard cũng phải nhất trí thôi.

- DePard! – Vince thốt lên khi nghe đến tên lão già, gã không bàn chuyện nữa và quay người đi, đưa tay vuốt lại mái tóc lờm chờm trông như luống cày vì gã đã dùng các ngón tay cào lên đầu
- Mỗi lần anh nghĩ đến chuyện chắt nỏ làm tung ngựa em xuống đất... hắn đáng bị bắt mới phải. Hắn có thể làm em mất mạng lắm
- Nhưng hắn không giết được em – Eden nhắc nhở gã – Vince, em vẫn khỏe mạnh mà
- Lần này... - Hắn tức tối nói rồi bước ra cửa
- Anh đi đâu?

Vince dừng lại ở cửa nhìn vào, hai mắt thất thần vì đau đớn và mặc cảm tội lỗi

- Anh phải đến nói cho hắn chịu nghe – Gã bước nhanh ra cửa
- Không... - Eden vội đứng lên. Bỗng đầu cô đau như búa bổ, cô thấy căn phòng quay quanh. Khi cô chụp được đuôi giường thì mấy ngón tay cô kề sát bên cánh tay Kincade. Anh đưa tay đỡ lấy em lưng cô, dịu cô ngồi xuống lại giường
- Hãy ngồi nghỉ cho khỏe

Cô hất hai tay anh ra:

- Không, em phải đi theo Vince. Em phải ngăn anh ta lại
- Anh ta là người lớn mà Eden. Anh ta biết cách xoay sở thôi
- Anh không hiểu được đâu – Eden đẩy hai tay anh ra. Mắt nhìn ra cửa, rồi lại quay nhìn vào mặt Kincade – Anh đến bệnh viện bằng gì?
- Anh mượn của trại Bedford một chiếc xe tải nhỏ. Mà sao?
- Đưa chìa khóa cho em – Cô đưa tay ra, lẩy lẩy ngón tay vẻ nôn nóng
- Không được
- Em phải đuổi theo Vince
- Em chưa khỏe để lái xe được đâu
- Vậy thì anh lái chở em đi vậy. Em cóc cần biết
- Kìa, em hấp tấp quá – Kincade cố làm cho cô bình tĩnh
- Đúng, em hấp tấp. Anh ấy không thể cãi lý với Depard được. Vince biết rõ điều này. Em sợ... - Eden không nói hết ý của mình mà bắt sang ý khác – Nếu anh không chở em đi thì cho em mượn chiếc xe
- Có điều gì đáng sợ thế? Depard không đuổi theo anh trai em. Mà Vince chắc cũng không cần em che chở anh ta đâu
- Anh ấy là anh trai em. Nếu anh không giúp em thì xin anh hãy rút khỏi đi

Kincade đã mất bình tĩnh, cô lại đổ dầu vào lửa, anh tức tối nói:

- Mẹ kiếp Eden này, em đang bị thương. Em không thể phá sức khỏe thêm nữa. Có lẽ em không nhận ra nhưng anh biết rõ – Cô định cãi lại thì Kincade bèn nạt cho cô im đi – Anh của em, anh của em... anh nghe mãi có thể. Hắn làm cho cả hai chúng ta gặp phải đủ thứ chuyện điều đứng. Với anh, thì hắn đã lợi dụng Marice. Còn em, hắn bài bạc láo khoét và lừa dối, dễ tiện. Đúng, hắn thương em theo cách đặc biệt của hắn, nhưng cách thương của hắn không thay đổi được nét xấu của hắn.
- Mà thực tế anh ấy là anh trai em, không thay đổi được. Em không thể để cho anh ấy ra đi như thế được. Em không thể làm ngơ để cho anh ấy có thể... - Bỗng cô dừng lại, không nói hết câu
- Hắn có thể cái gì? Có thể bị người ta đánh trọng thương à? Cứ để mặc hắn, đã đến lúc hắn phải bị trừng trị sau khi hắn đã làm cho biết bao nhiêu người đau khổ. Bộ em quá mờ mắt đến độ... - Lần này thì đến lượt Kincade dừng lại, ký ức anh tỏa sáng, bỗng anh thấy nhiều mẫu chuyện rời rạc ráp lại với nhau thay đổi hoàn toàn cả bức tranh – Hay là mọi người đều mờ mắt hết nhỉ? Kể cả anh?
- Em không hiểu anh muốn nói cái gì – Eden nói nho nhỏ, vừa ngạc nhiên vừa lo sợ
- Anh muốn nói em sợ anh trai em có thể làm cái gì? Sợ hắn sẽ giết chết DePard phải không? Tại sao em lại nghĩ là hắn có thể làm được việc này? – Kincade nhìn cô chăm chăm, dò nét mặt cô có gì thay đổi và tỏ ra có lỗi lầm gì không
- Chắc anh ấy không dám đâu
- Thật không dám không? – Kincade nhớ lại rất rõ cảnh Vince phục kích để cố giết anh. Anh nắm hai vai Eden, đẩy cô đến cho Sắt Rỉ giữ lấy cô rồi lôi giấy tờ bán bò trong túi áo ra.
- Anh cất cái này giúp tôi - Anh đưa giấy tờ cho Sắt Rỉ, rồi chỉ vào Eden – Và giữ cô ta ở đây

Anh bước ra khỏi phòng, đi nhanh trên hành lang. Và lúc ấy Eden cố trấn tĩnh, vùng ra khỏi tay Sắt Rỉ. Anh ta liền chạy đến chặn cửa lại không cho cô bước ra

Cô nói với Sắt Rỉ:

- Tôi phải đi theo họ. Hoặc là đi với anh, hoặc là không có anh
- Tôi đã nghĩ ra chuyện ấy rồi, vậy cô bình tĩnh đã. Tôi sẽ lái xe đưa cô đi, nhưng trước hết chúng ta phải tìm ra xe đã chứ

Khi Kincade lái xe vào thị trấn Friendly thì bụi do xe của Vince bốc lên vẫn còn bay đầy trời.

Anh thấy một chiếc xe Cadillac El Dorado màu vàng đậu bên cạnh một chiếc xe tải nhỏ của trại Kim Cương D, anh bèn đạp mạnh phanh. Chiếc xe tải nhỏ cũ kỹ chồm đuôi lên vì phanh gấp rồi nhào lui dừng lại. Một chiếc xe loại vừa chở hàng vừa chở khách mang bảng số Oregon đậu sát bên chiếc xe Cadillac. Kincade cho xe quay vào đậu một bên rồi bước ra khỏi xe

Ngay trước khi mở cửa vào khách sạn Starr, Kincade đã nghe tiếng của Vince Rossiter vang lên một cách giận dữ rồi. Anh bước vào, nhìn quanh một lượt khắp quang cảnh trong phòng. Roy đứng sau quầy rượu cố làm ra vẻ thê thảm hơn mọi khi. Sheehan đứng bên phải lão, chiếc ghế ngồi đẩy lui khỏi bàn. DePard ngẩng đầu ra phía sau, bình tĩnh nhìn gã đàn ông đang nóng giận

- Vince này, anh đã nói là cô ta bình an vô sự - DePard bình tĩnh nói - Nhưng tôi không hiểu vì sao anh lại làm ồn lên thế?

- Mẹ kiếp, cô ấy là em gái tôi - Vince giận dữ nói lớn, gã đè mạnh hai nắm tay lên bàn - Tôi không để cho ông tiếp tục động đến cô ấy đâu - Gã quay lưng lại phía cửa. Gã không thấy Kincade bước vào

Kincade liền lên tiếng thách thức

- Nếu mày thực sự muốn bảo vệ cô ấy, tại sao mày không nói thật cho DePard biết ai đã giết Jeff?

Vince quay phắt lại, mặt gã trắng bệch như chiếc áo Depard đang mặc trên người. Phản ứng của hắn làm cho Kincade tin rằng những điều anh nghi ngờ là đúng

- Tao không biết mày đang nói cái gì - Vince gân cổ cãi - Tao đâu có mặt ở đây

- Thế tại sao trông mày khổ sở đến thế? Tại sao mày không quay lại cho DePard thấy mặt mày, Vince?

Vince thè lưỡi liếm đôi môi khô. Gã nhìn nhanh về phía DePard rồi cố mỉm cười

- Nghe thật kỳ cục! Anh chàng này không biết mình đang nói cái gì

- Tao không biết à? Mày mang tội giết người! - Kincade nói

- Thật là láo một cách ghê tởm!

- Láo à? Này Vince, chuyện gì đã xảy ra đêm ấy? Có phải khi mày thấy Jeff đã chết, mày sợ quỳnh lên không? Có phải mày nghĩ rằng nếu Eden nhận tội giết người thay cho mày, cô ấy có có chính xác hơn để biện hộ vì đã bảo vệ phẩm giá của cô ấy không? Có phải mày sợ bởi thẩm đoàn sẽ không có cảm tình với mày? Mày sợ mày sẽ vào tù, phải không?

- Câm mồm! Mẹ kiếp, mày câm mồm lại! - Vince tung một cú đấm

Kincade trông thấy, anh né tránh, cú đấm trượt trên vai anh. Anh đấm trả một cú móc thật nhanh vào sườn gã. Vince lảo đảo sang một bên rồi lấy lại vị thế, gã xông vào Kincade như một thằng điên. Mãi nhìn hai người đấm đá nhau, không ai chú ý Sắt Rỉ và Eden bước vào. Một cú đấm bằng tay phải giáng mạnh vào hàm Vince khiến gã nhào lên quầy rượu bằng gỗ đào hoa. Cái mũ của gã bay xuống chân Starr. Eden thét lên một tiếng nho nhỏ định chạy đến, Sắt Rỉ chặn cô lại:

- Xong rồi đấy - Anh ta nói với cô khi Vince gục xuống, một cánh tay níu chặt lấy mặt quầy, hai chân mềm nhũn ra

Kincade nắm lấy vạt trước áo sơ mi của gã, vừa xách vừa kéo gã khỏi quầy rượu, ấn gã ngồi vào cái ghế dựa. Anh cúi người xuống, hai tay nắm hai bên tay dựa ghế rồi đối mặt sát vào Vince, hỏi:

- Mày sẵn sàng nói chưa Vince? - Kincade thở hồng hộc sau trận ẩu đả tuy ngắn ngủi nhưng rất dữ dội

Eden lén nhìn DePard. DePard ủng hộ cuộc ẩu đả bằng cách dành chỗ rộng cho hai người đánh nhau. Lão có vẻ nóng và rất thích thú

- Nào, nói đi Vince - Máu tuôn ra một bên khoe môi của Kincade, anh lấy lưng bàn tay lau máu

- Nói đi!

- Mày là thằng chết tiết! – Vince nói thì thào, mặt nhăn nhúm

- Tao là thằng chết tiết từ lâu rồi. Nào, nói đi. Chính mày đêm đó, phải không? Sau khi mày trả Rebecca về nhà, mày đã quay lại Suối Phun, phải không?

- Đúng – Giọng trả lời quá nhỏ, nghe như tiếng thút thít

- Nói to lên Vince – Kincade ra lệnh – DePard không nghe mày nói gì hết

- Đúng! Mẹ kiếp, đúng! – Vince la lên với thái độ bất cần quá muộn màng. Kincade nhích lui khỏi ghế và ưỡn lưng đứng thẳng người lên. Vince vội vã phân trần – Jeff lôi Eden ra khỏi ghế. Áo cô ấy bị rách bung hết. Cô ấy... cô ấy cố chạy thoát khỏi Jeff. Hắn đối xử với cô ấy rất tệ, cố bức bách cô ấy trở lại tầm chắn. Tôi la lên bảo hắn thả cô ấy ra nhưng hắn chỉ cười. Rồi tôi thấy mấy khẩu súng trong xe hắn. Tôi chỉ muốn dọa hắn thôi – Vince ra sức phân trần – Tôi nghĩ, chắc khi thấy tôi có súng hắn sẽ thả Eden ra. Nhưng hắn lại tiến đến phía tôi, giễu cợt đùa Kincade quay lại và Vince thấy DePard. Gã chồm người tới, đưa lên một bàn tay với dáng điệu van lơn

- Không phải như ông nghĩ đâu, ông DePard. Tôi không muốn giết Jeff. Hắn chế nhạo tôi một phút, rồi hắn lao tới giật lấy nòng súng. Tôi không nhớ có phải mình kéo cò hay không nữa. Khẩu súng vắng đi, chỉ vì khẩu súng vắng đi mà ra. Ông phải tin tôi, chuyện này là một tai nạn

- Mày là đồ con hoang – DePard bước một bước về phía gã Kincade đưa lên một bàn tay chặn lão lại. Anh hỏi:

- Mày định để cho Eden nhận tội giết người khi nào?

- Tôi không hề nghĩ đến chuyện để cho Eden nhận tội cho đến khi ông nội tôi cứ tưởng là chính cô ấy bắn Jeff. Chính lúc ấy tôi mới nảy ra ý nghĩ này – Vince nhìn lên rồi lại nhìn xuống nền nhà ngay – Tôi không muốn ở tù

- Cho nên mày bỏ em mày vào tù – Kincade ghê tởm nói – Với DePard là cai ngục, còn trang trại thì làm phòng giam cách biệt với bên ngoài

Vince cúi đầu xuống thấp hơn

- Tôi biết ban đầu như thế cũng khó cho cô ấy thật, nhưng tôi nghĩ là sau một thời gian mọi việc chắc sẽ yên ổn

- Nhưng sự thật thì lại không thế, phải không? Chỉ có tệ thêm lên

Vince gạt đầu rồi nhìn lên

- Mà tại sao anh biết về Jeff? Không ai nghĩ ra được chuyện này

Kincade cười chua chát

- Có lẽ tao nhìn thấy những dấu hiệu tội lỗi hiện ra nơi mày. Tao không biết nữa

- Bây giờ thì tính sao đây? – Vince lo lắng nhìn quanh

- Chuyện ấy tùy ở DePard chứ không phải tao.

Kincade quay lại, anh thấy Eden. Anh bước đến đặt một tay lên vai cô, dẫn cô bước tới trước

- Tôi thấy chuyện này tùy thuộc vào ông DePard có lương tâm hay không. Eden chỉ là một nạn nhân – Anh nhìn thẳng vào DePard, yêu cầu lão chứng nhận việc này – Trước hết nạn nhân là em trai ông, rồi nạn nhân của ông và của mọi người ở đây. Khi sai lầm thì thường người ta khó mà công nhận. Nhưng nếu đêm ấy Vince không xuất hiện, nếu đêm ấy em trai ông sống thì chắc em trai ông sẽ mang tội hiếp dâm. Theo tôi, chuyện như thế chắc ông cũng sẽ khó mà sống nổi. Thế cho nên ông phải làm bất cứ điều gì để che đậy việc này đi, phải không? Nhưng nếu ông càng la làng lên là anh ta vô tội, thì ông lại càng có tội nhiều hơn

Sheehan bước lên:

- Mày không có quyền nói như thế với ông ấy

- Để nó nói – DePard ra lệnh

Kincade nhìn lão chăm chăm

- Tôi có cảm giác là ông sẽ không làm gì về chuyện này hết, phải không? Chắc ông sẽ để cho Vince ra đi, còn hơn là thấy toàn bộ câu chuyện này lại xuất hiện thành những hàng tít lớn ở trang đầu trên báo chí

DePard quắc mắt nhìn anh rồi nhìn đi chỗ khác, lão công nhận làm to chuyện ra lão sẽ chẳng có lợi gì

Vince lo sợ đứng lên khỏi ghế, rồi gã ngần ngừ đưa mắt nhìn quanh mọi người, như thể gã không tin là gã sẽ được phép ra khỏi đây bình an. Gã bước một bước, rồi một bước khác. Khi gã

tiến ra phía cửa thì Starr lượm cái mũ của gã và bước đến chặn gã lại

- Lần này thì anh không về nữa, phải không? – Chị ta hỏi, giọng nhỏ nhỏ chỉ để cho gã vừa nghe mà thôi
- Vâng – Gã lấy cái mũ trên tay Starr – Thằng bé cần có một người cha xứng đáng để nó có thể hãnh diện. Tôi là kẻ thất bại Starr ạ. Tôi luôn luôn là kẻ thất bại.

Gã quay người đi nhanh ra cửa, đầu cúi xuống. Khi đến chỗ Eden đứng, Vince bần thần dừng lại:

- Anh xin lỗi em gái, anh phải đi
- Em biết – Cô nhận thấy gã không thể nào chịu được cách người ta nhìn, đàm tiếu chỉ trích sẽ diễn ra sau này
- Em sẽ bình an vô sự thôi – Gã nói để cho cô an tâm
- Dĩ nhiên rồi

Gã vội quay mặt lại một lần nữa, rồi bước ra cửa. Khi gã đi rồi, trong phòng bỗng xôn xao hẳn lên. Mọi người đều quay qua chú ý đến Depard. Thấy thế DePard nhún đôi vai khổng lồ và đưa mắt trừng trừng nhìn vào những khuôn mặt đang nhìn lão, miệng lão bậm chặt dưới hàng râu rậm rịt

- Chúng ta hãy đi khỏi đây cho rảnh mắt – Lão lẩm bẩm nói rồi sượng sùng sải chân bước về phía cửa, lão biết thế nào Sheehan cũng theo lão. Hẳn theo thật.

Nhưng khi đến ngang chỗ Eden đứng, lão chậm bước rồi dừng lại, cảm hơi hếch lên một tý, vẻ mặt lạnh lùng và rất kiêu ngạo, lão nói

- Hình như tôi đã lầm lẫn!

Nghe giọng nói của lão, người ta biết ngay lão khó khăn hết sức mới thốt ra được những lời này. Lão đã hết sức cảm tức khi thấy cần phải nói lên những lời như thế này

- Đúng thế! – Eden đáp lại cũng với thái độ kiêu hãnh không kém gì lão – Nhưng ông đừng bận tâm về việc xin lỗi, tôi không muốn thấy ông phải khổ sở vì chuyện này

DePard sững người khi nghe lời đáp như cái tát vào mặt lão

- Không cần thiết phải giữ kẽ như thế
- Có lẽ đúng. Thì ra bây giờ ông mới muốn tỏ ra xin lỗi. Nếu ông thực tình hối tiếc thì tôi xin nhận lời xin lỗi của ông

Mắt DePard nhú lại vì phẫn uất. Lão nhìn Eden chăm chăm, người run lên như sắp mất bình tĩnh, đoạn lão bước đi

Kincade bèn lên tiếng

- Chắc nhiều người cũng cảm thấy ngượng ngùng như thế một thời gian
- Em biết – Eden thở dài, hai vai trĩu xuống một tý. Cô đưa mấy ngón tay ấn ấn vào mạch máu ở thái dương

Sắt Rỉ liền dẫn cô đến một cái ghế dựa

- Cô nên ngồi đây nghỉ một chút

Cô không cưỡng lại, chứng tỏ cô mệt thật, cần ngồi nghỉ. Cả ba người ngồi quanh một bộ bàn trong quán rượu. Starr bước đến

- Quý vị uống cái gì nhé. Bia? Cà phê? Tôi chiêu đãi!
- Cho cà phê – Kincade đáp, hai người kia gật đầu đồng ý

Starr bỏ đi để cho ba người ngồi với nhau. Sắt Rỉ ưỡn thẳng người tựa ra lưng ghế nhìn Kincade

- Vince bỏ đi rồi, anh có muốn tôi đi theo hẳn không?

Kincade lắc đầu

- Để cho anh ta đi, xong rồi – Anh nhìn Eden – Anh phải làm thế thôi, chuyện dối trá kéo dài đã quá lâu rồi
- Có lẽ việc phanh phui sự thật là điều tốt nhất – Eden đáp
- Tại sao em làm thế Eden? Tại sao em nhận em đã giết Jeff? – Kincade đã nghĩ ra lý do nhưng anh muốn nghe cô nói ra
- Em không biết – Cô khẽ nhún vai – Vince đã giết người để bảo vệ em. Em nhận lỗi về mình, đối với anh ấy đó chỉ là một việc nhỏ mọn. Không ai trong chúng ta nghĩ rằng một việc như thế này lại xảy ra được.
- Đúng, anh cho là không ai nghĩ đến thật

Ba người đều im lặng một lúc. Kincade chăm chú nhìn Eden, cố xem thử có dấu hiệu gì biểu lộ được tâm tư sâu kín của cô không, nhưng Eden tránh mắt anh. Anh nói tiếp

- Bây giờ thì Vince đã đi rồi, anh không có lý do gì để ở đây nữa... ngoại trừ vì em

Cô ngẩng đầu lên, vẻ thận trọng, cô hỏi anh

- Em biết phải nói sao bây giờ đây?
- Nếu em muốn, em hãy nói em cần anh ở lại đây
- Chúng ta còn bày ngựa dự phòng cần phải đem về và cần phải lấy lại toa xe nhà bếp. Và còn khối công việc ở trang trại
- Anh không muốn chỉ có thế, em thừa biết rồi. Nếu anh ở lại, anh sẽ được ngắm nhìn em khi nào anh muốn. Anh sẽ quàng tay ôm em khi nào anh thích, sẽ được hôn lên em và anh cóc cần biết ai nhòm ngó. Anh muốn không còn cảnh một tiếng “dạ, thưa cô chủ”, hai tiếng “dạ không, thưa bà chủ”

Eden xoắn chặt hai bàn tay với nhau, cố giữ bình tĩnh để dần niềm vui chột bùng lên trong lòng

- Em không quên cảnh có người đấu tranh để bảo vệ em
- Em muốn nói như hôm nay chứ gì? – Kincade đáp – Anh không đấu tranh “cho em” đâu, mà anh đấu tranh “cùng em”. Hai việc khác nhau. Vậy em muốn anh ở lại chứ?

Cô nhìn anh:

- Em không muốn anh ra đi
- Bây giờ như thế là hoàn hảo rồi – Kincade cười, nhìn nổi sung sướng đang xuất hiện trong mắt cô và anh cảm thấy lồng ngực mình phồng lên trước ánh mắt biểu lộ niềm hạnh phúc vô bờ ấy

Walker Sắt Rỉ quàng một cánh tay ra sau lưng ghế Kincade ngồi, mặt rạng ngời nhìn hai người, anh lên tiếng:

- Có phải Shakespeare đã nói “làm lành sẽ gặp lành” không?

Eden nhìn Kincade, ánh mắt vui tươi, rồi cả hai phá ra cười. Sắt Rỉ nhìn người này, rồi nhìn người kia, và khi thấy hai người cứ cười mãi, anh nhú mày ra vẻ bối rối. Anh hỏi

- Tôi đã nói cái gì mà các người vui quá thế? Này, này tôi đã nói cái gì nào?

Họ chỉ biết cười đáp lại.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>